35

เพชรพระอุมา

มหาสงครามเพชร

3

ทุกคนที่วิ่งพล่านกันเป็นมดเหตุการณ์อยู่ในขณะนี้ ได้ยินเสียงตะโกนของไชยยันต์เพียงแค่แว่ว ๆ เท่านั้น และจับศัพท์ไม่ทันนัก แต่พอพลุขึ้นไปสว่างจ้าอยู่เหนือบริเวณ พร้อมกับเสียงระเบิดดูม แรงอัดจากคลื่นอากาศและความสะเทือนของแผ่นดิน ทำให้ทุกคนล้มตัวลงหมอบทันที อานุภาพของเสียงระเบิดนั้นแทบว่าดับใดใส้พุงจะทะลักออกมา

"เฮ้ย! ไชยยันต์ ระวัง!"

เชษฐาร้องเสียงหลง

แต่ไชยยันต์ไม่ฟังเสียงแล้ว เขากระชากนิรภัยลูกที่สองคราวนี้ขว้างโด่งข้ามหมู่หินไปอีกทิศหนึ่ง แล้วตัวเองก็นั่งลงอ้าปากกว้างเอามือป้องหูไว้

อีกตูม ก็กึกก้องสะเทือนมาจากด้านตรงข้ามกับลูกแรกที่ขว้างไปแล้ว

เพียงแค่ระเบิดมือ มันแตกขึ้นสองลูกเท่านั้น รวมทั้งแสงสว่างจากพลุที่สาดจ้าไปหมดแทบทุกมุมของบริเวณนั้น ความชุลมุนตื่นตระหนก ก็เกิดขึ้นกับโขลงช้างผีสิงอันไม่ทราบจำนวนนั้นทันที มันพากันส่งเสียงร้องขึ้นอย่างไม่เป็นส่ำ แต่ไม่ใช่เสียงร้องแสดงความดุร้ายอาฆาต หรือเจตนาที่จะทำเสียงขึ้นเพื่อคุกคามฝ่ายมนุษย์อีกแล้ว หากแต่เป็นเสียงของความตื่นตกใจ หรือที่เรียกกันว่า 'ช้างป่วน'

สภาพอันวิ่งพรู ทับโถมกันเข้ามาเพื่อหมายเหยียบขยี้มนุษย์ กลายเป็นแตกฮือขึ้นทั้งโขลง วิ่งเตลิดเปิดเปิงกันไปคนละทิศละทาง ไม่เป็นขบวน เสียงแผ่นดินและก้อนหินที่ถูกกระแทกชนลั่นอยู่ครืนครัน

พวกมันแตกหนีกระเจิงไปในครั้งนี้ ดูจะรวดเร็วกว่าการที่พุ่งเข้ามายังที่มั่นของมนุษย์เสียอีก...

สามตัวที่ตะลุยผ่านกลางบริเวณแค้มป์เข้ามาได้แล้ว และเมื่อแรกนั้น ก็จะต้องปรี่เข้าใส่ฝ่ายมนุษย์ที่กำลังวิ่งสับสนพล่านอยู่ บัดนี้ขี้แตกเรี่ยราดด้วยความตกใจ ต่อให้อำนาจกฤติยามนตร์ที่ลงสิงพวกมันยิ่งใหญ่สักขนาดไหนก็ตาม แสงสว่างจากพลุที่จ้าราวกลางวันเปลี่ยนบรรยากาศไปประการหนึ่ง เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นของระเบิดมือ ที่ดังยิ่งกว่าเสียงปืนอีกประการหนึ่ง พร้อมทั้งคลื่นอากาศที่อัดวูบเข้ามาปานจะแยกแผ่นดินบริเวณนั้นให้กลายเป็นภัสมธุลี มันก็ทนอยู่ไม่ไหวอีกแล้ว

ถึง ‘ผีลง’ ผีก็มีความจำเป็นจะต้อง ‘เผ่นออก’ เหมือนกัน พวกมันวิ่งแจ้น ร้องลั่น ไม่สนใจที่จะเข้ามาทำร้ายมนุษย์อีก หากแต่หาทางที่จะเอาตัวรอด โกยอ้าวออกไปตามปากทางด่าน ทิศทางที่มันมองเห็นอยู่ มีตัวหนึ่งวิ่งปุเลงเฉียดหนานอินผู้หมอบหลบอยู่ข้างก้อนหินย่อม ๆ ไปนิดเดียว อย่างหวุดหวิดจวนเจียนจะเหยียบทับ

อานุภาพความสว่างเจิดจ้าของพลุ และอิทธิพลของระเบิดที่ดังสะเทือนแผ่นดิน สร้างความโกลาหลอื้ออึงในหมู่ของช้างโขลง ที่ยังแอบซ่อนบังเงาอยู่ตามแง่มุมเหลี่ยมหินบังต่าง ๆ ลักษณะของพวกมันจ้าละหวั่นทีเดียว ไม่มีตัวใดบังอาจบุกเข้ามาอีก นอกจากซากของพวกมันที่นับไม่ถ้วนกองทะมึนอยู่ในทิศทางต่าง ๆ รอบที่พักเท่านั้น

ไอ้ที่ยังเข้ามาไม่ถึงก็บ่ายหัวกลับ แล่นกระเจิงลงจากป่าหินบริเวณนั้นไปอย่างชนิด ‘แตกทัพ’

เสียงแผ่นดินลั่นคึก ๆ ห่างออกไปอย่างรวดเร็ว แล้ว ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมาเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างภายในบริเวณก็สงบเงียบลงตามเดิม แสงพลุที่คงความสว่างจ้าอยู่ได้ประมาณไม่เกิน 3 นาที ก็ค่อย ๆ หรี่มอดลง และในที่สุดก็ดับสนิท ป่าหินบริเวณนั้นปกคลุมไปด้วยความมืดตามเดิม เสียงพวกลูกหาบร้องลั่นกันออกมาเซ็งแซ่ว่า

“พวกมันไปกันหมดแล้ว!”

โดยร้องบอกกันต่อ ๆ ไป แล้วก็โห่กันลั่นอย่างดีใจขีดสุด เพราะทุกคนตระหนักดีว่า ล้วนตกอยู่ในภาวะวิกฤตขีดสุดด้วย

กันทั้งสิ้น เกือบจะเป็นตัวใครตัวมัน ระหว่างที่ไอ้โขลงผีสิงเข้าโจมตี เสียงกู่ร้อง เรียกหากันอื้ออึงไปหมด **ยามนี้ ยังไม่รู้แน่ว่ามีใครในพวกตนขาดหายไปบ้างหรือไม่ หรือว่าใครแหลกเหลวไปบ้างแล้ว**

อนุชา เชษฐา ไชยยันต์ และหนานอินสี่คนเท่านั้น ที่มองเห็นสิ่งอันชวนหวาดเสียวขีดสุดที่เกิดขึ้นกับดารินและคะหยิ่นต่างห้อแน่บกันตรงมาที่ตำแหน่งช้างใหญ่ตัวนั้นล้มตะแคงอยู่ชิดกับก้อนหิน ตะโกนเรียกเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า

"น้อย น้อยอยู่ไหน..."

เงียบกริบ! ไม่มีเสียงตอบคำใดมาเลย ขณะที่พวกนั้นแล่นมาถึง เชษฐามือเท้าเย็นเฉียบไปหมด วิ่งวนหาไปรอบๆ ซากช้างตัวนั้น ในขณะที่อนุชา ก็ปีนไต่ขึ้นไปบนบริเวณลำตัวอันมหึมา ตรงตำแหน่งท้องของมัน ซึ่งบัดนี้ร่างกายใหญ่โตนั้นเบียดพิงอยู่กับโคนหิน ตรงที่ทุกคนเห็น ดารินถูกคะหยิ่นชนกลิ้งเข้าไปพอดี พยายามมองหาลู่ทางร่องรอย ปากก็ตะโกนร้องเรียกชื่อเสียงสะท้านไปทั่ว เลือดจากรูกระสุนของไอ้ช้างเวรตัวนั้น ยังไหลเป็นน้ำพุออกมาจากบาดแผลส่วนศีรษะและสะบักราวกับท่อน้ำแตก เจิ่งนองไปทั่ว

ไชยยันต์นั้น พอแล่นมาถึงตำแหน่งนั้น ก็ยืนตัวแข็งตะลึงงันอยู่อย่างชนิดทำอะไรไม่ถูก ทุกคนลืมนึกถึงคะหยิ่นไปเสียชั่วขณะ เพราะมัวแต่ตกใจเป็นห่วงดาริน ผู้กลายเป็นปริศนาเร้นลับ อยู่ภายใต้ซากอันน้ำหนักไม่ต่ำกว่า 6 ตัน ราวกับภูเขาย่อมๆ ที่กองทับปิดบังอยู่นั้น จะว่าหล่อนพลิกกลิ้งหลบออกไปได้ทันก็มองไม่เห็นวี่แววร่องรอยเลย

สิ่งที่ทุกคนคิดอยู่ในขณะนี้คือ ไอ้ช้างใหญ่ตัวนั้น ถูกปืนแล้วล้มโค่นทับดารินผู้นอนกลิ้งอยู่ ซึ่งแน่ละ สภาพของหล่อนบัดนี้คงแหลกเหลวอยู่ใต้ซากนั้น หาชิ้นดีไม่ได้เลย

หนานอินกู่ก้อง ร้องตะโกนสั่งความโวยวายไปยังพวกลูกหาบ ชั่วไม่ถึงอึดใจ พวกนั้นก็วิ่งพรูกันเข้ามา แล้วคราวนี้ทุกสิ่งประดามี ไม่ว่าจะเป็นคบเพลิงจากใต้ ตะเกียงแบตเตอรี่ไฟฉายก็นำมาส่องสว่างจับอยู่ยังบริเวณนั้นรอบด้านไปหมด

“น้อย น้อย...”

พี่ชายใหญ่ของตระกูล คงวิ่งวนเวียนอยู่รอบๆ ซากช้างอยู่เช่นนั้นพร้อมกับเรียกแล้วเรียกอีก ไม่เคยมีครั้งใดที่คุณชายเชษฐาจะตกประหม่า แทบจะคุมสติไว้ไม่ได้เท่าครั้งนี้ เขาเตะสุดแรงเกิดเข้าไปที่บั้นท้ายของมันที่กองพะเนินอยู่ ซึ่งซากนั้นไม่ได้ไหวสะเทือนอะไรเลย เหมือนเตะภูผาทั้งลูก แล้วก็วิ่งเหมือนคนบ้าผ่านเท้าหลังทั้งสองข้างของมัน จะอ้อมไปทางด้านศีรษะอีก ไชยยันต์ ผู้ยืนอยู่ตรงบริเวณท้องอันนอนตะแคงอยู่ก็คว้าแขนเพื่อนไว้ กระชากให้หยุด แล้วบีบแน่น พยักหน้าให้ดูไปที่พื้นตรงบริเวณใกล้เคียงกับที่ท้องของมันทับพื้นอยู่ ซึ่งไฟฉายของไชยยันต์ส่องจับอยู่ก่อนแล้ว

เชษฐานั้น พอเห็นเข้า ก็มีอาการหน้ามืดเหมือนจะเป็นลม

พานท้ายไรเฟิล .300 เวเธอร์บี แม็กนั่มของดาริน โผล่ออกมาจากการนอนตะแคงทับของมัน ประมาณ 2 คืบ แลเห็นได้ชัดเจน ส่วนยาวทั้งหมดของไรเฟิลทั้งกระบอกหายเข้าไปภายใต้ร่างมหึมาที่นอนทับอยู่!

อนุชามองเห็นอาการทั้งสองระหว่างที่ตัวเองขึ้นไปไต่อยู่บนซากนั้น ก็โดดลงมาสมทบด้วยแลเห็นเข้าเช่นกัน หลุดปากอุทานออกมาว่า

"โธ่ น้อย"

พี่ชายใหญ่ของตระกูลกำมือแน่น แล้วเขาก็ปรับความรู้สึก ตั้งสติได้ก่อนทุกคนขณะนั้น รอบบริเวณ ลูกหาบทั้งหมดพากันมายืนมุงอยู่เต็ม และไม่มีใครพูดคำใดขึ้นทั้งสิ้น พากันเงียบกริบไปหมด ณ ที่นั้น

บัดนี้ใครทำเข็มตกสักเล่มก็คงได้ยิน เหตการณ์ทั้งหมดที่มันเกิดขึ้น นับแต่กระสุนนัดแรกได้ระเบิดขึ้น มาจนถึงเวลาที่ทุกคนยืนล้อมซากช้างตัวนั้นอยู่ในขณะนี้ กินเวลาแห่งความโกลาหลเพียงไม่เกิน 4-5 นาทีเท่านั้น ราวกับภาพที่เกิดจากความฝันวิปริต เว้นเสียแต่ว่า สิ่งที่ยืนยันได้ว่าไม่ใช่ความฝันนั้นก็คือ ซากอันล้มตายเป็นเบือของช้างแวดล้อมทั่วไปหมด สิ่งอันปรักหักพัง หินเขียอน และม่านฝุ่นที่ปกคลุมอยู่เหมือนหมอกทั่วไปกับปลอกกระสุนที่เกลื่อนกลาดอยู่เท่านั้น

กับที่แน่ๆ ในขณะนี้ก็คือ ไรเฟิลของดาริน มองเห็นอยู่ว่าซากช้างตัวสุดท้ายที่ถูกยิงล้มได้ทับไว้ โผล่ออกมาให้เห็นเฉพาะส่วนพานท้าย แต่เจ้าของนั้นมองไม่เห็น เพราะความใหญ่โตของคชสารร้ายตัวนั้นบังไว้

ถ้ามันเป็นแค่กระทิงหรือกวาง ทุกคนก็คงจะช่วยกันหามซากของมันออกมาแล้ว หรือต่อให้เป็นกองหินที่ถล่มทับ ก็ยังพอที่จะรื้อค้นก้อนหิน โดยช่วยกันรื้อออกทีละก้อนค้นหาสิ่งที่ถูกกลบอยู่ได้

แต่นี่ซากช้างทั้งตัว น้ำหนักขนาดอย่างต่ำ 5 ถึง 6 ตัน! อย่าว่าแต่จำนวนคนแค่ 10 กว่าคนที่ยืนล้อมดูอยู่ในขณะนี้เลย ต่อให้ทหารสัก 1 กองร้อยก็คงหามเคลื่อนมันออกไปจากตรงนั้นไม่ไหว เว้นแต่จะแล่ชำแหละตัดออกเป็นชิ้นส่วนเท่านั้น ซึ่งแน่ละ จะต้องกินเวลาอยู่ไม่ใช่น้อย

"เอาละ ทุกคนทำใจดีๆ ไว้ก่อน ที่เรารู้แน่ๆ ก็คือ น้อยอยู่ใต้ซากของมันนี่แหละ ว่าแต่มีใครในจำนวนพวกเรา ค้นพบศพคะหยิ่นหรือยัง?"

เชษฐาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแหบพร่าของเขา เมื่อนั้นทุกคนจึงนึกขึ้นมาได้ถึงคะหยิ่นอีกคนหนึ่ง ซึ่งหลายๆ คนก็เห็นจะแจ้งกับตาว่าถูกงวงของมันงัดลอยละลิ่วข้ามหินก้อนนั้นไป

หนานอิน นายช้วน และลูกหาบอีก 3-4 คน ก็ชวนกันวิ่งอ้อมไปทางก้อนหินลูกที่ชะโงกเอนอยู่นั้นทันที อึดใจก็มีเสียงล้งเล้งพดจากันขึ้น มีเสียงเรียกนามคะหยิ่น เสียงสอบซักถามแล้วก็มีเสียงสูดปากคราง หงิงๆ ทั้งสามเหลือบตามองดูหน้ากันแล้วอดีตพรานชดก็พูดโดยเร็วว่า

"เดี๋ยว! ผมจะไปดูมันเองครับพี่ใหญ่"

แล้วอนุชาก็เผ่นพรวดไปในทันที ไชยยันต์กับเชษฐา ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ความรู้สึกในขณะนี้ของทั้งสองก็คือ คะหยิ่นคงมีชีวิตอยู่แน่ แต่จะพิการหรือบาดเจ็บคางเหลืองแค่ไหนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ก็ยังดีอยู่บ้างหรอกที่มันยังไม่ถึงกับเหลวแหลกชนิดไม่มีโอกาสสั่งเสียอะไรได้อีกแล้ว แต่**ที่สำคัญที่สุดในขณะนี้ก็คือดาริน วราฤทธิ์ โอกาสที่จะรอดชีวิตอยู่ได้ต่อไป คือ**

‘ศูนย์’ และชีวิตของดารินย่อมสำคัญเหนือกว่าคะหยิ่นแน่นอนในความรู้สึกของเชษฐาและไชยยันต์

ครู่เดียว คนเหล่านั้นก็พากันโผล่กลับออกมา สิ่งที่ น่าแปลกใจที่สุดก็คือ แทนที่จะเห็นใครหามคะหยิ่นเข้ามา กลับเห็นเจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้างถูกประคองปีกมาคนละด้านโดยลูกหาบร่างใหญ่สองคน เดินกะเผลกกระย่องกระแย่ง หน้าตาบูดเบี้ยว เหยเก เพียงแค่เชษฐา ไชยยันต์มองแวบไปเห็นครั้งแรกเท่านั้น ก็บอกได้ทันทีว่าอดีตนายบ้านหล่มช้างแทบไม่เป็นอะไรมากเลย เพราะมิฉะนั้นก็คงต้องหามกันแล้ว

“คะหยิ่น นั่นเจ้ายังไม่ตายหรอกรึ?”

เชษฐาร้องถามขึ้นด้วยความยินดีที่แทรกอารมณ์วิตกกังวลจนบอกไม่ถูกในขณะนี้ขึ้นมาแวบหนึ่ง กลุ่มนั้นนำคะหยิ่นเข้ามาจนถึงที่เขากับไชยยันต์ยืนอยู่

“คะหยิ่นยังไม่ตาย นายใหญ่ คะหยิ่นหล่นเอาหลังกระ-แทกพื้น นอนจุกอยู่ ร้องไม่ออก จนกระทั่งลุงอินกะไอ้พวกนี้ไปช่วย แขนขาคอเหนียงยังไม่ถึงกับหัก ตอนมันงัดลอยขึ้น ถ้าตกเอาหัวทิ่มลง คะหยิ่นคงตายไปแล้ว อู๊ยยย์...นายหญิงของคะหยิ่นเป็นยังไงบ้าง?”

ประโยคหลังมันยังแสดงถึงการห่วงใย ‘นายหญิง’ มากกว่าตัวเอง

เชษฐามองไปที่ซากช้างแล้วอึ้งไปอีก ไชยยันต์เอื้อมมือไปจับแขนอันกำยำของกะเหรี่ยงใหญ่แห่งหล่มช้างไว้ แล้วชี้ให้ดู

พานท้ายไรเฟิลของดารินที่โผล่ออกมาให้เห็นแค่ 2 คืบ จากบริเวณส่วนท้องที่ทับเอาไว้ของช้างตัวนั้น

เจ้านักเลงโตหล่มช้างพอมองเห็นเข้าก็แทบจะหายเคล็ดยอก สลัดพวกที่ประคองปีกออกไปทันที ก้มลงจ้องเขม็ง แล้วคลานเข้าไปจับที่พานท้ายปืนนั้น พยายามจะโยกหรือดึงออกมา แต่มันไม่ขยับเขยื้อนเลย ราวกับถูกทับอยู่ภายใต้ซุงมหึมา

คะหยิ่นทรุดตัวนั่งแปะอยู่ตรงตำแหน่งท้องช้างนั่นเอง แต่หันตัวกลับมา สีหน้าของมันขาวเผือดปราศจากสีเลือดเสียยิ่งกว่าตอนกระย่องกระแย่งออกมาเมื่อตะกี้นี้เสียอีก

“คะหยิ่น...”

อนุชาเอ่ยขึ้น พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติที่สุด ทั้งๆ ที่ภายในร้อนรุ่มแทบระเบิดเหมือนทุกคนในขณะนี้

“ขณะที่ช้างตัวนี้แล่นเข้าใส่นายหญิง เราเห็นเจ้าพุ่งเข้าชนนายหญิงกระเด็นเข้าไปที่โคนหินก้อนนี้ไม่ใช่หรือ?”

“ใช่แล้ว พรานชด คะหยิ่นชนนายหญิงล้มกลิ้งไปก่อนที่จะถูกมันทิ่มด้วยงา เพราะนายหญิงยืนขวางทางมันอยู่ ไม่ยอมหลบ คะหยิ่นเห็นนายหญิงกลิ้งเข้าไปใต้เพิงหินนี่ แล้วคะหยิ่นก็ยิงกระบอกปืนแหย่ถึงตัวมันพอดี พอยิงตึง มันก็วัดงวงขึ้น คะหยิ่นลอยข้ามหินไปนอนสลบอยู่ นี่แปลว่ามันถูกปืนของคะ-หยิ่นล้มคาที่อยู่ตรงนี้หรือ?”

“เจ้ายิงมันไม่ล้มในนัดนั้นหรอก คะหยิ่น...”

เชษฐาตอบแผ่วต่ำ เม้มริมฝีปากแน่น

“พอมันเอางวงงัดเจ้าลอยขึ้น พวกเราหลายคนก็ยิงเข้ามารวมจุด มันไม่ทันจะเคลื่อนไหวไปไหนได้ ล้มลงทับตรง

ตำแหน่งที่นายหญิงกลิ้งอยู่ที่โคนหินนี่แหละ ปืนของนายหญิงมันก็ทับโผล่ด้ามออกมาให้เห็นอยู่นั่น มันเป็นเหตุการณ์บังเอิญที่ร้ายกาจมาก”

คะหยิ่นมีสีหน้าตื่นผวา และวิตกกังวลเห็นได้ชัด นั่งอ้าปากค้างอยู่พักใหญ่ ก็ขยับตัวอย่างแคล่วคล่องว่องไว เหมือนกับว่ามันจะลืมความเคล็ดยอกเจ็บปวดไปเสียหมดสิ้น ร้องออกมาโดยเร็วด้วยเสียงดังว่า

“เดี๋ยวๆ ทุกคนอย่าเพิ่งเดินหรือเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น ขอให้คะหยิ่นฟังเสียงหน่อย”

ว่าแล้ว เจ้ากะเหรี่ยงร่างยักษ์ ผู้มีคุณสมบัติพิเศษในด้านฟังเสียงก็ทอดกายลงพังพาบกับพื้น เอาหูแนบฟังตรงแผ่นดินใกล้บริเวณที่ด้ามไรเฟิลโผล่ออกมา มันนอนฟังอยู่นานทีเดียว หูซ้ายไม่ถนัด เอาหูขวาลงแนบดินอีก ระหว่างนี้ทุกคนยืนนิ่งกันหมด มองที่คะหยิ่นเป็นตาเดียว

ไชยยันต์อดรนทนอยู่ไม่ได้ ขยับปาก แต่เชษฐาสะกิดไว้โดยแรง บอกความหมายให้สงบ ต่อมาคะหยิ่นก็ผงกหัวเงยขึ้นแล้วเกาะตัวของซากช้างยืน

“เป็นไง เอ็งได้ยินเสียงจิ้งหรีดหรือมดมันร้องบอกกับเอ็งว่ายังไงบ้าง?”

หนานอินร้องถามมา

คะหยิ่นเอามือเคาะหู แล้วสะบัดหน้าแรงๆ ไม่สนใจกับคำถามของพรานครูผู้เฒ่า สีหน้าของมันส่อแววคลางแคลงพิศวง แล้วพูดอะไรอุบอิบพึมพำแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์ เชษฐาหันมากระซิบถามหนานอินว่า

“มันบ่นว่าอะไร ลุงอิน”

“มันบอกว่า ถ้ามันจำไม่ผิด ขณะที่มันเข้าชนนายหญิงกลิ้งไปนั้น มันสังเกตเห็นที่โคนหินเอนก้อนนี้ มีแอ่งลึกจากพื้นลงไปประมาณสัก 1 วา ถ้านายหญิงกลิ้งตัวลงไปถึงแอ่งที่มันมองเห็นอยู่ได้ ก็ไม่น่าจะถูกร่างกายของช้างทับแหลก เพราะมุมเอนของหินจะยันร่างของช้างไว้ไม่ให้กระแทกถึงตัวได้ แต่ซากช้างใหญ่มาก จึงขวางบังไว้หมดทุกด้านทำให้เรามองไม่เห็นตัว”

“แล้วมันได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวอะไรบ้างไหม”

ไชยยันต์ถามมาบ้างโดยเร็ว หนานอินสั่นหัว

“มันก็ไม่เห็นบอก หรือแสดงว่ามันจะได้ยินอะไร เดี๋ยวรอดูมันก่อน นายทหาร”

ทุกคนเห็นคะหยิ่น เดินกะเผลกออกมาห่างจากซากช้างและก้อนหินนั้น สังเกตอยู่พักหนึ่ง แล้วก็เดินอ้อมไปทางด้านก้นช้าง พยายามจะเบียดตัวเข้าไปชิดให้มากที่สุด ระหว่างร่างของช้างกับมุมหินเอนก้อนนั้น ตะโกนเรียก ‘นายหญิง’ ซ้ำๆ กันอยู่พัก ทุกคนยืนดูเงียบๆ ต่อมาก็เห็นคะหยิ่นถอยออกมาด้วยอาการวิตกกังวลเพิ่มขึ้น แล้วพยายามจะไต่ปีนขึ้นไปบนร่างกายอันใหญ่โตนั้นทางด้านขาหลัง แต่มันก็ปีนขึ้นไปไม่ถนัดเพราะแขนขายังเคลื่อนไหวไม่สะดวกนัก

“นั่นเอ็งจะทำอะไร ไอ้คะหยิ่น บอกมา ข้าช่วยมั่งก็ได้ขออย่างเดียว อย่าสั่งให้ข้าลากช้างตัวนี้ออกมาก็แล้วกัน”

หนานอินร้องบอกออกไปอย่างหงุดหงิด

คะหยิ่นหันรีหันขวาง แล้วบอกห้าว ๆ มาว่า

“ลุงอิน ช่วยคะหยิ่นหน่อย คะหยิ่นปีนขึ้นไปบนตัวมันไม่ไหว”

“ก็เอ็งจะให้ข้าช่วยยังไงล่ะ ไอ้หอกหัก!” หนานอินตะโกนลั่น

“ปีนขึ้นไปบนตัวช้าง ไปตรงคอมันโน่น แล้วเอาหูฟังให้ดี ตรงคอที่บังติดอยู่กับหินก้อนนี้ บางทีจะได้ยินเสียงนายหญิงมั่ง ตรงนั้น ตัวมันปิดไว้ไม่สนิทหรอก คงมีช่องทางอยู่บ้าง”

อนชาได้ฟังข้อความบอกของคะหยิ่นได้อย่างถนัดชัดแจ้งและเขารวดเร็วเสมอ ก่อนที่ครูพรานผู้เฒ่าจะเคลื่อนไหวอย่างไร พี่ชายกลางของตระกูลอดีตพรานหัวเห็ดก็เผ่นพรวดขึ้นไปบนตัวช้างที่ล้มตะแคงนั้นอีกครั้ง

ครานี้เชษฐาและไชยยันต์ จึงตะกายไต่ตามกันขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

‘พรานชด’ ไต่ตรงไปยังตำแหน่งคอของมันซึ่งเป็นรอยเว้าอยู่ทันที ท่ามกลางรอยเลือดที่ยังไหลอยู่รินๆ จากรูบาดแผล ซึ่งไม่ทราบแน่ชัดว่ามาจากบาดแผลใดบ้าง

และมันก็เป็นจริงตามที่คะหยิ่นบอกไว้ คือตรงบริเวณคอของช้างตัวนั้น มีเนื้อที่ประมาณฝ่ามือเศษๆ เป็นช่องว่างอยู่ในระหว่างร่างกายของมันกับหินเอนที่มันตะแคงร่างล้มขาดใจตายบังอยู่นั้น ไม่ถึงกับปิดตันบังก้อนหินไว้ทั้งหมด ขณะนี้มองเห็นเป็นช่องโพรงลงไป

อนุชาตะโกนสั่งให้หนานอินโยนไฟฉายขึ้นมาให้ทันทีพอรับได้เขาก็พยายามเบียดแทรกตัวเข้าไปยังตำแหน่งช่องนั้น ฉายไฟลงไป แต่ปรากฏว่ามันส่องสว่างให้เห็นช่องลงไปได้แค่ศอกเศษๆ เท่านั้น ต่อจากนั้นก็กระทบกับส่วนร่างกายของไอ้ช้างตัวนั้นอีก เนื่องจากโคนหินเว้าเข้าไป

“น้อย น้อย!”

พี่ชายกลางก้มลงนอนพังพาบตรงตำแหน่งนั้น ป้องปากตะโกนลงไปทางช่องนั้นอยู่หลายครั้ง เชษฐากับไชยยันต์ก็เข้ามารวมกล่มช่วยตะโกนเรียกอย่ด้วย เหมือนจะแว่วมาจากคนละซีกโลก แต่ก็ปรากฏเสียงชนิดหนึ่งคล้ายจะร้องตอบหรือร้องเรียกสวนขึ้นมา ทว่ามันดูห่างไกลเหลือเกิน และจับศัพท์กระแสไม่ได้แน่ชัดว่าเป็นคำพูดเช่นไร เป็นแค่เสียงเวี่ยแว่วเท่านั้น!

เพื่อให้แน่ใจที่สุด ทั้งสามช่วยกันร้องเรียกซ้ำๆ ลงไปอีกแล้วเงี่ยหู

มีเสียงอู้อี้ตอบขึ้นมากจากช่องทางเล็กๆ นั้นจริงๆ ไม่ได้เกิดประสาทหลอน แต่เนื่องจากคงจะมีสิ่งที่ใหญ่โตอับทึบบดบังสกัดกั้นไว้ **เสียงนั้นจึงเบาบางที่สุดจนแทบจะไม่ได้ยิน และยังจับข้อความไม่ได้อยู่ตามเดิม เพียงแต่เชื่อแน่ได้อย่างเดียวว่าเป็นเสียงของดารินแน่นอน**

“พบแล้ว อยู่ใต้ซอกหินนี่เอง!”

อนุชาและไชยยันต์ร้องขึ้นเอ็ดอึงอย่างดีใจสุดขีด แม้จะยังไม่รู้แน่ว่า ดารินขณะนี้ตกอยู่ในสภาพเช่นไร แต่การให้เสียงให้ได้ยินขึ้นมาได้ก็แปลว่าหล่อนยังไม่ตาย แต่จะสาหัส พิการหรือตกอยู่ในภาวะอย่างไรนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

พวกลูกหาบทุกคนไหวตัวพรึบ อย่างตื่นเต้นยินดีกันทั่วหน้า เชษฐาเอง บัดนี้หน้าเริ่มมีสีเลือดขึ้น เอามือสะกิดทั้งไชยยันต์และอนชา บอกโดยเร็วว่า

“มัวแต่ตะโกนเรียกอยู่อย่างนี้ ก็ไม่มีทางจะช่วยน้อยได้หรอก และน้อยพยายามจะพูดบอกอะไรขึ้นมา เราก็ได้ยินไม่ถนัด เพราะฉะนั้นอย่ามัวแต่เรียกหรือถามอะไรอยู่เลย สิ่งแรกที่เราจะทำก็คือ ต้องเคลื่อนย้ายซากไอ้ช้างเวรตัวนี้ออกไปให้พ้นหินเอนก้อนนี้เสียก่อน แล้วก็เห็นเองว่าน้อยอยู่ในสภาพไหน”

ปัญหาเกิดขึ้นอีกครั้ง ดาริน วราฤทธิ์ ยังพอมีชีวิตรอดอยู่ในขณะนี้ ทุกคนรู้ชัดออกไปแล้ว แต่ทำอย่างไรจึงจะช่วยกันเคลื่อนย้ายซากช้างใหญ่ออกไปได้

หนานอินและพวกลูกหาบพูดกันล้งเล้งจ้อกแจ้ก ปรึกษาหารือกัน แต่ทุกคนก็ดูเหมือนจะจนปัญญากันไปหมด มันเหลือกำลังจริงๆ สำหรับคนเพียง 15 คน จะช่วยกันผลักดันซากช้างให้ขยับเขยื้อนออกไปได้ ถ้ามีควายสัก 7-8 ตัว อย่างสมัยก่อนก็ยังพออาศัยแรงลากฉุดได้บ้าง

ยิ่งรู้ว่าดารินพอมีชีวิตอยู่ แต่ภาวะใดยังไม่ทราบ ทุกคนยิ่งกระวนกระวายกระสับกระส่ายไปหมด การช้าออกไปเท่าใดก็เท่ากับโอกาสที่จะช่วยเหลือยิ่งน้อยลงไปเพียงนั้น หล่อนอาจบาดเจ็บ ร่างกายบางส่วนอาจถูกบดทับอยู่แต่ยังไม่ตาย หรืออาจหมกตัวอยู่ใต้ก้อนหินเอน ปลอดภัยจากซากช้างทับ แต่อากาศหายใจน้อยลงเต็มที

ทุกคนคิดวุ่นวายไปหมด จากสิ่งที่ไม่สามารถจะคาดคะเนได้นั้น

เชษฐาตัดสินใจเด็ดขาด กระโดดลงจากท้องช้างตัวนั้น หันไปบอกไชยยันต์กับอนุชาว่า

“คอยเรียกไว้ทุกระยะ และคอยฟังเสียงตอบขึ้นมาด้วย เดี๋ยวฉันจะจัดการบางสิ่งบางอย่างดูเอง”

ว่าแล้วเขาก็แล่นออกไปตรงที่โล่ง ขณะนั้น เห็นหนาน-อินทำดีที่สุดเท่าที่แกจะทำได้ คือเกณฑ์เอาลูกหาบทั้งหมดใช้เชือกไนล่อนขนาดใหญ่ สั่งให้ผูกขาซากช้างไว้ ทั้งขาหน้าและขาหลัง แบ่งกำลังกันเตรียมจะออกแรงฉุดดึง

“ลงอิน! ไม่ต้อง ต่อให้ดึงกันจนขี้แตก ก็ไม่มีทางจะเขยื้อนมันได้หรอก สำหรับกำลังคนแค่นี้”

เขาร้องบอกพรานผู้เฒ่า แล้วก็ป้องปาก แหงนหน้าขึ้นตะโกนสุดเสียง โดยที่ใครก็คิดไม่ถึง

“ด้วน! อยู่ไหน พวกเรากำลังต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า ด้วน! มาที่นี่เดี๋ยวนี้”

เสียงของเชษฐาดังก้องกังวานไปไกลกลางป่าหินอันเงียบสงัด

ทุกคนเงียบกริบไปอีกครั้ง...

ราชสกุลพี่ใหญ่ของคณะหันไปรอบๆ และตะโกนซ้ำๆ อยู่เช่นนั้น พักใหญ่เหงื่อกาฬของเขาเริ่มแตกซึม แต่แล้วก็แทบจะกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจขีดสุด เมื่อได้ยินเสียงร้องแอ้! ตอบมาจากความเงียบ ห่างออกไปทางหลังหมู่หินด้านตะวันตก

จากเหตุการณ์ที่ประจญประจัญกันหยกๆ เสียงช้างทำให้ต้องสะดุ้ง แต่เชษฐาไม่หวั่นไหวเลย ตรงข้ามกลับเต็มไปด้วยความปีติเหลือที่จะกล่าว เสียงร้องชนิดนั้น เป็นเสียงร้องตอบในสำเนียงปกติธรรมดาของช้าง ไม่ใช่เสียงอันสำแดงถึงความประสงค์ร้าย ผิดไปกว่าไอ้โขลงช้างผีสิงที่เพิ่งจะแตกกระจายหนีไปหยกๆ

เขาเชื่อแน่ และจำได้ว่ามันเป็นเสียงของเจ้าด้วนแน่นอน จึงตะโกนเรียกซ้ำๆ ออกไปอีก ร้องเร่งให้มันเข้ามา มีเสียงป่าหินลั่นเล็กน้อย แล้วชั่วอึดใจเดียว คชสารใหญ่ตัวหนึ่งก็โผล่ให้เห็นสันหลังพ้นแนวโขดหินล้อมรอบ ดุ่มๆ เข้ามาตามทางด่านด้านตรงข้ามกับที่ดารินถูกทับอยู่ มันช้าไปบ้าง เพราะค่อยๆ เดินไต่เหยียบซากช้างที่ถูกยิงล้มอยู่เกลื่อนเหล่านั้นตรงเข้ามาตามเสียงร้องเรียกของเชษฐา

“พี่ใหญ่ระวังนะครับ ระวังมันจะสวมรอยเข้ามาโดยไม่ใช่ไอ้ด้วน”

อนุชาร้องบอกละล่ำละลักออกมา เมื่อเห็นเชษฐากำลังจะพุ่งตรงสวนเข้าไปหา พี่ชายใหญ่ไม่หวั่นไหวใดๆ ทั้งสิ้น ตอบมาว่า

“เจ้าด้วนแน่ ไม่ใช่ช้างอื่นหรอก แต่ทุกคนช่วยระวังไว้ก็แล้วกัน ถ้าไม่ใช่เจ้าด้วนก็ช่วยยิงคุ้มกันให้ด้วย”

บนหลังของซากช้างอนุชาและไชยยันต์ผู้ไม่ยอมประมาทเตรียมไรเฟิลพร้อมทันที ส่องไฟจ้องตาเขม็งไปทางเชษฐา

แล้วช้างตัวเท่าตึก อันเป็นเจ้าของเสียงที่ร้องตอบนั้นก็ปรากฏกายให้เห็นชัดเมื่อมันพ้นโขดหินริมทางด่านออกมาได้

เดินหงุดๆ ตรงเข้ามา เชษฐาวิ่งเข้าไปทันที เพราะจำได้แน่นอนว่ามันคือ เจ้าด้วน ไม่ผิดตัวไปแน่

เขาก็ไม่อาจบอกกับตนเองได้เหมือนกันว่า เหตุใดจึงกล้าหาญที่จะเข้าไปหามันเช่นนี้ ทั้งๆ ที่ไม่เคยมาก่อน เจ้าด้วนอาจคุ้นเคยกับดารินก็จริง แต่มันก็ไม่แน่เสมอไปนักว่า มันจะเชื่องกับทุกคนในคณะ แต่เขาก็กล้าเสี่ยงแล้ว

เข้าถึงตัวกันซึ่งๆ หน้า มือหนึ่งก็คว้าปลายงวงที่ยื่นส่งมาให้ จากนั้นเชษฐาก็มีอาการเหมือนจะจูงมัน นำวิ่งเข้ามายังตำแหน่งที่พรรคพวกมุ่งรอคอยกันอยู่ทันที ซึ่งมันก็เดินเหย่าๆ ตามเข้ามาโดยดี ชนิดที่ยอมให้เขาจับปลายงวงมันเช่นนั้น

ทุกคนแม้จะเห็นชัดว่าเป็นเจ้าด้วนแน่ และมาอย่างมิตร แต่ก็อดไม่ได้ที่จะต้องแตกฮือเป็นช่องออก แม้แต่ไชยยันต์ กับอนุชา ซึ่งอยู่บนซากช้างตัวนั้นก็ยังเผ่นลงมาแทบไม่ทัน โดดไปยืนคุมเชิงอยู่ด้านหนึ่ง

บัดนี้ เชษฐานำช้างใหญ่หางด้วน อันได้แสดงความรักและภักดีขีดสุดกับดารินเป็นส่วนตัวมาก่อนแล้วเข้ามาถึง พร้อมกับร้องบอกกับมันด้วยเสียงอันดังและชัดเจนว่า

“ด้วน! นายหญิงของเจ้าติดอยู่ใต้ซากช้างตัวนี้ ไม่มีใครจะช่วยเหลือเขาได้เลย นอกจากเจ้าตัวเดียวเท่านั้น พยายามเคลื่อนย้ายผลักมันออกไป พยายามเอามันออกไปให้เบาและนิ่มนวลที่สุด เราไม่รู้ว่านายหญิงของเจ้าถูกทับอยู่ในสภาพไหน ร่างกายบางส่วนอาจแหลกไปแล้วก็ได้”

ราวกับจะรู้ภาษามนุษย์ หรือมิฉะนั้นก็เข้าใจสถานการณ์

ดีที่สุดแล้ว เจ้าด้วนชูงวงขึ้น ร้องแปร๋นขึ้นมาครั้งหนึ่ง เริ่มหมุนตัว แล้วเดินไปรอบๆ หินก้อนนั้น

ทุกคนสงบนิ่ง และจ้องมองมันเป็นตาเดียว...

พอมันเดินครบรอบ เหมือนจะสังเกตทิศทางถี่ถ้วน แล้ว มันก็เข้าทางด้านหัวของไอ้ช้างร้ายที่กลายเป็นศพไปแล้วตัวนั้นทันที ค่อยๆ ก้มตัวลง ใช้งาอันแข็งแรงเสยช้อนเข้าไปใต้ศีรษะซากช้างนั้น แล้วงัดขึ้น

เสียงแผ่นดินลั่นครืดๆ ซากช้างตัวนั้นเริ่มขยับร่นออกมาแล้ว ทุกคนเบิกตาโพลงจ้องเขม็ง เจ้าด้วนงัดครั้งแรก มันขยับห่างออกมาอีกศอกหนึ่ง แล้วก็ก้มหัวงัดต่อไปด้วยพลังมหาศาลของมัน

คราวนี้ ร่างอันใหญ่โตที่ปราศจากชีวิตนั้น เบนส่วนหัวออกมาพ้นบริเวณหินประมาณวาเศษ และบัดดล ที่ซากอันทับขวางทางอยู่มีช่องทางที่เปิดออก แม้จะยังไม่ตลอดนัก เสียงแหลมของดารินก็ก้องออกมาว่า

"พี่ใหญ่ น้อยอยู่ในนี้ ช่วยด้วยเร็ว กำลังจะหายใจไม่ออก จะตายอยู่แล้ว!"

ราวกับนัดกันไว้ ทุกคน ยกเว้นเชษฐา ไชโยโห่ร้องกันขึ้นกึกก้อง สำเนียงเสียงพูดชนิดนั้นมันบ่งชัดว่า ดาริน วราฤทธิ์ไม่ได้มีอาการสาหัสรุนแรงใดๆ ทั้งสิ้น มิฉะนั้นจะไม่แผดเสียงพูดอย่างชัดเจนออกมาอย่างนั้นได้

ขณะนี้ก็ยังมองไม่เห็นตัว

“น้อย! เจ้าด้วนมาช่วยเคลื่อนซากเวรนี่ออกไปแล้ว อดทนอีกอึดใจเดียวเท่านั้น บาดเจ็บหรือถูกบดทับบ้างหรือเปล่า?”

เชษฐาร้องถามเสียงดันลั่น

“น้อยติดอยู่ในซอกใต้โพรงหิน ไม่ได้ถูกทับ แต่มันล้มบังปิดทางไว้หมด เหมือนถูกฝังทั้งเป็น ตอนนี้พอมีอากาศหายใจสะดวกแล้ว แต่ยังออกไม่ได้”

ทุกคนโห่ร้องลั่นอีกครั้ง โดยเฉพาะคะหยิ่น โห่เหมือนอินเดียนแดง เต้นเหย็งๆ ลืมความเจ็บปวดขัดยอกหมดสิ้น ส่วนเจ้าด้วน พอได้เสียงของดาริน ซึ่งมันจำได้เท่านั้น ก็แผดเสียงร้องสนั่นหวั่นไหว คราวนี้จากการที่ค่อยๆ เงยงัดทีละน้อย มันย่อเข่าหลัง ดันซากช้างตัวนั้นพรวดๆ เสียงครูดไปกับพื้นดังโครกอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียว ซากช้างมฤตยูตัวนั้นก็ถูกรุนห่างออกไปพ้นบริเวณหินเอนห่างออกไป 7-8 วาทันที

งาของมันทิ่มซ้ำลงไปอย่างโกรธแค้นต่อซากนั้น พร้อมทั้งกระทืบ

ทั้งหมดพรูกันเข้าไปท่ามกลางเสียงร้องเรียกอื้ออึงไปหมด ไฟฉายหลายดวงพุ่งเข้าไปรวมจุดเดียว ภาพที่เห็นก็จริงตามที่คะหยิ่นบอกไว้นั่นแหละ มีซอกโพรงใต้ชะง่อนหินนั้น ลึกประมาณ 1 วา จากระดับพื้น โดยมีโคนหินเอนเป็นมุมค้ำยันไว้ไม่ให้ซากช้างที่ล้มตัวนั้นทับลงมาถึงร่างกาย อันอยู่ในสภาพหมอบกระแต คุดคู้อยู่ในโพรงจำกัดใต้ชะง่อนหินนั้นได้

คนแรกที่เข้าถึงคือเชษฐา ช้อนอุ้มตัวน้องสาวมาจากช่อง

ที่ช่วยชีวิตนั้นทันที แล้วนำออกมาวางลงใจกลางที่พัก อันบัดนี้กลาดเกลื่อนไปด้วยซากช้างที่ถูกปืน ขณะเดียวกัน อนุชา ไชยยันต์ คะหยิ่น หนานอิน และพวกลูกหาบ ก็กรูกันเข้ามารายล้อมไว้

ดารินนอนหงายเหยียดยาวอยู่กับพื้น ยังไม่กระดุกกระดิกก่อน แต่มือทั้งสองประสานกันอยู่ทรวงอก ดวงตาลืมใส มียาการเหมือนจะสวดมนต์ภาวนาอะไรอยู่ครู่ ทุกคนถามกันแซดหล่อนไม่ตอบก่อนในขณะนั้น แต่สังเกตเห็นได้ว่าไม่มีส่วนใดชำรดพิการไปเลย และเลือดสักหยดก็ไม่หลั่งจากร่างกายส่วนใดทั้งสิ้น พรรคพวกที่มุงอยู่จึงพากันเงียบไปชั่วขณะ มองดูหล่อนตาไม่กะพริบ อึดใจใหญ่ ดารินก็ดึงกายขึ้นนั่งช้า ๆ สะบัดแขนและขาทั้งสองข้างออกไป พูดขึ้นดัง ๆ เหมือนจะเป็นการประกาศให้ทุกคนที่เฝ้ามองดูอยู่ด้วยความกังขาห่วงใยได้ทราบว่า

“เรียบร้อย ปลอดภัยหมดทุกอย่าง ไม่ต้องห่วง”

แล้วหล่อนก็โผเข้ากอดพี่ชายใหญ่เป็นคนแรก ต่อมาก็พี่ชายกลาง แล้วก็ไชยยันต์ ทั้งสามชายปีติยินดีจนพูดไม่ออก น้ำตาซึมคลอ คนต่อไป หล่อนเดินเข้าไปหาคะหยิ่น กอดคอมันไว้ เขย่าแรง ๆ บอกปนยิ้มว่า

“ขอบใจในความซื่อสัตย์ภักดีของเจ้ามาก คะหยิ่น ฉันเห็นว่าเจ้าพยายามจะช่วยเหลือฉันอย่างใดบ้าง และดีใจที่เจ้าก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก นึกว่าเจ้าตายแล้วเหมือนกัน”

เจ้านักเลงโตหล่มช้าง ผู้เปรียบเสมือนข้าเก่า ยิ้มร่า

“คะหยิ่นตายยาก นายหญิง และคะหยิ่นก็ไม่คิดว่านาย

หญิงจะเป็นอะไร แต่ทุกคนนึกว่านายหญิงแบนแต๊ไปแล้วใต้ซากช้างตัวนั้น!”

“ขอบใจ ขอบใจทุกคน!...”

หล่อนประกาศต่อไป เดินเข้าไปจับแขนครูพรานผู้เฒ่าบีบแน่น

“ช้างตัวนั้นอาจทับฉันแหลกไปแล้ว ขณะที่มันถูกพวกเรารุมยิงล้มลง ถ้าไม่ใช่เพราะบังเอิญมีช่องที่พอจะหลบตัวได้อยู่ใต้ชะง่อนหินก้อนนั้น ถ้าฉันจะตาย ก็คงตายเพราะหายใจไม่ออก โดยมีซากช้างตัวนั้นมาอุดบังปากโพรงไว้หมดเท่านั้น ต่อนที่พวกเราหลายคนตะโกนเรียกลงไป ฉันได้ยินแว่วๆ และพยายามจะร้องบอกให้รู้ว่าฉันติดอยู่ใต้ซอก หายใจไม่สะดวก แต่ก็ฟังกันไม่รู้เรื่องเลย จนกระทั่งซากช้างตัวนั้นถูกเขยื้อนออกไปแล้ว”

ทุกคนยังพูดอะไรไม่ออกในตอนนี้ ส่วนดาริน พอมองเห็นเจ้าด้วนยืนตระหง่านวาดโบกหูอยู่ไม่ห่างเกินไปนัก คร่อมอยู่เหนือซากช้างที่เกือบคร่าชีวิตหล่อน ก็เข้าใจอะไรได้ดีทั้งหมด หล่อนแหวกบุคคลอื่นๆ ที่ขวางหน้าอยู่เดินตรงเข้าไปหามันทันที เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ตามเข้าไปติดๆ พอถึงหล่อนก็โผเข้ากอดงวงของมันไว้

“ด้วน ในที่สุด วาระจำเป็นจริงๆ เธอก็เข้ามาช่วยฉันไว้ได้ทัน ก่อนที่ฉันจะถูกฝังทั้งเป็นอยู่ในซอกใต้โพรงหิน ขอบใจเพื่อนยาก!”

หล่อนพูดเสียงใส แต่น้ำตาไหลเป็นทาง คชสารใหญ่ผู้มีกระแสจิตผูกพันอยู่กับหล่อนโดยเฉพาะ ออกเสียงเบาๆ ใน

ลำคอ แล้วเอางวงเกลี่ยไซ้อยู่ตามตัวของหล่อน **ทุกคนยืนดูภาพนั้นอย่างตื้นตันใจ บัดนี้ ไม่มีใครคิดหวาดระแวงเจ้าด้วนอีกแล้ว ต่างเข้ามายืนรายล้อมประจันหน้าอยู่ใกล้ๆ เหมือนมันจะเป็นช้างเลี้ยงที่แสนเชื่อง**

"พี่ชายใหญ่ของเธอไหวดีเหลือเกิน ขณะที่พวกเรากำลังจนปัญญาไปหมด ไม่รู้จะเขยื้อนไอ้ซากช้างผีนั่นออกไปได้อย่างไร เขาก็ตะโกนเรียกเจ้าด้วนขึ้น มันร้องตอบรับแล้วก็เข้ามาทันทีเหมือนกัน ช่วยดันซากช้างนั่นออกไปช่วยเธอไว้ได้"

ไชยยันต์บอกมาอย่างตื่นเต้น

"ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดจากทานบารมีของน้อยเองทั้งนั้น" พี่ชายใหญ่พูดขึ้นพร้อมกับยิ้มให้

"เธอให้ชีวิตแก่เจ้าด้วน มันก็จงรักภักดีกับเธอ เหมือนชาติก่อนจะเคยอุปถัมภ์กันมา พี่ก็เสี่ยงเรียกไปอย่างนั้นเอง ไม่คิดหรอกว่ามันจะมา และก็โชคดีมากที่น้อยตื่นขึ้นมาอัญเชิญหลวงพ่อทวดคล้องติดคอมันไว้ อำนาจของอรหันต์เจ้า ทำให้มนต์กาลีของไอ้อมนุษย์ไม่สามารถจะเข้าสิงสู่ชักจูงมันได้ มิ-ฉะนั้นมันจะกลายเป็นพวกนั้นไปแล้ว ก็จะเข้ามาทำร้ายเรา แต่นี่บารมีของอรหันต์ปกป้องมันไว้ระหว่างที่ไอ้ช้างพวกนั้นเข้าโจมตีเราพร้อมๆ กับไอ้พวกผีดิบหมื่นปี เจ้าด้วนคงจะหลบซุ่มเอาตัวรอดอยู่ใกล้ๆ บริเวณนี่แหละ เพียงแต่ยังไม่กล้าออกมาเท่านั้น เพราะมันเพียงตัวเดียว ขนออกมามันก็ถูกรุมแทงตายเท่านั้น พอพวกนั้นแตกหนีไปหมดแล้ว มันก็หวนกลับมาหาเราอีก เป็นอันเชื่อได้แน่แล้วว่า 'อำนาจมนต์คชสาร หรือกฤตยา' อาคมชั่วร้ายใดๆ ไม่สามารถจะมาดลบันดาล หรือ

ชักนำอะไรเจ้าด้วนของเธอได้แน่นอน และมันจะเป็นช้างของเธอตลอดไป”

ดารินตบที่งวงของเจ้าด้วนเบา ๆ สั่งว่า

“อยู่นี่ก่อนนะ ด้วน อย่าเพิ่งไปไหน ต่อไปนี้เธอเป็นส่วนหนึ่งในจำนวนของพวกเราแล้ว”

แล้วหล่อนก็หันมาทางคณะ

“พวกมันตะลุยบุกเข้ามาอย่างบ้าเลือดที่สุดไม่กลัวลูกปืนเลย แล้วนี่มันผละหนีไปกันหมดได้อย่างไรคะ?”

“ไชยยันต์ยิงพลสว่างขึ้นทั่วบริเวณ แล้วก็เอาระเบิดมือขว้างถล่มออกไปสองลูก พวกมันก็เลยถอย โชคดีที่ไชยยันต์เหวี่ยงระเบิดส่งเดชออกไป โดยไม่ได้ไปถูกเจ้าด้วนเข้า”

อนุชาเป็นคนตอบ

“พอช้างล้มทับปิดทาง น้อยก็นึกว่าตัวเองเสร็จแน่แล้วเหมือนกัน ตอนนั้นดูเหมือนจะหมดสติไปชั่วขณะ คลับคล้ายคลับคลาอยู่บ้างเหมือนกันว่าแผ่นดินสะเทือนผิดปกติ คืนนี้เราถูกศึกใหญ่เหลือเกิน นอกจากน้อยกับคะหยิ่นแล้ว พวกเราทุกคนปลอดภัยดีหรือคะ”

“ทุกคนเรียบร้อยดี ก็มีเธอกับคะหยิ่นเท่านั้นที่แย่กว่าคนอื่น ๆ เขา แต่ก็ยังโชคดีที่ไม่ถึงกับพิการหรือถึงชีวิต...ดูนั่น”

พี่ชายกลางพูด แล้วกวาดไฟฉายไปรอบ ๆ บริเวณให้น้องสาวได้เห็นถนัด ถึงสภาพของช้างที่ล้มระเนระนาดพะเนินเทินทึกอยู่ตามที่ต่าง ๆ รอบบริเวณไปหมด ทั้งปากทางเข้าทุกด้านและแม้ใจกลางอันเป็นลานที่พัก ดารินยิ้มเกรียม ๆ หล่อน

สำรวจดูภาพเหล่านั้นด้วยหัวใจอันแข็งกร้าวเยียบเย็น แล้วเอ่ยขึ้นว่า

"ปืนน้อยตกหลดมือไปค่ะตอนที่คะหยิ่นชน ช่วยให้ใครค้นหาทีเถอะ แถวบริเวณนั้นแหละ ไม่ทราบยังใช้การได้หรือเปล่า"

ถึงอย่างไร หล่อนก็ไม่ยอมลืมไรเฟิลคู่ชีพ อนุชาร้องตะโกนสั่งหนานอินกับคะหยิ่นทันทีทั้งสองวิ่งกลับไปยังตำแหน่งที่ซากช้างตัวนั้นเคยนอนทับอยู่ แล้วอึดใจเดียวหนานอินก็ถือไรเฟิล .300 ของหล่อนนำวิ่งกลับมาส่งให้ บอกอย่างยินดีว่า

"อยู่นี่นายหญิง ปืนไม่เสียอะไรเลย ยังใช้การได้เหมือนเดิม เพียงแค่พานท้ายถลอกไปนิดหน่อยเท่านั้น คงครูดกับพื้นลูกรังตอนที่เจ้าด้วนงัดซากช้างตัวนั้นออกไป"

หล่อนรับมาตรวจดูปฏิบัติการของมันอย่างรวดเร็ว แล้วยิ้มออกมาอย่างพอใจที่ไม่พบว่ามันจะชำรุดเสียหายใดๆ มากไปกว่ารอยตำหนิตรงพานท้าย ที่หนานอินบอกไว้ก่อนจัดการบรรจุกระสุนเข้าแม็กกาซีนจนครบถ้วนตามเดิม แล้วลดนกปิดลูกเลื่อนลง

ขณะนั้นเอง ทุกคนที่ยืนชุมนุมกันอยู่ก็ต้องหันขวับไปทางเสียงร้องเอะอะของคะหยิ่นพร้อมกันหมด เจ้านั่นโวยวายอะไรอยู่ตรงซากช้างที่พุ่งเข้าใส่ดาริน ซึ่งทุกคนจำได้ว่า ได้ช่วยกันระดมยิงรวมจุดเข้าไปจนล้มพังพาบเป็นตัวแรก

"นาย! มาดูอะไรนี่ เร็วๆ เร็วเข้า"

ทั้งหมดเผ่นดรงไปที่มั่นทันที รวมทั้งพวกลูกหาบที่ยังยืนเกะกะกันอยู่ทั่ว ๆ ไปด้วย

แล้วสิ่งที่คะหยิ่มร้องเอะอะโวยวาย มีอาการเหมือนจะเต้นอยู่ในขณะนี้ ก็ชักกับสายตาของทุกคนที่พรูกันเข้ามาทั้งหมด โดยมีไฟฉายและตะเกียงเท่าที่มีอยู่

"ดู...ดูที่งาของมัน!!"

อดีตนายบ้านหล่มช้างร้องอยู่เช่นนั้น พร้อมกับชี้มือตาเหลือก เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และดาริน ตลอดจนคนอื่น ๆ ตะลึงพรึงเพริด

ราวกับการเล่นกล หรือบังเกิดปฏิกิริยาทางเคมีของการทดลองทางวิทยาศาสตร์อะไรก็ตามที งาของเจ้าช้างร้ายตัวแรกที่ถูกปืนถล่มราบลงไปนั้น **ทุกคนยังจำได้ดีว่าเห็นครั้งแรกมันเป็นงาสีดำสนิทเหมือนแท่งนิล ความประหลาดมหัศจรรย์**

ใจนั้นทุกคนเพียงแต่คิด และชะงักความคิดไว้เพียงขณะนั้นก่อน อันเนื่องจากถูกกองทัพช้างหนุนเนื่องเข้าโจมตี

จำเป็นต้องยิงปะทะต่อต้านไว้อย่างสับสนชลมนกันไปหมด แต่บัดนี้สิ่งทุกอย่างพอจะสร่างซาลงบ้างแล้ว และเมื่อหวนกลับมาดูที่ซากของมันอีกครั้ง โดยการโวยวายบอกของคะหยิ่น ทั้งหมดก็มองเห็นชัดกับตาถึงสิ่งที่มหัศจรรย์ลี้ลับเกินกว่าพบเห็นในครั้งแรกเสียอีก

กว่า 2 ฟุต ถัดจากปลายงาแหลมที่สาดไฟเห็นกันอยู่ชัดๆ ทุกคนว่าเป็นงาสีดำนั้น บัดนี้เปลี่ยนเป็นสีขาวอมเหลืองธรรมดาไปแล้ว คงเหลืออยู่อีกครึ่งหนึ่งของจำนวนความยาวทั้งหมด ซึ่งก็ค่อยๆ คลายสีดำเข้มออกปรากฏสีขาวไล่เป็นทางขึ้นไปทีละน้อย-ละน้อยตำตาของทุกคน ท่ามกลางแสงสว่างที่สาดจับมาจากลำไฟรวมจุดทุกทิศ

“อะไรกันนี่! งาสีดำของมันกำลังจะกลายเป็นสีขาวเหมือนงาช้างธรรมดาไปแล้ว ดูซิ ค่อยๆ ไล่สีดำลดหายเข้าไปทุกที!!”

อนุชาร้องออกมาดังๆ

ไชยยันต์ก้มลงอย่างรวดเร็ว จะแตะต้องปลายงาช้างงามนั้น แต่เชษฐาขยุ้มไหล่ไว้ทัน กระชากให้ยืนตามเดิม

“อย่าพยายามแตะต้องมัน เราไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ดูเฉยๆ!”

พี่ชายใหญ่หัวหน้าคณะพูดเร็วปรื๋อ ทำให้ไชยยันต์ชะงักกึกทันที

“ลุงอิน! นี่มันแปลว่าอะไร ทำไมงาของมันเปลี่ยนสีไปได้อย่างนี้”

อนุชาเสียงเหมือนอาการสำลักอยู่เช่นนั้น ในขณะที่พวกลูกหาบก็เซ็งแซ่กันไปหมดด้วยอาการสะทกสะเทือนยิ่ง

ครูพรานผู้เฒ่าทำมือเป็นสัญญาณโบกไล่ทุกคนที่ยืน ส่วนหน้าอยู่ตรงทางด้านปลายงาของมัน ให้เบี่ยงหลบออกไป ตัวแกเองก้าวเข้าไปยืนประจันอยู่เบื้องหน้าเพียงคนเดียว สงบนิ่ง พนมมือขึ้นจบที่ปลายคาง หลับตาลง แล้วโอมอ่านคาถาอะไรของแกหมบหมิบสงบนิ่งเหมือนจะทำพิธีอะไรบางอย่าง ขณะนั้นทุกคนจึงเงียบกริบลงอีกครั้ง

ชั่วไม่เกิน 2 นาทีเท่านั้นที่หนานอินร่ายคาถาอะไรของแกอยู่ตรงหน้าซากนั้น งาที่ยังดำอยู่ครึ่งหนึ่งและค่อยๆ จางเป็นสีขาวลงอย่างช้าๆ ไล่แดนขึ้นไปเรื่อยๆ ก็เริ่มกลายกลับอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น เห็นขาววูบ-วูบ สูงขึ้นเป็นลำดับ กระทั่งในที่สุดมันก็กลายเป็นงาช้างตามปกติเข้าไป จนถึงโคนเหนือริมฝีปากของมัน ทุกสายตาเห็นพร้อมกัน และในลักษณะอย่างเดียวกันทั้งหมด

แล้วหนานอินก็ลืมตาขึ้น เป่าลมยาวออกจากริมฝีปากเหมือนจะไล่อาถรรพณ์ปัดรังควานอะไรบางชนิด พร้อมกับประกาศขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ของแกว่า

“ช้างงาเป็นสีดำมีจริง แต่หายากที่สุดในโลกนี้ แต่ไอ้ตัวนี้ไม่ใช่งาสีดำโดยธรรมชาติของมัน”

“ลุง! แล้วที่พวกเราเห็นอยู่นี่?”

กลุ่มนายจ้างร้องขึ้นเป็นประโยคเดียวกัน ราวกับจะนัดกันไว้

พรานเฒ่าชั้นครูหึๆ ในลำคอ

“ผีมันลง! และเลือกลงตัวที่เป็นจ่าโขลงหัวหน้า ทำให้เราเห็นว่างาของมันดำสนิท แต่เมื่อมันถูกปืนตายลงอย่างนี้ มนต์คชสารก็เสื่อมลง งาจึงเปลี่ยนสีกลับมาเป็นสีเดิม หนานอินขับไล่มนต์กาลีให้มันถอนออกเร็วขึ้นเท่านั้น ถึงไม่ทำพิธีปัดรังควานงาของไอ้ตัวนี้ก็จะกลับเป็นขาวตามเดิม แต่คงอีกพักใหญ่ทีเดียว มันเริ่มจะกลายเป็นสีเดิมนับตั้งแต่มันถูกยิงล้มขาดใจแล้ว แต่เป็นการถอนออกอย่างช้าๆ พรุ่งนี้ มะรืนนี้ หรือวันต่อๆ ไป ถ้าเราพบกับไอ้พวกช้าง ‘ผีลง’ เหล่านี้อีก เราก็อาจพบกับไอ้ตัวที่มีงาสีดำอีกไม่รู้จักหมดสิ้นหรอก จนกว่าเราจะทำลายล้างไอ้ตัวการสำคัญลงได้สำเร็จ”

ไม่มีใครสามารถเข้าใจได้ตามที่หนานอินบอก มากไปกว่าประโยคคำพูดที่แกได้พยายามอธิบายสั้นๆ แค่นั้นได้ แต่มองดูหน้ากันเองอยู่ไปมา ทว่าทุกคนของฝ่ายนายจ้างก็คงควบคุมสติไว้ได้อย่างดีเยี่ยม เพราะสิ่งพิลึกแปลกประหลาดที่พบเห็นอยู่นี้ แม้จะดูว่ามหัศจรรย์น่าสยดสยองเพียงไรก็ตาม ทั้งคณะสามคนโดยเฉพาะเชษฐา ดารินและไชยยันต์ ต่างก็เคยพบประสบมาแล้วทั้งสิ้น เพียงแต่ผิดกันไปบ้างในรูปแบบเท่านั้น มีแต่อนุชาผู้ยังไม่เคยผ่านผจญมาก่อน กับพวกลูกหาบเท่านั้น ที่งุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก

แล้วไชยยันต์ก็โพล่งออกมาปนหัวเราะว่า

“เอ้อ! ไอ้มันตรัยย้อนกลับมาคราวนี้ มีกลเม็ดแปลกไม่

ซ้ำแบบมาให้เราดูแฮะ กลาง! แกอย่าทำหน้าเลิกลั่กอย่างนั้นไปหน่อยเลย ไอ้ผีดิบมหากาฬนั่นมันทำอะไรชนิดที่แกจะคาดคิดไปไม่ถึงได้เสมอแหละ จงดมันเหมือนเราดการเล่นกลก็แล้วกัน”

อดีต ‘พรานชด’ จ้องหน้าสำรวจไปยังน้องสาวเล็ก พี่ชายใหญ่ และไชยยันต์อย่างสุดสนเท่ห์ แล้วพยักหน้าช้าๆ ครางออกมา

“ฉันยอมรับ ว่าสามคนนี่ ไม่ว่าจะเป็นแก พี่ใหญ่ หรือน้อย สามารถเข้าใจอะไรได้ดีกว่าฉันมาก สำหรับฉันไม่เคยเห็นไม่เคยเข้าใจมาก่อน เคยก็ได้แต่รับฟังจากคำบอกเล่าเท่านั้น เพิ่งจะมาเห็นอิทธิฤทธิ์ของมันคราวนี้เอง ตลกดีแฮะ แต่ให้ตายเถอะ หัวเราะไม่ออก!”

“ไอ้ตัวนี้ใช่ไหมคะ ที่น้อยเข้าไปหามันโดยเข้าใจว่าเป็นเจ้าด้วน โดยนับเป็นตัวแรกเลยที่วิ่งเข้ามาในบริเวณของเรา”

ดารินถามขึ้นแหบพร่า

“ใช่! มันละ พวกเราเห็นชัดอยู่แล้วว่ามันไม่ใช่ไอ้ด้วนกำลังจะถึงตัวน้อยอยู่แล้ว ไม่รู้ใครต่อใครมั่งยิงขึ้นแทบจะพร้อมกันทั้งหมด ดูลักษณะล้มฟุบแบบพังพาบ ขาทั้งสี่กางแผ่คร่อมดินนี่สิ แสดงว่ามันถูกกระสุนหลายนัดพร้อมๆ กันอย่างจังถล่มโครมลงกับพื้น ขาดใจตายก่อนที่ตัวจะถึงพื้นเสียอีกกระมัง ยังจำภาพเมื่อตะกี้นี้ได้ติดตา ขนาดพังพาบเอาอกตีพื้นแล้ว แรงที่มันวิ่งเข้ามายังทำให้มันไถลลื่นครูดมากับพื้นเพราะแรงส่ง จนเกือบจะถึงตัวน้อยนั่นแหละ น้อยไม่ได้ดูให้ดีเสียก่อน เกือบแหลกไปเพราะไอ้ตัวแรกนี่แล้ว”

ดารินหรี่ตาลง อาการของหล่อน บัดนี้เป็นปกติสภาพแล้ว ความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์หมดสิ้นไปอย่างง่ายดายที่สุด ด้วยกาลงจิตที่กล้าแข็ง

เสียงหนานอินพูดกะเหรี่ยง อธิบายอะไรให้คะหยิ่นฟัง พร้อมทั้งปลอบใจมันไม่ให้สะดุ้งสะเทือน จากนั้นก็ตะโกนสั่งพวกลูกหาบ

“เฮ้ย! เติมฟืนเข้าไปให้สว่างหมดทุกกอง ชิบหายพวกนี้นี่หลับกันหมด เกือบแหลกกันทั้งปางพักแล้วไหมล่ะ”

พวกนั้น พากันกระจายกันออกไป ใส่ฟืนเติมเชื้อก่อไฟที่มอดใกล้จะดับให้ลุกสว่างโพลงขึ้นมาทันที ท่ามกลางซากช้างที่แวดล้อมเต็มปางพักไปหมด แล้วแกก็หันมาบอกกับกลุ่มนายจ้างทั้งหลายด้วยเสียงอ่อยๆ ว่า

“หนานอินเองก็ดีแต่ด่าไอ้พวกนั้นไปงั้นเอง ความจริงตัวหนานอินบกพร่องกว่าคนอื่นเขาทั้งหมด ขนาดรู้ตัวมาก่อนล่วงหน้า ทำพิธีอย่างดีที่สุดแล้ว ก็ยังไม่วายถูกมันสะกดเอาจนได้ คนที่จะต้องตายเป็นคนแรกไม่ใช่นายหญิงหรอก แต่หนานอินต่างหาก กลับเข้าที่พักเถอะเจ้านาย เรามีเรื่องจะพูดกันมากทีเดียว อย่ามามัวดูไอ้ช้างตัวนี้อยู่ให้เสียเวลาเลย มันตายสนิทแน่พร้อมๆ กับลูกโขลงมันอีกนับสิบรอบปางพักเราไปหมด คืนนี้กว่าจะสว่าง เราจะอยู่กันกลางป่าช้าช้างนี่แหละ”

เชษฐาพยักหน้าเห็นด้วย แล้วจูงมือน้องสาวไว้ บอกให้น้องชายกับเพื่อนเดินกลับเข้าไปยังบริเวณที่พักนอน

บัดนี้ตลอดทั้งบริเวณแค้มป์สว่างไสวอบอุ่นตามเดิม แล้ว กองไฟทุกกองถูกสุมจนลุกโชติไปหมด

พอมาถึงทั้งสี่คนก็ทรุดตัวลงนั่งพร้อมกับหนานอิน อนุชา ตะโกนสั่งคะหยิ่นให้ต้อนพวกลูกหาบทั้งหมด ซึ่งก่อไฟเสร็จเรียบร้อยทุกมุมแล้ว ให้เข้ามานั่งล้อมวงประชุมกันทั้งหมด ก่อนอื่น นับจำนวนคนอีกครั้ง พอเห็นว่าครบถ้วนแน่นอนไม่มีใครขาดหายไป ไม่มีใครบาดเจ็บมากมายอะไร นอกจากถลอกปอกเปิก เพราะวิ่งกันล้มลุกคลุกคลานระหว่างที่ชุลมุนประจัญบานกับกองทัพช้างผีสิง อนุชาและทุกคนของฝ่ายนายจ้างก็โล่งอก

"โชคดีจริงๆ โชคดีที่ไม่มีพวกเราคนใดถึงแก่ชีวิตเลย อีตอนนั้นมันเกือบจะเป็นตัวใครตัวมันอยู่แล้ว นึกว่าไม่ใครก็ใครคงจะแบนไปบ้างแล้ว โดยเฉพาะพวกลูกหาบ"

อดีต 'พรานชด' เอ่ยขึ้นพร้อมกับเป่าลมออกจากปาก ขณะนั้น ทุกคนนั่งล้อมวงกันอยู่ทั้ง 16 คน ไชยยันต์นั้นยังไม่พูดอะไรก่อนทั้งสิ้น พอมาถึงก็รื้อหีบห่อยุทธภัณฑ์ขึ้นมา งัดเอ็ม 16 แบบคอมมานโดออกมาทั้ง 4 กระบอก เสียบแม็กกาซีน 30 นัดเตรียมไว้ทันทีอย่างไม่ประมาทต่อสถานการณ์

อาวุธสงครามที่เตรียมมาด้วย ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะต้องงัดขึ้นมาใช้ในระหว่างเส้นทางเดิน เพียงแต่เผื่อไว้สำหรับในกรณีจำเป็นที่จะต้องปะทะกับฝ่ายสายลับอเมริกัน ซึ่งอาจทำความเข้าใจกันไม่ได้ขณะที่ติดตามพบแล้วเท่านั้น แล้วก็มีอาการลังเลสองจิตสองใจว่า จะงัดเอาเอ็ม 79 ขึ้นมาเตรียมพร้อมไว้อีกดีหรือไม่ แต่เชษฐารู้ทัน สะกิดไหล่ไว้

“อย่าเพิ่งก่อนเลย ไชยยันต์ เครื่องยิงระเบิดเอ็ม 79 นั่น มันจะมีอันตรายกับพวกเรากันเองเสียมากกว่า ถ้ายิงออกมาโดยไม่ดูตาม้าตาเรือ แค่ระเบิดขว้างที่แกเหวี่ยงออกไปสองลูกก็มีอำนาจพอที่จะทำให้มันตกใจผละหนีไปได้แล้ว เชื่อว่าคืนนี้คงไม่ย้อนกลับมาอีกหรอก และขอชมว่าไหวพริบดีมากที่ใช้พลุกับใช้ระเบิดขึ้นเมื่อตะกี้นี้ ช่วยให้มันตกใจเปิดไปได้ ไม่งั้นเราคงแย่กันทั้งหมด เพราะมันเริ่มบุกตะลุมบอนไม่กลัวตายแบบนี้”

นายทหารปืนใหญ่นอกราชการสบถด่าพ่อล่อแม่พึมไปหมด แล้วบอกกับพรรคพวกทุกคนว่า

“ต่อไปนี้ไว้ใจไม่ได้แล้ว ลำพังปืนล่าสัตว์ต้านมันไหวที่ไหน กว่าจะยิงกันได้ทีละนัด ช้าไม่ทันกิน เกือบตายกันทั้งหมดคราวนี้ถ้าเจอแบบนี้อีก พ่อซัดด้วยเอ็ม 16 เลย ลูกเล็กไม่เป็นไร แต่มัน 30 นัดฟลูออโต ดูซิว่ามันจะดาหน้าเข้ามาได้อีกไหม นี่บุญเท่าไหร่แล้วที่ชัยภูมิเราเหนือกว่า เพราะอยู่ในกลุ่มล้อมของป่าหิน มันเข้ามาไม่สะดวก ถ้าเป็นพื้นที่ราบโล่ง รับรองตายเกลี้ยงไม่มีเหลือสำหรับเหตุการณ์เมื่อกี้นี้ เอ้า! แจกละ ของใครก็เอาประจำตัวไว้ ถ้ายังไม่ใช้ ฝากพวกลูกหาบให้สะพายไว้ก่อน มัวแต่ยัดอยู่ในหีบถูกกระทืบแบนไม่รู้ด้วย”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็ส่งปืนยิงเร็วของพลร่ม กระสุน 5.56 มม. ที่เตรียมมาพร้อมด้วยเหล่านั้นไปให้เชษฐา อนุชา และดารินคนละกระบอก ต่างรับมาวางไว้ข้างๆ ตัว โดยยังไม่สนใจอะไรนัก เพราะรู้แน่ว่า ถึงอย่างไรคืนนี้ก็คงยังไม่มีโอกาสต้องใช้แน่-นอน

เชษฐาดูนาฬิกา ขณะนั้น 04.10 น. เข้าไปแล้ว ใกล้ สว่างเต็มที อากาศหนาวแสนหนาว แต่ความรู้สึกภายในของแต่ละคนร้อนร่ม แวบหนึ่งที่ลงนั่งพักสบบหรี่ ต่างระลึกย้อนไปถึงคราวทำสงครามกับโขลงของไอ้แหว่ง อันเป็นช้างร้ายบ้าเลือด ลักษณะเกือบจะละม้ายคล้ายคลึงกัน แต่ในครั้งไอ้แหว่งนั้น มันก็ยังไม่ดุเดือดร้ายกาจเท่าครั้งนี้

ดารินนั้นนั่งมือกุมพระเครื่องศักดิ์สิทธิ์ของรพินทร์ที่กลัดอยู่ในไถ้ติดกับขอบบราเซียร์ของหล่อนแน่น ตระหนักแน่อยู่ในใจเพียงคนเดียวว่า **คืนนี้ถ้าไม่ใช่เพราะอำนาจพระพุทธคุณอรหันต์เจ้า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครองไว้ หล่อนคงถึงหายนะวิบัติแน่แท้ ไม่แบบใดก็แบบหนึ่ง คงไม่รอดมาได้อย่างหวุดหวิดราวกับมีปาฏิหาริย์เช่นนี้หรอก**

“น้อย เธอกับหนานอินดูเหมือนจะมีอะไรบอกให้พวกเรารู้มากทีเดียว แต่ก็ต้องชะงักลงเสียก่อน เพราะมัวทำศึกใหญ่อยู่ ตอนนี้พอจะรวบรวมสติได้หรือยัง แล้วก็อธิบายซิว่าอะไรมันเป็นอะไร”

เชษฐาพูดขึ้นอย่างต้องการสืบสาวราวเรื่อง เพราะทั้งเขา อนุชา และไชยยันต์ รวมทั้งคะหยิ่นกับลูกหาบทั้งหลาย พอตื่นขึ้นมาก็พบกับความวุ่นวายจับต้นชนปลายไม่ถูก

ราชสกุลสาว น้องเล็กของคณะเม้มริมฝีปากแน่น พยา-ยามลำดับภาพ เพราะหล่อนก็งงๆ อยู่เหมือนกัน เนื่องจากเหตุการณ์ต่อเนื่องสับสนอยู่เป็นช่วงระยะหลายตอน อะไรก่อนและอะไรหลัง...หล่อนพยายามคิด

สิ่งที่เกิดขึ้นหยก ๆนี้ เป็นเหตุการณ์จ้าละหวั่น ชุลมุนจริง ๆ สมองของหล่อนปั่นป่วนไปหมด

ที่จำได้แน่ ๆ เพราะเพิ่งจะผ่านมาหยก ๆ ครั้งล่าสุด ก็คือ ตอนที่ตนเองถูกคะหยิ่นชนให้ล้มกลิ้งลงไปนอนอยู่ตรงซอกโขดหินเอน แล้วต่อจากนั้นก็เห็นช้างใหญ่ตัวที่ปรี่ม้วนงวงเข้ามาหมายแทงหล่อนถล่มล้มครืน ร่างกายของมันปิดบังทับหล่อนไว้ โลกในซีกส่วนนั้นมืดไปหมด และหายใจไม่สะดวก ตลอดจนไม่ได้ยินสรรพสำเนียงใด ๆ เลย เหมือนกับว่าตนเองได้ตายไปแล้วฉะนั้น จนกระทั่งซากที่บังทับอยู่เริ่มจะขยับเลื่อนออก มีลมโชยเข้ามาให้หายใจคล่องขึ้นบ้าง และแว่วเสียงพรรคพวกตะโกนเรียกชื่อเท่านั้น จึงรู้ว่าตัวเองยังพอมีชีวิตรอดอยู่

ก่อนตอบคำใดของพี่ชาย หรือเล่าอะไรให้ทุกคนที่ มองเป๋งมาที่หล่อนเป็นตาเดียว ดารินมองออกไปยังเจ้าด้วน ช้างป่าคู่บารมี เห็นมันยืนหมุนคว้างหันรีหันขวางและชูงวงขึ้นสูงคล้าย ๆ จะสำเหนียกรหัสอะไรบางอย่างเป็นที่ผิดปกติไป แต่มันก็ยังไม่ทำเสียงอะไรขึ้น หล่อนตะโกนเรียกทันที

“ด้วน! มีอะไรอีกหรือ?”

เจ้าด้วนไม่ให้เสียงตอบใด ๆ ทั้งสิ้น คงชูงวงส่ายร่อนและเป่าลมฟืดฟาดหูกางผึ่ง ทุกคนหันกลับไปมองตามหล่อนทันที ฉับพลันนั้นก่อนที่ใครจะพูดคำใดออกมา พรานชด หรืออนุชาผู้ตาไวที่สุดก็ละล่ำละลักชี้มือ ร้องออกมาแต่ฟังไม่เป็นภาษา นอกจากสำเนียงอุทานถี่ ๆ ว่า

"เฮ้ย! เฮ้ย! เฮ้ย!"

ซากไอ้ผีดิบตัวที่เชษฐายิงคอหักพับ และยิงตัดที่ข้อเท้าล้มเป็นไม้ท่อน ซึ่งได้ช่วยกันจับมันพลิกหงายขึ้นปล่อยทิ้งไว้ให้นอนอยู่ตรงริมด้านซ้ายใกล้ๆ โขดหิน บัดนี้ถ้าตาไม่ฝาด ทุกคนเห็นมันพลิกคว่ำหน้าลงแล้ว จะคว่ำตอนไหนไม่มีใครทราบ และมีอาการคลานสี่ตีนเคลื่อนไหวช้าๆ ทำท่าจะเคลื่อนหนีหลบออกจากบริเวณไป

อนุชา เชษฐา คว้าไรเฟิลขึ้นมาอีกครั้งด้วยสัญชาตญาณแต่ดารินตะโกนก้อง

"อย่ายิง ไม่มีประโยชน์หรอก...!"

พลางหล่อนก็ร้องสั่งแหลมไปทางเจ้าด้วนทันทีว่า

"ด้วน ไอ้ผีนรกนั่นกำลังจะหนี มันมีวิญญาณเข้าสิงอีกแล้ว เร็ว หยุดมันไว้เดี๋ยวนี้!"

เสียงแว้ดสั้นๆ แต่กระหึ่มดังมาจากช้างป่าตัวที่เป็นมิตรกับคณะมนุษย์นั้นแล้ว ราวกับเป็นประกาศิตสั่งจากราชินีเจ้าชีวิตของมัน เจ้าด้วนพุ่งเข้าใส่ซากวิกลวิการอันกำลังมีปฏิกิริยาที่น่าขนลุกนั้นทันที เพียงแค่ 3-4 ก้าว ของมันก็ถึงตัว ใช้เท้าหน้าข้างหนึ่งเหยียบลงไปกลางแผ่นหลัง **สภาพที่กำลังคลานลากตัวอยู่ก็ฮวบราบคว่ำหน้าลงไปติดดิน สนิทนิ่งไปตามเดิมโดยมีบาทาคชสารใหญ่เหยียบไว้**

ทั้ง 16 คน ถลันยืนพรึบขึ้นพร้อมกันหมดราวกับนัดปืนผาหน้าไม้เหวี่ยงกันพึ่บพั่บจับจ้องไปทางนั้น รวนเรจ้าละหวั่นกันขึ้นอีกครั้ง

“ทุกคนหยุดก่อน ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของน้อย”

เชษฐาตะโกนสั่ง เกรงจะมีใครยิงโครมครามออกไปเพราะความตกใจ และอาจไปถูกเจ้าด้วนที่ยืนเหยียบซากนั้นอยู่

ดารินกระโดดออกไปนอกกลุ่ม ร้องสั่งต่อไป

“เอามันเข้ามาตรงนี้...ด้วน! หิ้วมันเข้ามา อย่าให้มันคลานหนีไปได้!”

หล่อนสั่งความซ้ำๆอยู่สองสามครั้ง เจ้าด้วนใช้งวงจับซากแข็งที่อันนั้นเหมือนจับท่อนซุงเล็กๆ เดินเข้ามาตรงกลาง บริเวณตรงที่ดารินยืนโบกมือเรียกทันที พอมาถึงก็วางซากนั้นลง

คราวนี้ทุกคนก็พรูกันเข้าไปมุงล้อมดูอีก

“มันลุกขึ้นมาคลานได้ยังไงกันนี่ และมันจะไปไหน?”

ไชยยันต์อุทานขึ้น เพราะสภาพเท่าที่ทั้งหมดล้อมดูอยู่ขณะนี้มันก็ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าซากโบราณปราศจากชีวิตจิตใจใดๆ ทั้งสิ้น

“มันหลอกหลอนเรา เหมือนพวกปีศาจหรืออสุรกาย...”

หนานอินบอกเกรียมๆในลำคอ จ้องตาเขม็งไปยังซากนั้น

“หรือไม่ก็อาศัยตอนเราเผลอ วิญญาณร้ายเข้าสิงพยา-ยามจะเอาซากนี้หลบหนีไป เพราะมันไม่ต้องการทิ้งไว้ให้เราเห็นกันได้นาน ไม่ต้องการให้เหลือพยานหลักฐานเหมือนๆ กับว่าเราจับมันได้ ถ้ากระดูกข้อตีนมันไม่แตกเพราะนายใหญ่ยิงไว้มันก็คงลุกขึ้นเดินไปได้เร็วกว่านี้ แต่นี่กระดูกแตกทรงตัวไม่ได้มันก็ใช้วิธีคลานไป”

“ถ้างั้นเอาไงดี ลุงอินมีวิธีทำให้มันอยู่นิ่งกับที่ โดยไม่มีอำนาจผีเข้ามาสิงมันได้อีกไหม?”

ครูพรานผู้เฒ่างันไป อาการของแกลังเลไม่แน่ใจ

“หนานอินไม่มั่นใจว่าจะทำได้ไหม และถึงเราจะเอาซากมันไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ทางที่ดีที่สุดถ้าเราคิดว่าเผลอ ๆ ก่อนสว่างคืนนี้ มันจะกระดุกกระดิกหนีเรา หรือแอบเข้ามาบีบคอใครเข้า ก็ทำลายซากของมันเสียดีกว่า หรือพวกเจ้านายคิดยังไง จะเก็บมันไว้ทำไมอีก?”

เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา และดาริน มองตากันเองอยู่ไปมา แล้วอนุชาก็ถามว่า

“ว่ายังไงครับ พี่ใหญ่ ลุงอินแกมีเหตุผลของแกเหมือนกัน”

“เอา! ทำลายซากมันเสียเลย อย่าให้มันตรัยส่งกระแส-จิตหรือมนต์กาลีเข้ามาบังคับใช้งานใด ๆ ได้อีก ว่าแต่เราจะทำยังไง เผางั้นรึ?”

“เสียเวลาค่ะ พี่ใหญ่ เราจะต้องใช้ฟืน และใช้เวลาหมดเปลืองสักขนาดไหนถึงจะเผาไอ้เหง้าไม้หมื่นปี ซ้ำยังอาบยาเอาไว้จนเหนียวแน่นเหมือนยางรถแทร็กเตอร์นี่ให้ไหม้เป็นเถ้าไปได้ น้อยว่าแยกมันออกเป็นชิ้นส่วนโดยไม่ให้มันนำมาใช้ประโยชน์ได้อีกดีกว่า พลังอำนาจในด้านนี้ของเราก็มีอยู่แล้ว **ด้วน! จัดการทำลายซากของมันเสีย กระชากให้ขาดออกเป็นชิ้น ๆ!”**

ดารินสั่งเฉียบขาด!!

สิ้นเสียงคำสั่ง ท่ามกลางสายตาที่ล้อมมองดูอยู่ของทุกคนในแค้มป์ ช้างใหญ่ ใช้เท้าหน้าข้างหนึ่งวางเหยียบไว้บนหลังของซากนั้น

สิ่งแรกที่มันทำก็คือ ใช้งวงจับคล้องที่ศีรษะบริเวณลำคอ ฉีกดึงรั้งขึ้นอย่างง่ายๆ แม้ว่าจะเป็นซากอันแลดูว่าแกร่งและเหนียวแน่นสักเพียงใดก็ตาม แต่เมื่อเทียบกับพลังช้างสาร มันก็ย่อมเปรียบไม่ผิดอะไรกับปลาหมึกย่างชิ้นเล็กๆ ที่มนุษย์ใช้มือฉีก

ปรากฏเสียงดังปึดเดียว หัวนั้นก็ขาดหลุดจากไหล่ เจ้าด้วนมีอาการเหมือนจะขว้างไกลออกไปเหมือนขว้างก้อนหินหรือลูกมะพร้าว แต่ดารินรีบร้องสั่งให้มันวางลงตรงนั้น โดยไม่ต้องการให้ชิ้นส่วนเหล่านั้นกระจัดกระจายหายไปที่ไหน

“ฉีกมันออก ทำลายเป็นชิ้นๆ แต่อย่าขว้างมันหายไปไหน ทิ้งไว้ตรงนี้แหละ”

หล่อนพูดกับมันเหมือนพูดกับคนที่ฟังภาษากันเข้าใจ

และอาการของมันก็แสดงว่าเข้าใจได้เหมือนกัน แม้อาจจะต้องใช้ประโยคซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง หรือบางขณะต้องแสดงกิริยามือไม้ประกอบบ้างก็ตาม

แล้ววิธีทำลายศัตรูหรือลูกเล่นต่างๆ ในการสังหารเหยื่อของช้างที่ทุกคนยังไม่เคยเห็นชัดมาก่อน ก็พลันปรากฏขึ้นกับสายตา เป็นที่เปิดเผยออกมาว่า **ช้างนั้นมีสารพัดวิธีที่จะทำคนให้ตายได้อย่างสยดสยอง ผิดไปกว่าสัตว์ป่าชนิดใดทั้งสิ้น เพราะพลังอันมากมาย ประกอบกับความฉลาดของมัน แต่ซากที่มันกำลังกระทำอยู่ต่อหน้าต่อตาทุกคนในขณะนี้หาใช่มนุษย์ไม่ เป็นแต่รูปร่างเหมือนมนุษย์เท่านั้น ไม่มีเลือดเนื้อและวิญญาณ ทุกคนจึงดูกันได้อย่างไม่มีอาการหวาดเสียวใดๆ ทั้งสิ้น**

เจ้าด้วนใช้งวงกระตุกแขนทั้งสองข้างขาดหลุดออกไปง่ายๆ อีกเหมือนดึงตุ๊กตา โยนไปกองรวมกับศีรษะที่มันวางไว้กับพื้นใกล้ๆ จากนั้นก็ปักปลายงาแหลมข้างหนึ่งลงไปกลางหลังแล้วงัดเสยขึ้นเบาๆ ลำตัวนั้นฉีกขาดควากออกทันที แต่ยังติดหนังส่วนหนึ่งทางด้านขวางเห็นกระดูกซี่โครงขาวมัวๆ ปะปนอยู่กับขุยสีดำภายใน มองดูเหมือนถุงถ่านป่นที่อัดแน่นไว้ ไม่มีสัญลักษณ์ใดๆ หลงเหลืออยู่ให้เห็นเลยว่าจะเป็นอวัยวะภายในมนุษย์ นอกจากโครงร่างด้านนอกและกระดูกเท่านั้น

มันเอาตีนคลึงๆ งาแทงเสยเล่นๆ และใช้งวงทึ้งโน่นดึงนี่อยู่อึดใจเดียวเท่านั้น ซากของไอ้ผีดิบที่คำนวณอายุไม่ได้ซากนั้น ก็แยกออกเป็นเศษชิ้นเล็กชิ้นน้อยป่นปี้หมด แม้แต่กะโหลกที่เป็นลูกอยู่ก็ยังถูกเขี่ยออกมาเหยียบเล่น แตกแบนติดอยู่กับพื้นหิน

“ถ้าเป็นช้างของฝ่ายมันบ้าง และเราตกอยู่ภาวะเสียท่าอย่างนี้ เราก็คงถูกฉีกถูกบดแบบนี้แหละนะ”

ไชยยันต์คร่างออกมาอย่างสยองใจ เมื่อเห็นวิธีการของเจ้าด้วน แล้วหวนคิดเปรียบเทียบ

“หนานอินเคยเห็นกับตา ช้างเลี้ยงแท้ๆ เวลาตกมันลืมตัว มันเอางวงจับคนเลี้ยงมันเอง ยัดหัวขมองใส่ปากแล้วกัดแตกเหมือนขบลูกมะพร้าว ใครอย่านึกว่าช้างกัดไม่เป็น บางทีมันก็กัดเหมือนกัน เตะได้ทั้งข้างหน้า ดีดได้ทั้งลูกหลัง กระทืบจับฉีก ฟาด แทงด้วยงา จับโยนให้ลอยสูง แล้วเอางาเสยรับหรือม่ายก็เตะเหมือนเราเตะลูกตะกร้อ นอกจากคนด้วยกันแล้ว

ก็มีไอ้ช้างนี่แหละที่มีวิธีฆ่าได้พิเรนทร์สัปดนที่สุด เสือ หมี อย่างเก่งก็แค่กัดตบ วัว ควาย แรด ก็แค่ชนขวิด ส่วนไอ้จมูกยาวนี่มันเล่นของมันได้สนกหลายอย่าง”

ครูพรานผู้เฒ่าเอ่ยขึ้นเบาๆ

“พอแล้ว ด้วน กองมันรวมๆ ไว้ตรงนั้นแหละ อยากจะดูเหมือนกันว่า มันจะต่อตัวเองเข้ามา แล้วลุกขึ้นหรือคลานหนีไปได้อีกหรือเปล่า”

ดารินสั่งกับเจ้าด้วนของหล่อน

มันไม่สนใจกับคำสั่งประโยคหลังสุดของหล่อนนัก คงเล่นง่วนอยู่กับชิ้นส่วนของซากโบราณนั้น เขี่ยกลิ้งอยู่ไปมา เชษฐาบอกกับทุกคนว่า

“เอาละ เลิกกังวลได้แล้ว สำหรับไอ้ซากเวรนี่ เชื่อว่าคงจะไม่สำแดงฤทธิ์เดชอะไรขึ้นมาได้อีก กลับไปปรึกษากันต่อดีกว่า”

ทั้งหมดพากันละจากซากที่กลายเป็นชิ้นส่วนกลิ้งอยู่กลางบริเวณนั้น กลับเข้าไปนั่งประชุมกันตามเดิม ดารินเป็นคนหลังสุดที่เดินตามเข้าไป หล่อนใช้ไฟฉายส่องดูสายเชือกที่คล้องคอเจ้าด้วน อันมีเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์ซึ่งหล่อนเป็นผู้อัญเชิญให้ติดอยู่กับตัวเพื่อพิทักษ์คุ้มครอง แน่ใจว่ายังอยู่กับมันอย่างมั่นคงโดยไม่หลุดหายไปไหน จึงกลับเข้าไปยังพรรคพวกทุกคนที่รอคอยหล่อนอยู่แล้ว

คณะพรรคฯทั้งหมดรวมทั้งลูกหาบ ไม่มีใครแสดงอาการ

ง่วงเลย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ทุกคนตาสว่าง ประสาทตื่นพร้อม

“ระหว่างน้อยกับหนานอิน ใครตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์ผิดปกติในแค้มป์นี่ก่อนกัน?”

พี่ใหญ่ของคณะเริ่มต้นสอบความที่ถามค้างกันไว้ทันทีเพื่อประมวลเหตุการณ์ ดารินหันไปมองหน้าหนานอิน เหมือนจะหยั่งความรู้สึก เพราะหล่อนเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ครูพรานผู้เฒ่ายิ้มแค่นๆ แล้วว่า

“ให้นายหญิงเล่าก่อนดีกว่า เพราะถึงอย่างไรหนานอินก็ลุกขึ้นมาทีหลังนายหญิงแน่ๆ”

“ถ้างั้นก็เอาทางด้านน้อยก่อนก็แล้วกัน”

เชษฐาพยักหน้าบอก

“สังหรณ์หรืออะไรบางสิ่งบางอย่างทำให้น้อยหลับๆตื่นๆอยู่ตลอดเวลาค่ะ...”

ราชสกุลสาวเริ่มต้นทบทวนเหตุการณ์ ขณะที่ทุกคนจับมองมาที่หล่อนอย่างตั้งใจเป็นตาเดียว

“แล้วก็มาตื่นรู้สึกตัวขึ้นอย่างแน่ชัดเอาตอนหนึ่ง มองออกไปที่บริเวณปางพักของเราเงียบเชียบไปหมด ที่สำคัญก็คือไฟทุกกองหรี่มอดเกือบดับ มันผิดคำสั่งไปจากที่บอกกันไว้เมื่อตอนหัวค่ำแล้วว่า เวรยามคืนนี้จะเผลอหลับไม่ได้เลย และจะต้องสุมไฟให้สว่างตลอดเวลา นั่นคือจุดสะดุดใจครั้งแรก ต่อมาน้อยก็พยายามสะกิดปลุกพี่กลางและพี่ใหญ่ที่นอนขนาบข้างๆ สะกิดเท่าไหร่ทั้งสองคนก็ไม่ยอมตื่นเลย”

“ฮ้า!”

พี่ชายทั้งสองร้องออกมาอย่างประหลาดใจพร้อมกัน

“เป็นความจริงค่ะ ปลุกไม่ยอมตื่น เหมือนคนขี้เซาผิดปกติ หรือมิฉะนั้นก็ตกอยู่ในอำนาจสะกดของอะไรสักอย่างหนึ่งทั้งๆ ที่ก็เห็นสภาพการหายใจเป็นปกติดี ชะโงกไปดูไชยยันต์ ก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน นั่นมันแปลว่าพวกเรา 4 คนที่นอนอยู่ภายใต้เพิงเดียวกัน 3 คนหลับไม่รู้ตัว ปลุกก็ไม่ตื่น มีน้อยตื่นรู้ตัวขึ้นมาคนเดียวเท่านั้น”

“ตายห่ะ! นี่ถ้าน้อยไม่บอกเรื่องนี้ พวกเราก็ยังไม่รู้เลยว่าตอนนั้นหลับกันเป็นตาย...”

ไชยยันต์จุ๊ปากเบาๆ แล้วกระชั้นคำถามมาอีกว่า

“แล้วยังไงต่อไป?”

ดารินเล่าให้ทุกคนฟังอย่างละเอียดในสิ่งที่หล่อนตื่นขึ้นมาประสบพบเห็นเหตุการณ์ อยู่ตามลำพังคนเดียว นับตั้งแต่คว้าไฟฉาย และไรเฟิลประจำมือลุกขึ้นมาออกตรวจบริเวณแค้มป์ โดยพบว่านอกจากกองไฟที่ก่อไว้ทุกกองแทบจะมอดดับเหลือแต่ไฟแดงๆปรากฏว่าพวกลูกหาบที่นอนกันอยู่เป็นกลุ่มๆ รวมทั้งพวกที่จะเข้าเวรยามนั้นหลับไหลกันไปหมด

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ แทนที่จะเห็นคนของหล่อนคนใดคนหนึ่งนั่งอยู่เวรยาม กลับกลายเป็นเห็นร่างวิกลวิการของไอ้ผีดิบสองตัวนั่งอยู่แทนที่ ทำท่าเหมือนกับว่าจะเข้ามาเป็นส่วนประ-กอบของคณะพรรคฯ ด้วยเช่นนั้นแหละ แต่ด้วยความเชื่อมั่นในอำนาจพระพุทธคุณที่คุ้มตัวอยู่ และด้วยสติที่พยายามควบคุมให้มั่นคงที่สุด หล่อนได้เข้าไปดูมันจนใกล้ พยายามจะพูดจาปราศรัยกับมัน พยายามจะทักทายสอบถามความประสงค์ แต่

มันก็ไม่โต้ตอบอะไรทั้งสิ้น ตรงข้าม เมื่อหล่อนเดินเข้าไปใกล้ มันก็กระถดถอยหนีไม่ยอมที่จะให้หล่อนเข้าไปถึงตัวได้ แต่ก็ยังไม่ผละหนีไปไหนไกล เดินวนเวียนป้วนเปี้ยนอยู่ในบริเวณแค้มป์นั่นเอง

"ทำไมน้อยไม่ยิง หรือส่งเสียงเอะอะขึ้นในตอนนั้น"

อนุชาถามขึ้นโดยเร็ว เหตุการณ์ที่น้องสาวเล่าทำให้ทุกคนงุนงงไปหมด หนานอินทำหน้าที่แปลให้คะหยิ่นฟังโดยชนิดคำต่อคำระหว่างที่นายหญิงเล่าเหตุการณ์ให้ทั้งหมดฟัง เนื่องจากในคณะมีเจ้านักเลงโตหล่มช้างเพียงคนเดียวที่ฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง คะหยิ่นอ้าปากหวอ กลอกตาอยู่ไปมา

ม.ร.ว.หญิงดารินยักไหล่ เมื่อได้ยินคำถามของพี่ชายกลาง

"จะมีประโยชน์อะไรคะ ที่น้อยจะโวยวายกระโตกกระ-ตากอะไรขึ้นในขณะนั้น..."

หล่อนพูดต่ำ ๆ เต็มไปด้วยกำลังใจดีเยี่ยม

"น้อยไม่รู้สึกหวั่นไหวหวาดกลัวอะไรเลยทั้งสิ้น และสำเหนียกรู้ชัดได้ทันทีว่า พวกเราทั้งหมดตกอยู่ภายใต้อำนาจสะกดของพวกมันหมดแล้ว คงมีแต่น้อยคนเดียวเท่านั้นที่มันสะกดไว้ไม่ได้ และขณะนั้นแสดงให้เห็นถึงว่ามันได้เข้ามา 'ยึดครอง' แค้มป์ของพวกเราไว้หมดแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ลงมือทำอันตรายใด ๆ พวกเราเลย สำหรับไอ้สองตัวที่น้อยตื่นขึ้นมาเห็นมันนั่งในบริเวณแค้มป์ ก็คือสองตัวที่พวกพี่ใหญ่ช่วยกันระดมยิงภายหลังจากตกใจตื่นขึ้นมาพบเหตุการณ์แล้วนั่นแหละ ตัวหนึ่งถูกกระสุนพี่กลางหัวแหว่งไปครึ่งหนึ่ง แต่เดินหนีหายไปได้ อีกตัวหนึ่งถูกพี่ใหญ่ยิงคอหักพับและข้อเท้าแตก กองให้เห็นอยู่

ซึ่งตอนนี้ เจ้าด้วนของเราก็ฉีกมันออกเป็นชิ้น ๆ อยู่โน่นแล้ว ตอนนั้นน้อยยังไม่ต้องการที่จะให้เหตุการณ์เอิกเกริกเกิดขึ้น ก็อยากจะรู้เหมือนกันว่า มันจะเอาไงกับพวกเราแน่ เดินเข้าใกล้มันก็ถอยหนีทั้งสองตัว พอหยุดมันก็ยืน หรือลงนั่งเฉยไปอีกป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ ๆ นั่นแหละ นึกแปลกใจอยู่เหมือนกันที่ขณะนั้น เป็นโอกาสอันดีเลิศของมันที่จะขยุ้มคอพวกเราคนใดคนหนึ่งหรือทั้งหมดให้ตายไปได้แล้ว แต่มันก็ไม่ได้ทำอะไร นอกจากเข้ามาเหมือนจะคุมเชิงยึดครองสถานที่อยู่เฉย ๆ งั้นแหละ และดูมันไม่แคร์ในการที่น้อยตื่นขึ้นมาเผชิญพบเห็นกับมันตามลำพังคนเดียว ส่วนน้อยก็ไม่แคร์เหมือนกัน เพราะแน่ใจว่ามีดี มันทำอะไรไม่ได้”

หล่อนเล่าต่อไปว่า **บุคคลสำคัญที่สุดที่หล่อนสงสัยว่าไปอยู่เสียที่ไหน และตกอยู่ในสภาวะใดคือหนานอิน ผู้ก็ถือว่าเป็นพรานครผู้เรืองวิชาคนหนึ่ง เหตุใดจึงเงียบกริบปล่อยให้เกิดเรื่องวิกลวิกาลเช่นนี้ขึ้นได้ ทั้ง ๆ ที่สั่งให้ระวังเตรียมพร้อมกันอย่างเต็มอัตราศึกแล้วเมื่อก่อนจะแยกย้ายกันไปนอน**

หล่อนจึงยังไม่สนใจกับไอ้ผีดิบสองตัวนั่นก่อนออกเดินฉายไฟส่องหาหนานอิน แล้วก็พบครูพรานผู้เฒ่านอนอยู่ลำพังเดียวดาย หันหัวออกดักปากทางด่านด้านหนึ่ง หันปลายเท้าเข้ามายังบริเวณแค้มป์

“สภาพที่น้อยมองเห็นลุงอินในขณะนั้น มันประหลาดที่สุด แกนอนลืมตาโพลง แสดงว่าตื่นอยู่ และมีอาการไหวตัว

กระดุบกระดิบเหมือนจะลุกขึ้นมางั้นแหละ แต่คล้ายๆ คนเป็นอัมพาต เคลื่อนไหวไม่ได้ เหมือนมีอำนาจอะไรที่มองไม่เห็นมากดทับไว้ อึกๆ อักๆ อยู่ในลำคอพูดไม่ออก และดูแล้วก็ไม่เห็นว่า แกจะได้รับบาดเจ็บหรือมีร่างกายส่วนใดชำรุดพิการไป แต่แล้วก่อนที่น้อยจะก้มลงไปปลุกเรียกแกนั่นเอง ก็มองเห็นร่างสูงใหญ่ขนาดเกือบ 7 ฟุต ยืนทะมึนอยู่ทางด้านหัวของลุงอิน ห่างออกไปประมาณ 3 ก้าวเห็นจะได้ มันยืนสะกดลุงอินไว้ และเมื่อน้อยเดินเข้ามาหาลุงอินก็เผชิญหน้ากับมัน ซึ่งดูเหมือนจะรอคอยอยู่ก่อนแล้วพอดี”

เล่ามาถึงตอนนี้ ดารินชะงักไปนิดหนึ่ง หล่อนจะบอกที่ชายทั้งสองและเพื่อนกับคณะพรรคฯ ทุกคนทราบดีหรือไม่ว่าในการเผชิญหน้ากับจอมผีดิบมันตรัยผู้อมตะในชากใหม่ของมันนั้น ได้มีการเจรจาตอบโต้กันเช่นไร ความลี้ลับมหัศจรรย์ในบรรพชาติของหล่อนเอง ทั้มนตรัยอางและมาทวงถามสัญญาโดยบอกว่า **หล่อนคือ ‘จิตรางคนางค์เทวี’ เป็นเชษฐภัคินีของพันธุมวดี ซึ่งหล่อนและพรรคพวกได้มาปลดปล่อยให้พ้นคำสาปของมันไปในชาตินี้** แล้วก็เปลี่ยนใจไม่บอกความจริงนี้เสีย เก็บไว้เป็นความลับส่วนตัวของหล่อนเองก่อนดีกว่า มิฉะนั้นปัญหามันจะเกิดขึ้นอีกมากมายแก่คนเหล่านั้น จึงเว้นเหตุการณ์ระหว่างการเจรจาโต้ตอบรื้อฟื้นความหลังเมื่อหลายกัปหลายกัลป์มาแล้ว...**ระหว่างตัวหล่อนเอง-จิตรางคนางค์และราชปุโรหิตมันตรัยเสีย ซึ่งมันเกี่ยวโยงไปถึง รพินทร์ไพรวัลย์-หรือกษัตริย์อัคนีรุทร์ ในครั้งกระโน้นด้วย**

เมื่อตัดข้อความนั้นออกไปเสียสิ่งที่หล่อนจะบอกเล่าสวมแทนเหตุการณ์นั้นก็คือ บรรยายถึงลักษณะซากใหม่ของมันตรัย ซึ่งประกาศตัวเองอย่างชัดเจนว่ามันได้หวนกลับคืนมาอีกด้วย พร้อมที่จะจองล้างจองผลาญคณะเดินทางจากแรงผูกพยาบาทในการพ่ายแพ้ในครั้งก่อน และประสงค์ที่จะยึดเอาตัวหล่อนไป

ขณะนั้น ตัวหล่อนเองก็ตะลึงจังงังทำอะไรไม่ถูก ประ-หนึ่งถูกอำนาจลี้ลับตรึงไว้เช่นกัน ภาษาที่มันส่งความบอกกับหล่อนเป็นภาษาแห่งกระแสจิต ซึ่งรู้เรื่องและเข้าใจได้ตลอด

ระหว่างลืมตัวไปชั่วขณะนั้น สติกลับคืนมาอีกครั้งก็ต่อเมื่อได้ยินเสียงไรเฟิลแผดอยู่ใกล้ๆ ตัว พร้อมกับเสียงร้องตะโกนของหนานอิน จากนั้นก็รู้สึกว่าตนเองถูกหนานอินกระชากเซไปทางหนึ่ง และได้เห็นหนานอินยิงออกไปอีก ถึง 2 นัดซ้อน มันตรัยถอยกลับเข้าเงาหินหายไป และจากเสียงปืนนั่นเอง เป็นการปลุกทุกคนในแค้มป์ที่นอนสลบไสลอยู่ให้ตื่นขึ้น

“ก็นี่แหละค่ะที่น้อยเผชิญอยู่คนเดียว ระหว่างที่พวกเราทุกคนนอนหลับอยู่ ก่อนหน้าจะตื่นขึ้นมา แล้วก็เปิดฉากยิงกันสนั่นหวั่นไหวไปยังไอ้ผีดิบบริวารของมันสองตัวนั่น”

หล่อนสรุปท้ายในคำบอกเล่า

“คราวนี้ทางด้านลุงอินมั่งละ?”

ไชยยันต์หันไปถามครูพราน อนุชาเทบรั่นดีให้แกเต็มฝากระติกอย่างรู้ใจส่งไปให้ พรานคู่ชีพรับไปกรอกรวดเดียวหมดแล้วถอนใจเฮือก

“หนานอินรู้สึกตัวมานานแล้วตั้งแต่ไอ้สองตัวเข้ามาเดินเกะกะในปางพัก แต่หนานอินลุกไม่ขึ้น ขยับตัวไม่ได้ เหมือนมีอะไรมากดทับไว้”

แกบอกง่ายๆ

“และหนานอินก็เห็นด้วย ว่ามีอะไรมายืนค้ำหัวสะกดอยู่ทางด้านหัวนอนของหนานอิน ไอ้ตัวนั้นรูปร่างใหญ่มากและเต็มไปด้วยอำนาจ มันยืนคุมหัวหนานอินอยู่เฉยๆ สักพักหนานอินก็เห็นนายหญิงลุกขึ้นมาจากเพิงนอนนี่เดินออกไปตรวจบริเวณจะร้องเรียก จะให้เสียงก็ไม่รู้ว่าเสียง มันหายไปไหนหมด จะท่องมนต์คาถาหัวมันก็มึนตื้อเลอะๆเลือนๆลืมไปเสียหมด ผีอำยังไงก็ยังงั้นแหละ ก็เห็นๆ อยู่แต่กระดิกตัวไม่ได้เลย เหมือนมีอะไรมายึดขึงไว้ หนานอินเห็นนายหญิงเดินตรงมาที่หนานอินนอนอยู่ แล้วก็ไปยืนจังงังประจันหน้าอยู่กับไอ้ตัวสูงใหญ่ แต่งตัวเหมือนทหารโบราณในนิทานที่ยืนค้ำหัวหนานอินอยู่ เห็นยืนมองกันอยู่นานทีเดียว ห่างกันสักแค่ 3 วาเห็นจะได้ ตัวหนานอินเองนอนหงายมองดูอยู่ ลักษณะของนายหญิงที่หนานอินเห็นเหมือนถูกมนต์สะกดเช่นกันในตอนนั้น”

“ได้ยินเสียงนายหญิงพูดอะไรกับไอ้ตัวใหญ่นั่นบ้างหรือเปล่า?”

เชษฐาถาม ครูพรานสั่นหัว

“หูของหนานอินเปิดอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่ได้ยินเสียงนายหญิงหรือไอ้ผีดิบตัวใหญ่นั่นพูดอะไรกันเลย เห็นยืนมองกันอยู่เฉยๆแล้วมันก็ค่อยๆเดินเข้ามาใกล้นายหญิง ตอนนั้นหนานอินตะโกนบอกให้นายหญิงถอยหนีไปโดยเร็ว ตะโกนบอกให้ยิง

แต่เสียงหนานอินไม่รู้หายไปไหนหมด พยายามดิ้นจนสุดแรงขลุกๆ ขลักๆ อยู่คนเดียว พอดีนายหญิงปล่อยปืนที่ถืออยู่ให้รวงหลุดจากมือ พานทายมันตกลงมากระแทกอกหนานอินพอดี ก็เลยขยับตัวขึ้นมาได้ ตะครุบปืนของนายหญิงพลิกตัวตะแคง เห็นนายหญิงกำลังจะถอดพระที่เสื้อออก เลยร้องตะโกนออกไปได้ว่า ‘นายหญิงอย่าถอดพระ!’ ตอนนี้แหละที่เสียงหนานอินดังลั่นออกไปได้ แล้วก็เหนี่ยวไกตูม เอาปืนของนายหญิงที่ทิ้งหล่นลงมานั่นแหละยิงมัน หนานอินยิงถูกแน่ๆ มันไม่ล้ม ถอยหลัง หนานอินก็เลยกระโดดลุกขึ้นมากระชากนายหญิง ที่ยังยืนนิ่งอยู่เซไป แล้วก็ซัดมันไปอีก 2 ตูม เห็นมันถอยหลังหายเข้าไปในเงามืดของหมู่หินโน่น ก็อีตอนนี้แหละที่พวกเจ้านายทุกคนตื่นขึ้นมา หนานอินจึงตะโกนบอกให้รู้ว่ามีพวกมันอีกสองตัวเข้ามาเดินอยู่ในที่พักของเราแล้วก็ฉุดนายหญิงให้แล่นออกมาจากตรงนั้น”

“เอาละ เหตุการณ์ประสานได้แล้ว”

พรานชดหรืออนุชา กล่าวขึ้นกับทุกคน

“พวกเราทุกคนถูกสะกดหลับไหลหมด ลุงอินเองก็ถูกสะกดอยู่ แต่ก็ยังรู้สึกตัว ทว่าทำอะไรไม่ได้ไปชั่วขณะ มีน้อยอยู่คนเดียวเท่านั้นที่อยู่นอกเหนือมนต์สะกดบังคับทั้งปวงของมัน ลุกขึ้นมาเห็นความผิดปกติของแค้มป์ เห็นไอ้อมนุษย์สองตนนั่นแล้วก็เดินไปพบเอามันตรัยที่ยืนคุมลุงอินอยู่ก่อนแล้ว แต่พอเผชิญหน้ากันใกล้ๆ ตนเองก็จังงังไปเหมือนกัน พอดีลุงอินขยับตัวได้อันเนื่องจากน้อยทิ้งไรเฟิลลงไปกระทบอก จึงฉวยปืนเปิดฉากยิงขึ้นเป็นคนแรก อย่างนี้ถูกต้องไหม?”

“ถูกต้องตามที่นายชดบอกนั่นแหละ”

ครูพรานยอมรับ

“แล้วพวกเราทั้งหมดก็ตื่นขึ้น เพราะเสียงปืนนัดแรกของลุงอินที่ยิงไอ้มันตรัยนั่นเอง!”

ไชยยันต์หาข้อสรุปออกมาได้

“มีอะไรมากไปกว่าที่เธอและลุงอินเล่ามาแล้วอีกมั่งไหมน้อย?”

เชษฐาพยายามแสวงหารายละเอียดต่อไป

“ก็...” น้องสาวอึกอัก “ก็เห็นจะอย่างที่ลุงอินบอกมาแล้วนั่นแหละค่ะ แต่น้อยแปลกใจอยู่อย่างเดียว น้อยว่าน้อยได้พูดกับเจ้ามันตรัยในซากของนักรบโบราณนั่นหลายประโยคทีเดียว ลุงอินไม่ได้ยินบ้างเลยหรือ ลุงได้ยินเสียงของฉันหรือของมันบ้างไหม ตอนนั้นไม่ได้ยินเลยหรือ?”

ประโยคหลังหล่อนหันไปเน้นถามหนานอิน พรานอาวุโสแห่งลุ่มสาละวินสันหัว

“หนานอินไม่ได้ยินเสียงนายหญิงหรือไอ้ผีดิบนั่นพูดอะไรกันแม้แต่คำเดียว ไม่ได้ยินจริงๆ ก็นอนตาเหลือกเห็นและฟังอยู่ เห็นแต่นายหญิงขยับจะถอดพระเครื่องที่แขวนคออยู่ออก ตอนที่มันเดินเข้ามาเกือบชิดขืนถอดออกมันก็คว้าตัวได้เท่านั้น!”

ดารินมีสีหน้างงงัด หล่อนรู้สึกตัวว่าขณะนั้น หล่อนได้ออกเสียงเปล่งเป็นคำพูดผ่านริมฝีปากออกมา แต่เหตุใดหนาน-อินจึงบอกว่าไม่ได้ยินอะไรเลย

“แปลกจริง ฉันว่าฉันพูดนะ พูดอยู่กับมันพักใหญ่ทีเดียว”

"ไม่ได้ยินนายหญิงพูดอะไรซักคำ เห็นแต่ยืนจ้องกับมันเฉยๆ"

ครูพรานยืนยัน

"เธอว่าเธอพูด...แล้วเธอพูดอะไรกับมัน"

ไชยยันต์ถาม

ดารินบดริมฝีปากตัวเองแน่น หัวคิ้วหมวดเกือบชิดกัน **หรือว่าในภาวะนั้นหล่อนตกอยู่ภายในแดนสนธยา...ในห้วงอำนาจจิตอันกล้าแข็งเต็มไปด้วยมหิทธิอำนาจของมันจนทำให้ตัวหล่อนเข้าใจว่าได้เปล่งเสียงพูดโต้ตอบกับมันออกไป**

"อาจเป็นไปได้เหมือนกัน ที่ขณะยืนเผชิญหน้ากับมันอยู่นั้น ทั้งสองฝ่ายไม่ได้ใช้วาจาที่ผ่านลิ้นหรือริมฝีปาก และเสียงใดๆ ที่เปล่งออกมาจากลำคอเลย แต่เป็นการพูดด้วยกระแสจิตอย่างในความฝัน..."

ราชสกุลสาวพึมพำออกมาเหมือนจะรำพึงกับตนเอง แล้วหล่อนก็สะบัดหน้าอย่างขับไล่ความมึนงง เอ่ยเป็นปกติเพื่อตัดปัญหาว่า

"เอาละ น่าจะเชื่อได้ว่าฉันถูกมนต์สะกดของมันเข้าด้วยเหมือนกันในขณะนั้น และไม่ได้เอ่ยเป็นคำพูดใดๆ กับมันทางวาจาเลย เพราะมิฉะนั้นลุงอินก็คงจะได้ยินเพราะแกยืนยันอยู่และฉันก็ไม่รู้ตัวด้วยว่าฉันกำลังจะถอดพระเครื่องที่แขวนคอออกเพิ่งจะมารู้เอาตอนที่ลุงอินบอกเดี๋ยวนี้เอง แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ มันคือดวงจิตวิญญาณของมันตรัยคนเดิมนั่นแหละ แต่กลับมาสิงสู่อยู่ในซากใหม่อีกซากหนึ่ง และตามมาเพื่อจองเวรเราทุกคนที่

เคยร่วมกันบุกเข้าไปในนิทรานคร ทำลายล้างอาถรรพณ์ของมัน ในครั้งนั้น เหนือกว่าทุกคน มันอาฆาตมาดร้ายไปถึงรพินทร์มากกว่าใครทั้งสิ้น ซึ่งเราไม่รู้เลยว่าป่านนี้เขาจะเป็นอย่างไรบ้าง ขนาดพวกเรายังโดนดีถึงเพียงนี้”

ประโยคหลังหล่อนกายสั่นเทาบังเกิดความสะทกสะเทือนประหวั่นใจขึ้นมาอย่างฉับพลัน...

ทุกคนนิ่งกันไปชั่วขณะ และหนานอินผู้ดูเหมือนจะรู้จักรพินทร์ ไพรวัลย์มากกว่าใคร ก็เอ่ยขึ้นต่ำๆ ว่า

“รายนั้นไม่ต้องห่วงหรอก นายหญิง เฉพาะตัวแกไม่มีสิงสาราสัตว์ หรือภูตผีปีศาจ มนต์กาลีอาถรรพณ์ใดๆ ทำอะไรแกได้ทั้งนั้น ถ้าจะห่วงก็เรื่องโรคภัยไข้เจ็บประจำตัวเท่านั้น นายรพินทร์ดูผาดๆ ว่าเป็นคนแข็งแรง แต่โดยจริงแล้วแกมีจุดอ่อนสุดแต่ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว”

“ข้อนี้ฉันรู้ดี และข้อนี้ซิที่ฉันห่วงแสนห่วง ถ้าเหตุการณ์มุ่งร้ายของมันเกิดขึ้น หรือฉวยโอกาสเกิดขึ้นในขณะที่เขาเจ็บไข้ได้ป่วย เขาจะเสียทีมันอย่างหมดประตูสู้ทีเดียว ต่อให้เก่งสักขนาดไหน ต่อให้ศิษย์มีครูสักเพียงใด”

“คณะนายจ้างอเมริกันชุดนั้น มีแพทย์มือดีติดไปด้วย คือ อิสซาเบล มูร์ หมอเบลคนนั้นคงไม่ปล่อยให้พรานนำทาง อันเป็นเจ้าตัวจักรกลสำคัญที่สุดในการเดินทางครั้งนี้ต้องเพลี่ยงพล้ำในด้านสุขภาพหรอก เพราะมันหมายถึงสวัสดิภาพของพวกเขาเองด้วย รพินทร์เป็นอะไรไปคนเดียว พวกเขาก็พังทั้งหมด

เหมือนกัน คิดถึงความจริงในข้อนี้แล้ว เธอควรจะเบาใจลงไปได้”

พี่ชายกลางปลอบ

หล่อนนิ่งซึมไปอีก

“คณะของรพินทร์ จะโดนอย่างพวกเรานี่บ้างแล้วหรือยังก็ไม่รู้ ในการที่เขาก็ผ่านเส้นทางนี้ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นลอย ๆ เริ่มกังวลใจเช่นกัน

“ตามแกะรอยไปทุกระยะ แล้วหลักฐานมันจะชี้บอกเองว่า คณะของรพินทร์เจอเข้าบ้างหรือไม่ ลักษณะไหน...”

เชษฐากล่าวเรียบ ๆ แล้วต่อไปว่า

“ขณะนี้อย่าเพิ่งห่วงถึงพวกเขาก่อนเลย ห่วงและเตรียมระวังพวกเรานี่ดีกว่า พฤติการณ์มันบ่งชี้ชัดว่า มันเอาเราแน่แล้ว ร้ายกาจดุเดือดกว่าสมัยก่อนนี้เสียอีก ขอความมั่นใจสักนิดในฐานะที่ก็ ‘หัวเห็ด’ มาแล้วที่สองคน กลาง เธอกับลุงอิน พอรับมือไหวไหม?”

โดยไม่มีการลังเล หรือต้องหันไปหารือกับหนานอินเลย อนุชา วราฤทธิ์ อดีตนักเดินป่าผู้โชกโชนบอกกับทุกคนขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น และไม่สะทกสะท้านใด ๆว่า

“ถึงผมไม่ใช่รพินทร์ ผมก็ผ่านเทือกพระศิวะมาแล้ว และแม้ว่าในคณะของเรานี่จะไม่มีแงซาย แต่คนที่เคยช่วยชีวิตและเลี้ยงแงซายมาแต่เล็ก จนกระทั่งนำไปมอบต่อให้แก่พระธุดงค์ก็ยังอยู่ด้วยทั้งคน คือหนานอิน ยิ่งกว่านั้นผมและหนานอินก็มีทั้งพี่ใหญ่ ไชยยันต์ และน้อย ผู้ซึ่งเคยผ่านผจญกับสิ่งลี้ลับชนิดนี้มาก่อนแล้ว รวมทั้งคะหยิ่นด้วยที่จะคอยช่วยชี้แนะบอก

เลศนัยต่าง ๆ ให้ ผมจึงแน่ใจว่าคณะของเราที่มาด้วยกันนี่ โดยเฉพาะ 6 คน คือ ตัวผมเอง พี่ใหญ่ ไชยยันต์ น้อย หนานอิน และคะหยิ่นจะไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าคณะของรพินทร์ที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วเลย เพราะฉะนั้น ต่อให้มันมาร้ายสักขนาดไหน เราก็ต้องรับมันไหวซิครับ มีข้อแม้อยู่อย่างเดียวว่าอย่าทิ้งให้เป็นหน้าที่ของผมกับหนานอินตามลำพัง ทุกคนต้องช่วยผมด้วยในการให้ข้อมูลและช่วยกันวินิจฉัยตัดสินใจด้วย”

“ตกลง! ถ้างั้นเราอุ่นใจได้แล้ว”

พี่ใหญ่ของคณะก็บังเกิดความเชื่อมั่นขึ้นเช่นกัน แล้วหันไปทางดารินกับไชยยันต์ ถามยิ้ม ๆ

“สองคนนี่รู้สึกเป็นยังไงบ้าง?”

“สบายมาก สำหรับฉัน ขนาดตัดสินใจทิ้งลูกทิ้งเมียมาด้วยแบบนี้ ก็แปลชัดอยู่แล้วว่าฉันไม่แคร์อะไรสักอย่าง กลางพูดถูกแล้ว เราทั้งหมดจะต้องช่วยกัน ในคณะของเราก็มีครบหมดแล้ว พรานนำทางผู้ยิ่งใหญ่คือกลาง ครูพรานผู้จะเผชิญกับมนต์มืดอาถรรพณ์ต่าง ๆ คือ หนานอิน เสนาธิการผู้รอบคอบวางแผนดี คือแก ผู้มีญาณวิถีเป็นพิเศษ สามารถรู้อะไรต่าง ๆ ได้โดยประสาทส่วนที่ 6 คือน้อย ผู้มีฝีมือและชำนาญในวิชาโดยเฉพาะคือคะหยิ่น ส่วนฉันเองนั้นยังไม่แน่ใจว่าจะมีอะไรพิเศษ แต่มีสัญชาตญาณร่วม คือถึงไหนถึงกัน เอาด้วยทั้งนั้น ไม่ว่าแบบไหน เมื่อครบองค์ประกอบทั้ง 6 หลักเช่นนี้ เราจะพ่ายแพ้ต่อมันก็ให้มันรู้ไป เหตุการณ์ผ่านพ้นมาหยก ๆ นี่มันก็พิสูจน์ได้ว่าเราทั้ง 6 คนประสานงานกันได้อย่างดีที่สุดเมื่อเกิดเหตุร้ายขึ้น ทุกคนใช้ความสามารถความถนัดพิเศษเฉพาะตัว

เข้าช่วยกันคนละไม้คนละมือ ผลก็คือ พวกมันแตกพ่ายไปยับเยิน ฝ่ายเราไม่เป็นอะไรกันเลย”

“เป็นคำพูดที่ดีมาก ไชยยันต์ และเป็นการให้กำลังใจแก่พวกเรากันเอง โดยวางรากฐานอยู่บนเหตุผล นี่ถ้าแกไม่หยิบยกขึ้นมาพูด เราก็อาจมองข้ามไปเสีย..น้อย ว่ายังไง เห็นนั่งนิ่ง”

ราชสกุลสาวผู้มุ่งมาตามรัก สูดลมหายใจลึก บัดนี้หล่อนไม่ประหวั่นพรั่นพรึงใดๆ อีกแล้ว และเริ่มจะวางแผนคร่าวๆ อยู่ในใจคนเดียวอันไม่อาจเปิดเผยออกไปกับคณะพรรคได้

“โปรดอย่าห่วงในด้านกำลังใจหรือขวัญของน้อยเลยค่ะพี่ใหญ่ การเดินทางครั้งนี้น้อยเป็นน้อยคนละคนกับสมัยที่มาในครั้งแรกแล้ว...”

แล้วหล่อนก็หัวเราะออกมาเบาๆ เอ่ยว่า

“ครั้งนั้น เวลาใดเวลาหนึ่งที่พวกเรากำลังท้อแท้สิ้นหวังกันอย่างเต็มที่ ถ้าน้อยจำไม่ผิด รพินทร์เคยพูดว่าเขาจะไม่ถอยหลังกลับเลยถ้าตามไม่พบพี่กลางและลุงอิน แม้จะพบแต่ศพหรือตำแหน่งที่เสียชีวิตก็ยังดี มาคราวนี้น้อยก็จะขอประกาศเหมือนกันว่า น้อยจะไม่มีวันหันหลังกลับเลย ถ้าไม่พบรพินทร์หรือซากของเขา”

ความรักบันดาลได้ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่เปลี่ยนหญิงสาวผิวบางผู้มีจิตใจอันอ่อนไหวที่สุด ให้กลายมาเป็นหญิงสาวผู้เหี้ยมหาญ ทรหดบึกบึนชนิดสู้สุดใจขาดดิ้นต่อไป เห็นความตายรออยู่เบื้องหน้า

อีกสามชายอันเกี่ยวข้องเป็นพี่และเพื่อนงันไปชั่วขณะ

และไม่อาจพอที่จะเอ่ยติงใดๆ ขึ้นได้ทั้งสิ้น เพราะรู้ว่าน้องสาวพูดออกมาจากแก่นลึกของหัวใจ

"คะหยิ่น เจ้ากลัวไหม"

ที่สุด เชษฐาก็หันไปหยั่งหางเสียงคะหยิ่นเป็นคนสุดท้าย

"คะหยิ่นกลัว แต่คะหยิ่นสู้!"

เป็นคำตอบที่ง่ายๆ สั้นๆ แต่มีความหมายเบ็ดเสร็จอยู่ในประโยคด้วนๆ ของมัน

"กลัวแล้วสู้ ก็ยังดีกว่ากลัวแล้วหนี"

อนุชาตบไหล่มันหนักๆ พูดสั้นๆ เหมือนกัน

แล้วเชษฐาในฐานะหัวหน้าคณะ ก็พูดประกาศไปยังพวกลูกหาบทั้งหลายที่นั่งรายล้อมกันเป็นวงกลมอยู่กล่าวในลักษณะปลอบขวัญ ตลอดจนขอฟังความเห็นท่าทีว่าใครมีความรู้สึกประการใดบ้าง โดยยืนยันว่า **แม้จะไม่มีรพินทร์ ไพรวัลย์อยู่ณ ที่นี้ด้วย ก็ยังมีพรานชดและหนานอิน อันเป็นหลักประกันที่ไว้วางใจได้มากที่สุด การเดินจะรุดหน้าต่อโดยไม่ยอมให้สิ่งใดมาทำให้สะดุดชะงักได้และขอแรงขอกำลังร่วมในการเผชิญหน้าต่อสู้กับมหันตภัยในทุกรูปแบบ ซึ่งไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฝ่ายนายจ้างจะเป็นฝ่ายนำหน้าขอยอมตายก่อน**

หลักการพูดของอดีตท่านทูตทหารบกดีเยี่ยม สั้นๆ แต่ได้ใจความชัดเจน ในด้านความหมายปลุกปลอบใจ อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า ทุกคนที่มาล้วนเป็นลูกบ้านหนองน้ำแห้ง ซึ่งมีความรักและเป็นห่วงจอมพรานอันเปรียบเสมือนบิดาของทุกคนอยู่ก่อนแล้ว ปรารถนาตรงกันที่จะไปตามพรานใหญ่รพินทร์

ของเขาด้วยความสมัครใจจงรักภักดี มากกว่าหวังในค่าจ้างแรงงาน

ดังนั้น จึงไม่มีปัญหาอะไรเลย ทุกคนไม่มีอาการลังเลต่างโห่ร้องแกว่งปืนขึ้นเหนือศีรษะราวกับนัดกันไว้

"เดินต่อไป นายใหญ่! เราจะตามนายรพินทร์กลับมาให้ได้ อะไรมันขวางหน้ารบกะมัน!"

คนเหล่านั้นตะโกนก้อง

เชษฐา และฝ่ายนายจ้างทุกคนยิ้มออกมาได้อย่างแช่มชื่น โดยเฉพาะดาริน หล่อนมองไปยังลูกหาบเหล่านั้น ด้วยตาเป็นประกายรักใคร่ไว้วางใจ

ทั้ง 10 คนพวกนั้น ขวัญและกำลังใจดีเยี่ยมจากเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว เพราะแม้จะดูว่าน่าสะพรึงกลัวสักเพียงใดก็ตาม ก็สามารถที่จะผ่านพ้นวิกฤต และเอาชนะต่อเหตุการณ์ได้ โดยไม่มีใครเสียชีวิตเลยแม้แต่คนเดียว

แล้วนายช้วนอันเป็นชายวัย 40 เศษ หัวหน้าคณะลูกหาบชุดนี้ซึ่งฉลาดกว่าทุกคน และดูเหมือนจะรู้ถึงความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างเจ้านายของตน กับ ม.ร.ว.หญิง ดาริน วราฤทธิ์ เป็นอย่างดี ก็ร้องถามขึ้นดังๆ แทนแก่ลูกหาบทุกคนว่า

"พวกเราอยากรู้ว่า ถ้าตามตัวนายรพินทร์กลับมาได้ พวกเจ้านายทั้งหลายจะยอมให้นายรพินทร์อยู่กับพวกเราที่หนองน้ำแห้งต่อไป หรือจะเอาตัวไปไหน?"

เป็นคำถามที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนไม่คาดฝันมาก่อนเลย

และคิดไปไม่ถึงว่าจะโดนข้อปุจฉาเช่นนั้น มันหมายถึงว่าทุกคนเหล่านั้นต้องการรพินทร์อย่างแท้จริงและต้องการให้อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขในฐานะ'นายบ้าน'ที่ไม่จำเป็นจะต้องมีใครมาแต่งตั้งของพวกเขาตลอดไป

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา อึ้ง ต่างมองไปยังดารินเป็นตาเดียว ราชสกุลสาวก็ยืนขึ้นในบัดนั้น ประกาศขึ้นด้วยเสียงอันชัดเจนแช่มช้า ได้ยินไปทั่วทุกคนว่า

"ถ้าแม้ว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ กลับคืนมา จะไม่มีใครเอาตัวเขาไปไหนเลย เขาจะอยู่กับพวกเธอที่หนองน้ำแห้งตลอดไป และไม่เพียงแต่เขาเท่านั้น ฉัน...นายหญิงดารินคนนี้ ก็จะขออยู่กับพวกเธอที่หนองน้ำแห้งนั่นด้วย มีใครรังเกียจฉันบ้างไหม?"

เสียงโห่ร้องคราวนี้สนั่นหวั่นไหวอื้ออึงไปหมด ทุกคนตะโกนต้อนรับหล่อนแซ่เป็นเสียงเดียวกันหมด แล้วนายช้วนก็ร้องมาว่า

"ถ้าเช่นนั้น พวกเราทั้ง 10 คนที่มานี่ก็ยอมตายแล้ว เพื่อนายรพินทร์ และนายหญิงดาริน!"

ดารินโบกมือให้กับทุกคน ท่ามกลางเสียงโห่นั้นน้ำตาของหล่อนคลอซึมด้วยความปีติตื้นตันใจ บัดนี้หล่อนแน่ใจแล้วว่า การติดตามรพินทร์ ไพรวัลย์ครั้งนี้ อยู่บนฐานของความสนับสนุนและความจงรักซื่อสัตย์ขีดสุด ไม่มีอะไรที่หล่อนจะต้องห่วงอีก หลายคนเผ่นขึ้นมากระโดดโลดเต้นต่อคำประกาศอันแสนถูกใจของหล่อน และหลายคนก็ยิงปืนโป้งเป้ง ดังสนั่นขึ้นท้องฟ้าเหมือนจะต้อนรับ ฝ่ายนายจ้างปล่อยให้พวกนั้นแสดง

ความยินดีกันอย่างเต็มที่โดยไม่ว่ากล่าวอะไรทั้งสิ้น แม้ว่าพวกนั้นจะยิงปืนกันขึ้น

เป็นอันว่าปฏิบัติการทางด้านจิตวิทยาได้ผลแล้วอย่างเต็มที่ ไม่ต้องห่วงกังวลอีกต่อไปว่า พวกนี้จะละทิ้งผละหนีเสียกลางทาง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และเป็นที่พิสูจน์ชัดว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นมิ่งขวัญของพวกเขาเพียงไหน

ปล่อยให้พวกนั้นแสดงความยินดีปรีดากันอยู่พักใหญ่ แล้วเชษฐาก็สั่งให้นอนพักเอาแรงทันที เพราะอย่างน้อยกว่าจะตะวันขึ้นก็อีก 2-3 ชั่วโมง โดยรับรองว่าก่อนสว่างในคืนนี้จะไม่เกิดเหตุร้ายใด ๆ ซ้ำสองขึ้นอีก ขอให้ทุกคนวางใจได้ และหลับกันให้สบายโดยไม่จำเป็นจะต้องมีเวรยามใด ๆ ทั้งสิ้น พวกนั้นจึงแยกย้ายกันออกไปท่ามกลางซากของช้างที่ถูกยิงล้มอยู่พะเนินเทินทึกรอบด้านไปหมด

คะหยิ่นก็ได้รับอนุญาตให้นอนพักด้วย เพราะจะให้นั่งร่วมหารืออะไรอยู่ต่อไปขณะนี้ก็ไม่มีประโยชน์นัก เนื่องจากคะหยิ่นฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง ต้องคอยให้อนุชาหรือหนานอินเป็นล่าม ครั้นจะคุยกันต่อไปเป็นภาษากะเหรี่ยง เชษฐา ดารินไชยยันต์ ก็ไม่คล่องนัก นอกจากประโยคคำพูดพื้น ๆ ง่าย ๆ หรือสั้น ๆ และคะหยิ่นก็ไม่ไปไหน ลงนอนคู้ตัวอยู่ทางด้านปลายเท้าของที่นอนฝ่ายเจ้านายนั่นเอง จึงเหลือเพียงหนานอินคนเดียวกับกลุ่มของเจ้านาย

ระหว่างที่อนุชาขอทราบที่มาความเป็นไปแห่งนิทรา-นครเมืองอาถรรพณ์และราชปุโรหิตมันตรัย โดยขอให้อธิบาย

ละเอียดอีกครั้ง ซึ่งเชษฐาเป็นผู้เล่าให้ฟังทุกแง่ทุกมุม เพื่อให้ทั้งสองได้พิจารณา ไชยยันต์ก็หันมากระซิบกับดารินว่า

"ถึงแม้จะเป็นจิตวิทยาที่ดีก็ตาม น้อย แต่เธออย่าลืมนะว่าเธอได้พูดรับปากเหมือนให้สัจจะกับพวกนั้นไว้ว่าอย่างไร"

"ฉันไม่ลืม และถือว่าเป็นสัจจะด้วย ในการตามรพินทร์ครั้งนี้ ไม่เพียงแต่ประกาศกับพวกนั้นเท่านั้น ฉันตั้งใจจะประกาศเป็นสัจจะต่อเทพยดาฟ้าดิน เจ้าป่าเจ้าเขารุกขเทพ อากาศเทพทั้งหลายด้วย"

"ถ้าได้ตัวรพินทร์กลับคืนมา เธอจะมาอยู่กับเขาที่นี่?"

"แน่นอน!"

หล่อนเน้นเสียงอย่างหนักแน่น

"ก็ไม่ใช่เพราะฉันทอดทิ้งเขาไปหรอกหรือ เหตุการณ์เช่นนี้มันถึงได้เกิดขึ้น ถ้าสิ้นชาติวาสนาจะไม่พบกันอีกแล้วก็แล้วไป เพราะไม่มีใครสามารถฝืนกรรมลิขิตได้ แต่ถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีอยู่จริง และมองเห็นในแก่นแท้จริงใจของฉันที่มีต่อเขา ซึ่งตลอดเวลาเขาเองก็ไม่เคยเชื่อถือฉันนัก ฉันก็จะต้องพิสูจน์ให้เขาเห็นเสียที"

"แน่ใจ?"

"ฉันให้สัจจะไปแล้ว เป็นการขอแลกกับสิ่งที่ฉันปรารถนา ถ้าฉันไม่มีความจริงใจต่อสัจจะที่ประกาศออกไป ก็ขอให้ฉันมีอันเป็นไปเถอะ กล้าแลกถึงขนาดนี้แล้ว สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่คืนรพินทร์มาให้ฉันในสภาพที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็สุดแล้วแต่ ถือว่าเป็นกรรมเก่าของฉันเอง ชีวิตฉันก็ไม่มีความหมายอะไรอีกแล้ว ตายที่ไหน เมื่อไหร่ ได้ทั้งนั้น!"

คำพูดของดารินเนิบช้า แต่หนักแน่น และหมายความตามที่พูดอย่างแท้จริง จนเพื่อนชายผู้สนิทเหมือนพี่น้องงันไปชั่วขณะ มองตาหลอนนิ่ง

“ถ้าเช่นนั้น ฉันก็ขอยอมรับนับถือในน้ำใจของเธอ รพินทร์อาจเกิดมาอาภัพที่ผิดหวัง และลำบากเหนื่อยยากมาโดยตลอด แต่เขาก็ยังมีคนที่รักเขาจริง และใจเด็ดด้วย ฉันก็เห็นเหมือนกันว่า ถ้าเธอมีเจตนาเช่นนั้นจริง เธอก็ควรจะทำเช่นนั้น เพราะรพินทร์คงจะไม่ละทิ้งถิ่นของเขา ยอมให้เธอ ‘อุ้ม’ เขาไปไหนแน่ สมมติว่า เราได้ตัวเขากลับคืนมา เพราะฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเธอที่จะต้องเป็นฝ่ายเสียสละมาร่วมชีวิตกับเขาที่นี่”

“ใช่! ฉันจะต้องเป็นฝ่ายเสียสละบ้างละ สละความฟุ่มเฟือยหรูหราในสังคม หรือต่อให้ลดฐานันดรศักดิ์ มาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับเขาอย่างสามัญธรรมดาที่นี่...”

หล่อนคงพูดช้าๆ อยู่เช่นนั้น ตามองฝ่าความมืดออกไปยังราวป่าเบื้องนอก

“ฉันรู้ ว่าฉัน ‘ดึง’ เขาไปไม่ได้แน่ สำหรับผู้ชายจนๆ แต่หยิ่งในตัวเองคนนั้น เพราะฉะนั้น ฉันจำเป็นจะต้องเป็นฝ่ายถูก ‘ดึง’ เข้าไปหาเขา ฉันมาได้ความคิดนี้ก็ต่อเมื่อถูกนายช้วนถามขึ้นเมื่อตะกี้นี้เอง และความจริงมันก็ไม่ใช่สิ่งที่ฉันจะต้องลำบากยากแค้นอะไร ทรัพย์สินเงินทองฉันมีอยู่มากมายก่ายกอง ไม่รู้จะเอาไปเก็บไว้ที่ไหน หนองน้ำแห้งยังเป็นชนบทบ้านป่าที่ห่างไกลความเจริญ ถ้าหากฉันจะใช้เงินเพียงแค่ไม่เกินวง 100 ล้านบาท ทุ่มลงพัฒนาในหมู่บ้านเล็กๆ นั่น อันเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินไทยบ้านเกิดของฉัน ความเจริญมันก็จะเข้ามา

เอง และอาจยกฐานะมาเป็นตำบล หรืออำเภอต่อไปได้อย่างรวดเร็ว หากถนนอย่างดีเข้าถึง มีโรงเรียน มีโรงพยาบาล มีหน่วยราชการเข้าไปตั้ง ฉันตั้งใจไว้แล้วที่จะพัฒนาหมู่บ้านนี้ให้ได้ รพินทร์เองก็คงพอใจที่ผู้หญิงคนที่รักเขา มาช่วยให้เกิดความเจริญดีงามขึ้นในท้องถิ่นที่เขาบุกเบิก และคิดจะยึดเป็นเรือนตาย ส่วนทางด้านฉันนั้น ก็ใช่ว่าจะต้องมาจมตัวดักดานอยู่ในหนองน้ำแห้งนั่นชนิดไม่เห็นเดือนเห็นตะวันภายนอก ถ้าความเจริญมันเข้ามาถึง ถนนหนทางไปมาได้สะดวก ขับรถเพียงไม่กี่ชั่วโมงก็ถึง ใครจะรู้ หนองน้ำแห้งอาจกลายเป็นวน-อุทยานแห่งชาติที่สำหรับดึงดูดนักท่องเที่ยวต่อไปข้างหน้าก็ได้ รัฐบาลก็คงยินดี ปัญหามันจึงมีอยู่แต่ว่า ใครจะกล้ามาออกทุนหรือลงทุนให้เท่านั้น ก็ฉัน ดาริน วราฤทธิ์นี่แหละ จะเป็นผู้ลงทุนให้เอง โดยไม่หวังผลประโยชน์ตอบแทนใดๆ เลยนอกจากความสุขทางใจของเขาและตัวฉันเองเท่านั้น เขาจะได้เลิกคิดเสียทีว่า เขาเป็นคนอาภัพอัปภาคย์ ลูกบ้านบริวารของเขาทั้งหมดก็พลอยมีความสุขไปด้วย”

ไชยยันต์เองก็ตื้นตันงงงันไป เพราะคาดคิดไม่ถึงในคำพูดของหล่อน ส่งมือมาให้จับแล้วบีบแน่น

“เป็นความคิดที่วิเศษสุดแล้ว น้อย! ผลแห่งการตั้งใจอันดีงามของเธอเช่นนี้ ฉันเชื่อแน่ว่าสวรรค์คงไม่ทอดทิ้งเธอหรอก และกุศลจิตนั้นก็คงสะท้อนไปเป็นเกราะป้องกันภัยให้แก่คนที่เธอรักและรักเธอด้วย ถ้าเธอตั้งปณิธานในทางกุศลไว้เช่นนี้ ฉันก็เชื่อว่าเธอตามเขากลับคืนมาได้แน่”

หล่อนยิ้มทั้งน้ำตา

“ขอบใจในคำอวยพรจากใจจริงของเธอ ไชยยันต์ ฉันได้ตั้งสัจจะไว้เช่นที่พูดกับเธอจริง ๆ หรือจะเรียกว่าเป็นการบนบานต่อเทพเจ้าทั้งหลายด้วย ที่แล้วมานั้น ฉันอาจเห็นแก่ตัวเกินไป หรือมิฉะนั้นก็มีกรรมมาบังตาเสีย ทำให้คิดแต่เพียงว่า เมื่อฉันรักเขาและเขารักฉัน ฐานะฉันดีกว่า ฉันก็ควรจะเอาตัวเขาไปเสียจากที่นี่ ลืมคิดไปว่าเขามาก่อร่างสร้างตัวที่นี่ มีหลายชีวิตที่น่าสงสารอยู่ภายใต้การปกครองดูแลของเขา ซึ่งเขาจะทอดทิ้งไปได้อย่างไร ยิ่งคิดไปถึงความเก่า ฉันก็ยิ่งมองเห็นความผิดพลาดของตัวเอง ตอนที่เรารอดตายจากมรกตนครผ่านเทือกพระศิวะกลับมาได้ พร้อมทั้งความสำเร็จ ที่ได้ตัวพี่กลางกลับคืนมาโดยความสามารถของเขา หากฉันไม่ถือดีลองใจผละทิ้งเขาไปชั่วคราว โดยตัดสินใจเด็ดขาด นำเงินส่วนตัวออกมาพัฒนาหมู่บ้านหนองน้ำแห้ง เหมือนอย่างที่มาคิดได้ภายหลังนี่เสียทันที เคราะห์กรรมแห่งการพลัดพรากชนิดนี้อาจไม่เกิดขึ้นก็ได้”

กล่าวมาถึงตอนนี้ น้ำตาของหล่อนไหลเป็นทางลงมาตามร่องแก้ม แล้วพึมพำเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“มนุษย์เรา มันมีแต่ความเห็นแก่ตัว และมิจฉาทิฐิเป็นที่ตั้ง เพราะฉะนั้นโลกมันถึงเต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ บุญมันมีแต่บางทีกรรมมันก็มาบัง เสียแรงที่มีวาสนาดี ประเสริฐที่สุดแล้ว โดยการที่ไปเฝ้าอรหันต์เช่นมหาฤาษีโกฑัญญะองค์นั้นมาแล้ว ฉันก็ยังอุตส่าห์โง่อยู่อีก เพิ่งจะมาคิดตกเอาในคืนนี้เอง”

ทั้งสองคุยกันตามลำพังด้วยเสียงกระซิบ ในขณะที่เชษฐา

เนุชา และหนานอิน ก็กำลังหารือกันอย่างเคร่งเครียดอยู่อีกด้านหนึ่ง

"เธอบอกแนวความคิดของเธอชนิดนี้กับพี่ชายของเธอทั้งสองคนแล้วหรือยัง"

ดารินสั่นศีรษะ

"ไม่จำเป็นจะต้องบอกเขาก่อนตอนนี้ ฉันมีเงินของฉันเอง ที่จะใช้ไปในทางไหนก็ได้ เป็นอิสระภายหลังจากที่เราแบ่งยอกจากกองมรดกได้ ฉันไม่ได้ไปรบกวนเงินของพี่ใหญ่ หรือพี่กลางเขา เธอก็รู้นี่ ไชยยันต์ ท่านพ่อภายหลังท่านสิ้นแล้ว ท่านทิ้งกองมรดกไว้ให้เราพี่น้องสามคนนับเป็นพันล้าน กว่าครึ่งฝากอยู่ในธนาคารสวิสฯ ส่วนที่เป็นของฉัน ฉันจะถอนคืนออกมาให้หมด ทุ่มลงในแผ่นดินไทยนี่แหละ ไม่คิดที่จะหนีไปไหนอีกแล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทรัพย์สมบัติที่ตระกูลของเรามีมาก็เป็นมรดกตกทอดมาโดยสุจริตชอบธรรม ไม่ได้ไปคดโกงประเทศชาติบ้านเมืองหรือว่าขูดรีดใครมา เพราะฉะนั้นเงินของฉันบริสุทธิ์และมีค่าต่อประเทศชาติมาก หากจะทุ่มลงทุนเพื่อเสริมสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่นชนบทของแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอน"

ไชยยันต์โอบแขนไปกอดไว้ แล้วดึงให้เข้ามาชิดตัวในลักษณะที่นั่งเคียงคู่กันอยู่นั้น ดารินเอาหน้าผากพิงกับไหล่ของเพื่อนผู้เปรียบเสมือนพี่

"ขออนุโมทนาด้วย สำหรับความคิดอันถูกต้องของเธอน้อย แต่นี่พูดกันเป็นส่วนตัวลำพังเราสองคนนะ...ถามจริงๆเถอะ อะไรที่ทำให้เธอรักรพินทร์ถึงเพียงนี้ เอาละ ยกเว้นนอก

เหนือจากความสามารถของเขาที่ไปตามเอาตัวนายกลางกลับคืนมาจนได้ ซึ่งพวกเรารู้ๆ กันอยู่แล้ว”

ทงคูพูดกันเบาที่สุด

“ฉันไม่สามารถจาระไนออกมาได้หรอก ว่าทำไมฉันถึงรักเขามากกว่าตัวฉันเองเสียอีก นอกจากจะบอกได้อย่างเดียวว่า ตั้งแต่เกิดมา ฉันยังไม่เคยพบผู้ชายคนไหนที่มีน้ำใจประเสริฐตั้งอยู่ในคุณธรรมความดีเท่าเขามาก่อนเลย...ไม่เคยพบจริงๆ! และแก่นแท้เป็นคนที่น่าสงสาร น่าสมเพชที่สุด แม้จะดูผิวนอกว่ายโสโอหัง เขาเป็นคนดีนะ ไชยยันต์ ดีมากๆ สำหรับมนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้ ซื่อสัตย์ กตัญญูกตเวทีต่อผู้มีพระคุณ มักน้อยถ่อมตน เจียมกาย เจียมใจไปสารพัด ต้องมองให้ลึกๆ และนานๆ จึงจะพบคุณธรรมเหล่านี้ของเขาได้ เป็นคนที่มี ‘ค่าแห่งความเป็นคน’ ที่สุด ไม่ใช่สักแต่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนคนอย่างไอ้พวกกากเดนชิงนรกเกิดทั้งหลาย ฉันเริ่มต้นด้วยการเกลียดชังเขาก่อน และมองเขาในแง่ลบมาเกือบตลอดเส้นทางเดินที่ไปกับเขาในครั้งนั้น แต่แล้วในที่สุด...ฉันก็พ่ายแพ้ต่อคุณธรรมความดีของเขา”

“ฮือม์...มันก็ประหลาดอยู่นะ สำหรับ ‘พรานป่า’ คนนั้น ถามเป็นแบบคอนฟิเดนเชี่ยลอีกนิดนะ เธอจะตอบก็ได้ไม่ตอบก็ได้ ฉันก็เหมือนพี่ชายคนหนึ่งของเธอเหมือนกัน”

“ไม่ใช่เหมือนพี่ชายอย่างเดียว เธอคือเพื่อนตายของฉันด้วยไชยยันต์ อยากถามอะไรก็ถาม”

“มีอะไรกับเขาแล้วยัง?”

ดารินกลั้ำกลืนความขมขื่นผิดหวังไว้ในทรวงอก หลับตาลง น้ำตายิ่งไหลพรากขณะที่สั่นศีรษะช้า ๆ

“เขาไม่ยอมมีกับฉันเอง ทั้ง ๆ ที่จะ ‘มี’ เขาก็ย่อมทำได้ คิดดูเถอะ ว่าเขาใจเพชรขนาดไหน ฉันก็รู้ว่าเขารักและปรารถนาฉัน ไม่ใช่ไม่ปรารถนา แต่เขาก็ไม่ยอมให้อำนาจใฝ่ต่ำมาทำรอยราคีให้แก่ฉัน ทั้ง ๆ ที่เราทั้งสองฝ่ายก็เจริญด้วยกันแล้ว ความจริงเรื่องนี้มันเป็นเรื่องเล็กเหลือเกิน ถึงพี่ใหญ่หรือพี่กลางคงไม่ยอมเชื่อหรอก คงคิดว่าฉันเป็น ‘ภรรยา’ ของเขาแล้ว แต่นี่เธอถามตรง ๆ ฉันก็บอกตามตรงเหมือนกัน”

ไชยยันต์ตบเบา ๆ ที่ต้นแขนของหล่อนจากมือที่โอบกอดนั้น

“ฉันเชื่อเธอน้อย และเพิ่งจะเชื่อในคืนนี้เอง ไม่งั้นก็คิดเหมือนกลางและเชษฐาเหมือนกัน ว่าเธอคงมีอะไรกับรพินทร์แล้วแน่ ๆ นี่อาจเป็นอีกข้อหนึ่งก็ได้ที่ทำให้เธอประทับใจ บูชาเขามาก”

“หลงป่า หลงถ้ำอยู่ด้วยกันในครั้งนั้น ก็ยังไม่กระไรนักหรอก ครั้งล่าสุดก่อนที่เขาจะออกเดินทางเพียงแค่ 2-3 วันเท่านั้น ฉันเป็นฝ่ายมาหาเขาเองที่หนองน้ำแห้ง เรานอนอยู่บนเตียงเดียวกัน เหมือนคนที่ฮันนีมูนคืนแรก เขาก็ยังไม่ล่วงเกินอะไรฉันเกินขอบเขตเลย โดยอ้างว่าเรายังไม่ได้แต่งงานกันโดยถูกต้อง ซ้ำยังตำหนิฉัน ในข้อที่ฉันหนีพี่ชายสองคนมาหาเขา และอยู่กับเขาในสภาพอันไม่สมควรเช่นนั้น เพราะฉะนั้นฉันเชื่อคนคนนี้ เชื่อจนหมดหัวใจเลยว่า เขาจะต้องซื่อสัตย์และรักฉันไปจนวาระสุดท้ายของชีวิต ในขณะเดียวกัน เขาก็คงไม่

ได้หวังว่าฉันจะรักเขาตลอดไป ความจริงคืนนั้นมันเป็นโอกาสอันดีงามของเขาเหลือเกิน แต่เขาก็ไม่ฉกฉวยอย่างคนเห็นแก่ตัว”

“แล้วเธอคิดยังไงกับแหม่มสาวสองคนที่ติดไปกับคณะนั่นด้วย เอาตัวเธอเองเข้าไปเปรียบเทียบแล้วมั่นใจว่ารพินทร์จะไม่มีอะไรกับแม่ผมทองหรือแม่ผมแดงนั่นรึ?”

ไชยยันต์ถามอย่างหยั่งทรรศนะความคิดเห็น มากกว่าจะพูดแบบยั่วหรือแสร้งบีบคั้น ดารินสั่นศีรษะอีกครั้ง

“ฉันบอกเธอ หรือพี่ชายของฉันมาหลายครั้งแล้ว ไชย-ยันต์ ว่าฉันไม่กลัวผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น ความรักกับความใคร่หรือการระบายออกตามกฎธรรมชาติของชีววิทยามันไปกันคนละเรื่อง ต่อให้รพินทร์มีความจำเป็นที่จะต้องระบายออกกับผู้หญิงคนไหน ฉันก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดของเขาเลย ขออย่างเดียวให้เขารักฉัน และจะไม่ทำอย่างนั้นเมื่อมีฉันอยู่ด้วยเท่านั้นเป็นพอ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงหัวโบราณถึงขนาดที่จะต้องใส่กุญแจเขาไว้นี่ แต่มันตรงข้ามกับตัวฉันเอง ในฐานะที่เกิดมาเป็นคนไทย ฉันจะยอมมีความสัมพันธ์ให้กับใครได้ก็ต่อเมื่อแน่ใจว่าฉันยอมรับเขาเป็นสามีแล้วเท่านั้น และฉันก็รอคอย-คอยเขา พูดไปมันก็น่าอาย”

“ดีแล้ว ฉันดีใจที่เธอแยกถูก และมีน้ำใจเป็นนักกีฬาเชียน ขอรับรองกับเธอคนหนึ่งด้วยว่า รพินทร์รักและซื่อสัตย์ต่อเธอคนเดียวแน่ๆ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องเก็บเนื้อเก็บตัวไว้รอเธอแบบกุลสตรี อุบัติเหตุในทางเพศมันเกิดขึ้นได้เสมอ โดยเฉพาะในป่าเปลี่ยวกันดาร ถ้าเธอทำใจให้ได้

อย่างนี้เสียก่อน เธอก็มีความสุข ไม่ต้องไปห่วงกังวลอะไร อยู่กับแหม่มสองคนนั่นอีก ต่อให้รพินทร์เผลอกายไปบ้าง ในวาระสุดท้าย แหม่มทั้งสองคนนั่นก็จะต้องแยกทางไปเอง ไม่มีพันธะผูกพันอะไรหรอก และเขาก็กลับคืนมาเป็นของเธอเหมือนเดิมทุกอย่าง ถ้าเขาไม่ตายเสียก่อน เพราะฉะนั้นเลิกทุกข์ใจได้แล้วนะ แม้ว่าบางโอกาสข้างหน้า ฉันหรือพี่ชายของเธออาจแกล้งกระเซ้าเธอบ้างในเรื่องนี้"

หล่อนพยักหน้า ฝืนยิ้ม

"ฉันจะพยายามทำใจให้ได้ แต่อย่าย้ำหัวตะปูหรือแหย่ฉันบ่อย ๆ ก็แล้วกัน บางทีมันก็หวั่นไหวไปบ้างเหมือนกัน ยอดชายของฉันเกิดไปมีเยื่อใยติดอกติดใจแม่ผมแดง หรือผมทองนั่นเข้าจริง ๆ ละก็ ฉันคงอกแตก ฟรีเซ็กซ์ชั่วขณะไม่เป็นไร แต่อย่าให้มีสายใยสืบเนื่องก็แล้วกัน มันจะกลายเป็นลูกโซ่ที่แกะไม่หลุดแล้วอีตอนนั้นแหละ ฉันจะทำใจไม่ได้อีกต่อไป"

"เธอต้องเข้าใจธรรมชาติของผู้ชายนะ ในฐานะที่เป็นทั้งแพทย์ และเรียนสูงมาถึงขนาดนี้แล้ว รู้เห็นอะไรต่ออะไรมาสารพัด ฉันก็เชื่อว่ารพินทร์จะไม่วิ่งเข้าไปหาแหม่มสองคนนั่นก่อน เพราะนิสัยเขาไม่ใช่เป็นคนอย่างนั้น แต่ถ้าแม่เจ้าประคุณผมทองกะผมแดงนั่นเป็นฝ่ายตะล่อมดึงดูดลวงหรือล่อ หรือหนักไปกว่านั้น 'ข่มขืน' รพินทร์ก็รพินทร์เถอะ คงไม่ใช่พระอิฐพระปูนไปได้หรอก เราต้องมองในมุมกว้าง ๆ ไว้ จะได้เตรียมใจให้ถูก ไม่หวั่นไหวสะทกสะท้าน"

"ฉันไม่กลัวแม่ผมแดงอิสซาเบลนั่นหรอก แต่ฉันระแวงแม่ผมทอง"

หล่อนสารภาพตามตรง

"อะไรทำให้เธอคิดอย่างนั้น ทั้งๆ ที่เห็นแต่เพียงรูปถ่ายเท่านั้น ยังไม่พบปะตัวจริงเลย"

"บอกไม่ถูกเหมือนกัน อาจเป็นซิกส์เซ้นส์หรือสังหรณ์ของฉันก็ได้ ขนาดรูปถ่ายมันก็บ่งความหมายลึกเหมือนน้ำนิ่งดูคล้ายๆ พวกตะวันออกกลางผสมยุโรปหรืออเมริกัน ตายังกะน้ำผึ้งที่แฝงมีดโกนเอาไว้ สันจมูกบ่งความหมายต้องการเอาชนะต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ปากเป็นมุมบางเฉียบส่อแววเจ้าอารมณ์และโรแมนติก...**คริสติน่า กรูบิล เฮ้อ! อย่าไปพูดถึงเลย เอาเป็นว่าดาริน วราฤทธิ์ ไม่ยั่นก็แล้วกัน!"**

เชษฐา อนุชา และหนานอินหารือกันจนเป็นที่พอใจแล้ว ทุกคนที่เหลือก็ได้รับคำสั่งให้เข้านอนเพื่อแผนการต่อไปในพรุ่งนี้เช้า พรานครูผู้เฒ่าไม่แยกไปนอนที่ไหนให้ห่างไกลออกไปเช่นเดียวกับคะหยิ่น แต่เอาอัฐบริขารในการนอนของแกมานอนอยู่ใกล้ๆ ฝ่ายนายจ้างข้างๆ คะหยิ่น

ดารินนั้น ก่อนเข้าประจำที่นอนของหล่อนได้ลุกขึ้นมาร้องเรียกเจ้าด้วนเบาๆ ดูมันยังง่วนคลึงเล่นอยู่กับซากวัตถุโบราณนับอายุไม่ได้นั้นอยู่ แต่พอได้ยินเสียงของ'นายหญิง'มันก็เบนตัวเดินแชมชาเข้ามาหาทันที มารยาทของมันที่มองเห็นชัดในความแสนรู้ ก็คือ แทนที่จะเดินก้าวข้ามหรือเฉียดใกล้มาทางหนานอินกับคะหยิ่นที่นอนอยู่ทางด้านปลายเท้า กลับเดินหลีกอ้อมไปอีกทางหนึ่ง

"พวกเราจะนอนพักกันแล้ว เธออย่าไปไหนนะด้วน อยู่เป็นยามดูแลให้พวกเราทั้งหมดด้วย ถ้ามีอะไรผิดปกติก็ให้เสียงขึ้นด้วย"

หล่อนสั่งมันราวกับสั่งกับคน

ช้างป่าแสนรู้ยืนโยกกายแกว่งตัวช้า ๆ แล้วชูงวงขึ้นเป่าลมพรูดออกจากปลายงวงเหมือนจะตอบรับทราบ และก็ไม่เคลื่อนไหวไปไหน คงยืนตระหง่านเงื้อมอยู่ตรงตำแหน่งนั้นเอง หญิงสาวเดินเข้าไปตบเบา ๆ ที่ขาหน้าของมัน แล้วก็กลับเข้าที่นอนสอดตัวเข้าไปในผ้าแบล็งเก็ตผืนใหญ่ที่ใช้ร่วมกันทั้งหมด 5 คน หล่อนนอนที่เดิมระหว่างพี่ชายกลางซึ่งอยู่ริมสุดด้านขวามือและเซษฐา

ทุกคนหลับตาเงียบกริบกันไปหมดแล้ว มีแต่หล่อนคนเดียวที่ยังนอนลืมตาโพลง มองดูหลังคาพลาสติกที่มุงกั้นน้ำค้างปิดทั้งสองประสานกันอยู่บนทรวงอก

รพินทร์...หล่อนรำพึงอยู่ในใจ...**อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่องรางของเธอ ช่วยฉันและพวกเราทุกคนไว้ในคืนนี้**และเจ้าด้วน ช้างของเธอที่เธอเลี้ยงดูปล่อยมันไว้ในป่าด้วยน้ำใจอันกรุณา ไม่ได้ฆ่าหรือทำลายมันลงไปเสีย บัดนี้ก็ได้มาทำหน้าที่ปกปักษ์พิทักษ์ เป็นมิตรที่แสนดีของฉันแล้ว

ก็ตัวเธอเองเล่า บัดนี้อยู่ที่ไหน และมีอะไรคุ้มครองตัวบ้าง?

เป็นความจริงตามที่มันตรัยได้บอกไว้กับฉันหรือในข้อที่ว่าเดชาติปางบรรพ์ เธอคืออัคนีรุทร์ กษัตริย์ผู้กระหายเลือด ส่วนฉันคือ จิตรางคนางค์ มกุฎราชกุมารีแห่งนิทรานคร ผู้หลง

รักเธอ แล้วมิหนำซ้ำเธอยังเป็นอริราชศัตรูผู้ปลงพระชนม์พระ-ราชบิดาฉันในสนามรบ ทุกประโยคทุกข้อความที่มันตรัยบอกเล่าไว้ มันยังก้องอยู่ในสมองฉันทุกขณะ

ดารินถอนใจลึก แล้วพยายามสลัดความนึกคิดอันวกวนทั้งมวลออกไปจากดวงจิต หลับตาลงอย่างโหยละเหี่ยทุกข์ตรมใจ

ด้วยหัวยเสือร้อง ฝายนายจ้างอเมริกันทุกคนตื่นพันสายผิดปกติไปบ้าง เพราะอากาศหนาวเย็นเต็มไปด้วยหมอก และความเหน็ดเหนื่อยที่กรำกันหนักมาตลอดวันวาน ประกอบกับไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องรีบตื่นเร่งร้อนนัก

และก็ตามเคยอย่างที่ทราบกันดีอยู่แล้วระหว่างพวกนายจ้าง มัคคุเทศก์นำทางและกลุ่มพรานพื้นเมือง ตลอดจนพวกผู้กหาบจะต้องตื่นขึ้นก่อนแล้วเสมอ หุงหาจัดเตรียมอาหารต้มน้ำพร้อม ยังไม่มีใครเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ และเมื่อหัวหน้าคณะสอบถามกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา คำตอบก็คือ

"พรานใหญ่อยู่ที่บ้านซอกาเล่"

นี่เกือบจะเป็นสูตรสำเร็จของคำตอบ ถ้าพักกันอยู่กลางป่าก็ 'พรานใหญ่ออกสำรวจป่า' ถ้าเข้าพักในเขตชุมชนชาวป่าคำตอบก็คือ เขาจะมีธุรกิจอยู่ตามบ้านของพวกหัวหน้า หรือ

นายบ้านแห่งนั้นๆ เสมอไป นับตั้งแต่ออกเดินทางด้วยกันมา ไม่เคยปรากฏว่าใครของฝ่ายนายจ้างจะตื่นทัน หรือตื่นก่อนเขาสักครั้ง ส่วนเวลานอนก็อย่าหวังว่าจะเห็นเขานอนหลับไปก่อนนอกจากนอนพักตาเฉยๆ ต่อให้ย่องเงียบเข้าไปสำรวจดูอย่างไรเขาก็รู้สึกตัวเสมอ

"นี่แปลว่าพวกเราจะไม่มีวันตื่นทันไอ้เสือนั่นเลยนะ"

คี๊ธบ่นออกมา

"ถ้าตื่นทันหรือตื่นก่อนภายหลังหลับ หรือพวกเรานอนหลับทีหลังเขาในเวลาพักละก็ ชายคนนั้นก็คงไม่ชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ หรอก ถ้าจะมีขึ้นเมื่อไหร่ก็แน่ใจเสียเถิดว่าเขาป่วย"

สแตนลีย์ ผู้เริ่มจะเข้าใจอะไรได้ดีที่สุดแล้วสำหรับพรานนำทางบอกมา แล้วก็ยกมือขึ้นโบกปัดเป็นความหมายไม่ให้ใครคิดกังวลหรือสนใจอะไรอยู่ในเรื่องนี้ให้ป่วยการ

เช้าวันนี้ เชิดวุธตื่นขึ้นมาด้วยความแช่มชื่นสดใสเป็นพิเศษ พยายามสบตาและมีเรื่องพูดคุยเอาอกเอาใจคริสอยู่ตลอดเวลา แต่แม่ผมทองทำทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ดวงตาสีฟ้างามของหล่อนที่มองประสานกับเขาส่องความหมายว่างเปล่า ปราศจากความนัยใดๆ หรือยอมรับรู้อะไรทั้งสิ้นจนเชิดวุธเจื่อน แต่ก็ไม่ละความพยายามที่จะประคบประหงมเอาใจสารพัด จนสแตนลีย์ คี๊ธ และเบลสังเกตเห็น

เขายังเป็นชายหนุ่มที่อ่อนโลกเกินไปนัก และปักใจจริงเสียแล้ว

กาแฟถ้วยเดียวก่อนอาหารเช้า คริสออกมาเดินฝ่าสายหมอก สแตนลีย์กำลังง่วนกับแผนที่และเอกสารบางอย่าง ส่วนศิธพยายามที่จะติดต่อกับสถานีลอยด้วยวิทย และเบลก็กำลังสาละวนอยู่กับการจัดเตรียมของ บุตรชายท่านนายพลฯ ฉวยโอกาสปลีกตัวเดินตามหลังคริสมา และมาทันกันที่เนินผาตัดแห่งหนึ่ง ไม่ห่างจากบริเวณที่ตั้งแค้มป์กลางลานหมู่บ้านเท่าใดนัก ภายในวงล้อมของหมู่หินที่งอกขึ้นอย่างวิจิตรตระการตาตามธรรมชาติ ต่ำลิบๆ ลงไปคือ ไร่ข้าวฟ่างของพวกกะเหรี่ยงเสือร้อง ที่ยังเป็นม่านมัวอยู่ด้วยละอองหมอก

ร่างงามของคริสติน่าท่อนบนยังอยู่ในแจ็กเกตหนัง ท่อนล่างเป็นกางเกงหนา แต่ผ้ายืดแบบชุดวอร์ม หล่อนหยุดยืนสูดผมหายใจบริสุทธิ์ยามเช้า แล้วควักบุหรี่ออกมาจุดสูบช้าๆ ขณะนั้นเชิดวุธเดินด้วยฝีเท้าแผ่วเบาตามหลังมาหยุดยืนอยู่ห่างประมาณ 5-6 ก้าว พิศดูทรวดทรงอันยืนเด่นเป็นสง่างามประทับใจเขาอยู่เช่นนั้น **ความรักบัดนี้ท่วมท้นเสียแล้วสำหรับหนุ่มไทย...หล่อนคือ 'ของเขา' และจะต้องเป็น 'ของเขา' ตลอดไป หัวใจร่ำร้องอยู่เช่นนั้น รสเสน่หาที่ผ่านมาในคืนวานดีมดำกำซาบทรวงขีดสุดชนิดที่เขาไม่เคยได้พบจากผู้หญิงคนใดมาก่อน**

หล่อนยืนนิ่ง เหมือนจะไม่สำเหนียกว่ามีใครมายืนดูอยู่เบื้องหลัง แต่พอเขาขยับตัวอีกก้าวเดียวใกล้เข้ามาเพื่อจะสวมกอดจากเบื้องหลัง น้ำเสียงเรียบๆ ก็ดังบอกมาว่า

"อย่าทำอะไรให้มันผิดปกติเกินไปนัก วุธ"

"คริส"

เชิดวุธกระชิบเรียกแผ่วเบา

หล่อนนิ่งเฉย เป่าควันบุหรี่ผสมไปกับละอองหมอกเบื้องหน้า

พ.ต.หนุ่ม จากกองทัพบกไทย เคลื่อนใกล้เข้ามาอีก

"เวลาห่างกันเพียงไม่กี่ 10 ชั่วโมง นี่คุณกลายเป็นคนละคนไปเสียแล้วหรือ?"

"ฉันก็ยังเป็นคนเดิมนั่นแหละ คริสตินา กรูบิล นามปลอมไลล่า อาร์มิเตจ นามจริงแก่นแท้"

"แต่คุณทำเหมือนลืมอะไรที่เราเคยมีต่อกันหมดสิ้น"

ไหล่ลาดในเสื้อหนานั้นยักนิดหนึ่ง

"ฉันไม่มีอดีต มีแต่ปัจจุบันและอนาคต ซึ่งก็ยังเป็นสิ่งที่พระเจ้าก็บอกไม่ได้ว่า มันจะดำเนินต่อไปในรูปไหน"

"คุณเคยเป็นของผม!"

เสียงเขาพร่า รู้สึกเสียใจ

"หมายความว่ายังไง ที่ว่า 'เป็นของคุณ' น่ะ?"

"คุณปฏิเสธในการที่เราเคยมีความสัมพันธ์ในทางกายกันอย่างลึกซึ้งมาก่อนเลยรึ"

หล่อนหัวเราะเสียงลึกประหลาด

"สัมพันธ์ทางกายอย่างลึกซึ้ง...ใช่ซินะ ลึกมากจนหมดของคุณนั่นแหละ! ไม่เฉพาะแต่คุณหรอก ใครต่อใครอีกบ้างฉันก็จำไม่ได้แล้ว บอกแล้วว่าอดีตก็คืออดีต และเหตุการณ์นั้นมันก็ไม่ได้หมายความว่า ฉันจะต้องเป็นของคุณ หรือคุณจะต้องเป็นของฉัน"

"คริส!"

เชิดวุธร้องออกมา

“กลับไปเสียเด็กน้อย ฉันต้องการอยู่คนเดียว”

น้ำเสียงเนิบ ๆ เนือย ๆ บอกต่อมา

“นี่เป็นประโยคเดียวที่คุณจะพูดกับผมได้ในภาวะเช่นนี้หรือ?”

ชายหนุ่มพยายามสะกดกลั้น ฝืนใจพูดอย่างขื่น ๆ

“ถ้าจะมีอีกสักประโยคก็คือ ทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นปกติเหมือนเดิม หุบปากเฉย ๆ ไว้ อย่าแสดงออกอะไรทั้งสิ้น มันไม่มีอะไรดีขึ้นมาสักอย่าง ไม่ว่าคุณหรือฉัน”

“แล้วผมจะได้รับผลตอบแทนอะไรขึ้นมาบ้าง จากการที่ผมทุ่มใจทั้งหมดให้แก่คุณ”

“ถอนกลับคืนไปเสียเถอะ อย่าให้มันถลำจนถอนไม่ขึ้น”

“คุณไม่ได้รักผมเลย!”

“ฉันก็ไม่เคยรักใครสักคน ทั้งอดีต ปัจจุบัน และเชื่อว่าอนาคตด้วย ฉันรักตัวฉันเอง!”

“มหาโหดเลย ผู้หญิงคนนี้ ผมควรจะฆ่าคุณเสียในถ้ำนั่นรู้แล้วรู้รอดไป”

“ก็ทำไมไม่ฆ่าล่ะ ฉันจะได้หมดภารกิจเสียที”

“คริส นี่คุณเป็นอะไรไปนี่ ?”

“ก็เรียบร้อยปกติดีทุกอย่าง ไม่ได้เป็นอะไรเลย”

“คุณไม่มีหัวใจหรอกรึ”

“มี มันก็เต้นสูบฉีดเลือดไปหล่อเลี้ยงร่างกายของฉันอยู่ในขณะนี้ยังไงล่ะ”

“หัวใจมหาหินอย่างนี้น่ะรึ”

"ก็อาจเหมือน 'มหาหิน' ที่โปรยถล่มลงมาฝังเราเมื่อเย็นวานซืนกระมัง ควรจะขอบคุณพระเจ้าที่คุณอุตส่าห์ร้องเพลงแทนให้แก่ฉัน อะไรนะ... 'ฟัค มี แอนด์ ดาย เพนฟลลี่...' แต่คุณก็ได้กระทำสิ่งนั้นลงไปได้แล้ว โดยคุณไม่จำเป็นต้องตายอย่างเจ็บปวดอะไรเลยนี่ ใช่ไหม คุณอาจเป็นผู้ชายคนแรกที่โชคดีที่สุด เลือดก็ไม่ได้หยาดออกมาเลยแม้แต่สักหยดเดียว ทั้ง ๆ ที่ฉันชอบเห็นเลือดในภาวะเช่นนั้น เลือดของฝ่ายตรงข้าม!"

"อีห่านี่ เดี๋ยวพัดฆ่าเสียเลย!"

เชิดวุธกัดฟันคำรามออกมาอย่างสุดที่จะอดกลั้น กระตุกปืนสั้นออกมาจากซองข้างเอว เสือกปากกระบอกปืนติดหลังหล่อน

แทนที่จะหันกลับหรือเคลื่อนไหวสะทกสะเทือนอย่างใดทั้งสิ้น คริสหัวเราะเบา ๆ

"โอเค โก อะเฮด สควิซ เดอะ ทริกเก้อร์ นาว!"

นายทหารหนุ่มขบฟันแน่น หน้าแดงก่ำ เขากดปืนติดแผ่นหลังหล่อนอยู่อึดใจก็ถอนใจเฮือก สอดปืนเข้าซองตามเดิม พูดเสียงเครือ

"ขอโทษ คริส...ผมทำอะไรคุณไม่ได้หรอก คุณเองก็รู้อยู่แล้วว่าผมรักคุณหมดหัวใจ แล้วก็เพิ่งจะมาแน่ใจเอาเดี๋ยวนี้เองว่าคุณไม่ได้รักผมเลย"

"ทำไมเราไม่เป็นเพื่อนกัน วุธ ?"

"เพื่อน ก็อดแดมมิท ผมรู้ ว่าคุณแอบรักใครอยู่คนหนึ่งเงียบ ๆ อย่ามาบอกหน่อยเลยว่าคุณไม่เคยรักใคร"

"บอกฉันหน่อยซิ บางทีฉันอาจไม่รู้ตัวก็ได้"

“พรานนำทางคนนั้น!”

“ชี้ท!”

“ถ้าคณไม่หลอกผม คณก็พยายามจะหลอกตัวเองหรือมิฉะนั้นก็ทั้งสองอย่างปนกัน”

“คุณรู้ว่าฉันเลือดเย็น มหาโหด แล้วคุณโง่ยังไงนะ ที่ดันคิดว่าฉันจะไปรักคนที่เลือดเย็นมหาโหดพอ ๆ กับฉัน หรืออาจมากกว่าฉันคนนั้น...แธ็ต บัสตาร์ด!”

“ไอ้ที่คุณผรุสวาทด่าเขานั่นนะ...มันเป็นการกลบเกลื่อนความรู้สึกของคณเอง”

“สุดแล้วแต่จะคิด แต่กรุณาไปเสียให้ห่าง ๆ ก่อนที่ฉันจะบ้าขึ้นมา”

เสียงหล่อนเริ่มกร้าวขึ้น ยังโต้ตอบกันในลักษณะที่ยืนหันหลังให้อยู่เช่นนั้น

“ถ้าผมไม่ไป อะไรจะเกิดขึ้น?”

“จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นถ้าหุบปาก และอย่าเข้ามาใกล้ฉันเกินไปนัก”

“รังเกียจขยะแขยงผมแล้วหรือ?”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก แต่ฉันไม่มีอารมณ์อะไรสักอย่างในเขณะนี้ นอกจากอยากจะยืนอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ที่นี่”

“เราไปตามหารพินทร์ด้วยกันไหม?”

เขาพยายามเปลี่ยนความรู้สึก พูดชวนอ่อนโยนเหมือนเดิม

คริสตินาสั่นศีรษะช้า ๆ

“เพื่ออะไรกัน?”

"คุณอาจมีความสุขและแจ่มใสขึ้นที่ได้เห็นเขาเป็นคนแรกในเช้าวันนี้"

"พูดงั่งๆ ฉันไม่ต้องไปตามเขาให้เสียเวลา เดี๋ยวเขาก็โผล่มาเองตามหน้าที่ และความสุขแจ่มใสของฉันก็คืออยู่ตรงนี้คนเดียวเงียบๆ เข้าใจ๋?"

"ถ้าผมจะกอดคุณเดี๋ยวนี้?"

คริสถอนใจเฮือกอย่างอ่อนใจ แล้วว่า

"ลองดู"

เชิดวุธ เคลื่อนเข้ามาประกบชิดด้านหลัง สวมกอดไว้รอบเอว แล้วก้มลงจูบที่ซอกคอ หล่อนเอียงหน้าจูบตอบเบาๆ ที่ริมผีปากเขา แต่แล้วขณะนั้นเอง เชิดวุธก็ร้องจ๊ากลั่นออกมาอย่างเจ็บปวดและตกใจขีดสุด

บุหรี่ที่คีบอยู่ในมือของหล่อนติดไฟแดงตรงปลาย บัดนี้เจ้าของบุหรี่บดขยี้ปลายบุหรี่ลงกับท่อนแขนของเขาที่โอบกอดอยู่อย่างเลือดเย็นที่สุด เสียงดังฉี่ ไหม้พองหนังถลอกในพริบตา

ระหว่างที่เขาผงะ เอามือกุมรอยแผลที่ถูกไฟจี้ ลืมตัวทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ คริส หรือ ไลล่า อาร์มิเตจ ก็หันขวับ ล็อกตัว ขัดขาไว้ แล้วฟาดนายทหารหนุ่มล้มโครมลงกับพื้นกรวดไปในพริบตาด้วยหลักของคอมมานโดแท็คติกส์ เกินกว่าที่เขาจะคาดฝันหรือเตรียมป้องกันทัน

กว่าจะรู้ตัวก็ปรากฏว่าแม่ผมทองขึ้นมาคร่อมอยู่บนอกเขาเสียแล้ว มีดสปริงคมกริบดีดตัวแชะเป็นประกายขาววูบ

ขัดนี้มันกดลงที่คอหอยเขา ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นลุกโชติ พร้อมกับเสียงคำรามลอดไรฟันออกมาว่า

"แธ็ต ไน้ท ยู'ฟ ฟัคต์ มี บัท ไอ ดิ๊ด'ท คิลล์ ยู บีคอส ไอ นี๊ดด์ อิท!ดิส มอร์นิ่ง ไอ ว้อนท์ ทู บี ซัค บีโฟร์ ซีอิ่ง ยัวร์ เบลัด! คัมมอน 'ซัคมี ทิลล์ ไอ คราย' แอส ยู'ด ซั้ง อิน แธ็ด ก๊อดแดมน์ ซอง"

เชิดวุธตาเหลือก ตกใจในอาการและคำพูดของหล่อนจนทำอะไรไม่ถูก และคมมีดดูเหมือนจะกินหนังกำพร้าของเขาฉนิดเลือดออกมาเป็นยางบอนเข้าให้แล้ว **พร้อมกันขณะที่กระซิบเกรียมๆ ในลักษณะคำราม อีกมือหนึ่งของคริสรูดซิปกางเกงด้านหน้าของหล่อนปราดลงจนสุดและถ้าหล่อนขยับตัวขึ้นสูงอีกนิดเดียว ก็แปลว่าหล่อนนั่งคร่อมทับปากเขาพอดี!..**

วินาทีวิกฤติขีดสุดนั้นเอง อุ้งมือหนึ่งจากเบื้องหลังฉกพลับมาที่ข้อมือข้างหนึ่งที่กำมีดจ่อคอหอยของเชิดวุธ กระชากวงขึ้นให้พ้นจากจุดอันตรายในการที่หล่อนจะกดหรือเชือดลงไป ต่อจากนั้น ร่างของแม่ผมทองที่คร่อมอกนายทหารหนุ่มผู้นอนหงายหมดท่าอยู่กับพื้น ก็ถูกรั้งกระชากให้หลุดพ้นจากร่างกายของเชิดวุธมาทั้งตัว

ก่อนที่จะเห็นว่าใครเป็นใคร มีดเล่มนั้นก็ถูกบิดร่วงลงกับพื้นในลักษณะจับบิดแบบยิวยิดสู พร้อมกับกระชากตัวหล่อนปลิวห่างเชิดวุธออกมาอีก คริสร้องคำรามลั่นเหมือนเสือดาวไกวกจัด แต่ก็ต้องเปลี่ยนมาเป็นหน้านิ่ว ครางออกมาด้วย

ความเจ็บปวด เพราะหลักการจับของหน่วยคอมมานโด ซึ่งเหนือกว่าทั้งกลยุทธ์ และชั้นเชิงตลอดจนพลัง

"ลุกขึ้นเถิดครับ คุณวุธ ไม่น่าจะล้อเล่นกันอย่างนี้เลย"

เสียงราบเรียบแต่ห้าวต่ำออกมาเบา ๆ

รพินทร์ ไพรวัลย์! เขาโผล่ออกมาจากไหนทั้งสองไม่ทันเห็น และขณะนี้ก็ยังจับยึดตัวคริสตินาไว้แน่น

"ปล่อยฉัน ไอ้ผีป่า"

คริสแผดเสียงตะโกนลั่น พยายามสะบัดแว้งตัวกลับ แต่ผู้ที่ยึดไว้ด้านหลังมีหลักเกณฑ์ของศิลปะต่อสู้มือเปล่าเหนือชั้นกว่ามาก บอกเรียบ ๆ ต่อมาว่า

"สงบสติอารมณ์หน่อย มิสกรูบิล คุณจะให้คุณวุธ 'ซัค' ให้คุณก็ได้ แต่ไม่น่าจะต้องบังคับเขาด้วยการใช้มีดกดคอหอยแบบนั้น ผมเหนื่อยในการนำพวกคุณเดินทางแล้ว กรุณาอย่าให้ผมต้องมาเหนื่อยในการระงับศึกที่เกิดขึ้นใต้ระดับเชิงกรานของพวกคุณหน่อยเลย มันไม่สนุกสักนิด"

เชิดวุธตะลึงเพราะเหตุการณ์ที่คริสจู่โจมมาครั้งหนึ่งแล้ว บัดนี้เขาต้องมาตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น มองเห็นกันแค่ไม่กี่ก้าวนี่อีก ลุกขึ้นมานั่งหน้าซีดและแดงสลับกัน ซีดเพราะตกใจ แดงเพราะอับอาย มันสลับกันชนิดที่บรรยายความรู้สึกไม่ถูก รพินทร์คงจับตัวคริสไว้ในลักษณะล็อกเช่นนั้น และหล่อนก็หมดปัญญาดิ้น พอได้ยินเสียงเตือนซ้ำให้ลุกขึ้นอีกครั้ง เขาก็เอื้อมมือไปหยิบมีดสปริงของคริสขึ้นมาถือไว้ พร้อมกับลุกขึ้น วางสีหน้าไม่ถูก

"คุณรพินทร์..."

นายทหารหนุ่มรุ่นน้องพูดอ้อมแอ้มไม่เต็มปากนัก แล้วฝืนยิ้ม

"ปล่อยคริสเถอะครับ รู้สึกว่าคริสจะเจ็บมาก แขนถูกบิดสูงไปข้างหลัง"

"เอา! เพื่อเห็นแก่กามเทพสัปดน ผมจะปล่อยหล่อนก็ได้"

ว่าแล้วจอมพรานผู้ปรากฏตัวโผล่ออกมาอย่างลึกลับและสกัดกั้นเหตุการณ์ร้าย ซึ่งยังทำนายไม่ถูกว่าจะดำเนินไปในรูปใด (ถ้าเขาไม่เข้ามาขัดจังหวะทันการ) ก็ค่อย ๆ ปล่อยคริสตินาออกอย่างสุภาพ พอเป็นอิสระ หล่อนสะบัดตัวไปยืนหน้างอเป็นจวัก มองดูเขาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ ส่วนเชิดวุธเดินเข้ามายื่นมีดส่งให้เจ้าของตามเดิม พร้อมกับบอกเสียงนิ่ม ๆ ว่า

"มีดของคุณ คริส อยากฆ่าผมก็เอาเลย เสียบให้เต็มเหนี่ยว"

หล่อนสะบัดหน้าจนผมกระจาย และเมินหน้าไปทางอื่นไม่รับมีด รพินทร์ยืนคุมเชิงกอดอก สังเกตดูกิริยาท่าทีของบุคคลทั้งสองที่ประจันหน้ากันอยู่อึดใจหนึ่ง เห็นต่างคนต่างนิ่งซึมกันไป ก็บอกต่ำ ๆ มาว่า

"ทั้งสองคนโปรดกลับแค้มป์เถิดครับ แล้วก็พยายามทำอะไรให้ปกติราบคาบที่สุด อย่าให้ใครรู้ว่าเกิดเรื่องอะไรกันขึ้นที่นี่ ผมสาบานว่าปากผมเย็บได้สนิทเสมอ"

"ไม่เพียงแต่ปากหรอก อย่างอื่นของคุณก็เย็บสนิทได้ด้วยเหมือนกัน!"

คริสหันขวับมาพ่นพิษร้ายจากแก่นแท้ของหล่อนใส่เขา ลักษณะของหล่อนยังไม่ยอมเคลื่อนออกจากที่นั้น สุภาพบุรุษไพรจึงหันมาทางนายทหารหนุ่ม

"ถ้างั้นขอร้องคุณวุธเถอะครับ คุณไปเสียก่อน อย่าให้เกิดการสงสัยอะไรขึ้นในหมู่พวกเราเป็นอันขาด ปล่อยให้คริสยืนสงบสติอารมณ์สักครู่ ประเดี๋ยวก็ดีเอง"

"ตกลงพี่ชาย ผมเชื่อคุณ ฝากคริสด้วยนะ อย่าปล่อยทิ้งไว้คนเดียว อารมณ์เขาไม่ค่อยจะปกติเหมือนคนทั่วๆ ไปนักหรอก และผมก็ไม่ถือด้วย ผมรักเขา"

"ครับ รักนะเป็นการดี แต่การ 'ขาดทั้งพวง' คงไม่ดีแน่ คุณเห็นจะต้องระวังตัวให้มากๆ หน่อย รายนี้โรคจิตแบบซาดิสม์ ถึง 80 เปอร์เซ็นต์ทีเดียว"

ประโยคหลังเขากระซิบพอให้ได้ยินสองต่อสอง เชิดวุธไม่พูดอะไรอีก มาหยุดยืนรีๆ รอๆ อยู่ตรงหน้าคริส ซึ่งหล่อนเฉย ไม่มองหน้าเขาอยู่อึดใจ ก็ปามีดลงไปปักกับพื้นตรงหน้าหล่อน พร้อมกับเดินผละออกจากตำแหน่งนั้นไปเงียบๆ ...

ขณะนี้จึงเหลือกันตรงตำแหน่งนั้นแค่สองคนเท่านั้น ท่ามกลางความสงบเงียบอันปกคลุมด้วยละอองหมอก หนึ่งคือแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวผมทอง ในฐานะคนหนึ่งในจำนวนนายจ้างอเมริกัน และอีกหนึ่งคืออดีต ร.ต.อ. ตระเวนชายแดนไทย พรานมัคคุเทศก์นำทางอาชีพ

คนแรกยืนเม้มริมฝีปากแน่น ตาวาว

อีกคนคงยืนกอดอกและมองหน้าอยู่เช่นนั้น พร้อมกับยิ้มให้นิดๆ และเมื่อเห็นว่าหล่อนยังอยู่ในภาวะนิ่งเฉยเช่นนั้น เขาก็เป็นฝ่ายก้มลงหยิบมีดพับสปริงปลายแหลมที่เชิดวุธปาลงไปปักอยู่กับพื้นตรงหน้าของหล่อน ดึงขึ้นมาช้าๆ พับอย่างเรียบร้อยพร้อมกับยื่นส่งคืนไปให้

"เก็บเสีย และขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบลงเพียงแค่นี้ ตรงนี้"

หล่อนกระชากมีดไปจากมือเขา

"ในฐานะพรานนำทาง คุณชอบ 'เสือก' ในเรื่องของคนอื่นตลอดเวลาอย่างนี้นะรึ"

คริสถามห้วนๆ

"ผมไม่ชอบ 'เสือก' ในเรื่องของคนอื่นหรอก ยกเว้นแต่ว่า มันจะเกิดอันตรายขึ้นกับใครในคณะที่ผมรับผิดชอบอยู่ ก็จำเป็นจะต้องเสือก เพราะหน้าที่โดยตรงอยู่แล้ว"

"คิดว่าตัวเองเก่งนักหรือ อยากจะมารับเคราะห์แทนเชิดวุธหรือยังไง?"

"ใครก็ได้ ไม่เฉพาะคุณเชิดวุธเท่านั้น ถ้าจะต้องได้รับเคราะห์ขึ้นละก็ ผมจะต้องขอรับเคราะห์นั้นแทนก่อนเสมอ"

"อย่าท้าฉันนะ"

พรานใหญ่สั่นศีรษะช้าๆ

"ผมไม่ได้ท้า แต่ผมพูดจากใจจริง บนความดีงามของคุณ ผมขอพูดตรงๆ ว่าความชั่วร้ายน่าสะพรึงกลัวมันก็แฝงอยู่มากเพอๆ กัน และถ้าไม่คิดเสียอย่างเดียวว่าคุณเป็นคนเสี่ยงชีวิตไต่เชือกไปหิ้วผมขึ้นมาจากเหว-เป็นคนพยาบาลรักษาดูแล

ผมตลอดคืนที่ผมเจ็บไข้ ในภาวะเช่นนี้และเดี๋ยวนี้ ผมตบคุณคว่ำไปแล้ว”

“ก็ทำไมไม่ลองดู คุณเคยทำมาแล้วนี่”

พรานใหญ่ยกไหล่ทั้งสองขึ้น แล้วผายมือกว้างออกทิ้งลงข้างกายถอนใจเฮือก

“หน้าตากิริยาผมอาจจะป่าเถื่อน แต่จิตใจผมไม่ได้ป่าเถื่อนไปด้วยหรอก”

มีดสปริงในมือของหล่อนดีดแชะออกมาอีกครั้ง

“แต่คุณก็รู้ใช่ไหมว่าฉันกำลังบ้า”

“ก็ยังไม่แน่ใจนัก ถึงจะบ้าไปชั่วขณะหนึ่ง ตอนนี้สติก็ควรจะกลับคืนมาแล้ว”

อย่างรวดเร็วที่สุด หล่อนปาดคมมีดวืด เฉียดใบหน้าเขาไปนิดเดียว รพินทร์ใจหายวาบ เบนหน้าหลบ หล่อนบุกเข้าประชิดตัว สะบัดมีดปาดไปกลางลำตัวของเขาอีก พรานใหญ่แขม่วท้องหดตัวหนี ดุมเสื้อของเขาเม็ดหนึ่งถูกคมมีดสะกิดกระเด็นไป

“คริส หยุดนะ!”

เขาร้อง

หล่อนโถมเข้าเสือกปลายมีดแทงทั้งตัว แต่อาการนั้นดูจะเชื่องช้าเล็กน้อย รพินทร์คว้าข้อมือทันทีหมุนบิดอีกครั้ง ขืนปล่อยต่อไปเขาอกทะลุ หรือไม่ก็ไส้ทะลักแน่ การจับจึงเกิดขึ้นอีก หมุนหล่อนรอบตัวไปเบื้องหน้าและรวบกอดไว้แน่น

“หยุดเดี๋ยวนี้นะ ไม่งั้นผมหักแขนคุณจริงๆ”

หล่อนไม่ดิ้น ไม่เคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น ถูกจับแขนและมีมือหนึ่งของเขากอดรัดอยู่เช่นนั้น ตะแคงหน้าหันมามองดูเขา

"ขอบใจที่ยังอุตส่าห์จำได้ว่า ตอนที่คุณตกไปคาอยู่ในเหว ใครเป็นคนลงไปจัดการเอาคุณขึ้นมา และตลอดเวลาแห่งการนอนซมเจ็บปวดของคุณ ใครดูแลคุณตลอดคืน"

คำพูดของหล่อนไปกันคนละเรื่องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขนรพินทร์งง

"ผมไม่เคยลืมบุญคุณใครหรอก และสำหรับคุณทำอะไรไว้ด้วยมือแล้วอย่าลบด้วยเท้า มันเรื่องอะไรนี่ที่คุณพยายามจะแทงผม"

รอยยิ้มลึกลับปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากนั้น**จอมพรานขมวดคิ้วจ้องหน้าอย่างฉงน แล้วฉับพลันนั้นเองก็เฉลียวคิดขึ้นมาได้...ดูเอาเถอะ อุตส่าห์เกิดเป็นชายอาชาชาติรอบรู้จัดเจนเล่ห์หมดทุกอย่าง แต่ก็มาแพ้รู้ผู้หญิงจนได้**

"สติวปิค!"

เขาพึมพำออกมา

"ใคร คุณหรือฉัน?"

"ก็ผมนะซิ! เฮ้อ! คริส ผมไม่ทันคุณเลย ผู้หญิงนี่เหมือนกันหมดนะ ทุกชาติทุกภาษา"

"ก็มีอวัยวะเหมือนกันทั้งหมดนั่นแหละ"

"ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่หมายถึงมารยาหลายร้อยเล่มเกวียน ในที่สุดผมก็ต้อง 'กอด' คุณจนได้"

คริสติน่าเลิกคิ้วขึ้น รอยยิ้มมีชัยกึ่งหยันๆ

“ทำไม เสียใจมากนักหรือ ผิดสัจจะ ผิดความตั้งใจไว้ใช่ไหม ไป...กระโดดหน้าผาให้ตายเสียไป๊”

“พดเหมือนเบลไม่มีผิด”

“ก็แปลว่าสารภาพกันละว่า เคยยุ่งกับเบลมาแล้ว”

รพินทร์จำนน ถอนใจอีกครั้ง กระซิบ

“กรุณาอย่าทำร้ายผมด้วยวาจาเลยคริส มันเจ็บปวดในความรู้สึกของผมเสียยิ่งกว่ากระสุนปืนหรือปลายมีดเสียอีก”

“ปืนของฉันเคยยิงถูกคุณหรือ มีดของฉันล่ะ มันเคยดื่มเลือดคณได้งั้นหรือ...อย่าปล่อยฉันนะ ถ้าปล่อยฉันจะแทงคุณอีก และไม่แคร์ด้วยว่าคุณจะโต้ตอบหรือสกัดกั้นฉันอย่างรุนแรงเพียงไหน”

“เอ...ผมรู้สึกว่า คุณจะบังคับอะไรผมบางอย่างนะ”

“คงจะไม่เหลือบ่ากว่าแรงคุณนักหรอก ขณะนี้คุณก็กอดฉันอยู่แล้วแน่นที่สุดด้วย แน่นเกินความจำเป็นกว่าที่จะสกัดกั้นในสิ่งที่คุณคิดว่าฉันบ้า”

รพินทร์รู้สึกตัวอีกครั้ง เขากอดหล่อนแน่นกระชับจริงๆ ส่วนหลังทั้งหมดของหล่อนทาบกับร่างกายส่วนหน้าของเขาในลักษณะยืนซ้อนกันอยู่

“ผมจะทำอย่างไรถึงจะให้อะไรต่ออะไรมันดีขึ้น”

“คุณก็รู้นี่ว่าถ้าคุณปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ ฉันก็ไล่แทงคุณอีกแทงจริงหรือแทงหลอกคุณก็ยุ่งทีเดียวแหละ เพราะอย่างน้อยก็ต้องหลบและยืดฉันไว้อีก”

“คุณร้ายกว่าเบลมากนะ”

“ห้าร้อยเท่า! คุณรู้นี่”

"เอาละ เพื่อเห็นแก่ความปกติสุขราบคาบแห่งจิตใจของคุณ...เพื่อให้เห็นว่าคุณมีชัยอยู่เหนือผม..."

เขากระซิบ แล้วพลิกหน้าหล่อนกลับมาเผชิญหน้า โอบกอดอย่างสุภาพ แล้วจูบเบาๆ ที่เปลือกตาทั้งสองข้าง **แม่ภูเขาไฟที่ปกคลุมไว้ด้วยหิมะ สวมกอดเขาไว้แนบแน่นเหมือนจะกลืนร่างของตนเองให้เป็นร่างเดียวกับเขา ประทับริม-ฝีปากผนึกเขาหนักหน่วงและนาน**

พรานใหญ่ยืนตัวชาเหมือนถูกสะกด...

นานเท่าไหร่เขาไม่ทราบได้ และก่อนที่อะไรจะไปไกลเกินกว่านั้นประสาทหูอันเฉียบไปดูเหมือนจะได้ยินเสียงกรวดลั่นเบาๆ แสกเดียวอยู่หลังก้อนหิน เขาปลดวงแขนของหล่อนที่ตวัดรัดรอบคอออกไป

"แค่นี้ก็เห็นจะพอกระมัง คริส"

หล่อนหลับตา ส่ายศีรษะไปมา กระซิบ

"โน! คุณไม่จำเป็นจะต้องรักหรือแม้แต่ชอบฉัน เพียงแต่..."

"เอาละ ผมให้สัญญา แต่คงไม่ใช่เวลานี้แน่ ผมรู้สึกว่าฯนของผมอย่างน้อยก็หนึ่งคน เฝ้าแอบดูเราอยู่ใกล้ๆ นี่..."

บอกกับหล่อนเช่นนั้นแล้ว เขาก็พูดขึ้นดังๆ เป็นภาษากะเหรี่ยง

"บุญคำ ให้เสียงออกมาหน่อยซิ หรือแกล้งเรียกฉันโดยบอกว่านายห้างใหญ่เขาให้มาตามก็ได้ แต่อย่าเสือกโผล่ออกมาในตอนนี้นะ ดีไม่ดีมีหวังถูกปืนจากแหม่ม"

ขาดคำของเขาไปอึดใจก็มีเสียงร้อง ‘วู้’ ขึ้นเบาๆ พร้อมกับตะโกนออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“นายครับ นาย นายห้างบ๊อบให้มาตามไปกินอาหารเช้า!”

คริสตินาชะงักกึกไปในทันที แล้วหันขวับไปยังที่มาของเสียง แต่ก็ยังมองไม่เห็นตัวบุญคำ หล่อนถอยผละห่างจากเขาไปเล็กน้อยแล้วจ้องหน้ารพินทร์

“ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ของคุณนั่น กรายเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่?”

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ผมรู้สึกว่าจะได้ยินเสียงฝีเท้าแก คงได้รับคำสั่งให้ออกมาตามผมนั่นแหละ”

“ประโยคที่คุณพูดกับแก ฉันฟังไม่รู้เรื่อง ทำไมต้องพูดภาษาที่ฉันไม่เข้าใจด้วย?”

“ถ้างั้นก็ขอโทษ อาจเป็นความเคยชินของผมก็ได้”

เขาวางหน้าตายอย่างสนท

“ฉันอยากรู้ว่าคุณพูดกับคนของคุณว่าอะไร?”

“ผมก็ด่าแกว่าทำไมจะต้องย่องมาแบบนั้นด้วย ผมเองก็ไม่ชอบการเป็นนัก ‘แอบดู’ ของแกเหมือนกัน หรือว่าคุณชอบ?”

คริสเอาลิ้นดุนกระพุ้งแก้ม แล้วพยักหน้าบอกว่า

“ไหนลองเรียกให้โผล่ออกมาหน่อยซิ”

รพินทร์แกล้งร้องบอกไปว่า

“บุญคำ ออกมานี่หน่อยซิ แหม่มเรียก!”

อย่างนกรู้ และทันกันได้ดีเยี่ยมระหว่างบ่าวนายทั้งคู่ เสียงบุญคำร้องบอกมาว่า

“บุญคำจะรีบไปทำงานเก็บของ เก็บแค้มป์ นายกะแหม่มวีฑไปเถอะ”

แล้วก็มีเสียงคล้าย ๆ แกเดินย่ำกรวดสวบ ๆ ไป

คริสควบคุมอารมณ์ได้ดีมาก สีหน้าอาการของหล่อนเป็นปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น พยักหน้าอย่างจำนน

“คุณควรจะเดินกลับไปพร้อมกับฉันด้วย”

“ผมคิดว่าไม่เหมาะหรอก คุณล่วงหน้าไปก่อนดีกว่าเดี๋ยวผมค่อยตามไป แล้วไม่ต้องห่วง บุญคำเป็นนักแอบดูก็จริง แต่แกเย็บปากได้สนิทดีเท่า ๆ กับผมเหมือนกัน”

แม่ผมทองยักไหล่

“ฉันไม่แคร์หรอก!”

ว่าแล้วหล่อนก็หมุนตัวกลับ ออกเดินผละจากเขาไปอย่างง่ายเกินเชื่อ บทจะปรับอารมณ์ทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เหมือนเดิม หล่อนก็ทำได้อย่างรวดเร็วฉับไวราวกับนักแสดงละคร ไม่ทิ้งร่องรอยอะไรให้เห็นเลย และดูเหมือนจะรู้ด้วยว่า โอกาสของหล่อนตอนนี้สะดุดชะงักลงเสียแล้ว และพร้อมที่จะ‘วางมือ’ก่อนใครไม่ดื้อดึงดันทุรังต่อไป

อีแบบนี้ซิน่ากลัวจริง ๆ ขนาดมาเรีย ฮอฟมัน ในยุคนั้นว่าร้ายแล้ว ยังไม่ได้ครึ่งของแม่ผมทองตาสีฟ้าคนนี้ ภูมิหลังแบ็คกราวด์ของหล่อนที่เขาได้รับทราบมาจากเบล เป็นความจริงทุกประการ

รพินทร์ ไพรวัลย์ เอาหลังพิงโขดหินเปียกชื้นด้วย

ผะอองหมอก มองตามหลังหล่อนไปอย่างหวาด ๆ หวั่น ๆ จน

กระทั่งลับตา แล้วยกมือกุมขมับ เขารู้สึกว่ามีฝีเท้าแผ่วเบาของบุญคำค่อยๆ ย่องเข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ โดยไม่จำเป็นต้องหันไปมอง

“นายกู...เห็นจะไม่รอดสันดอนไปได้เสียแล้ว เฮ้อ! สงสารชะจริง”

เขาฝืนปรับอารมณ์ให้เป็นเรื่องขบขันไปเสีย

“ไม่รอดสันดอน หมายความว่า ‘ล่มปากอ่าว’ งั้นรึ?”

“ไอ้นั่นก็น่ากลัวอยู่เรื่องหนึ่งละ ไม่ล่มก็เก่งเต็มที แต่คนอย่างนายถึง ‘ล่ม’ ก็กู้เรือขึ้นมาได้ใหม่ ชักใบเลี้ยวเลาะ ผ่านแก่งโขดหินช่องแคบออกทะเลได้นั่นแหละ พายุมัน ‘แรง’ เหลือเกิน เป็นบุญคำก็ทนไม่ไหว แต่อีกเรื่องนึงที่บุญคำว่าสงสารนายน่ะ ไม่รู้จะบอกยังไงถูก ใจนายบอกว่าไม่ ไอ้ร่างกายมันก็บอกว่าเอา ยังงี้ลำบากนะ ปวดหัว”

“ขอบใจที่มาช่วยไว้ทัน”

“หะแรกก็ว่าจะเงียบๆ เฉยๆ แหละ แต่เห็นนายถูกมนต์สะกดไปแล้วตอนนั้น นายไม่รู้ตัวหรอก”

“ทำไม ฉันทำอะไรหรือ?”

“มือข้างหนึ่งของนาย ยัดเข้าไปในอกเสื้อแหม่มแล้วนะซิ!”

สมุนขวาจอมนกรู้กระซิบบอก รพินทร์สะบัดหน้าแรงๆ อุทานออกมา

“ตายห่ะ!”

“ตายซิ ทำไมจะไม่ตายละ หลังแหม่มน่ะเอนพิงหินเรียบก้อนนี้แล้ว ซิปกุงเกงแหม่มก็รูดอยู่ก่อนแล้ว กุงเกงในก็ไม่ได้นุ่ง

เสียอีกด้วย ยังกะเตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้างั้นแหละ ไอ้ผีดิบมันตรัยมันสะกดนายไม่ลงหรอก แต่ผีดิบตาสีฟ้า ผมสีทองนั่นสะกดนายอยู่หมัดไปเลย บุญคำรู้ว่านายจะพลาด ก็เพราะไม่ได้ตั้งใจหรอก ก็เลยต้องแกล้งทำเสียงขึ้น เมื่อกี้นี้นี่นายสั่งไม่ให้บุญคำโผล่ออกมาน่ะ ถึงไม่สั่งก็รู้ เสือกโผล่ออกมาตอนนั้น บุญคำมีหวังถูกแหม่มยิงตับแตก แกคงเกลียดขี้หน้าบุญคำพิลึก"

"รู้ตัวแบบนี้ก็ดีแล้ว แหม่มคริสให้อะไรกินก็ระวังๆ ไว้โดยเฉพาะอย่างยิ่งไอ้เรานะมันตะกละเรื่องเหล้าอยู่แล้ว อาจถูกผสมด้วยยานอนหลับเมื่อไหร่ก็ได้ และถ้าบุญคำหลับเป็นตายก็ไม่มีใครช่วยฉันได้"

"รับรอง บุญคำจะช่วยระวังให้นายในเรื่องนี้ ยิ่งกว่าระวังเรื่องอะไรทั้งสิ้น เพราะเรื่องอื่นเอาตัวรอดได้ แต่นายต้องมาตกลงก๊ะบุญคำก่อน"

"ตกลงอะไร"

"ถ้าพอจะช่วยได้ทัน บุญคำก็จะช่วย แต่ถ้าช่วยไม่ทัน บุญคำก็ทำเป็นไม่เห็นไม่รู้ไปเสียเลยนะ"

"หมายความว่ายังไงที่ว่า 'ช่วยทัน' กับ 'ช่วยไม่ทัน' น่ะ?"

ตาพรานเฒ่าเอามือเกาหัวแกรกๆ **สองบ่าวนายปรึกษาหารือกันเบาๆ ในเรื่องที่ถ้าหากหูที่สามมาได้ยินก็คงเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระบ้าบอคอแตกที่สุด แต่สำหรับทั้งสองคนขณะนี้แล้ว ดูมันเป็นเรื่องเคร่งเครียดเอาจริงเอาจัง**

"ช่วยทัน ก็อย่างตะกี้ยังไงล่ะ เรือชักใบแล้ว แต่ยังไม่ทันแล่นออกอ่าว ยังช่วยเอาใบลง เข็นเรือกลับเข้าอู่ได้ทัน"

"อ้าว! แล้วถ้ากรณีที่ว่า 'ช่วยไม่ทัน'"

“ฮี้! นาย ก็ถ้าเรือกำลังถึงปากอ่าว แล่นลึกเข้าไปในทะเล ก็ต้องให้เรือมันไปตามเรื่องของมัน บุญคำยืนอยู่บนฝั่งจะไปตะโกนโว้กๆ กวักมือเรียกให้เรือแล่นกลับมาได้อย่างไง อย่างมากก็ยุส่งไปเลย ว่าถ้าออกทะเลแล้ว ก็ไปให้ถึงสะดือทะเลเสียรู้แล้วรู้รอด”

แกบอกหน้าตาเฉย

รพินทร์มองหน้าแกนิ่งไปครู่ ก็ตบหลังป้าบโดยแรง จนตาเฒ่าสมนเอกหัวซนไป

“อย่าปล่อยให้เรื่องบ้าๆ อย่างนั้นเกิดขึ้นกับตัวฉัน ถ้าจำเป็นจริงๆ ก็โดดเข้ามาแทนด้วย”

บุญคำหลังแอ้ สูดปากคราง อ๋อย

“อูยย์...นายกูมือหนักยังกะตีนช้าง อุตส่าห์ให้คำปรึกษาดีๆ ผ่ามาฟาดหลังบุญคำได้ แล้วก็สั่งบ้าๆ ของนายแทนตัวกันได้ที่ไหน ต่อให้มืดตื๋อมองไม่เห็นอะไรเลย แต่ขนาดรปร่างเนื้อตัวบุญคำเหมือนนายเมื่อไหร่ แม่ลูบตัวแผล็บเดียวก็รู้แล้วว่าใครเป็นใคร บุญคำมีหวังถูกถีบกระเด็นลอยขึ้นไปถึงฟ้าเลยแล้วก็เป็นเจ้านาย...ขี้ข้ากันมานาน นายพูดเหมือนไม่รู้ใจบุญคำในเรื่องนี้มั่งเลย เรื่องใต้สะดือในชั้นของเจ้านายแล้ว คนอย่างไอ้คำเคยอาจเอื้อมมั่งไหม อย่างมากก็ขอแค่ดูเท่านั้นแหละ ไม่เคยคิดไกลบังอาจลามปามถึงขนาดนี้”

จริงของบุญคำในสิ่งที่แกพูด และรพินทร์ก็ตระหนักดี จะสัปดี้สีประดนสักขนาดไหน ตาพรานเฒ่าก็รู้ขอบเขตของตนเอง นี่คือสิ่งที่เขารักใคร่และไว้วางใจแกที่สุด

"ขอโทษ ฉันพูดพล่อยๆ ไปงั้นเอง มันกลุ้มว่ะ...ไปกลับกันเถอะ เดี๋ยวก็ออกเดินทางแล้ว"

ว่าแล้วจอมพรานก็หันมาคว้าไรเฟิลที่พิงก้อนหินใกล้ๆ ขึ้นมาถือ ออกก้าวเดินทันที สมุนขวาตามขนาบมาติดๆ

"บุญคำเองก็พูดไม่ออกบอกไม่ถูกนะ เรื่องพรรค์นี้..."

สมุนขวาน้ำเสียงจริงจังปราศจากแววสนุกคะนองโปกฮา

"นายช่างเป็นผู้ชายทั้งแท่ง กลางป่าเปลี่ยว นั่นก็ผู้หญิงสวย ซ้ำยังยั่วยวน อรหันต์เท่านั้นที่จะหลีกพ้นมารประเภทนี้ไปได้ บุญคำทำได้ก็เพียงแค่เตือนๆ รั้งๆ นายไว้เท่านั้น แต่ก็จะนานได้สักแค่ไหน จนกระทั่งกลายเป็นเสือก ปากนายก็อาจบอกว่า เออ เอ็งทำดี ช่วยข้าไว้ แต่ในใจนายอาจนึกด่าบุญคำก็ได้ว่า ไอ้เฒ่านี่ยุ่งไม่เข้าเรื่อง หมูเขาจะหาม เสือกเอาคานเข้ามาสอด กลายเป็นยักษ์ทศกัณฐ์ไป ความจริงมันไม่ใช่เรื่องของบุญคำเลย"

เขากอดคอแกไว้ ขณะที่เดินไปด้วยกัน

"สาบานให้ตายโหง หรืออย่าให้ได้พบนายหญิงของบุญคำอีกเลย ถ้าฉันคิดกับบุญคำอย่างนั้น ทั้งปากและใจของฉันตรงกันในการขอบใจทุกครั้งที่บุญคำเข้ามาช่วยเหตุการณ์แบบนี้ไว้"

"แต่มันก็เป็นการทารุณนายอย่างไม่มีเหตุผล...กลางป่าเปลี่ยว...ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น ธรรมชาติของร่างกายคน..เฮ้ย! เสมอกันเหมือนกันว่ะ ถ้าบุญคำเป็นนาย บุญคำก็ทนไม่ได้เหมือนกัน"

บทจะพูดกันเป็นงานเป็นการ ตาเฒ่าบุญคำก็พูดได้ลึกซึ้งดีเหมือนกัน การศึกษาน้อยก็จริง แต่ประสบการณ์มาก ตลอด

เวลา ก็คลุกคลีใกล้ชิดกับปัญญาชน แกฉลาดพูดและมีภาษาสำนวนที่คมๆ อยู่มาก ภายหลังจากที่รพินทร์ลากตัวมาอยู่ด้วยนายทำให้แกเรียนรู้ทำความเข้าใจกับอะไรต่ออะไรได้มากทีเดียว ขี้หมูขี้หมาถึงจะเอบีไม่กระดิกหู แต่แกก็พอจะฟังภาษาอังกฤษได้ออกถึงกว่า 10 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉพาะคำด่า หรือคำหยาบคายสกปรก ลามก เพราะประกบคู่เจ้านาย เอาคนต่างชาติเดินป่าอยู่เป็นนิจศีล เป็นมือขวาคอยช่วยเหลือเขาอยู่ตลอดเวลา ยกเว้นแต่จะทำเป็นโง่งั่ง หรือทะลึ่งโลนไปตามเรื่องเท่านั้น

เมื่อเห็นเจ้านายนิ่งไป แกก็บอกเบาๆ ต่อมาว่า

“นายอย่าถือสาบุญคำนะ ที่ทำเป็นห้าม หรือแช่งนายไว้เสียงแข็งไม่ให้นายไป ‘ผิดผี’ กับแหม่มสองคนนั่น รวมทั้งคอยกันท่าอยู่เรื่อย โดยจริงแล้วบุญคำเป็นชาย นายก็ชาย เราเห็นใจกันเสมอ”

“บุญคำทำดีที่สุดแล้ว และฉันต้องการให้ทำอย่างนั้นตลอดไปด้วย **คนเราจะชนะอะไรได้ ต้องชนะใจตัวเองก่อน** ฉันเข้าใจบุญคำดี และบุญคำก็เข้าใจฉันดี”

“นาย”

“ฮื่อม์”

“เราจะได้กลับบ้านกันไหมนี่”

อยู่ไม่อยู่ แกก็ถามขึ้นเปรยๆ

“บุญคำน่ะ คงได้กลับแน่ แต่ตัวฉันเองยังไม่รู้ ฉันเป็นอะไรลงไป บุญคำเป็นหัวหน้าพราน ทำงานชิ้นนี้ต่อไปก็แล้วกัน

หย่างน้อยก็คิดว่าทำให้แก่ประเทศชาติ ไม่ใช่ทำให้แก่อเมริกันพวกนี้"

คำพูดเรียบ ๆ ของเขาทำให้บุญคำเงียบกริบลงไปในทันทีนั้น ไม่เอ่ยอะไรอีก สีหน้าของแกขุ่นมัวเศร้า ๆ ปราศจากความปลอดโปร่งใจผิดไปกว่าทุกครั้ง

คริสติน่ากลับมาถึงแค้มป์หลังเชิดวุธเพียงไม่เกิน 5-6 นาทีหลังจากนายทหารหนุ่มผละมาก่อนตามคำสั่งของพรานใหญ่ หล่อนเห็นเขานั่งพูดคุยอะไรเป็นปกติกับพรรคพวก และเมื่อหล่อนโผล่กลับเข้ามาถึงก็ยิ้มให้ราวกับไม่เกิดอะไรขึ้นเลย

แม่ผมทองก้าวเข้ามาในบริเวณเพิงพักนอน ตรงไปที่หีบเวชภัณฑ์รื้อค้นอะไรอยู่อึดใจเดียว ก็หันมาพยักหน้าเรียกเขา ท่าทางของหล่อนเรียบ ๆ เป็นปกติเช่นกัน

เชิดวุธคุ่มตัวลอดหลังคาบังน้ำค้างเข้าไปถึง หล่อนก็บอกว่า

"นั่งลงซิ"

เขาปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ลงนั่งขัดสมาธิตรงหน้าหล่อน ไม่พูดอะไรในขณะนั้น คว้าได้แขนขวาของเขา ซึ่งขณะนี้เอาแขนเสื้อลงถึงข้อมือแล้วถลกเลิกขึ้นไป แล้วก้มลงตรวจรอยแผลไหม้พองเป็นจุดบริเวณที่หล่อนเอาบุหรี่จี้ไว้

"ล้อเล่นนิดเดียว คงไม่โกรธนะ"

พูดเบา ๆ ยิ้มให้นิดหนึ่ง แล้วใช้สำลีแตะขี้ผึ้งชนิดหนึ่งทาเกาตลับบรรจงลูบแผ่วเบาไปยังบริเวณแผลที่ถูกปลายบุหรี่จี้นั้น

เชิดวุธสะดุ้งสูดปากเบาๆ เพราะความแสบ แต่แล้วรู้สึกเย็นลงด้วยยาลักษณะสีผึ้งดับแผลความร้อนนั้น

“ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นการ ‘ล้อเล่น’ ทั้งนั้นหรือ แม้กระทั่งปลายมีดที่แหย่คอหอยผม รวมทั้งคำสั่งของคุณในขณะนั้น”

เขากระซิบถาม คริสยิ้มกว้างออกไปอีก เหลือบตาสีฟ้างามสบตา แล้วใช้มือหนึ่งตบต้นแขนเขาอย่างหนักๆ

“ใช่ ล้อเล่นสนุกๆ งั้นเองแหละ อย่าไปคิดจริงจังอะไรและหวังว่าคงไม่ถือสา...แผลอย่าให้ถูกน้ำสัก 12 ชั่วโมงนะ แล้วจะหาย รับรองไม่มีแผลเป็นด้วย”

ทั้งสองพูดกันในลักษณะแผ่วเบา ไม่ต้องการให้คนอื่นที่นั่งอยู่ไม่ห่างไกลนักได้ยิน สแตนลีย์ กับคี้ธ มัวแต่พูดอะไรกันอยู่ แต่อิสซาเบลชำเลืองดูอยู่ตลอดเวลา

“คุณทำให้ผมตกใจมาก”

“ขวัญอ่อนจริงนะ คุณทำเป็นตาพรานคนนั้นไปได้ เขาคงจะนึกว่าฉันจะฆ่าคุณจริงๆ กระมัง ถึงได้โผล่ตาลีตาแหกออกมาแบบคนไร้มารยาทเช่นนั้น”

“ตอนนี้ตะหากที่คุณล้อผมเล่น แต่ตอนนั้นไม่ใช่ ถ้ารพินทร์ไม่โผล่ออกมาขัดจังหวะเสียก่อน ผมว่าถ้ามันจะยุ่งทีเดียวแหละ ขณะนั้นผมรู้ว่าคุณกำลังบ้าจริงๆ”

“ไอ้การที่ฉันบอกให้คุณทำอะไรตามที่ฉันสั่งนะ มันยุ่งสำหรับคุณนักหรือ ผู้หญิงอย่างฉันจะมีปัญญาไปทำอะไรคุณได้แค่คุณผลักเบาๆ ฉันก็ลอยไปแล้ว ต่อจากนั้นฉันจะกระดิกไปไหนพ้น ชายคนนั้นโผล่ออกมาขัดจังหวะคุณ ไม่ใช่ขัดจังหวะฉันหรอก รู้ไว้เสียด้วย”

แล้วหล่อนก็หัวเราะเบา ๆ เชิดวุธจ้องหน้า

“ผมว่า คุณ ‘วางยา’ ผมกับรพินทร์เสียแล้ว แต่ช่างเถอะ ผมไม่คิดอะไรอีกทั้งสิ้น”

“หมายความว่ายังไงที่ว่า ‘วางยา’ น่ะ?”

หล่อนไม่เข้าใจสแลงในภาษาไทย

“เปล่า! ไม่มีความหมายอะไรหรอก...แล้วยังไงหลังจากที่เขาไล่ให้ผมกลับก่อนแล้ว”

“แล้วคุณคิดว่ายังไงได้”

“นึกไม่ออก บอกไม่ถูก...เขาควรจะอบรมสั่งสอนอะไรหุเนบ้างกระมัง”

คริสยักไหล่

“พอลับหลังคุณมาแล้วเขาก็พยายามจะข่มขืนฉัน”

หล่อนบอกหน้าตาเฉย

“เหรอ แล้วยังไง”

เชิดวุธถามหน้าตาเฉยเช่นกัน

“ฉันก็ต้องยอมนะซิ ทำยังไงได้ล่ะ อารมณ์ฉันเองมันก็ค้างอยู่ก่อนแล้วนี่ ต้องปล่อยให้เลยตามเลย”

“แหม! อีดอกของผมนี่ ตอแหลได้น่ารักดีเหลือเกินนะ”

นายทหารหนุ่มพูดยิ้ม ๆ แล้วลุกขึ้นยืน อย่างไม่คาดฝันมาก่อน เขาชัดเท้าพลั่กเข้าให้ที่ตะโพกด้านข้างของคริสไม่แรงและไม่เบานัก ลักษณะหยอก ๆ แต่ไม่เคยหยอกอย่างนี้มาก่อนเลย คริสตินาไม่ทันระวังตัวล้มตะแคงไปในทันที ท่ามกลางการเอะอะโวยวายลั่นของเบล ผู้จับสังเกตอยู่ก่อนแล้ว คี๊ธกับ

สแตนลีย์หันขวับมาเห็นอาการนั้นเข้าพอดีร้อง “เฮ้ย!” ออกมาพร้อมกันอย่างตกใจระคนความรู้สึกต่างๆ ที่ไม่อาจบอกได้

เชิดวุธนั้น พอเตะคริสคะมำหน้าไปแล้ว ก็เดินก้าวข้ามหล่อนออกมาเบื้องนอกชายคา คริสนอนตะแคงในท่านั้นอยู่ในสภาพเดิม หล่อนเองก็งุนงงไปเช่นกัน แต่คี๊ธรวดเร็วฉับไวเสมอเสียงนายผมทรงลานบินตะโกนอะไรเอ็ดตะโรอย่างเดือนแค้นแล้วพรวดพราดแล่นตามหลังเชิดวุธออกมาในพริบตา

พอทันก็กระชากไหล่กลับ

“วุธ นายทำอะไรคริสนะ?”

ตะโกนถามแค่นั้น หมัดขวาของนายคี๊ธก็ทิ้งโครมเข้ามาที่ใบหน้าของเชิดวุธ ล้มคว่ำลงกับพื้นทันที นายผมทรงลานบินก้มลงขยุ้มไหล่กระชากให้ยืนขึ้นมาอีก ง้างกำปั้นหมายซ้ำ พันตรีหนุ่มแห่ง ทบ.ไทยไม่ยอมเสียเปรียบแล้วในครั้งนี้ ก่อนที่กำปั้นอันหนักหน่วงของฝ่ายตรงข้ามจะหวดซ้ำลงมา หมัดขวาช่วงตวัดสั้นของเขาก็อัดโครมเข้าไปที่ลิ้นปี่ คี๊ธตัวงอเสียจังหวะลง แล้วบัดนั้นเอง เท้าซ้ายและขวาก็ประเคนเข้าใส่ราวกับปืนกล ร่างอันใหญ่โตราวกับหมีโคเดี๊ยกนั้นลู่ระเนนตามแรงตีนและหน้าแข้งคนไทยเพียง 3-4 ฉาดติดต่อกันชนิดตั้งตัวไม่ทัน และไม่รู้ว่ามันปลิวมาจากทางไหนอย่างไร คี๊ธก็จ้ำเบ้าลงไปกับพื้น

สแตนลีย์ และอิสซาเบล ถลันยืนขึ้นมาพร้อมกัน วิ่งปราดออกมา เชิดวุธยืนปักหลักอยู่กับที กวักมือประกาศดังๆ

“มา! ถ้าใครคิดว่าแน่จริงก็เรียงหน้ากันเข้ามา อุ่นเครื่องกันก่อนเวลาอาหาร”

ทั้งสแตนลีย์ และอิสซาเบล วิ่งมาหยุดชะงักอยู่ตรงแค่

ที่คี๊ธล้ม ไม่กล้าที่จะขยับเข้าไปใกล้เชิดวุธ เพราะไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ถ้าแหลมเข้าไปใกล้จะโดนอะไรเข้าบ้าง โดยเฉพาะนายทหารหนุ่มไม่ใช่รูปร่างเล็กเลย เสียงสแตนลีย์ซึ่งเป็นผู้อาวุโสที่สุดในคณะโวยลั่นฟังไม่ได้ศัพท์ อิสซาเบลประคองคี๊ธขึ้นมา นายนั่นสะบัดหน้าเร่า ๆ อยู่สองครั้ง ก็พุ่งดิ่งเข้าไปใส่เชิดวุธอีกราวกับช้างสาร ปังเดียว เชิดวุธกระเด็นผละไปเหมือนกัน

แล้วกลางลานนั่นเอง พ.อ.แห่งยูเอสอาร์มี่ และพ.ต.แห่งทบ.ไทยก็วางมวยกัน ชนิดแลกหมัดซัดกันนัวเนีย เสียงตุบตับผลัวะผละ ในขณะที่หัวหน้าคณะและเบลตะโกนห้ามเสียงล้งเล้งไปหมดทั้งบริเวณแค้มป์ พวกเกิด เส่ย จัน และลูกหาบทั้งหลายหันมาเห็นเหตุการณ์เข้า ก็วิ่งพรูกันเข้ามาล้อมดูเป็นที่สนุกสนานไห่เฮกันลั่น

"เฮ้ หยุด ไอ้ลูกหมาสองตัว นั่นเอ็งจะฟัดกันทำไม!"

ดร.สแตนลีย์ตะโกนสุดเสียง แล้วก็หันไปล้งเล้งบอกพวกผู้เหาบกับพรานพื้นเมืองให้ช่วยกันแยก แต่เจ้าพวกนั้นไม่มีใครสนใจ โห่ร้องกันเป็นที่สนุกสนานเชียร์กันขรมไปหมด คี๊ธต่อยเชิดวุธเตะ พอนายผมทรงลานบินถลันเข้าชิดตัว จะหักหรือล็อกเขาก็สกัดด้วยศอกสั้นและเข่า ฟัดกันกระจัดกระจาย ลู่ไประเนนมาอยู่ตรงเพิงพักนั่นเอง

คริสตินาเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่เข้าร่วมเหตุการณ์หรือแม้แต่ร่า ๆ อยู่อย่างสแตนลีย์หรือเบล บัดนี้หล่อนลุกขึ้นมานั่งขัดสมาธิเอามือเท้าคางดูการต่อสู้ด้วยมือเปล่าหรือหมัดลุน ๆ ของทั้งสองเฉย

บัดนั้นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ก้าวพรวดเข้ามาถึง ในขณะที่เชิดวุธถูกอัดกระเด็นเข้าไปติดโคนต้นไม้ และนายคี๊ธกำลังควงกำปั้นปรี่ดิ่งเข้ามากะทิ้งทีเดียวให้หลับ เขาวูบเข้ามาทางด้านหลังของคี๊ธ ใช้แขนคล้องแขนที่ง้างกำปั้นนั้นไว้อย่างรวดเร็ว แล้วหมุนตัวคี๊ธให้หันกลับ พร้อมทั้งผลักห่างออกไปเวลาเดียวกัน เชิดวุธก็กระโจนออกมาจากโคนต้นไม้ ถูกแขนอีกข้างหนึ่งของเขา ยันเข้าที่กระเดือก ผลักเซไปอีกเหมือนกัน ตัวเองยืนขวางกลางไว้

ทั้งสองฝ่ายยังไม่เห็นในครั้งแรก...ว่าใครเป็นใครจะปรี่เข้าหากันอีกอย่างมันเขี้ยว แต่พอมองเห็นว่าคนยืนขวางกลางเป็นใครเท่านั้น ก็ยืนนิ่ง หอบแฮก ๆ กันอยู่

“ชิบหาย นายกูไม่ควรจะโผล่มาตอนนี้เลย มวยสด ๆ กำลังมัน”

เสียงใครคนหนึ่งร้องขึ้น ถ้าไม่เจ้าเกิด ก็คงจะเจ้าเสย่

“โคตรเตี่ยมึง! ไอ้พวกนี้ ไป! ไปให้พ้น แทนที่จะห้ามเสือกมายืนเชียร์อยู่ได้ เดี๋ยวพัดฟาดกบาลแหกหมด”

บุญคำตวาดขึ้นกึกก้อง พร้อมทั้งด่าขรมถมเถ เกิด เส่ยจัน และเจ้าพวกนั้นทั้งหมดแตกกระจายกันออกไปทันที เพราะตาบุญคำไม่เพียงแต่ด่าเท่านั้น กระโดดเตะกราดไปหมด ทำเอาพวกนั้นวิ่งตูดแปัน

บัดนี้ บริเวณนั้นจึงเหลือเพียง คี๊ธ และเชิดวุธที่ยืนกันอยู่คนละด้าน โดยมีร่างสันทัดของมัคคุเทศก์นำทางยืนอยู่ตรงกลาง ตาเฒ่าบุญคำ สแตนลีย์ผู้หน้าแดงก่ำ เบลนั้นหน้าซีดด้วยความตกใจ และ**ตัวการสำคัญที่ทำให้สองชายในคณะฟาดปากกัน**

อยู่ในขณะนี้...คริส หรือไลล่า อาร์มิเตจ นั่งกอดเข่าดูอยู่เฉย ๆ บนที่พักนอน

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ทั้งคี๊ธและเชิดวุธเหงื่อแตกซึม ไม่มีใครมีบาดแผลอะไรมากไปกว่ารอยช้ำเขียวแถวเบ้าตา และไหนกแก้มคนละเล็กละน้อย

“เอาไว้ให้งานสำคัญเสร็จเสียก่อน ถ้าใครจะอยากฟาดฟากกับใครผมจะไม่ยุ่งด้วยเลย แต่ตอนนี้ออมแรงไว้ดีกว่า ขอบอกให้ทราบไว้ด้วยว่า เริ่มตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะต้องเดินหนักกันอย่างไม่เคยพบมาก่อน ถ้าหากทั้งสองคนนี่ยังไม่เห็นเมื่อมันเท้ากันละก็ เอาผมเป็นกระสอบทรายแทนดีกว่า อย่ามาเปะทะกันเองเลย เอ้า! ใครอยากต่อย ต่อยมาที่ผม ใครอยากเตะก็เตะมาที่ผม และยอมให้ต่อยเตะฟรี”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ประกาศขึ้นขรึม ๆ

คำพูดของเขา ทำให้คี๊ธและเชิดวุธบังเกิดความละอายใจจนไม่กล้าที่จะมีปฏิกิริยาอะไรอีก หมดอาการฮึดฮัดไปในทันที

“รพินทร์ ผมต้องขอโทษแทนสองคนนี่ด้วย และขอบคุณที่เข้ามาขวางกลางไว้ทัน ลำพังพวกผมห้ามเจ้าสองคนนี่ไม่อยู่หรอก มิหนำซ้ำลูกน้องคุณทั้งหลายก็กลับเห็นเป็นเรื่องสนุก”

ดร.สแตนลีย์เอ่ยขึ้นพร้อมกับถอนหายใจยาว

“ผมก็ต้องขอขอบคุณพวกคุณ ที่ปล่อยให้นักมวยรุ่นเฟวี่เวทนี่ได้ลองกำลังกันตัวต่อตัว โดยไม่มีพวกคุณคนใดเข้ามาแทรกแซง พวกคุณอเมริกัน 4 คน ส่วนคุณเชิดวุธคนไทยคนเดียว”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ลืมตาโพลง ร้องลั่นออกมา

WBSWS:OIJ

“รุมเร้อ? ทำไมผมหรือฝ่ายผมจะต้องทำอย่างนั้นด้วย คี๊ธกับวุธเลือดร้อนพอๆ กัน ถ้าเขาจะบ้าเขาก็บ้ากันเฉพาะสองคน พวกเราไม่มีใครบ้าด้วยหรอก นอกจากจะห้ามคนบ้า แต่เราก็ไม่สามารถจะทำได้ จะอาศัยลูกน้องคุณก็ไม่ได้เลย กลับเห็นเป็นเรื่องสนุก ไม่มีคุณเสียคนเดียวยุ่งฉิบหาย ผมคุมเจ้าพวกนี้ไม่ได้เลย รวมทั้งคนฝ่ายผมด้วย!”

ประโยคหลัง ดร.สแตนลีย์บอกอย่างหัวเสีย

“เป็นพระเอกขี่ม้าขาวมาช่วยแก้สถานการณ์ไว้ได้ทันนั่นนะดีแล้ว แต่ทำไมถึงจะต้องพูดอะไรเหน็บแนมหมิ่นหยามน้ำใจพวกเราอยู่ตลอดเวลา มิสเตอร์ไพรวัลย์”

เบลร้องแหลม ต่อว่ามาอีกคน

รพินทร์ยกมือขึ้นโบก

“เอาละ...เอาละ เลิกกันที และผมก็จะไม่ถามละว่าเรื่องมันเกิดอะไรกันขึ้น ถึงต้องมาใช้กำลังกันอย่างป่าเถื่อนแบบนี้ สิ่งที่ผมจะบอกก็คือ ผมหิวแล้ว ทีมานกจะมาขออาหาร กินเสร็จเรียบร้อยแล้วเราจะเดินทางต่อ”

“ถ้าไม่ถามก็ต้องบอก...บอกให้รู้เสียด้วยในฐานะที่คุณเป็นคนไทยพวกเดียวกัน แม้ว่าเขาจะมากับเราในครั้งแรกก็ตามที...”

อิสซาเบลเสียงแว้ด หล่อนโกรธเชิดวุธมาก ที่อยู่ๆ ก็เห็นเตะเพื่อนสาวของหล่อน แม้จะไม่รุนแรงนัก หล่อนก็เห็นว่าเขาหยาบคายมาก

“นายงั่งนั่น! ”

หล่อนชี้มือไปที่เชิดวุธผู้ยืนกอดอกอยู่

“ไปถูกอะไรมาก็ไม่รู้ คริสอุตส่าห์เรียกไปใส่ยาให้ เห็นหุยกันซุบซิบ ๆ ได้ครู่เดียว เขาก็ลุกขึ้นเตะคริสลงไปนอนตะแคงหน้าตาเฉยแล้วก็เดินออกไปจากเต็นท์ พวกเราทกคนเห็นกันหมด คี๊ธวิ่งตามออกไปกระชากไหล่ แล้วเลยเกิดต่อยกันขึ้น ซึ่งหย่าว่าแต่คี๊ธเลย ถึงฉันเป็นผู้หญิงอย่างนี้ ฉันก็อยากจะตั๊นหน้านายนั่นเหมือนกัน แม่นั่นก็ดีเหลือใจ ถูกเขาเตะลงไปนอนก็เงียบเฉยไม่พูด ไม่ร้องอะไรสักคำ ซ้ำตอนสองคนนี่ต่อยกันก็ยังลุกขึ้นมานั่งเท้าคางดูสบายใจเฉิบ”

อิสซาเบลพดรัวเร็วปรื๋อ

“หุบปากเสียที เบล เรื่องอื่นคุณฟ้องรพินทร์ได้ ทำไมหุเนไม่บอกความจริงให้หมดว่า เจ้าคี๊ธมันต่อยผมก่อน”

เชิดวุธเถียงเบา ๆ

“ก็นายทำร้ายคริสทำไม ทำอย่างป่าเถื่อนกักขฬะที่สุด!”

คี๊ธพ่นพรวดมาบ้าง

กู! ปวดกะโหลกอีกแล้ว รพินทร์คร่างอยู่ในใจ ได้แต่มองหน้าคี๊ธ เชิดวุธ อิสซาเบล และคริสติน่า เรียงไปตามลำดับบุคคลเช่นนั้น

“ความจริงผมมีหน้าที่เป็นเพียงมัคคุเทศก์นำทางเท่านั้น ไม่ใช่เป็นตุลาการที่จะชี้ขาดอะไรให้แก่พวกคุณได้เรื่องนี้ คนที่จะทำหน้าที่ดีที่สุดก็คือหัวหน้าคณะของพวกคุณเอง คือด็อกเตอร์ผแตนลีย์ ผมไม่อยากรับทราบเรื่องราวเลย แต่เมื่อต่างฝ่ายต่างพูดกันมาแล้วก็เอาละ ขอฟังเรื่องราวให้ตลอดหน่อยซิ ด็อกเตอร์ครับ ที่เกิดเรื่องขึ้นนี่น่ะมันอะไรกัน?”

หัวหน้าคณะ โคลงศีรษะช้า ๆ จุ๊ปากอยู่เช่นนั้น

"สามคนที่รายงานคุณมาแล้วนั่นนะ เป็นความจริงถูกต้องด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่ว่าแต่ละคนไม่ได้ให้ความจริงแก่คุณโดยตลอดเท่านั้น อยู่ๆ โดยเราไม่รู้เหตุผล เชิดวุธเตะคริสจริงแล้วก็เดินออกไป คี๊ธวิ่งตามออกไปแล้ว ก็เป็นฝ่ายต่อยวุธก่อนจริงเหมือนกัน คราวนี้ก็เหลือแต่เพียงผู้เสียหายหรือเจ้าทุกข์คนเดียวเท่านั้น ที่นับตั้งแต่เกิดเรื่องขึ้นมายังไม่ยอมพูดอะไรสักคำเดียว นั่งเฉยเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่นั่น"

ว่าแล้ว สแตนลีย์ก็บุ้ยปากไปทางแม่ผมทอง...

คราวนี้ทุกสายตามองจับไปที่คริสติน่าเป็นตาเดียว แม้แต่รพินทร์ ซึ่งแม้เขาจะไม่รู้อะไรละเอียดแต่ก็ตระหนักความนัยระแคะระคายพื้นฐานของเรื่องมาก่อนบ้างแล้ว เว้นเสียแต่จะแสร้งทำเป็นไม่รู้เท่านั้น

หล่อนนิ่งเฉยอยู่ตามเดิมเป็นทองไม่รู้ร้อนจริงๆ อย่างสแตนลีย์พูด ซ้ำยังควักบุรี่ออกมาจุดสูบ เชิดวุธจึงว่า

"ผมไม่ได้เตะคริสหรอก เพียงแต่เดินสะดุดถูกตะโพกคริสล้มตะแคงลงไปหน่อยเดียวเท่านั้น พวกนี้ก็โวยวายว่าผมทำร้ายคริส ไม่เชื่อก็ลองถามหล่อนดูซิ"

เมื่อนั้น คริสติน่าจึงลุกขึ้น เดินเข้ามากลางวงของบุคคลเหล่านั้น

"เอาละ ท่านบุรุษที่ไม่สุภาพทั้งหลาย เรื่องที่เกิดขึ้นล้วนเป็นเรื่องที่เข้าใจผิดกันไปเองทั้งนั้น เชิดวุธไม่ได้ทำร้ายอะไรฉันหรอก เขาเพียงแต่ซุ่มซ่ามลุกขึ้นเดินพรวดจะออกไปไหนก็ไม่รู้

ศงรีบด่วนมาก ก็เลยสะดุดฉันล้มลง แล้วเขาก็ไม่ได้หยุดขอโทษทุกคนหันมาเห็นเข้าพอดี เลยเข้าใจว่าเขาเตะฉัน อาจารย์ เบล และคี๊ธคงจะตกใจและโกรธมาก โดยคิดว่าเชิดวธทำร้ายฉันต่อหน้า คี๊ธตามไปกระชากและต่อยวุธ เรื่องมันก็เลยต้องวางมวยกัน..."

แล้วหล่อนก็หันมาเผชิญหน้ารพินทร์

"ไม่มีความจำเป็นอะไรสำหรับคุณสักนิดเดียวที่จะต้องเข้ามาห้ามเขา ฉันอยากดูสองคนนี่ต่อยกันมานานแล้ว เพราะเห็นได้แต่ขยับท่าไม่เคยฟาดกันจริงสักที เพิ่งจะมาคราวนี้แหละความจริงคุณควรจะให้เขาต่อยกันต่อไป มาแยกเขาออกไปเสียทำไม เป็นมวยที่ได้ขนาดเหมาะสมกันที่สุดแล้ว แต่ต่อยเหยาะ-แหยะมาก ตะบันกันอยู่ได้นานสองนานก่อนคุณจะโผล่มา เห็นบ้างไหมว่ามีใครหน้าตาแหกหรือมีเลือดบ้างสักหยด มวยคู่นี้ความจริงแล้วสมควรจะถูกโห่ไล่ลงจากเวที เพราะเป็นมวยอู้ไม่ต่อยกันจริง เพราะถ้าต่อยกันจริงป่านนี้ได้เลือดไปแล้ว เหมือนตอนที่คี๊ธต่อยกับคุณครั้งแรกน่ะ"

สแตนลีย์อ้าปากหวอ

เบลอุทานออกมา "เฮ้ คริส..."

คี๊ธกะพริบตาปริบ ๆ หน้าเหรอหราไปหมด

ส่วนเชิดวุธซ่อนยิ้ม

รพินทร์ไม่พูดอะไรอีกเหมือนกัน หันไปคว้าคอบุญคำได้ก็แผดไว้ พูดดัง ๆ ว่า

"ไปโว้ย! ตาคำ หมดหน้าที่ของเราแล้ว ไปกินข้าวของเราเองดีกว่า"

แล้วเขากับบุญคำก็เดินผละไปอย่างง่ายๆ ตรงไปยังลูกหาบที่กระจายเป็นกลุ่มๆ กินอาหารกันอยู่

และไม่ว่าสแตนลีย์จะให้ใครในกลุ่มของตนมาเชิญเขาให้ไปร่วมอาหารเช้าด้วยเขาก็ปฏิเสธหมดสิ้น แม้กระทั่งตัวหัวหน้าคณะเองจะลงทุนเดินมาที่เขา รพินทร์ก็ยังคงร่วมกินอาหารเลวๆ มื้อพอประทังชีวิตกับคนของเขา โดยขอตัวไม่ไปร่วมด้วย

“คุณโกรธอะไรพวกเราหรือ?”

หัวหน้าคณะถามอย่างกังวล รพินทร์ยิ้มเลี่ยนๆ สั่นศีรษะ

“เปล่าครับ ผมมีเหตุผลอะไรที่จะต้องโกรธ เพียงแต่ว่า ประเดี๋ยวเราจะออกเดินทางแล้ว ขอให้ผมสอบถามอะไรซอกาเล่ที่ร่วมอยู่นี่หน่อย เอาไว้ให้เสร็จเวลาอาหารแล้วผมจะไปร่วมด้วย”

เขาบอกพร้อมพยักหน้าไปทางนายบ้านห้วยเสือร้องที่มาร่วมกินอาหารอยู่ในกลุ่มของพวกเขาด้วย เมื่อสุดที่จะดึงตัวให้ไปร่วมด้วยได้ อเมริกันอาวุโสก็จำเป็นอนุโลม แต่กำชับว่า

“หลังอาหารแล้ว พบพวกเราด่วนเลยนะ เราควรจะหารือกันก่อนอย่างน้อย 20 นาทีก่อนออกเดินทาง”

เขารับคำ...

เช้าวันนี้จึงดูเหมือนจะเป็นวันแรกที่เขาแยกตัวออกจากกลุ่มนายจ้างอเมริกัน มากินอาหารอยู่กับคนฝ่ายเขาเองโดยเฉพาะ ปล่อยให้อเมริกันทั้งสี่ และเชิดวุธ อันเป็นคณะเดียวกันอยู่แล้วเสวมากันไปตามลำพัง ซึ่งก็สังเกตเห็นว่าคนเหล่านั้นปกติเรียบร้อยดี ไม่มีเค้าหรือวี่แววอะไรเลยว่า ก่อนเวลาอาหารเล็กน้อยได้เกิดเรื่องกันขึ้น

เชิดวุธเข้ากับพวกนั้นได้ดีเหมือนเดิมไม่มีอะไรจะต้องห่วง มีแต่เขาเท่านั้นที่ยุ่งยากลำบากใจสารพัด ไหนจะงานเสี่ยงตายในอนาคตข้างหน้าอันเต็มไปด้วยทุรเข็ญยากแค้น ไหนจะต้องมายุ่งอยู่กับเรื่องส่วนตัวของบุคคลที่อยู่ในความรับผิดชอบเหล่านั้นนอกเหนือไปจากงานเฉพาะหน้า

และไหนจะต้องทุกข์ตรมที่ต้องพลัดพรากจากความรัก

ที่อยู่เบื้องหลัง มันสุมประดังประเดเสียจนหัวใจที่เคยแกร่งประดุจเหล็กเพชรแทบจะหลอมละลาย

จะหลีกเลี่ยงบ่ายเบี่ยงไฉนได้ นอกจากกัดฟันก้มหน้าก้มตาทนไปตามกรรมเก่า ลูกน้องใกล้ชิดทั้งสี่คนก็ไม่มีใครที่จะหยั่งซึ้งจิตใจภายในของเขาดีเท่ากับบุญคำ เช้าวันนี้แกเคร่งขรึมไปเช่นกัน ได้แต่คอยจับสังเกตอาการเจ้านายอยู่ตลอดเวลา แล้วก็คอยห้ามปรามไม่ให้เจ้าพวกพรานรุ่นหนุ่มทะลึ่งคะนองปากมากกันนัก

“นายกำลังมีทุกข์เพิ่มขึ้นทุกวัน พวกเอ็งอย่ามาคิกคักกันให้มากนักเลย ไอ้จันก็แก่หัวหงอกเสียเปล่า พลอยเป็นไปก๊ะไอ้พวกนี้ด้วย”

จันพลอยถูกหางเลข พรานเฒ่าลูกพี่ชี้หน้าด่าเอา

“ช่างมันเถอะ ให้มันสนุกรื่นเริงกันเข้าไว้ มันจะได้มีแรงทำงาน” รพินทร์บอก

“เข้าเขต ‘นรกดำ’ เมื่อไหร่ละก็ ได้รู้สึกกันบ้างละไอ้พวกฟารั้งทั้งหลาย” จันว่า

แค่ไม่เกิน 10 นาทีหลังจากนั้น เชิดวุธก็เดินดุ่มๆ ออกมาจากแค้มป์ของฝ่ายนายจ้างตรงมาที่เขา ก็อาจเป็นได้ในข้อที่ว่า ตามหลักจิตวิทยาแล้ว ในภาวะขุ่นมัวของรพินทร์เช่นนี้ ดร.สแตนลีย์หัวหน้าคณะคงพิจารณาเห็นแล้วว่า ถ้าจะให้ใครมาดึงตัวรพินทร์ไป ก็คงไม่เหมาะสมเท่ากับเชิดวุธ ซึ่งเป็นคนไทยด้วยกัน เพราะอย่างน้อยเขาก็อาจมีความรักไว้วางใจและ

เอ็นดูเชิดวุธอยู่บ้าง สำหรับแหม่มสาวสวยสองคนของคณะตอนนี้ดูจะไร้ความหมายเสียแล้ว เพราะตอนที่ให้มาเชิญไปร่วมอาหารเช้า เขาตะเพิดทั้งสองกลับไปอย่างหมดความเกรงใจ ยิ่งนายคี๊ธ หมอนั่นยิ่งไม่กล้า กลัวเจอมวยไทยที่เคยเข็ดเขี้ยวมาแล้ว

ทุกคนในคณะรู้ดีว่าเช้าวันนี้พรานนำทางอารมณ์หงุดหงิดที่สุด ภายใต้การวางเฉยสงบราบคาบของเขา

พอเดินเข้ามาถึง และรพินทร์เหลือบตาขึ้นมองหน้านายทหารหนุ่มรุ่นน้องก็ยิ้มแห้งๆ บอกเสียงอ่อยๆ ว่า

“พี่ ผมขอโทษนะ ถ้าผมจะเป็นต้นเหตุให้พี่หัวเสียเช้าวันนี้”

เชิดวุธเปลี่ยนสรรพนามในการเคยเรียกชื่อเขา เป็นการเรียก ‘พี่’ อย่างสนิทปาก

“ไม่มีอะไรสักอย่าง สบายใจได้คุณวุธ แค่คุณต่อยกะคี๊ธน่ะมันเรื่องเล็ก ผมกลัวแต่ว่าเรื่องมันจะลุกลามไปใหญ่โต เกิดคุณบาดเจ็บมากหรือใครคนใดคนหนึ่งของพวกนั้นรุมคุณ ผมก็จะทนอยู่ไม่ได้ แล้วเรื่องฉิบหายมันก็จะเกิดขึ้น ไม่ต้องเดินทางกันอีกแล้ว ที่กลัว ก็กลัวอยู่แค่นี้แหละ”

นายทหารรุ่นน้องหัวเราะแหะๆ อยู่เช่นนั้น

“คงไม่ถึงงั้นหรอกครับ ไอ้คี๊ธกะผมรู้เส้นกันดี อย่างมากก็เตะกันเล่นแค่คนละตุบสองตุบเท่านั้น ไม่มีใครกล้ามารุมสกรัมผมหรอก ตอนนี้ก็ดีกันแล้วเหมือนเดิม...พี่กินข้าวเสร็จหรือยังละ หัวหน้าใหญ่เขาให้มาเชิญพี่ไปพบ”

“เอา ไป...!

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลุกขึ้นยืน ภายหลังกรอกน้ำจากกระ-บอกใส่ปากสองอึก...

ทั้งสองเดินไปด้วยกัน แต่เชิดวุธพยายามรั้งแขน

รพินทร์ไว้ให้เดินช้า ๆ เพื่อหาโอกาสช่วงสั้น ๆ นี้คุยด้วย

"เดี๋ยว พี่ อย่าจ้ำเร็วนัก ผมมีอะไรจะเล่าให้ฟัง"

พ.ต.หนุ่มกระซิบ

"สำคัญมากไหม?"

อีกฝ่ายยิ้มแหย ๆ

"ก็...ไม่สำคัญอะไรหรอกครับ เรื่องบ้า ๆ ที่มันเกิดตะกี้นี้น่ะ คือผมเตะคริสจริง ๆ แหละ ทนหมั่นไส้อยู่ไม่ไหว สารภาพตามตรง"

จอมพรานยิ้มให้นิดหนึ่ง

"ผมก็ว่างั้นแหละ เพียงแต่ไม่สามารถเดาต้นเหตุแห่งการ 'หมั่นไส้' ของคุณได้เท่านั้น"

เชิดวุธเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดเมื่อครู่นี้ระหว่างเขากับคริสให้รพินทร์ฟังตามจริงอย่างรวดเร็วโดยไม่ปิดปังเลย แล้วสรุปท้ายว่า

"ผมไม่เข้าใจเลย ทำไมคริสถึงต้องใส่ร้ายพี่ให้ผมฟังแบบนี้ เหมือนจะเป็นการวางยากันงั้นแหละ"

"ไม่ใช่ใส่ร้ายผม หรือวางยาอะไรหรอก.."

พรานใหญ่พูดเรียบ ๆ

"หล่อนต้องการทดสอบไอคิวคุณเสียมากกว่า รวมทั้ง

ต้องการดูปฏิกิริยาคุณด้วย เพราะรู้ว่าคุณรักหล่อนมาก อีกอย่างหนึ่งก็คงหมั่นไส้ รำคาญคุณเหมือนกัน ที่อุตส่าห์ไปถามหล่อนในทำนองว่า เมื่อคุณผละมาแล้ว ระหว่างหล่อนกับผมเกิดอะไรขึ้นบ้าง ก็เลยแกล้งใช้คำพูดให้มันบาดใจคุณเล่นยังไงล่ะ...แล้วยังไง? ซัดด้วยบาทาเสียหมอบกระแตไปเลยหรือ ตามเสียงที่พวกนั้นว่า”

“ไม่ถึงกับรุนแรงอะไรงั้นหรอกครับพี่ ก็แค่ซัดเล่นหยอกๆ เท่านั้น คริสนั่งอยู่ก่อนแล้วก็เลยเอนล้มไปอย่างง่ายๆ ไม่ใช่ผมเตะล้มทั้งยืนเมื่อไหร่ ความรู้สึกของผมตอนนั้นมันบอกไม่ถูกทั้งเกลียดทั้งรัก เอาบุหรี่จี้ผมงี้ เอามีดจ่อกระเดือกขึ้นมาคร่อมอยู่แหยกงี้ ก็เลยเตะสั่งสอนให้เสียบ้าง อย่างน้อยก็จะได้สำนึกมั่งว่าผู้ชายไทยไม่ใช่ผู้ชายชนิดที่ผู้หญิงจะมาสำแดงอำนาจข่มขู่อยู่เหนือได้”

“ก็...ไม่เลวนักหรอก ถ้าคุณจะคิดยังงั้น”

“พี่ ผมรักและนับถือมากที่สุด และไหนๆ ก็ขอฝากตัวเป็นน้องแล้ว ขอปรึกษาสักนิดเถอะ”

“ว่ามาเลย”

เขาโอบแขนรอบไหล่เชิดวุธ

“ผมคิดผิดหรือถูกนี่ ที่ผมรักคริส”

“แน่ใจแล้วหรือ?”

“ผมคิดว่าผมแน่ใจที่สุด”

“ถ้างั้นก็เห็นใจ คริสเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ลึกซึ้งมากที่สุดคนหนึ่ง แต่หล่อนเป็นคนที่มีอันตรายมากสำหรับผู้ชายที่ไปรักหล่อนทุกคน”

เชิดวุธถอนใจนิดหนึ่ง
“ข้อนี้ผมพอรู้ครับ แต่พี่ไม่ตอบตรงคำถามผม”
“คำถาม?”
“รักหล่อน และแต่งงานกับหล่อนได้ไหม?”
“เอาละ ผมก็รักเป็นห่วงคุณเหมือนน้องชายคนหนึ่งเหมือนกัน คำแนะนำมีสั้นๆ อย่างนี้ คือ ฟัค เฮอร์ บัท เลิฟ เฮอร์ น๊อท!”
นายทหารหนุ่มสะดุ้งโหยงในคำพูดสั้นๆ ประโยคหลังของเขา “ทำไมละครับ?”
“หล่อนเป็นโรคจิต อาจฆ่าหรือเป็นอันตรายร้ายแรงต่อคุณเมื่อไหร่ก็ได้ ตราบใดก็ตามที่คุณยังไม่สามารถจะเยียวยารักษาโรคจิตวิปริตของหล่อนให้หายขาดไปได้ ผมยังไม่แน่ใจว่าอาการชนิดนี้จะเกิดขึ้นจากพยาธิทางจิต หรือทางอารมณ์กันแน่ ถ้าคุณทราบประวัติการเป็นมาแท้จริงของไลล่า อาร์มิเตจคุณจะขนหัวลุกชัน คำเปรียบเทียบที่ว่าภูเขาไฟที่ปกคลุมด้วยหิมะ เป็นความจริงสำหรับรายนี้ คุณรู้จักผมมาก่อนก็จริง แต่เชื่อเถอะ ว่าตั้งแต่มาเดินป่าอยู่ด้วยกันนี่ ผมรู้จักหล่อนลึกซึ้งกว่าคุณแน่”
“ถ้างั้นก็แปลว่า...”
“ไม่ใช่! โปรดอย่าเข้าใจผิด ผมไม่เคยมีอะไรกับคริส แต่ผมศึกษาเรียนรู้มาใกล้ชิดพอสมควร เบลเล่าให้ผมฟังว่าแท้จริงคริสคือใคร และตัวเองก็เคยสารภาพความจริงกับผม”
“โอว!...”
เชิดวุธคราง หน้าเศร้าลง กระซิบบอกตามตรง

"แล้วผมจะทำยังไงนี่ ถอนตัวไม่ขึ้นเสียแล้ว"

"อย่าคิดวางแผนการอะไรไกลนักทำอย่างที่ผมบอกก็แล้วกัน 'ฟัค' ถ้ามีโอกาส แต่อย่า 'รัก' หรือท่มเทจิตใจให้ทั้งหมดนานๆ ต่อไปในเส้นทางนี้ คุณจะมองเห็นแก่นแท้ และอาจถอนตัวได้เอง ผู้หญิงประเภทนี้เป็นผู้หญิงสายลับด้วย สายลับของชาติมหาอำนาจ คุณอย่าไปคิดการณ์ไกลอะไร จนถึงขั้นแต่งงานอยู่กินเป็นสามีภรรยา ผมมีเพื่อนรักอยู่คนหนึ่ง ฐานะเขาเหมือนคุณไม่มีผิด คือเป็นนายทหารยศพันตรี แล้วก็มาเจอแหม่มนักผจญภัยคนหนึ่งเข้าในป่า ในที่สุดเขาก็รักผู้หญิงคนนั้น แต่มันต่างกันตรงที่ว่า...ผู้หญิงต่างชาติคนนั้นเป็นนักล่าสัตว์ธรรมดา ไม่มีพันธะผูกพันอะไรกับใคร ไม่มีอะไรลึกลับซับซ้อนอยู่เบื้องหลัง สุขภาพทางจิตปกติ ในที่สุดเขาทั้งสองก็แต่งงานอยู่ร่วมกันได้ แต่สำหรับคุณกับคริสนั้น ไม่ใช่กรณีอย่างที่ผมพูดมาแล้ว ...ผมรู้ว่าคริสเป็นคนสวยจัด ซ้ำยังมีเสน่ห์ ผิดกับอเมริกันหรือพวกยุโรปทั้งหลาย การไปติดอยู่ใต้ถ้ำเมื่อคืนวานของคุณกับหล่อน ก็ยิ่งจะสร้างความประทับใจสำหรับคุณ แต่ขอให้รู้ไว้เถิดว่า หล่อนจะเป็นได้เฉพาะเพื่อนผู้ร่วมผจญภัยเท่านั้น เชื่ออีกด้วยว่า อันตรายใดๆ ที่จะเกิดขึ้น คุณพอเอาหล่อนเป็นเพื่อนตายได้ แต่หล่อนไม่ใช่ผู้หญิงที่คุณจะฝากชีวิตครอบครัวไว้ด้วย เว้าไม่ตายเสีย ทำงานเสร็จครั้งนี้ หล่อนก็ไปตามทางของหล่อน คุณก็ไปตามทางของคุณ อย่าไปหวังอะไรอีกเลย เอาว่า ขณะที่ยังบุกบั่นฟันฝ่าอยู่ด้วยกันในป่านี่ มีโอกาสเมื่อไหร่ ก็จัดการเก็แล้วกัน ระวังตัวเอาหน่อย...นี่ผมไม่เคยคิดที่จะเตือนคุณแบบนี้เลยนะ ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นว่าเหมือนน้องชายคนหนึ่ง"

“ขอบคุณครับพี่ ขอบคุณอย่างจริงใจ นี่เป็นคำเตือนที่มีคุณค่าสำหรับผมที่สุด ผมจะพยายามปฏิบัติตัวและจิตใจของผมให้ได้ตามที่พี่แนะนำ แต่พี่จะเชื่อผมบ้างไหม ถ้าผมจะบอกอะไรพี่สักอย่าง”

“ผมเดาสิ่งที่คุณจะบอกไม่ถูกแฮะ”

เชิดวุธทำเป็นรองเท้าหลวมจะหลุด และทรุดตัวลงนั่งกับพื้น ถอดบู๊ทข้างหนึ่งออกมาพร้อมทั้งตรวจสายเชือก เพื่อถ่วงเวลาหาโอกาสพูดกับรพินทร์ เนื่องจากระยะที่เดินกันมานั้นใกล้จะถึงบริเวณที่พักของอเมริกาทั้งสี่ ซึ่งขณะนี้ก็สังเกตเห็นการเดินมาด้วยกันของทั้งสองอยู่ เขารู้ดีว่า ถ้าเข้าไปรวมกลุ่มกันเมื่อไหร่ โอกาสที่จะพูดอะไรกับรพินทร์เป็นส่วนตัวเห็นจะยาก

จอมพรานก็รู้เชิง หยุดหันไปดูเชิดวุธจัดเชือกรองเท้าคอมแบท และรอคอย

“คริส มีความรู้สึกกับพี่เกินเลยกว่าชอบ ผมหมายถึงแอบรักเงียบ ๆ พี่อาจรู้แล้วก็ได้ แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้ เพราะพี่ไม่สนใจ”

ด้วยสีหน้าขรึมเงียบตามปกติธรรมชาติของเขา รพินทร์ว่า

“ผมมองไม่เห็นตัวเองเลยว่า มีอะไรที่คริสจะต้องมาให้ความสนใจกับผมถึงขนาดนั้น”

“โธ่! เชื่อผมเถอะครับ พี่มีอะไรผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าลงได้เดินป่าด้วยกันแบบนี้ละก็ ผมว่าผู้หญิงทุกคนประทับใจพี่ทั้งนั้น ขนาดผมเป็นผู้ชายผมยังรักพี่เลย พี่มีอะไรอยู่ในตัว ใน

บุคลิก ในน้ำใจ ผมบอกไม่ถูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่อยู่ในป่า”

“พออยู่ในเมือง หรือแดนศิวิไลซ์ ก็คงเหมือนไอ้ควายตัวหนึ่งเท่านั้นเองใช่ไหม...”

เขาต่อคำพูดของเชิดวุธสวนควันมาทันที พร้อมกับยิ้มอย่างขื่นๆ

“คุณอย่าไปสนใจเลย ผมเองก็ไม่สนใจเหมือนกัน หัวใจของผมปิดประตูลั่นดาลสนิทแล้วในเรื่องนี้ มิหน้ำซ้ำสภาวะทางร่างกายของผมมันก็เกือบจะเรียกได้ว่าตายด้าน ผมรู้ฐานะสภาพของตัวเองดีว่าเป็นเช่นไร และไม่ดิ้นรนกระเสือกกระสน”

“ตอนที่พี่ไล่ผมให้กลับมาก่อนตอนนั้นนะ คริสพยายามจะให้โอกาสแก่พี่มากที่สุดใช่ไหม? ผมไม่ได้หลอกถามนะครับเราจะรู้จิตใจกันดีแล้ว นี่เราพูดกันอย่างตรงไปตรงมา”

จอมพรานทรุดตัวลง ช่วยผูกเชือกรองเท้าให้เชิดวุธ

“คริสตินาจะเป็นผู้หญิงประเภทไหน มีเบื้องหลังเป็นมาอย่างไรก็ตามที แต่คุณก็ไม่ควรจะมองหล่อนในด้านต่ำเกินไปนัก เรื่องชนิดนี้คริสไม่เคย และเชื่อว่าจะไม่ทำอย่างนั้นด้วย”

“ก็นี่ยังไงล่ะ เสน่ห์ของพี่ที่ผู้หญิงทุกคนใกล้ชิดจะต้องไม่มองผ่าน สิ่งนั้นก็คือปกป้องให้แก่ผู้หญิงเสมอในด้านเกียรติยศชื่อเสียง จะไม่ประณาม ติเตียน หรือเอาความลับของผู้หญิงคนไหนมาเผยอย่างเด็ดขาด แบบนี้ไม่มีผู้หญิงคนไหนรังเกียจหรอกกินได้สนิทนัก กินได้นาน และตลอดไป ผมเห็นจะต้องเอาอย่างพี่บ้างแล้วในเรื่องนี้”

“ถ้างั้นก็เริ่มต้นได้แล้ว ไปติดกันอยู่ในถ้ำใต้ภูเขานั่นคืน

เดียว พอกลับมารวมกับพวก คุณก็แสดงความเป็นเจ้าของคริสเสียแล้ว สายตาอื่นจะสังเกตเห็นได้ นั่นเป็นสิ่งที่ไม่ฉลาดเลย และผู้หญิงก็จะไม่ชอบด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้หญิงอย่างคริส”

เชิดวุธยิ้ม จับมือเขาบีบแน่นอย่างรักใคร่เคารพ

“ตกลงครับ ผมจะเปลี่ยนท่าทีเสียใหม่ ไอ้ผมนี่มันงั่งจริงๆ ด้วย คริสอาจไม่ชอบหน้าผมตรงที่พี่บอกนั่นแหละ ท่าทีของหล่อนที่แสดงต่อผมมันต่างกันฟ้ากับดิน ขณะที่เราอยู่กันตามลำพังสองต่อสองในถ้ำใต้ภูเขานั่น กับขณะที่กลับมาพบพวกพ้องพร้อมหน้าแล้ว ต่อไปนี้ผมจะทำให้เหมือนเดิม”

รพินทร์ขยิบตาให้นิดหนึ่ง

“นั่นคือสิ่งที่ถูกต้องที่สุด อย่าเผลอปากกับใครแม้กระทั่งบุญคำ จะคุยเล่นตลกคะนองอะไรกับแกก็ได้ แต่ถ้าทำอะไรกับใครลงไปแล้ว ไม่ว่าเบลหรือคริส อย่าปริปากกับแกหรือใครเป็นอันขาด แม้ว่าจะถูกหลอกถามสักแค่ไหน”

พร้อมกับพูด สุภาพบุรุษไพรหิ้วไหล่เชิดวุธขึ้นแล้ว ทั้งสองก็ยุติเรื่องราวที่พูดกันลงเพียงแค่นั้น เดินตรงเข้าไปในบริเวณกระโจมพัก

“อารมณ์ดีขึ้นแล้วยังเพื่อนยาก?”

คี๊ธร้องทักมาอย่างคนเปิดเผย พลางหัวเราะเสียงดังโฮะๆ จอมพรานยิ้มให้

“ไม่มีอะไร หวังว่าทุกอย่างทางด้านนี้คงเรียบร้อยดีแล้วเหมือนกัน ใช่ไหมคริส?”

คำหลังเขาหันมาทักคริสติน่า หล่อนยิ้มตอบด้วยอาการปกติ ไม่ส่อร่องรอยใด ๆ ทั้งสิ้น แต่พูดมาอย่างชวนคิดว่า

"คราวหลัง ถ้ารองเท้าของฉันบังเอิญหลุดในขณะเดินทาง ขอให้คุณช่วยผูกเชือกให้เหมือนอย่างที่ทำให้เชิดวุธก็จะดีมาก"

"ไม่ต้องห่วง ผมยินดีบริการให้พวกคุณเสมอเท่าที่จะทำได้ทีเดียว วิทยุเครื่องใหญ่เป็นยังไงบ้างครับ เช้าวันนี้?"

"อย่าไปพูดถามถึงมันเลย ไอ้วิทยุนรกเครื่องนี้!"

หัวหน้าคณะสบถ เอาฝ่ามือหนา ๆ ตบโครมลงไป

"ตามปกติแล้ว ก็ไอ้เครื่องชนิดนี้แหละที่เราเคยติดต่อได้แม้แต่ยานอวกาศ ซึ่งห่างไกลออกไปตั้งแสน ๆ ไมล์ แต่พอมาเดินป่าภายใต้การนำของคุณนี่ ความสูงของสถานีลอยที่ควบคุมการเดินทางของเรา เพดานเพียงแสนสองหมื่นฟุตเท่านั้น มันก็ทำท่าจะฟังกันไม่รู้เรื่องแล้ว ไอ้พวกที่อยู่เหนือหัวพวกเราในขณะนี้ก็ยังค้นพิกัดที่อยู่แท้จริงของเรายังไม่ได้แน่ชัด ระยำจริง! ตรงกันข้าม วิทยุมือถือที่ใช้ในระดับพื้นราบกลับใช้การติดต่อกันได้ดี ซิทดาวน์แหม่น!"

รพินทร์นั่งลง ท่ามกลางวงล้อมของคนกลุ่มนั้นทันที และเริ่มต้นการหารือจากแผนที่ซึ่งเป็นของฝ่ายนายจ้าง และชั่วไม่นาน เขาก็อธิบายให้ทราบว่า จะต้องบ่ายหน้าไปทางด้านไหน ผ่านภูมิประเทศประเภทใดบ้าง คำนวณให้ทราบพอคร่าว ๆ รายละเอียดนั้นจะมีอย่างไร ก็สุดแล้วแต่ภูมิประเทศและเหตุการณ์เฉพาะหน้า ซึ่งจะหารือเป็นครั้ง ๆ ไป

ตรวจดูตามแนวทางของแผนที่นั้น เขาก็รู้สึกสังหรณ์วูบ

ขึ้นมาในทันทีว่า **มันน่าจะบ่ายหน้าไปทางเทือกพระศิวะแดนสนธยาอันลี้ลับที่เคยผ่านมาแล้วชนิดแทบจะเอาชีวิตไม่รอดนั่นเอง!** โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสแตนลีย์ขีดเส้นบางๆ ไปตามเส้นทางนั้นอย่างชัดๆ แล้วก็กากบาทไว้ตรงตำแหน่งหนึ่ง พร้อมกับบอกว่า

"จุดนี้เป็นจุดสุดท้าย ที่การติดต่อกับบี 52 ลำนั้นขาดหายไป"

"ขอทราบรายละเอียดอีกเล็กน้อย ถ้าพวกคุณไม่รังเกียจ"

"เราจะตอบคุณทุกอย่างเท่าที่เรารู้ทันที ไม่มีอะไรจะต้องปิดบังทั้งสิ้น เพราะการนำทางเป็นหน้าที่ของคุณอยู่แล้ว ถ้าคุณไม่รู้ละเอียดก็เท่ากับว่าเราสกัดกั้นการเดินทางค้นหาเสียเองนั่นแหละ ถามมาได้เลยรพินทร์ ไม่ต้องเกรงใจ"

"การติดต่อครั้งสุดท้ายที่คุณว่านั้น นักบินหรือพนักงานวิทยุบนเครื่องรายงานอย่างไรบ้าง?"

"ก็เป็นการรายงานตามธรรมดาของนักบินนั่นแหละว่าขณะนั้นอยู่ในเส้น แล็ตฯ-ลองฯ ที่เท่าไหร่ ความสูงแค่ไหน จะบ่ายหน้าไปไหน แล้วหลังจากนั้นก็เงียบหายไปเลย"

"หอบังคับการบินมาทราบเมื่อไหร่ว่า เครื่องบินลำนั้นติดต่ออีกไม่ได้"

"ประมาณครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น หอบังคับการบินเรียกแต่เราไม่ได้รับคำตอบใดๆ เลย จุดหมายปลายทางที่เครื่องจะลงรอสักเท่าไหร่ก็ไม่ปรากฏให้พบเห็น สอบค้นกันอย่างไรก็ไม่พบว่าเครื่องไปลงที่ใด เราจึงแน่ใจว่าการสูญหายอยู่ในระหว่าง 30 นาที ของเส้นทางนี้แหละ"

ผู้ตอบในครั้งนี้ คือ เคอเนล คี๊ธ ซึ่งบัดนี้กลายเป็นการเป็นงานขึ้นแล้ว

“ระหว่างบินและรายงาน ไม่มีอะไรผิดปกติเลย? หมายถึงนักบินไม่ได้รายงานถึงเครื่องขัดข้อง หรืออื่นๆ ที่ผิดปกติไป?”

“ไม่มี!”

“นักบิน บินในระดับไหน?”

“ก็สุดเพดานบินของ บี 52 ในระหว่างภารกิจลับสุดยอดนั่นแหละ”

“ไม่คิดกันบ้างหรือว่า พวกเขาพ้นบรรยากาศของเพดานบินตามปกติ หลุดออกนอกโลกไปลงที่ดาวอังคาร หรือดาวพุธแล้ว?”

“อย่าพูดเล่นน่า รพินทร์”

สแตนลีย์บ่นอ่อยๆ มา

“ต้นทางที่ไหน และปลายทางที่ไหน พอจะบอกได้ไหม?”

“สุดความสามารถของเราจริงๆ ในข้อนี้เราไม่ทราบ”

คี๊ธขยี้ปลายจมูก อุบอิบมา

“มีฐานขีปนาวุธลับ และแหล่งสะสมระเบิดนิวเคลียร์อยู่แถวๆ ชายแดนจีนตอนใต้ หรือไม่ก็ธิเบตใช่ไหม โดยการตกลงเป็นความลับทางทหารกับเจ้าของแผ่นดินนั้น เพื่อใช้เป็นฐานต่อต้านหรือทำลาย ถ่วงดุลโซเวียตทางด้านภาคพื้นเอเชียนี่”

“รพินทร์ คุณซักเราเหมือนไม่ใช่พรานนำทางเสียแล้ว แต่เหมือนพวกเคจีบี”

คริสติน่าติงขึ้นเบาๆ แต่น้ำเสียงนุ่ม

“อ้อ! ขออภัย ผมอาจนอกเรื่องนอกราวไปหน่อย ผม

ไม่ใช่เคจีบีหรือเอบีซีดีอีเอฟอะไรหรอก พอพวกคุณเปิดโอกาสให้ถาม ก็เลยถามพล่ามไปงั้นเองแหละ เอาละ ภายหลังขาดการติดต่อ และสงสัยว่าเครื่องจะตกในบริเวณดังกล่าวนี้ การค้นหาทางอากาศก็ได้ทำทันที...ถูกต้องไหม? ควรจะเป็นอย่างนั้นซิ เพราะพวกคุณก็เจ้าอากาศอยู่แล้วนี่ อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับนิวเคลียร์ 10 เมกะตัน ที่ติดอยู่ในเครื่อง”

อเมริกันทั้งสี่มีสีหน้าอึดอัดไม่สบายใจอย่างเห็นได้ชัดเมื่อมาเจออเมัคคุเทศก์นำทางผู้มีอดีตเป็นนักการทหารเก่า **พวกเขาต้องการเฉพาะ ‘ผู้นำทาง’ เท่านั้น ไม่ต้องการผู้รู้ในด้านวิชาทหาร แผนยุทธศาสตร์ หรือการเมืองเลย**

“ใช่ เราค้นหาทันทีเหมือนกัน...”

สแตนลีย์ตอบมาอย่างระมัดระวัง และเสียไม่ได้

“ใช้เครื่องที่สามารถควบคุมความเร็วได้ต่ำที่สุด และถ้าจำเป็นก็สามารถหย่อนตัวเองลงไปแนวตั้งช้า ๆ เพื่อถึงพื้นได้เช่นเดียวกับคอปเตอร์ แต่เราก็ไม่พบอะไรนอกจากป่าทึบ กับภูเขาของดงดิบ ไม่มีวี่แววร่องรอยของการตกเลย”

“เป็นไปได้ไหมที่เครื่องบี 52 เครื่องนั้น นักบินทั้งหมดรวมหัวกันบ่ายหน้าออกนอกทิศทางตามคำสั่งที่ได้รับ ตัดไปทางไซบีเรีย แล้วก็ร่อนลงไปในแดนของสหภาพโซเวียต เอาทั้งเครื่องทั้งระเบิดไปขายให้แก่พวกนั้น แบบเดียวกับที่นักบินโซเวียตเคยเอามิค แหกนอกเส้นทางไปขายความลับให้พวกคุณโดยนำลงที่ญี่ปุ่นมาแล้ว”

เขาแกล้งยั่วหน้าตาเฉยต่อมา

อเมริกันทั้งสี่มองจับมาที่เขาเป็นตาเดียว แล้วหัวหน้าคณะฯ ก็สั่นศีรษะช้า ๆ บอกมาต่ำ ๆ ว่า

“โน! เป็นไปไม่ได้ ผมร้นะ รพินทร์ ว่าคุณแกล้งยั่วล้อเผียนพวกเรา”

“ให้ผมมีอารมณ์ขันบ้างซิ เพราะมันตึงเครียดเหลือเกินในสิ่งที่เรากำลังวางแผนหารือกันอยู่นี่...”

เขาพูด พร้อมทั้งหัวเราะเบา ๆ ทันใดนั้น อะไรชนิดหนึ่งจากมือของคริสก็ลอยแปะมาตกลงหน้าตักของเขา ก้มลงดูเห็นเป็นหมากฝรั่ง เลิกคิ้วเหมือนจะถาม เจ้าของผู้โยน ก็บอกมาว่า

“รีแล็กซ์! เคี้ยวช้า ๆ แล้วช่วยเราค่อย ๆ คิดก็ได้ไม่ต้องเร่งด่วนนัก บางทีมันจะทำให้คุณผ่อนคลายอารมณ์เกลียดชังและวาจาที่กระทบกระเทียบเสียดสีหลอกด่าเราอย่างสุภาพแต่เจ็บแสบลงได้บ้าง”

พรานใหญ่หยิบหมากฝรั่งสีสันประหลาดกล่องนั้นออกมาแกะเทใส่ฝ่ามือสองเม็ดเคาะขึ้นลงช้า ๆ แล้วแกล้งเอียงหน้าเข้าไปกระซิบดัง ๆ กับเชิดวุธว่า

“คนรู้ทันแบบนี้ ผมเกลียดพิลึก...”

แล้วก็มองหน้าผู้โยนมาให้ ถามว่า

“หมากฝรั่งแน่นะ ไม่มีอะไรปนมา?”

หล่อนยักไหล่

“ก็ไม่แน่นัก อาจมีตัวยาพิเศษ พอเคี้ยวเข้าไปแล้ว ทำให้คนตายด้านเย็นกระด้างยังกะหินบนหลุมศพมีความต้องการขึ้นมา ชนิดปีนขึ้นต้นไม้ไปสมสู่กับลิงตัวเมียก็ได้”

รพินทร์เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ตะแคงคอ แล้วโยนหมากฝรั่งทั้งสองเม็ดเข้าปากเคี้ยวช้า ๆ ปากก็บอกว่า

“หลายครั้งที่ผมเคยอยากจะสมส่กับสัตว์ป่าตัวเมียทุกประเภท ขณะที่เดินป่าอยู่นาน ๆ และความกดดันทวีขึ้นสูง แต่ผมก็ไม่เคยทำได้สำเร็จเลย เพราะสัตว์ป่าดุร้ายมาก อีกอย่างหนึ่ง ถ้าไม่ใช่ฤดูผสมพันธุ์มันจะไม่ยอม แม้แต่สัตว์ป่าตัวผู้ประเภทเดียวกับมัน ผิดกับสัตว์มนุษย์ที่ไม่เลือกฤดูกาลสถานที่ หนาว ร้อน ใบไม้ร่วง ใบไม้ผลิ บนฟูกกลางดินกลางทราย ในน้ำ เหนือพื้นหิน บนเครื่องบิน ใต้ถ้ำบาดาลได้ทั้งนั้น”

“ปากของคุณร้ายกาจยิ่งกว่าลูกไรเฟิล หรือมีดโบวี่ที่คุณใช้ทำมาหากินอยู่เสียอีก ไม่ต้องงับกัดหรอก เพียงแต่วาจาแต่ละประโยคก็สามารถฉีกทุกสิ่งทุกอย่างออกไปได้เป็นชิ้น ๆ”

เชิดวุธสูดปากลั่นอย่างเอร็ดอร่อย

“โอ้โห แสบอีหลีกันดีแต้เด้อ! นี่มันพริกกะเกลือเลยนะนี่ สะเด็ดสะเด่า สะเดาลวก!”

รพินทร์ยกมือยอมแพ้ เขาตระหนักมานานแล้ว คริสติน่าคมราวกับมีดโกน ไม่ต่อล้อต่อเถียงอะไรอีก บอกให้ ดร. สแตน-ลีย์และคี๊ธรอสักครู่ ตนเองเดินไปที่ย่ามหลังอันวางอยู่ไม่ห่างตัวนัก เปิดออกครู่เดียวก็ล้วงเอาลายแทงเก่าแก่ของมังมหานรธาขึ้นมาวางเทียบ พิจารณากับแผนที่สากลของฝ่ายอเมริกัน โดยเทียบจากจุดห้วยเสือร้องก่อนทำมุมทาบแผนที่ทั้งสองให้อยู่แนวทางเดียวกัน แม้จะมีขนาดแตกต่างกันก็ตาม

พวกนั้นเข้ามามุงดูอย่างไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น และยังไม่มีใครปริปากถามขึ้น...

จากจุดทาบอันเดียวกัน คือห้วยเสือร้อง เทียบระ-หว่างแผนที่ยุคใหม่กับลายแทงโบราณที่เขาเคยใช้ในการติดตาม ม.ร.ว. อนุชา วราฤทธิ์ในครั้งนั้น และนำติดตัวมาด้วย อัตรา เปรียบเทียบส่วน ใช้คำนวณเอาด้วยสายตาและการคาดคะเน

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ยังนิ่งอึ้งไปนาน มือหนึ่งลูบคลำหยู่ที่ปลายคางอันครึ้มไปด้วยเครา ซึ่งไม่พบมีดโกนมาหลายวัน

ตำแหน่งที่ ดร.สแตนลีย์กากบาทไว้ อันหมายถึงเครื่องขาดการติดต่อไป มันควรจะอยู่ตรงบริเวณเทือกเขานิลกาญจน์นั่นเอง!

ห่างออกไปอีกไม่ไกลนัก ถ้าจะเปรียบเทียบกับอัตราความเร็วของเครื่องบิน บี 52 ลำนั้น ก็คือเทือกมหาบรรพตใหญ่ทะยานเยี่ยมฟ้า ขวางเป็นกำแพงกั้นโลกอยู่ และ**นั่นคือ เทือกพระศิวะ...มรกตนคร อาณาจักรในแดนสนธยาของแงซายหรือจักราช แห่งราชวงศ์สุริยเทพ!**

เขาเหม่อมองตะลึงอยู่ตรงตำแหน่งเทือกพระศิวะ อันหยากที่มนุษย์เดินดิน หรือบินไปในอากาศด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์จะไปถึงได้ และจะโดยอุปาทานหรืออะไรก็บอกไม่ถูก ในห้วงตะลึงจ้องเข้าภวังค์นั้น ใบหน้าหนึ่งก็ค่อย ๆ ปรากฏแทรกขึ้นมาบนลายแทงนั้น พร้อมกับรอยยิ้ม เห็นฟันขาว

'มาเถอะครับ ผู้กอง...จงมาตามนี้...รักแท้หนึ่งมิตรแท้เอกหนึ่ง รอคอยผู้กองอยู่ที่นี่ ถ้าผู้กองไม่สิ้นลมปราณไปเสียก่อน!'

ชะรอยจะเห็นเขานิ่งตะลึงจ้องลายแทงนั้นค้างผิดสังเกตไป สแตนลีย์จึงวางมือลงบนไหล่ อาการชนิดนั้นเอง ปลุกภวังค์อันลอยห่างไกลตัวของรพินทร์ให้กลับมาทันทีในลักษณะสะดุ้ง

เขาสะบัดหน้าแรงๆ สองสามครั้ง ใช้มือทั้งสองแตะกดที่เปลือกตาแล้วลืมขึ้นอีกครั้ง พยายามทำกิริยาให้ปกติราบคาบที่สุด

"ทำไม เป็นอะไรไปหรือเปล่า?"

อิสซาเบลเอ่ยถามขึ้นเป็นประโยคแรก จ้องหน้าเขาเขม็งลักษณะของหล่อนไม่มีอะไรมากไปกว่าการเป็นห่วงทางด้านสุขภาพ เพราะถือวิสาสะเอื้อมมือมาแตะที่ซอกคอเขาตรวจหาอุณหภูมิในร่างกาย

"เปล่าๆ ไม่เป็นไรหรอก..." พรานใหญ่รีบปฏิเสธโดยเร็ว หัวเราะกลบเกลื่อน "ผมกำลังตรวจพิจารณาเปรียบเทียบอะไรบางอย่าง"

"ไอ้ที่คุณเอามากางทาบกับแผนที่ของเรานะ มันเป็นแผนที่อะไร?"

หัวหน้าคณะถามขึ้นอย่างสงสัย ทุกคนมองจ้องไปยังแผนที่โบราณของมังมหานรธาเป็นตาเดียว

"มันเป็นลายแทงเก่าแก่ตั้ง 400 กว่าปีมาแล้วครับ ไม่ใช่แผนที่หรอก แต่ลักษณะมันก็ทำนองเดียวกันนั่นแหละ แผนที่นั้น จะเขียนแสดงบอกตำแหน่งแห่งที่ตามภูมิศาสตร์ไว้อย่างชัดเจนเท่าที่ผู้ทำแผนที่จะสามารถได้ โดยกำหนดเส้นรุ้ง เส้นแวง และอัตราย่อส่วนเป็นสเกลให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้โดย

ผะะดวก แต่ลายแทงนั้นเป็นแผนที่ของคนโบราณ ที่ไม่เข้าใจในวิชาภูมิศาสตร์ เขาจะเขียนขึ้นตามภาพสายตาและความรู้สึกที่คิดเท่าที่แลเห็นในขณะนั้น บางทีมันก็ประกอบกับบรรยากาศและกาลเวลาขณะที่เขาเขียนนั้น ๆ ด้วย แผนที่ถ้าทำได้อย่างถูกต้องแน่นอน จะใช้ได้สะดวกและเที่ยงตรงกว่าลายแทงมาก แต่บางขณะบางภูมิประเทศ ลายแทงก็จะทำให้เราค้นหาจุดหมายได้สะดวกกว่าแผนที่สากล มันขึ้นอยู่กับบรรยากาศสิ่งแวดล้อม”

อเมริกันทั้ง 4 และเชิดวุธไหวตัว เริ่มให้ความสนใจที่ลายแทงเก่าแก่ฉบับนั้นทันที หัวหน้าคณะขออนุญาตจากเขาเอาไปการแผ่ตรงหน้าของตนและพิจารณาดูอย่างถี่ถ้วน เชิดวุธ คริสติน่า อิสซาเบล และคี๊ธ เข้ามาชะโงกรุมดูพร้อมกัน วพินทร์ไม่มีอะไรปิดบังพวกนั้น จะดูก็ดูไป เพราะรู้ว่าจะอย่างไรเสียก็อ่านไม่ออก และยากที่จะเข้าใจได้

“เหมือนของเด็กเล่น แต่ลักษณะของมันก็เก่าแก่จริง ๆ นั่นแหละ...”

สแตนลีย์พึมพำออกมาเบา ๆ แล้วเหลือบมองดูหน้าเขาซึ่งบัดนี้จุดบุหรี่สูบเงียบ ๆ ใช้ความคิดอยู่

“ถ้าทายไม่ผิด ‘ลายแทง’ ฉบับนี้ใช่ไหมที่คุณใช้ในการติดตามคนหาย และได้ตัวกลับคืนมาในคราวนั้น”

“ก็อาจจะใช่ แต่ผมคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญเสียมากกว่า คือเรารู้ว่าคนที่หายสาบสูญไปนั้น ได้มุ่งตรงไปยังจุด ๆ หนึ่ง อันไม่ปรากฏอยู่ในแผนที่สากล เป็นดินแดนลี้ลับ ทางฝ่ายผมก็มุ่ง

ตรงไปที่จุดนั้นเช่นกัน พอเราพบจุด เราก็พบคนที่หายสาบสูญไป”

“ผมดูไม่ออกเลยจากลายแทงโบราณแผ่นนี้ เห็นคุณเอามาเทียบกับแผนที่ของเรา มันมีส่วนใกล้เคียงกันบ้างไหม”

อเมริกันอาวุโสถามมาอีกอย่างคนฉลาด

“บางจุดใหญ่ ๆ เท่านั้นที่อาจตรงกัน เช่นพิกัดหมายเลข 04243 อันเป็นตำแหน่งห้วยเสือร้อง เท่าที่ปรากฏอยู่ในแผนที่ของคุณมันก็ตรงกับหุบเขาบริเวณนี้ของลายแทงแผ่นนั้น ภูมิ-ประเทศแวดล้อมอื่น ๆ มันอาจเปลี่ยนแปลงไปได้ แต่ลักษณะของขุนเขา อันเป็นสิ่งถาวรย่อมเปลี่ยนไปไม่ได้ และเมื่อทางคุณขีดเส้นขึ้นไปตามองศาเหนือจากบริเวณนี้ เมื่อเทียบกับลายแทงมันก็ชี้บ่งบอกเหมือนกันว่า จะมีอะไรเป็นข้อสังเกตอยู่บ้าง พอจะใช้มาประกอบเหมือนกัน เอาละครับ พวกคุณอย่าไปสนใจอะไรกับลายแทงนั่นเลย ดูแล้วมันเป็นสิ่งไร้สาระมาก เรามาพิจารณาแผนที่ของฝ่ายคุณ และยึดเป็นหลักใหญ่ดีกว่า”

พร้อมกับพูด เขาก็แบมือขอคืน สแตนลีย์ส่งคืนให้โดยดี จอมพรานม้วนพับลงใส่ย่ามหลังของเขา

“ขอถามอีกสักครั้งเถอะ ภูมิประเทศต่อไปนี้กันดารมากหรือ เราจะพบชมรมของมนุษย์ชาวป่าชาวดอยอีกบ้างไหม?”

อิสซาเบลเป็นผู้ถาม

“ผมไม่อยากจะพูดบ่อย ๆ หรอกครับว่า ‘แล้วพวกคุณจะได้เห็นเอง’ ซึ่งคำพูดแบบนั้นมันท้าทายกันเกินไป รวมทั้งไม่ประสงค์ดีด้วย จึงขอย้ำให้ทราบอย่างมิตรว่า เส้นทางต่อไปนี้อันตรายขีดสุดจากภัยที่จะมาในรูปแบบต่าง ๆ อันไม่อาจคาด-

ทะเนได้ล่วงหน้า บางถิ่นอาจอุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชและสัตว์ พยจะอาศัยประทังชีพได้ บางถิ่นเดิน 3-4 วัน ยังไม่พบอาหาร หรือแหล่งน้ำ มีทั้งร้อน หนาว ชุ่มชื่น และแห้งแล้งพอๆ กับทะเลทราย เพราะฉะนั้นผมขอความมั่นใจอีกครั้ง...”

เขาเว้นระยะ มองหน้าฝ่ายนายจ้างทุกคนไปตามลำดับ

“ผมเคยถามมาแล้ว ว่าพวกคุณมีเครื่องมือ เครื่องประทังชีวิตมาด้วยพร้อมกันจริงหรือเปล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เราขาดน้ำหรืออาหาร ไม่งั้นเราจะยิ่งลำบากมากทีเดียว”

หัวหน้าคณะพยักหน้าไปทางอิสซาเบล และคริสบอกเบาๆ ว่า

“เอาอาหารและน้ำสำเร็จรูปออกมาให้รัพินทร์เห็น พร้อมทั้งอธิบายวิธีใช้ของมันให้เขาอุ่นใจเสียก่อนได้เลย”

คริสหันไปทางเครื่องหลังส่วนตัวของหล่อน ควักเอาห่อพลาสติกขนาดย่อมๆ สีเขียวทหารออกมาห่อหนึ่งซึ่งติดอยู่ในด้านหลังของหล่อนประจำอยู่แล้วแกะออก สิ่งแรกที่หล่อนส่งให้เขาเป็นลักษณะเหมือนยาเม็ด แบนกลมขนาดโตกว่าแอส-ไพรินเล็กน้อย สีน้ำตาลอ่อน รพินทร์รับมาดูอย่างงงๆ เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

“นั่นไม่ใช่อาหารหรอกนะ แต่เป็นเครื่องช่วยพลังงานทางร่างกายคล้ายๆ อาหารเช่นกัน ปราศจากกาก ถ้าเกิดภาวะจำเป็นจริงๆ โดยปราศจากอาหาร ในสภาพของมนุษย์ธรรมดาเม็ดเดียวเท่านี้หรือเคี้ยวเพียง 1 เม็ด จะทำให้รู้สึกอิ่มได้เป็นเวลาถึง 12 ชั่วโมง มีโปรตีน คาร์โบไฮเดรต กลูโคส และแร่ธาตุที่จำเป็นต่อพลังงานของร่างกายพร้อม นี่เป็นตัวอย่างเฉพาะที่ติดอยู่ใน

เครื่องหลังส่วนตัวของฉันเท่านั้น แต่เรามีมามากพอสมควรชนิดที่จะประทังชีวิตคนทั้ง 20 คนของพวกเรา โดยไม่ต้องแตะต้องกับอาหารใดๆ นานนับเดือน”

จอมพรานผิวปากยาว เดาะอาหารสำเร็จรูปนั้นขึ้นลงในมือ

“ขอบคุณมากที่เพิ่งจะมาเผยไต๋กันเอาเดี๋ยวนี้ อ้อ! แล้วเรื่องการขาดน้ำดื่มล่ะ”

คริสส่งสิ่งที่มีลักษณะเม็ดแบบแคปซูลใสๆ เหมือนน้ำมันตับปลาอีกชนิดหนึ่งให้

“นี่คือเครื่องสร้างน้ำให้แก่ร่างกาย ในทันทีที่มันตกถึงกระเพาะอาหาร ช่วยในด้านกระหายน้ำ ให้ความชุ่มชื่นแก่ร่างกายไม่ต่ำกว่า 12 ชั่วโมงต่อ 1 เม็ดเช่นกัน แต่ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เราไม่ควรจะใช้เลย เพราะมันจะไม่ให้คุณประโยชน์ต่อร่างกายในระยะยาวนานต่อไป ผิดกับอาหารและน้ำสะอาดตามธรรมชาติ”

“วิเศษสุด !...”

รพินทร์ยิ้มออกมาได้อย่างยินดี

“ผมก็คิดเหมือนกันว่า ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็จะไม่เอาออกมาใช้ แต่ความจำเป็นอย่างมากที่สุด ซึ่งอาจขาดอาหารหรือน้ำอย่างมากก็ไม่เกิน 3-4 วันเท่านั้น และหลังจากนั้นเราก็จะต้องได้อาหารและน้ำอีกวันยังค่ำ ในระยะที่บุกบั่นกันไป สำคัญให้มีอุปกรณ์เข้ามาแก้ไขตอนภาวะวิกฤต พอปะทะปะทังไปได้ก่อนระยะหนึ่งๆ เท่านั้น ผมไม่สงสัยเลยว่า ทำไมพวกคุณจึงพิชิต

หวกาศหรือเหยียบดวงจันทร์ได้ พวกคุณก้าวหน้ากันในด้านวัตถุและวิทยาศาสตร์ล้ำยุคเหลือเกิน”

“พูดเหน็บเฉียดๆ ให้ต้องคิดอีกแล้ว ทำไม ก้าวหน้าในด้านวัตถุและวิทยาศาสตร์แต่จิตใจเรายังไม่ก้าวหน้างั้นกระมัง?”

“อย่าหาเรื่องจับไหวพริบกันให้มากเกินไปนัก ผมไม่ได้หมายความไปถึงขนาดนั้นหรอก คุณเป็นเทอร์มอมิเตอร์ที่ไวเกินไป คริส ต่อไปนี้จงใช้ความฉลาดของคุณมาร่วมมือกับผมและพวกเราทุกคนแก้ไขปัญหาที่มันจะเกิดขึ้น ดีกว่าที่จะใช้ในการต่อล้อต่อเถียงอะไรกับผมดีกว่า เพราะมันไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นหรอก”

หล่อนมองเขาด้วยหางตาเหมือนจะค้อนแต่ก็ไม่เชิง เพียงแต่สงบปากคำไปเท่านั้น อิสซาเบลถามว่า

“สมัยที่คุณบุกป่ากันดารแถบนี้ในยุคก่อน คุณผ่านพ้นรอดตายมาได้ยังไง?”

สุภาพบุรุษไพรยักไหล่ ยิ้มแค่นๆ

“ผมก็ยังอดประหลาดใจมาจนเดี๋ยวนี้ไม่ได้ว่า ผมและบรรดานายจ้างในครั้งนี้รอดตายกันมาได้อย่างไร ซ้ำยังสำเร็จเสียด้วย ถ้าคุณเชื่อในเรื่องโชคหรือดวงมันอาจเป็นได้ที่ว่า โชคของพวกเราทั้งหมดยังดีอยู่กระมัง แต่ผมกล้าพูดว่า เราเกือบตายกันแทบทุกคนและคนละหลายๆ ครั้ง บางครั้งอดทั้งน้ำและอาหารติดต่อกันตั้ง 2-3 วันจนไม่มีแรงเดิน แต่แล้วในวินาทีที่เรากำลังจะแย่กันจริงๆ ก็เหมือนกับว่าพระเจ้ายังช่วยเราอยู่ ไม่ใครก็ใครสักคนหนึ่งพอจะหาอาหารมาเลี้ยงดูแบ่งปันกันได้ หรือบางขณะเราก็ต้องขุดพื้นดินลงไปเพื่อแสวงหาน้ำ คุณรู้ไหม น้ำ

ที่ไหลซึมออกมาจากพื้นที่เราขุดนั้นมีสีเหมือนโอวัลติน เราก็ยังต้องดื่มเพื่อกันตายชั่วคราว”

แล้วเขาก็ถอนใจ

“ผมจะไม่บุกบั่นไปในเส้นทางนี้อีกเลย ถ้าไม่ใช่เพราะความจำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้ เกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศชาติผมด้วย เช่นที่จำเป็นจะต้องนำทางพวกคุณมาในครั้งนี้!”

“ใจจริงคงคิดอยากจะหันหลังกลับเต็มที”

คริสเอ่ยขึ้นลอย ๆ

พรานใหญ่ก้มศีรษะลง ดวงตากร้านเกรียมของเขามองฝ่าไอแดดยามเช้าออกไปยังราวป่าทะมึนทึบที่เห็นลิบ ๆ อยู่เบื้องหน้า

“ใช่! ถ้าไม่โกหกกัน ใจจริงผมเป็นเช่นนั้น แต่คนอย่างผม ลงได้ลั่นวาจาให้สัจจะไว้แล้วเช่นนี้ แม้ใจจะอยากกลับสักขนาดไหน ผมก็จะต้องรุดหน้าต่อ จนกว่าสองอย่างจะมาถึงสำเร็จในผลงาน หรือมิฉะนั้นก็ดับชีพลงเสียก่อน เพราะฉะนั้นทุกท่านไม่ต้องเกรงผมจะบ่ายเบี่ยงหลบหนีทอดทิ้งพวกคุณไป... เอาละ ผมคิดว่าสายมากแล้ว ใครมีปัญหาอะไรอีกไหม?”

ทุกคนไหวตัวทันที...

รพินทร์ ก็ตะโกนสั่งคนของเขามาเก็บของทางด้านฝ่ายนายจ้างโดยเร็ว เช้าวันนี้พวกกะเหรี่ยงห้วยเสือร้อง และกะเหรี่ยงตะเคียนทองที่อพยพมาสมทบอยู่ที่นั่นด้วย ได้เริ่มออกมายืนออคอยส่งการจากไปของคณะเดินทางเต็มไปหมด ทุก

ฯแเมีแต่ความจงรักภักดีและความเป็นห่วง แต่ก็ไม่อาจแสดงออกมาในรูปใดได้นอกจากยืนมุงดูอยู่เงียบ ๆ

รพินทร์สั่งให้รื้อกระโจมเต็นท์พักนอนแบบเต็นท์สนามขนาดใหญ่ที่ฝ่ายนายจ้างได้ใช้กางในเวลาแรมคืนมาตลอด นับตั้งแต่ออกจากหนองน้ำแห้งมา โดยสั่งให้มอบไว้ให้แก่พวกห้วย-เสียร้อง เพื่อใช้ประโยชน์และเอาไว้ดูต่างหน้า คี๊ธ สแตนลีย์ เฟิตวุธ เห็นเข้าก็ยืนคอแข็ง แต่ไม่กล้าปริปากเช่นไร แต่คริสและอิสซาเบล โวยลั่น

“อะไรกัน รพินทร์ นี่มันเต็นท์นอนของเรานี่ ให้พวกนี้ไว้ทำไม...ทำไมถึงไม่เอาไปด้วย”

“ผมขี้เกียจอธิบาย ด็อกเตอร์ คุณช่วยอธิบายให้สองสุภาพสตรีของเรานี่ได้เข้าใจทีเถอะ”

จอมพรานบอกห้วน ๆ แล้วก็เดินผละไปบงการในการเก็บของ ซึ่งกระทำกันอย่างรวดเร็วฉับไว เบลทำท่าจะวิ่งตามกระชากแขนเขา แต่หัวหน้าคณะคว้าตัวไว้ก่อน”

“อย่าไปวุ่นวายกับเขามาก ๆ เลย เบล เขาสั่งอะไรก็ทำต่างนั้นเถอะ การนำทางเป็นหน้าที่ของเขาโดยตรงอยู่แล้ว”

“แต่อาจารย์คะ...”

“เงียบเถอะ! เต็นท์ทั้งสองหลัง น้ำหนักมันไม่ใช่น้อย รพินทร์ต้องการจะให้พวกเราและคนของเขาคล่องตัว แบกน้ำหนักน้อยที่สุด ต่อไปนี้เราไม่จำเป็นต้องใช้เต็นท์นอนอีกแล้ว ผ้าพลาสติกผืนหนึ่งปูรองพื้น อีกผืนหนึ่งขึงแทนหลังคา กั้นน้ำค้างหรือฝนก็เห็นจะพอเพียง มันถึงเวลาที่เราจะต้องลำบากกันอย่างจริงจังแล้ว”

ทั้งสองหญิงจึงเงียบไป...

อย่างไม่มีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น รพินทร์โบกมือกับลูกหาบพวกนั้น โดยการนำหน้าของอถะ และพะโต้ กะเหรี่ยงอาสาสมัครด้วยใจภักดิ์เป็นคู่แรก ก็แบกหาบขึ้นไหล่นำหน้าไปก่อนทันที ถัดมาจึงเป็นคู่ของลูกหาบที่เป็นคนของเขาโดยตรงจากหนองน้ำแห้ง เกิดและเส่ย ความจริงนั้น แต่ไหนแต่ไรมา อยู่ในฐานะพรานคุ้มกันไม่ต้องแบกภาระอะไรเลย นอกจากปืนคุมขบวนเท่านั้น มาเช้าวันนี้ ในการออกจากห้วยเสือร้อง มุ่งเข้าส่แดนที่เรียกกันว่า 'นรกดำ' เจ้าพรานเด็กหน่ม ลงทนแบกห่อสัมภาระด้วยอีกคู่หนึ่ง โดยแบกเฉลี่ยน้ำหนักมาจาก 5 คู่เดิม เพื่อให้แต่ละคู่ไม่หนักเกินไปนัก คงปล่อยให้จันกับบุญคำเพียงสองคนเท่านั้นที่ไม่ต้องหาบของ แต่ถึงกระนั้นทั้งสองก็ยังต้องสะพายเป้ติดหลังหนักเป็นพิเศษ เกี่ยวกับเครื่องเวชภัณฑ์และเครื่องมือจำเป็นบางอย่างของฝ่ายนายจ้าง

กลุ่มนั้นเดินเข้าขบวนเรียงคว ผ่านพวกหมู่บ้านที่มายืนออคอยส่งอยู่ ซึ่งโบกมือให้ไหวๆ สะเอิงและเมียของมันพร้อมทั้งโบเมียะ กับซอกาเล่เดินตรงเข้ามาที่กลุ่มนายจ้างอเมริกัน ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกันกับรพินทร์ก้าวสวบเข้ามาโดยเฉพาะ สะเอิงเดินจดๆ จ้องๆ เข้าหาหมอเบลและคริส พูดอะไรด้วยน้ำเสียงเครือ ทำตาแดงๆ

รพินทร์แปลให้ฟังว่า

"สะเอิงบอกกับแหม่มผมแดงและผมทอง ว่าจะไม่ลืมพระคุณเลยที่ช่วยชีวิตไว้ และขอขอบคุณพวกนายห้างอเมริกันทั้งหลายทุกคนด้วย ที่ให้ความปรานีช่วยเหลือมาจนกระทั่งนำ

พวกเขามาพบพี่น้องที่ห้วยเสือร้องนี่โดยปลอดภัย และขอให้พวกเราทุกคน จงปลอดภัยในการเดินทาง”

คริสและเบลยิ้ม โดยเฉพาะคริสโอบแขนกอดรอบไหล่สะเอิงไว้

“บอกเขาด้วยคุณรพินทร์ ว่าเราก็ขอบใจในน้ำใจไมตรีของพวกเขา เสียดายที่ร่วมระยะทางกันสั้นๆ เพียงแค่นี้ และการที่เราช่วยชีวิตเขาไว้นั้น คนสำคัญที่สุดไม่ใช่พวกเราสองคนหรอก หากแต่เป็นเพราะบารมีของคนที่ชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์”

รพินทร์กลับเป็นภาษากะเหรี่ยง แต่จะตรงกับคำของคริสทุกถ้อยกระทงความหรือไม่ อเมริกันทั้งหมดไม่อาจทราบได้ เห็นแต่เพียงสะเอิงเอามือคริสไปวางไว้บนศีรษะ แล้วก็หันมาทางเบลกระทำการอันแสดงความเคารพรัก คารวะขีดสุดในอาการเดียวกัน

จากนั้นก็เป็นคำอวยพรด้วนๆ สั้นๆ ของโบเมียะกับซอ-กาเล่

“ขอให้ทุกคนอยู่ดีมีสุข ไม่ตายเสีย เราจะพยายามผ่านเผ่ามาทางหมู่บ้านนี้อีก!”

บิลล์ สแตนลีย์ ประกาศขึ้นในภาษาของตน พร้อมกับไขกมือให้

“ไป นายห้าง ไปตายเอาดาบหน้า!”

ตาเฒ่าบุญคำโพล่งขึ้นมาดังๆ กับทุกคน แล้วก็ก้าวออกเดินนำ โดยตามหลังขบวนลูกหาบทันที ทั้งหมดก็เคลื่อนกันไปเป็นหมู่ เสียงคริสบ่นออกมาว่า

"ตาเฒ่านี่พูดพิลึก แทนที่จะบอกว่าให้ไปสู่ความสำเร็จ ดันมาบอกได้ว่าไปตายดาบหน้า"

เชดวุธหัวเราะกก ๆ อธิบายว่า

"สำนวนภาษาไทยที่ว่า 'ตายดาบหน้า' หมายถึงว่าเราพร้อมที่จะไปเสี่ยงเอาข้างหน้า ในอนาคตที่ยังไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร ไม่ได้แช่งว่าให้เราไปตายหรอก คุณรู้ภาษาไทยก็ควรจะรู้ให้ลึกซึ้งดีพอด้วย ไม่งั้นตีความหมายผิดหมด"

หนุ่มสาวต่างผิวพรรณทั้งสอง ดูเหมือนจะเข้ากันได้สนิทเหมือนเดิมดีแล้วจากการสังเกตของรพินทร์ ซึ่งทำให้เขาโล่งอกขึ้นเป็นอย่างมาก ลอบพยักหน้ากับจันผู้รั้งท้ายขบวนให้ต้อนกลุ่มนายจ้างอเมริกันเหล่านั้นไป ตนเองยังอัดก้นบุรี่ที่เหลืออยู่เล็กน้อยนั้น จนลามถึงก้นฟิลเตอร์ แล้วจึงทิ้งลงกับพื้นใช้เท้าขยี้ดับ ความที่รู้เส้นรู้นิสัยกันดีอยู่แล้ว ไม่มีใครมัวมาคอยกังวลนัก ว่าเขาจะต้องเดินมาพร้อมด้วยหรือไม่ ต่างเดินกันไปตามสบายภายใต้การนำของบุญคำ โดยมีจันรวมกลุ่มอยู่ด้วย

รพินทร์เองบัดนี้ก็โปร่งโล่งใจขึ้นมากแล้ว การเดินกรำกันมาจนถึงห้วยเสือร้อง และการผ่านพบผจญกับมหาภัยมาบ้างตามสมควรของบุคคลใต้การรับผิดชอบเขาเหล่านี้ พอจะวางใจได้ว่า บนเส้นทางเดินข้างหน้าต่อไป คนเหล่านี้ย่อมพร้อมแล้วที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความคล่องตัวพอใช้ทีเดียว เพราะเท่าที่แล้วมานั้นเป็นการอุ่นเครื่องฝึกซ้อมมาแล้วอย่างดีนั่นเอง

เขาหันหลังกลับ มองเหม่ออย่างปราศจากจุดหมายไปทางทิศที่ตั้งของหนองน้ำแห้งอันเป็นบ้าน...เป็นตำแหน่งสุดท้ายของความหวานชื่นที่ได้รับจากแม่ดอกฟ้าดาริน เฮ้อ! หมดสิ้นกันที ต่อไปนี้คงจะไม่มีอีกแล้ว...**ลาก่อน คุณหญิงยอดรัก เราจะพบกันได้เฉพาะในความฝันเท่านั้นนับแต่นี้ต่อไป...**

นกเขาบนยอดไม้สูงขันขึ้นอีกแล้ว จิตใต้สำนึกก็พลันแว่วเสียง...

“จู้ฮูฮุกกรู เขาคูคร่ำครวญ
จู้ฮูฮุกกรู เจ้าร้างนวลโศกซวนซบเซา
เขาเจ้าเอย อย่าเลยร้องทำนองเศร้า
ฉันฟังแล้วฟังเล่าเสียงมันเข้าไปคว้านทรวง...”

สะบัดหน้า ตัดใจ หันกลับมาทางเดิมอีกครั้ง แล้วหักกิ่งไม้ที่โผล่ยื่นออกมาใกล้ตัวงอพับลง ระลึกถึงครูบาอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทสรรพวิชาการให้ พระคุณของบิดามารดาผู้ให้กำเนิด แล้วกลั้นใจสะกดป่าขอเบิกทาง

ตะวันสายในม่านหมอกก็พลันปรากฏดวงขึ้น ณ บัดนั้น ป่าทั้งป่าสว่างไสวราวกับอาบไว้ด้วยแสงอำพัน ทุกสุมทุมพุ่มไม้ทุกขุนเขาใหญ่น้อยที่มองเห็นขวางกั้นล้อมในลักษณะครึ่งวงกลมกระจ่างชัดเด่นตาไปหมด

รพินทร์ ไพรวัลย์ ฉวยไรเฟิลที่วางพิงไว้กับโคนต้นไม้ขึ้นมาคอนไว้ในอ้อมแขน แล้วก็เคลื่อนออกจากที่เดินดุ่มๆ ด้วยฝีเท้าปกติของเขา ตามหลังกลุ่มนายจ้างที่ล่วงหน้าไปก่อนห่างประมาณ 50 เมตรนั้นไปทันที!

หมทางมั้นลาดต่ำลงไปก่อน สู่ป่าหญ้าขมอัน
เป็นทางเดินของพวกกะเหรี่ยงห้วยเสือร้อง
ที่ใช้เป็นเส้นทางเดินเข้าไปเลาะอยู่ริมดงใหญ่
พวกที่หาบหามของล่วงหน้าไปก่อนพอจะรู้เส้นทางในระยะต้น
มี้ดีอยู่แล้ว จากการสั่งบอกล่วงหน้าของรพินทร์ ให้บ่ายหน้า
ไปยังจุดหมายใดก่อน จึงไม่มีการพะวงหลัง ทุกคู่หาบม่ำลิ่ว
ไปอย่างชนิดเด็นสดรีนในสภาพที่ร่างกาย พละกำลังสดชื่น
แข็งแรงเด็มที่ แล้วชั่วมิช้ามิมาม กลุ่มลูกหาบทั้งหมดก็ลับตา
หายเข้าไปในป่าหญ้าขมที่ขึ้นบังสูงท่วมหัว

พวกนายจ้างที่เดินตามเบื้องหลัง จะสังเกตเห็นได้จากรอยเดินที่ผ่านล่วงหน้าไปก่อน และถ้ามองระดับยอดหญ้าไกลออกไปเบื้องหน้า ก็เห็นอาการไหวเอนของยอดหญ้าเหล่านั้นบ้างเท่านั้น

20 นาทีแรก รพินทร์ยังคงเดินทอดน่องล้าหลังสุด เว้นระยะห่างจากกลุ่มนายจ้างประมาณ 40 เมตร แดดเริ่มแรงกล้าขึ้นทุกขณะ จันกับบุญคำ ยังคงทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง เกาะกลุ่มเดินใกล้ชิดไปกับบุคคลทั้ง 5 อยู่ตามเดิมอย่างรู้หน้าที่ดี

เมื่อทั้งคณะ ล่วงเข้ามาอยู่ในบริเวณทุ่งหญ้าขนเช่นนี้ ทัศนวิสัยรอบด้านก็อับทึบไปหมด ไม่สามารถจะมองเห็นอะไรรอบตัวได้เลย ยกเว้นแต่ยอดป่าและขุนเขาระยะไกลลิบๆ ออกไปเบื้องหน้า ที่มองดูผาดๆ คล้ายอินทรียักษ์ ที่ยืนตระหง่านกำลังขยับปีกอยู่ โดยหันหน้ามาหาคณะเดินทาง เทือกเขาอันแลเห็นว่าใกล้ที่สุดนั้น มีรูปลักษณะเช่นนั้น ในมุมที่กำลังเดินกันอยู่ ไม่ว่าจะเป็นส่วนศีรษะ จะงอยปาก หรือหัวปีกทั้งสองที่แลดูกึ่งหุบกึ่งกาง ก็คือลอนของขุนเขาใหญ่น้อยที่เป็นทิวทะมึนอยู่นั่นเอง

อเมริกันทั้งสี่ เหมือนจะนัดแนะกันไว้ก่อนแล้ว ไม่มีใครแสดงความสนใจที่จะหันมาดูหลังเลย นอกจากเดินรุดหน้าไปเรื่อยๆ ด้วยฝีเท้าไม่เร่งรีบอะไรนัก คงมีแต่เชิดวุธเท่านั้นที่มักจะเหลียวหลังกลับมาดูบ่อยๆ ถ้าเส้นทางที่เดินกันไปเป็นแนวเส้นตรง เขาก็อาจเห็นพรานใหญ่เดินดุ่มๆ ตามหลังมาห่างๆ และทุกครั้งที่หันกลับมามอง สิ่งที่เห็นก็คือฝ่ามือที่โบกทำสัญญาณให้เดินไปข้างหน้า หากเส้นทางตอนไหนหักเลี้ยวลัดโดยมีพง-หญ้าขนบัง ก็จะมองไม่เห็นเงาของเขาเลย

30 นาทีก็แล้ว 45 นาทีก็ผ่านไปแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ เท่าที่ทุกคนรู้และเห็นมาแต่แรกว่า เขาเดินตามอยู่เบื้องหลังก็

ยังไม่ปรากฏว่าจะเดินตามมาทันขบวน และเชิดวุธเหลียวกลับไปมอง ก็ไม่เห็นวี่แววของมัคคุเทศก์นำทางเสียแล้ว

หลายต่อหลายครั้งที่สแตนลีย์ปลดวิทยุมือถือประจำตัวขึ้นมา ทำท่าจะเปิดเรียก แต่คริสห้ามไว้

"อย่าค่ะ อาจารย์ อย่าเรียก วันนี้เราจะทดสอบเขาดูเหมือนกัน ว่าเขาจะมาร่วมกับเราในชั่วโมงที่เท่าไหร่ ตำแหน่งไหนของป่า แล้วก็อย่าได้เอ่ยถามถึงเขากับคนของเขาสองคนที่เดินอยู่กับเรานี่เลย ไปกันอย่างนี้แหละ"

หล่อนกระซิบพูดเบา ๆ หัวหน้าคณะยักไหล่ ยิ้มกร่อย ๆ พึมพำ

"ไอ้เสือนี่ อ่านใจหมอยากจริง ๆ"

ในที่สุด 1 ชั่วโมง กับ 7 นาทีผ่านไปแล้ว นับตั้งแต่เริ่มต้นออกจากหมู่บ้านห้วยเสือร้อง ขบวนทั้งหมดก็โผล่พ้นบริเวณป่าหญ้าขนอันกว้างใหญ่ออกมาได้ พอจะมองเห็นทิวทัศน์ได้โปร่งโล่งพอสมควร เป็นป่าแดงอันแห้งกรอบเกรียมพื้นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ แห้งผาก อากาศร้อนอบอ้าวขึ้นทุกทีจนเหงื่อโทรมกายอุดมไปด้วยเนินปลวกใหญ่น้อยขึ้นอยู่เต็มไปหมด ณ ตำแหน่งนี้ แลเห็นพวกลูกหาบที่เดินเรียงเดี่ยวเลาะลัดไปตามแนวปลวกเหล่านั่นอย่างถนัด

แล้วทุกคนก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ระคนอดพิศวงไม่ได้ ที่มองเห็นร่างสันทัดของพรานใหญ่ ยืนอยู่ริมปลวกลูกหนึ่งทิศทางเบื้องหน้าที่ทุกคนกำลังบ่ายหน้าไป กำลังโบกมือ

เป็นสัญญาณตีใบ้กับพวกลูกหาบชี้ทางให้เดินเลียบไปทางด้านซ้ายมือ ขณะเดียวกัน ก็วาดมืออีกข้างหนึ่งขึ้นช้าๆ มาทางกลุ่มของนายจ้าง เชิงเร่งให้ทวีฝีเท้ากระชั้นชิดเข้ามา ระยะที่เห็นนั้น ห่างประมาณ 50 เมตร

"บุญคำ นั่นผีหรือคนกันแน่ เจ้านายบุญคำน่ะ...เห็นเดินอยู่ข้างหลังตลอด โผล่อีกทีไปดักหน้าอยู่โน่นแล้ว มองไม่เห็นเลยว่า เขาลัดทางหรือว่าอ้อมทางไปดักเราออยู่ได้ยังไง?"

สแตนลีย์ร้องออกมาเบาๆ พลางจุ๊ปาก โคลงศีรษะอย่างกลัวใจ

"อยู่ในป่า นายรพินทร์ไม่ใช่ผีหรือคนหรอก นายห้างบ๊อบ แต่เป็นเทวดา!"

ตาพรานเฒ่าบอกมาหน้าตาเฉย

"เขาเหาะ หรือหายตัวได้กระมั้ง!"

เบลพูดเสียงสูง เป่าลมพรูดออกจากริมฝีปากที่เริ่มแห้ง

"เวลาเรามองเห็นแกอยู่ แกเหาะ หรือหายตัวไม่ได้หรอก แต่ถ้ามองไม่เห็น แกก็เหาะ...หายตัว...หรือบางทีก็ดำดิน เบิกภูเขา เปิดถ้ำมุดไปได้..."

แล้วตาเฒ่าก็ยิงฟันหัวร่อ

"ถ้าพวกนายห้างมัวแต่สงกะสัยเรื่องนี้อยู่ ก็ต้องสงกะสัยไปเรื่อยๆ นั่นแหละ เรื่องของเรื่องก็คือ นายรพินทร์เดินเร็วเดินเบา รู้ทาง พวกนายห้างว่าเดินกันเก่งๆ แล้วก้าวไปได้ก้าวเดียว แกก้าวไปแล้วอย่างน้อยก็ 4-5 ก้าว เร่งฝีเท้ากันเถอะ แกเร่งมาแล้ว โบกมือเรียกอยู่เหยงๆ นั่น"

ทั้งชุดของฝ่ายนายจ้าง เคลื่อนใกล้จุดที่รพินทร์ยืนรอ

คอยอยู่เข้าไป จนกระทั่งผ่านถึง พรานใหญ่มีสีหน้าตายด้าน อ่านอะไรไม่ออกอยู่เหมือนเดิม เพียงแต่ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก ทำท่าเหมือนจะวันทยหัตถ์ในลักษณะของทหารอเมริกันปฏิบัติกันอยู่ โดยปาดเฉียงมาเบื้องหน้าผ่านคิ้วขวาของตนเอง เมื่อหัวหน้าคณะเดินเฉียดใกล้เข้ามา สแตนลีย์ยกมือตอบและยิ้มๆ โดยไม่เอ่ยซักถามคำใดทั้งสิ้น คนถัดมาเป็นคริส หล่อนเฉียดผ่านไปเฉยๆ เช่นกัน ทำทีเหมือนจะมองไม่เห็นเขาหรือสนใจอะไรทั้งสิ้น ถัดมาก็เป็นเชิดวุธ ซึ่งพอเห็นเขาก็ยิ้มให้อย่างยินดี นายคธ ผู้เดินเฉียดผ่านเออมมอมาทำท่าจะควาแขนเขาเพื่อจะจูงออกมาจากริมทางให้ไปด้วยกัน แต่พรานใหญ่ฉากหลบเข้าไป 1 ก้าว คี๊ธจึงคว้าผิด

"มูฟ!"

เสียงเขาร้องเตือนเบาๆ แต่หนักลึกอยู่ในคอ นายนั่นจึงต้องเดินตามหลังพรรคพวกไป

คนสุดท้ายคือเบล ในแถวที่เริ่มกระจายออกเรียงเดี่ยวนั้น พอมาถึงตำแหน่งที่เขายืนอยู่ริมทาง ก็หยุดยืนหอบเล็กน้อย

"ร้อน! เหนื่อย" หล่อนร้องขึ้นเบาๆ "ขอน้ำหน่อย ไพร-วัลย์"

"น้ำในกระติกประจำตัวของคุณเองก็มีไม่ใช่หรือ มิหนำซ้ำ แคปซูลแก้กระหายน้ำก็มี ทำไมไม่เอาออกมาทดลองดู"

โดยไม่ยอมเสียเวลาใดๆ ทั้งสิ้น รพินทร์ตอบพร้อมกับก้าวเข้ามา เอามือแตะหลังหล่อน กระตุ้นให้เดินต่อโดยมีเขาเดินมาด้วย เป็นชุดปิดท้าย เพราะขณะนั้นทั้งบุญคำและจันไปเดินอยู่ด้านหน้าแล้ว

"เมื่อ 'สุภาพสตรี' บอกว่าเหนื่อยและหิวน้ำ คุณกลับให้คำตอบแบบนี้หรือ?"

ไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงอะไรทั้งสิ้น เพราะสังเกตดูตั้งแต่เช้าวันนี้มาแล้ว อิสซาเบลดูออกจะเฮี้ยวๆ ตีลูกรวนเขามาตลอด จึงปลดกระติกน้ำของตนเองเปิดฝาส่งไปให้ เบลชำเลืองมองดูเขา กรอกน้ำใส่ปาก ดื่มเข้าไปได้ประมาณ 5-6 อึก แล้วที่เหลือเต็มกระติก หล่อนก็แกล้งเทรดหน้า ราดลำคอและทรวงอกของตัวเองจนเปียกโชกไปหมด และเทเหมือนจะอาบเช่นนั้น จนกระทั่งหมดหยดสุดท้ายในกระติกของเขา คล้ายจะแกล้งกัน แล้วจึงส่งกระติกคืนให้หน้าตาเฉย

รพินทร์ไม่ว่าอะไร รับมาปิดฝา แล้วเหน็บเอวไว้ตามเดิม เมื่อเขาไม่พูดหรือแสดงปฏิกิริยาเช่นไร นอกจากจะตบตะโพกหล่อนเบาๆ เชิงเร่งให้เดินต่อไป หล่อนก็ว่า

"บ้าจริง! นี่คุณไม่โวยวาย หรือด่าอะไรฉันสักคำเชียวรึ?"

"ด่า ในเรื่องอะไรกัน"

"ก็ฉันแกล้งเทน้ำดื่มจากกระติกของคุณ อาบตัวจนหมดนะสิ"

ด้วยเค้าหน้าเกรียมกระด้างตามบุคลิก แต่แววตาอ่อนโยน เขาตอบหล่อนขรึมๆ ว่า

"คุณมีนิสัยเป็นเด็กเกินไป ในการเดินทางมาสู่ความตายครั้งนี้ ผมสงสารคุณมากกว่าทุกคน!"

"สงสาร เรื่องอะไรที่คุณจะต้องมาสงสารฉัน"

"ก็ในความไม่ประสีประสายังไงล่ะ ผมอดน้ำได้ทนกว่า

พวกคุณหลายเท่า น้ำที่ติดอยู่กับตัวผม ไม่ใช่เพื่อตัวผมเองโดยตรงหรอกแต่เผื่อไว้สำหรับพวกคุณในเวลาจำเป็นขีดสุดนั่นแหละ แต่เมื่อคุณมีอารมณ์อยากจะแกล้งผม โดยเทราดตัวเสียให้หมด ผมจะไปเดือดร้อนอะไร เบาตัวขึ้นเสียอีก และถ้าพวกคุณเกิดหมดน้ำขึ้นจริงๆ จะขอจากผมก็แปลว่าไม่มีแล้ว”

“ฉันโง่มากนะ เทียบกับคริสไม่ได้เลย รายนั้นซิถึงจะประกบคุณได้สมน้ำสมเนื้อหน่อย”

จอมพรานสั่นศีรษะ

“คุณไม่โง่หรอก เพียงแต่ว่าคนละสไตล์กับคริสเท่านั้น น้ำที่ราดลงไปบนตัวคุณนะ มันให้ผลเพียงสองประการเท่านั้น ซึ่งผมก็ไม่เห็นว่ามันจะเป็นสิ่งดีงามอะไรขึ้นมา คือหนึ่ง แกล้งทิ้งน้ำของผมเสีย-ลองเชิง ซึ่งผมไม่แคร์ สอง เอาน้ำราดเปียกเสื้อของคุณ เน้นให้เห็นหน้าอกของคุณว่า มันใหญ่โตมหาศาลเพียงไหน น่าลูบ น่าขยำเพียงไร แต่คุณลืมนึกไปว่า พรานและลูกหาบก็เป็นผู้ชายทุกคน ชนวนเซ็กซ์แอ็ปพิลที่คุณไปจุดขึ้นแบบนี้ มันอันตรายสำหรับคุณเอง เกิดพวกนั้นทนไม่ไหว จับคุณขึงพืดรุมข่มขืนเมื่อไหร่ และเป็นเวลาที่ผมขัดขวางไม่ทัน คุณจะลำบากมากกว่าสนุกในเกม เพราะแต่ละคนก็มีอารมณ์เปลี่ยวทั้งสิ้น และที่ผมจะบอกให้ทราบก็คือ จากวันนี้ไปจนถึงพรุ่งนี้เราจะพบแหล่งน้ำอีกหรือเปล่าไม่ทราบ ในเส้นทางที่บ่ายหน้าไป เพราะฉะนั้น เราควรสงวนน้ำเอาไว้ให้มากที่สุด แต่คุณก็แกล้งเททิ้งไปเสียอย่างน้อยก็ 1 ใน 4 ของแกลลอนแล้ว อย่างเปล่าประโยชน์”

“เซอร์เรนเดอร์!”

เบลร้องขึ้นอย่างจำนน แล้วปลดกระติกน้ำของตนเองที่มีอยู่เต็มเปี่ยมส่งไปให้เขา บอกว่า

"คุณเอากระติกของฉันไป มันก็ยังเต็มอยู่เหมือนเดิม แล้วเอากระติกเปล่าของคุณมาให้ฉัน"

"ไม่ต้องหรอก คุณเก็บไว้เถอะ และขอบคุณที่ช่วยทำกระติกที่หนักน้ำของผมให้ว่างเปล่าเบาลง ผมสบายขึ้นอีกแยะทีเดียว"

แล้วเขาก็จูงมือเบลเร่งฝีเท้าขึ้นไปจนทันกลุ่มของนายจ้างพวกนั้นพอเห็นเขาเดินตามมาทัน ก็แปรรูปการเข้าแถวเรียงหนึ่งมากลายเป็นเกาะหมู่

"อาหารมื้อเที่ยงสำหรับวันนี้ ผมขอยืดไปสัก 2 ชั่วโมงได้ไหมครับ เพราะเราออกเดินทางวันนี้สายมากแล้ว"

จอมพรานประกาศกับพวกนั้นเบาๆ

"ตกลง จะกี่ชั่วโมงก็ได้ ต่อไปนี้ไม่มีความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องรักษาเวลาอาหารหรือเวลานอนของเราหรอก สุดแต่ความจำเป็นก็แล้วกัน หิวทนไม่ไหวเมื่อไหร่ก็หยุดกิน ง่วงเพลียเดินไม่ไหวเมื่อไหร่ก็หยุดนอน เอางั้นก็แล้วกัน"

อเมริกันอาวุโสบอกแทนให้แก่ฝ่ายตนทุกคน

"ดีมากครับ ด็อกเตอร์ นี่แสดงว่าคุณเข้าใจสถานการณ์ของพวกเราทั้งหมดได้ดีที่สุด นั่นคือความจริงที่เราจะต้องปฏิบัติกันแล้วนับแต่ออกจากห้วยเสือร้อง"

"เรากำลังมุ่งเข้าหาจุดหมายแรกที่ไหน?"

คี๊ธถามขึ้น รพินทร์ชี้มือข้ามป่าแดงไปยังเทือกเขานกินทรีที่เห็นอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือ

“โน่น! ทิวเขาที่มีรูปร่างเป็นสัญลักษณ์ประจำชาติของคุณนั่นแหละ **อินทรีผงาดปีก!** แต่ลองพิจารณาให้ดีเถอะ จะเห็นว่า จะงอยปากของมันอ้าเผยอเล็กน้อย และทำท่าเหมือนจะถาโถมเข้ามาจิกเราเป็นภักษาหารงั้นแหละ”

ทุกคนมองตาม และก็เห็นในลักษณะที่มัคคุเทศก์นำทางพูดจริงทุกอย่าง ในมุมที่กำลังเดินกันอยู่นี้ ทิวเขาเทือกนั้นมีรูปร่างเหมือนอย่างที่เขาบอกไม่มีผิด เสียงรพินทร์บอกต่อมาว่า

“เดินอีกประมาณ 2 ชั่วโมงเศษ เราจะหยุดพักที่ตีนเขาลูกนั้น แล้วก็ไต่หน้าผาตัดขึ้นบริเวณที่เห็นเป็นโคนของปีกซ้าย อาจสูงและเสี่ยงอันตรายหน่อย และคืนนี้คงต้องพักกันบนส่วนใดส่วนหนึ่งของเทือกที่เห็นเป็นรูปปีกอินทรีด้านซ้ายนั่น ป่าแห้งแล้งตลอด เข้าใจว่าไม่มีแหล่งน้ำเลย จนกว่าเราจะข้ามลงไปยังอีกฟาก จึงเข้าสู่เขตดงดึกดำบรรพ์”

“รู้สึกว่าคุณจะสั่งให้พวกเราทั้งหมดเดินอ้อมป่าแดงไปทางซีกซ้ายนะ ถ้าหลบเนินข้างหนึ่งที่เห็นอยู่ใกล้ๆ นั่นแล้วตัดเป็นเส้นตรงจะไม่ย่นระยะกว่าหรือ?”

คี๊ธออกความเห็นเชิงหารือ

“ใช่! ตามที่คุณว่า มันจะย่นระยะทางเข้าไปได้อีกหลายไมล์ แต่ที่ผมให้บ่ายออกทางซ้ายตลอดดูเหมือนอ้อม โดยใช่ที่นั้น ผมไม่อยากให้พวกเราทั้งหมดเสี่ยงโดยไม่จำเป็น”

“เสี่ยง?”

เกือบทุกคนนอกจากเชิดวุธผู้เพียงแต่ฟังอยู่เงียบๆ ร้องเป็นเชิงถามขึ้นด้วยความสงสัยเป็นเสียงเดียว

“มีมหิงสา...อ้อ! ผมหมายถึงควายป่าอยู่ฝูงหนึ่งประมาณเกือบ 100 ตัว กำลังเดินอยู่หลังเนินที่เคอเนลคี๊ธว่านั่นแหละควายป่าเอเชียดุร้ายและปราดเปรียวกว่าเคฟ บัฟฟาโล ของยาฟริกา โดยเฉพาะควายป่าในดงที่ลึก ออกมาจากห้วยเสือร้องแล้ว ถ้าได้กลิ่นหรือเห็นมนุษย์ จะเป็นฝ่ายชาร์จมากกว่าหนี เราไม่ต้องการเปลืองลูกปืนโดยเปล่าประโยชน์ ไม่ต้องการเสียเวลา และไม่ต้องการให้คนใดคนหนึ่งของพวกเรา ซึ่งอาจเป็นพวกลูกหาบต้องบาดเจ็บล้มตายลง เพราะฉะนั้นหลีกมันเสียลงใต้ลมดีกว่า...และกรณาอย่าขัดแย้งโต้เถียงกับผมในเรื่องอารมณ์ของสัตว์ป่าในแถบที่เราจะมุ่งหน้าไปนี่ สัตว์แทบทุกชนิดทุกประเภทใน ‘นรกดำ’ ไม่กลัวคน แทนที่จะเป็นฝ่ายหนี กลับเป็นฝ่ายเปิดฉากโจมตีก่อนเสมอ แม้แต่กิ้งก่าสักตัวก็อาจกระโดดกัดพวกคุณได้ ถ้าเฉียดเข้าใกล้โดยไม่ระวังตัวให้ดี”

ทุกคนเงียบกริบ**ไม่มีใครคิดว่าเขาจะพูดเกินเลยความจริง หรือ ‘ขู่’ ใดๆ อีกต่อไป เพราะได้บทพิสูจน์มาแล้วว่าพรานนำทางผู้นี้พูดจริงเสมอ ตรงข้ามบางขณะควรพูดบอกเตือนอะไรกันบ้าง กลับไม่พูดเสียด้วยซ้ำ**

“เจ้าผีดิบมันตรัยกับช้างบริวารของมัน จะพบกับเราอีกไหมในหนทางข้างหน้า?”

ที่สุดหัวหน้าคณะก็ถามขึ้นเบาๆ ระหว่างที่เดินเกาะกลุ่มโดยมีรพินทร์ร่วมอยู่ด้วยเป็นครั้งแรก นับแต่เริ่มต้นเดินทางในวันนี้

“ใน ‘นรกดำ’ หรือเส้นทางที่เราจะมุ่งไป คือถิ่นแท้จริงของมัน ถ้ามันยังไม่เข็ดจากการปะทะกับเรามาแล้ว และจะมุ่งร้ายกับเราอยู่อีก มันจะทำได้สะดวกกว่าเส้นทางที่เราผ่านกันมาแล้ว”

“คุณวางแผนยังไงเกี่ยวกับไอ้นรกนี่ เราจะผ่านนิทรานครไหมในเส้นทางข้างหน้า”

คี๊ธถามอย่างอึดอัดใจ

“อย่างที่บอกไว้แล้ว แผนแน่นอนผมยังไม่มี เพราะไม่รู้จะวางแผนอย่างไร ทุกอย่างสุดแต่ปัญหาเฉพาะหน้าแต่ละครั้ง สิ่งที่น่าหนักใจที่สุดคือ มันสามารถไปนำเอาช้างป่ามาเป็นกำลังทำลายล้างพวกเรา ต่อให้ยิงล้มเป็นร้อยๆ ตัวก็ไม่มีวันหมด มีแต่ว่ากระสุนของเราจะหมดก่อน เราต้องทำลายที่ตัวต้นเหตุคืออิทธิฤทธิ์อาคมของมันตรัยให้พินาศไป ผมยังนึกไม่ออกในตอนนี้ว่า จะมีวิธีเช่นไร ส่วนอาณาจักรอาถรรพณ์ที่เรียกว่า ‘นิทรานคร’ นั้น ผมก็จำตำแหน่งแห่งที่ของมันไม่ได้แล้ว เราอาจไม่ผ่านหรืออาจผ่านเข้าไปเมื่อไหร่โดยไม่รู้ตัวก็ได้ แต่ถ้าผ่านเข้าไป ผมจำภูเขาอันเป็นสุสานมัมมี่ของมันได้ ถ้าพบ เราจะสำรวจปากทางเข้าออกของทุกสุสานเท่าที่จะค้นหาได้ แล้วระเบิดปิดทางเข้าออกนั้นเสีย ไม่ให้มันนำเอาซากมัมมี่ออกมาใช้ได้อีก ลำพังซากนักรบตัวใหญ่ที่มันสิงอยู่ในขณะนี้ หากพบอีกเรามีทางกำจัดทำลายได้ ถ้าซากนั้นหมดสิ้นไป วิญญาณร้ายของมันก็จะไม่มีทางไปสิงสู่อยู่ในซากอื่นๆ นำออกมาใช้ได้อีก ในกรณีที่เราปิดทางเข้าออกเสียให้หมด นี่เป็นแผนคร่าวๆ ของผมเท่านั้น เราไม่ได้มีจุดมุ่งหมายโดยตรงที่จะไปต่อสู้หรือตาม

จองล้างกับมัน แต่เรามีจุดมุ่งหมายของเราอยู่แล้วว่า จะต้องไปทำอะไร มิฉะนั้นเสียเวลาแย่ สรุปก็คือ เราจะรุดหน้าไปเรื่อยๆ หลีกเลี่ยงได้ก็หลีก หลีกไม่ได้ก็รับมือ หรือถ้าเป็นโอกาสที่จะทำลายมันได้ ก็ทำลายเสีย โดยจะไม่ยอมเสียเวลาและไม่เปลี่ยนเป้าหมายเดิมของเรา”

ขณะนั้นตะวันจ้าเกือบจะตรงศีรษะป่าโปร่งแห้งแล้ง ไม่มีเงาร่มเลย เบื้องหน้าขบวนลูกหาบที่เดินกันไปอย่างไม่มีการหยุด กำลังลงสู่ทุ่งแฝกแล้ว และเห็นร่องรอยของไฟป่า ไหม้ป่าบางแห่งเหลือแต่ตอ และลำต้นดำเกรียมยืนโด่เด่ บางตำแหน่งก็ยังคุกรุ่นมีควันโชยอยู่ แสดงว่าแล้งจัด ไม่มีฝนตกมาเป็นเวลานานติดต่อกัน ท้องฟ้าเบื้องบนดาษไปด้วยกลุ่มเมฆขาวกระจายเป็นหย่อมๆ แร้งร่อนเล่นลมอยู่ลิบๆ เห็นเป็นเส้นดำลอยอยู่ 7-8 เส้น พื้นดินปนกรวดแห้งเป็นฝุ่น และทุ่งแฝกที่กำลังจะตัดทางฝ่ากันไปนั้นเป็นแฝกที่แห้งตายซาก แดงพืดไปหมด สามารถที่จะกลายเป็นทะเลเพลิงขึ้นมาได้วินาทีใดวินาทีหนึ่งก็ได้ ถ้าหากได้รับเชื้อไฟเพียงเล็กน้อย รพินทร์สั่งให้ทุกคนระวังในเรื่องบุหรี่

ไม่มีร่องรอยของสัตว์ชนิดใดเลยในทุ่งแฝกอันกรอบเกรียมนั้น ทุกคนมีความรู้สึกเหมือนอยู่ในเตาอบยักษ์ **และนี่เป็นครั้งแรกนับแต่เริ่มออกเดินทาง ที่คณะอเมริกันทั้งหมดสำนึกได้ว่า ภูมิประเทศมันทารุณผิดไปกว่าที่เคยผ่านมาแล้ว สภาพแวดล้อมลักษณะของป่าและเขาก็ผิดแปลกไปมาก เหมือน**

จะก้าวเข้ามาสู่อีกดินแดนหนึ่ง ดินแดนซึ่งมนุษย์ไม่ประสงค์ จะผ่านพบนั่นก็คือ 'นรกสันดาป' นั่นเอง

ทุกคนเริ่มกระหายน้ำ และจิบจากกระติกบ่อยๆ มองดูผาดๆ ว่าทุ่งแฝกนั้นไม่น่าจะกว้างไกลนัก ตีนเขาที่พอจะแลเห็นต้นไม้ใหญ่ยืนต้นอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง แต่ดูมันช่างช้าเสียเหลือเกิน ไม่รู้จักหลุดพ้นจากดงแฝกไปถึงที่นั่นได้เสียที ภาพลวงตาเริ่มเกิดขึ้นแล้วในไอแดดที่เห็นอยู่ระยิบระยับสั่นพลิ้วเหมือนมองผ่านเตาออกไป ไหนจะร้อนอบอ้าวแทบดับจิต ไหนจะเริ่มแสบผิวหนังเพราะเปลวแดด และไหนจะเริ่มคันยิบๆ ตามผิวหนังนอกร่มผ้า อันเกิดจากธุลีละอองของพืชตายแห้งบางชนิด หยุดพักก็ไม่ได้ เพราะทนเปลวแดดและแฝกแห้งรอบตัวไม่ไหว เดินต่อไปก็แสนที่จะเหน็ดเหนื่อยอ่อนระโหย

"อร่อยแล้วพี่ มันดุเดือดดีแท้ไอ้ทุ่งแฝกตายซากนี่!"

เชิดวุธพยายามจะเกิดอารมณ์ขัน ร้องขึ้นด้วยเสียงแหบๆ

รพินทร์ฝีเท้าสม่ำเสมออยู่เหมือนเดิม และขณะนี้ก็ยังเดินเกาะกลุ่มอยู่ใกล้ๆ ไม่ผละล่วงหน้าหรือทิ้งหลังห่างไกลออกไป เอื้อมมือมาตบหลัง

"ทนหน่อยครับ เดี๋ยวก็พ้น 'ทุ่งช้างร้อง' นี่แล้ว"

"อ้อ! บริเวณนี้เรียกว่า 'ทุ่งช้างร้อง' เร้อะ"

"พวกคนป่าเรียกบริเวณนี้ว่าอย่างนี้ครับ แปลออกมาแล้วก็คือ 'ทุ่งช้างร้อง' มันก็ใกล้ๆ กับห้วยเสือร้องแค่นี้เอง แต่การร้องของสัตว์สองชนิดที่นำมาตั้งชื่อมันผิดความหมายกัน ที่ห้วยเสือร้องนั้นเสือมันชุมมันก็เลยร้องให้ได้ยินทุกวัน แต่ที่ทุ่งนี่

มันแห้งแล้งกันดารมาก ขนาดช้างถ้าเดินหลงเข้ามาก็ยังร้องเพราะหาอาหารกินไม่ได้”

“อ้อ! แล้ว ‘ท่งรพินทร์ร้อง’ ล่ะมีไหม?”

คริสตินาผู้สงบปากคำมากที่สุด ถามเบา ๆ มาเป็นประโยคแรก ขณะที่ฉุดแขนเบล ซึ่งกำลังจะเซออกนอกทางมีอาการคล้ายจะคะมำหน้าให้เข้าสู่เส้นทางเดิม แล้วจับไว้แน่นเหมือนพยุง

“มี !...”

จอมพรานตอบเสียงลึก ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อจากหน้าผากที่กำลังหยดเข้าตา

“ไม่มะรืน ก็มะเรื่อง หรือวันถัด ๆ ไป พวกคุณได้พบกับ ‘ทุ่งรพินทร์ร้อง’ แน่ ๆ และเมื่อนั้น คุณจะรู้สึกว่า วันที่ภูเขาหินมันถล่มลงมาฝังคุณอยู่ในถ้ำที่แล้วมานั่นน่ะกลายเป็นเรื่องขี้ผงเหลือเกิน”

บัดดลนั้นเอง ทุกคนก็ได้ยินเสียงแผ่นดินสะเทือนด้วยอาการควบของสัตว์ตีนกีบเป็นจำนวนมาก ดังสนั่นออกมาจากป่าแดงที่เฉียดผ่านกันมาแล้ว เป็นเสียงที่มันควบโขยกกันทั้งฝูงไม่ต่ำกว่า 100 ตัว และม่านฝุ่นทางด้านนั้นลอยคลุ้งเป็นควันไปหมด ลอยขึ้นสูง

ราวกับนัดกันไว้ ทุกคนในขบวน แม้แต่พวกลูกหาบที่เดินเข้าแถวกันอยู่เบื้องหน้าพากันหยุดยืนนิ่งกันไปหมด ไม่มีใครเคลื่อนไหว เชิดวุธผู้กำลังจะกรอกน้ำจากกระติกใส่ปาก ก็ถือค้างอยู่เช่นนั้นเอง...

รพินทร์ผละออกจากกลุ่มของนายจ้างที่ยืนกันอยู่เป็นหมู่ เผ่นสองสามพรวดตรงไปที่ยอดปลวกลูกหนึ่ง สูงประมาณ 6-7 ฟต ไต่ขึ้นไปบนนั้น แล้วมองสังเกตการณ์ออกไปยังที่มาของเสียงควบทั้งฝูง สนั่นอื้ออึงไปหมดนั้น อึดใจเดียวก็ตะโกนสั่งการไปยังแถวพวกลูกหาบดังก้อง

"ถอยลงไปก่อน หลบลงทางด้านซ้าย เร็ว!"

"รพินทร์!"

พวกนายจ้างตื่นจากตะลึง ร้องเรียกเขาเป็นเสียงเดียว จอมพรานโดดกลับลงมาที่เก่า ในขณะที่ขบวนลูกหาบทั้งหมดพากันหาบของ วิ่งตะลุยทุ่งแฝกลงไปทางด้านซ้ายมือ โดยเบนออกนอกทิศทางที่กำลังบ่ายหน้ากันไป ส่วนกลุ่มนายจ้างยังคงยืนอยู่ที่เก่า พรานใหญ่ก้าวสวบเข้ามาถึง ก็บอกโดยเร็วว่า

"ไม่ต้องตกใจครับ นิดหน่อยเท่านั้นเอง ควายป่าฝูงนั้นไม่ทราบแตกตื่นอะไร ทั้งฝูงกำลังวิ่งตัดทุ่งบ่ายหน้ามาทางนี้เราจะหาทางให้มันเบนทิศ ไม่งั้นอาจวิ่งผ่านเข้ามากลางขบวนเรา มีหวังถูกเหยียบแหลก"

พร้อมกับกล่าวเขาควักกระเป๋า สะบัดซิปโป้ออกมาเสียงสแตนลีย์ถามเร็วปรื๋อว่า

"คุณจะทำยังไง พวกเราควรยิงไล่ หรือยิงปะทะไว้หรือ"

"ไม่ว่าจะยิงไล่ หรือยิงปะทะ หยุดมันไม่ได้หรอกครับเพราะไม่ใช่ตัวสองตัว แต่ทั้งฝูงเลย และที่นี่ก็เป็นทุ่งโล่ง ผมคำนวณผิดเสียด้วยซ้ำ นึกว่าไม่กี่ตัว ที่ไหนได้ร่วมสองร้อยกระมัง ถ้ามันวิ่งผ่านเข้ามาทางนี้ อย่าว่าแต่เนื้อเลย แม้แต่กระดูกของพวกเราก็จะป่นหมดเพราะถูกเหยียบ"

ราวกับจะรู้กันอยู่ก่อนแล้ว โดยไม่ต้องสั่งการใดๆ เลย บุญคำ กับจัน ล้วงไต้ออกมามัดหนึ่ง กระชากออกจากสายปอที่มัดไว้ โยนมาให้เขาสองสามด้น ตนเองก็แยกจดไต้ติดไฟได้ก็ส่งแจกจ่ายไปให้แก่กลุ่มนายจ้าง บอกอย่างรีบด่วนต่อมาว่า

"กระจายกันออกเป็นแถวหน้ากระดานเร็ว! ใช้ไต้เหล่านี้จ่อติดกับแฝกแห้งให้ลุกขึ้น เว้นระยะห่างคนละประมาณ 10 เมตร เราจะใช้ควันและเปลวไฟเป็นฉากบังคับไม่ให้มันวิ่งฝ่ามาทางด้านที่เราอยู่ แต่ให้เบี่ยงไปทางอื่น พอจุดเสร็จ วิ่งให้เร็วที่สุดตามพวกลูกหาบลงไป!"

ได้รับคำสั่งเช่นนั้น ทุกคนก็เข้าใจทันที ต่างวิ่งเข้ามารับไต้จากมือเขา บุญคำ และจัน คนละอันสองอัน แล้วกระจายกันออกอย่างฉับไวที่สุด โดยไม่มีใครเงอะงะรีรออยู่อีกเพราะเสียงควบแผ่นดินสะเทือนเคลื่อนใกล้เข้ามาเป็นลำดับ รพินทร์ทำตัวอย่างให้ดูก่อน จ่อไฟจากไต้เข้าไปในพงแฝกแห้ง มันก็ผุกฮือขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะความแห้งเป็นเชื้อเพลิงดีอยู่ก่อนแล้ว พร้อมทั้งควันโขมง

บัดนั้นเอง คีธ สแตนลีย์ อิสซาเบล คริส และเชิดวุธ ก็วิ่งแยกกันออกเป็นแถวยาวตลอดแนวทางเดินนั้น ต่างจุดไฟติดกับกอแฝกแห้งลุกขึ้นเป็นหย่อมๆ ท่ามกลางบรรยากาศอันระอุด้าวแทบจะเป็นเตานรกอยู่แล้ว

จึงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ตลอดเส้นทางเดินในแนวยาวประมาณ 40 เมตร ก็ลุกฮือขึ้นด้วยเปลวเพลิงอันร้อนแรงและทวีโหมขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งควันโขมง จันกับบุญคำเอาไต้ที่เหลืออยู่อีกสองสามอันในมัดนั้น จุดติดไฟแล้วปาโด่ง

ลึกเข้าไปในพงแฝก ห่างไกลออกไปยังด้านที่เสียงวิ่งกันมาปาน แผ่นดินถล่มนั้นด้วย ซึ่งมันก็ลุกติดราวกับโยนเข้าไปในบริเวณที่เอาเบนซินราดไว้ก่อนแล้ว

"ถอยได้แล้ว เร็ว บุญคำ นำพวกเจ้านายไป!"

รพินทร์ตะโกน

บุญคำกับจัน โดดเข้ามาต้อนพวกนายจ้างอเมริกัน และเชิดวธ ชี้มือให้วิ่งหลบลงทางด้านซ้ายมือบ่ายหน้าไปสมทบกับพวกลูกหาบ ซึ่งโกยอ้าวกันไปก่อนแล้ว รพินทร์สำลักควันไออยู่แค้กๆ แต่มือโบกเป็นเชิงเตือนให้พวกนั้นล่วงหน้าไปก่อนโดยไม่ต้องห่วงเขา ขณะนั้น ลมก็เริ่มพัด ควันในทุ่งแฝกโขมงไปหมด พร้อมกับเปลวไฟที่ลุกโชติช่วงทำท่าจะเผาผลาญติดต่อกัน กลายเป็นทะเลเพลิงขึ้นทั้งท้องทุ่งอันแห้งแล้ง

แล้วตัวเขาเองก็ครึ่งวิ่งครึ่งเดิน กระโดดข้ามกองไฟตามหลังมา **ทุกคนไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนายจ้างหรือพวกลูกหาบ สามารถเคลื่อนไหวและประสานงานกันได้อย่างฉับไวทันที เพราะความคล่องตัวสูงจากการอุ่นเครื่องที่เคยมาก่อนบ้างแล้ว ทุกคนรู้หน้าที่ดีว่า ตนควรจะต้องทำอย่างไรบ้าง เพื่อความปลอดภัยของตนเองและหมู่คณะ**

ประมาณ 100 เมตร ผละห่างลงจากทิศทางที่จะบ่ายหน้าไป ทั้งหมดไปหยุดยืนรวมกลุ่มกันอยู่ โดยพยายามเบี่ยงหนีขึ้นเหนือทางลม เพื่อไม่ให้กลุ่มควันอันเต็มทุ่งไปหมดนั้นพัดมารม ทุลักทุเลชุลมุนกันพอดู แต่มันก็ได้ผล...

บัดนี้ ท่ามกลางม่านไฟที่ลุกโชติร้อนแรงเป็นไอระยับอยู่แต่ ทุกคนเห็นฝูงของสัตว์ใหญ่สีดำสนิทเคลื่อนเป็นสายตัดผ่านทางทุ่ง แลเป็นขบวนยาวเหยียด ระยะห่างออกไปประมาณ 5 6 ร้อยเมตร แผ่นดินที่ยืนกันอยู่ในขณะนี้สั่นครืดไปหมด เพราะฝีเท้าควบตะลุยเต็มเหยียดเหล่านั้น หัวขบวนของมันอันดับแรกจะมุ่งตรงมายังฝ่ายของมนุษย์ บัดนี้เบนเปลี่ยนทางแล้ว ไหยหัวบ่ายออกแล่นขนานไปกับแนวกองไฟที่กินแฝก มุ่งไปยังป่าแดงเชิงเขาที่เห็นอยู่ลิบๆ ไม่อาจพอที่จะแล่นฝ่าแนวกองไฟเข้ามาได้

เสียงพวกลูกหาบชี้มือร้องบอกกันเอะอะ ส่วนกลุ่มนายช่างยืนเบิกตาโพลง จ้องมองดูกองทัพควายป่าที่กำลังเคลื่อนผ่านหน้าไปกลางทุ่งระยะไม่ใกล้และไม่ไกลนั้นอย่างจังงัง คริสหวักเอากล้องส่องทางไกลออกมาจับภาพ แล้วกระเดือกน้ำลายเผงคอฝืดๆ ส่งต่อไปให้หัวหน้าของหล่อน ดร.สแตนลีย์พอจับภาพปรับเลนส์เข้ากับสายตา ก็คราง “วาว!”

เกือบ 5 นาทีเต็มๆ ที่ขบวนของมหิงสาเหล่านั้นห้อแน่บเป็นสายผ่านหน้าไป จนกระทั่งแลเห็นส่วนท้ายๆ ขบวนของมันกำลังจะเข้าไปยังเนินเขารูปนกอินทรีที่เป็นจุดหมายของทุกคน ฝุ่นที่คลุ้งตลบขึ้นมานั้นราวกับก้อนเมฆ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อ และเถ้าละอองที่จับอยู่บนใบหน้า พร้อมกับถอนใจเฮือก มองหน้าฝ่ายอเมริกัน ทุกคน แล้วยิ้มๆ ให้โดยไม่พูดอะไรเลย ในขณะนี้

เสียงฝีเท้าสะเทือนทุ่งก็ห่างไกลออกไปเป็นลำดับ ทุกคนเหงื่อโชกตัวราวกับอาบน้ำ สำหรับเบลนั้นครั้งแรก ก็เปียกด้วยการแกล้งเอาน้ำในกระติกของเขาราดตัวก่อน ต่อมาก็แห้งลงอย่างรวดเร็วเพราะความร้อนของแสงแดด และอากาศระอุ แต่เดี๋ยวนี้โชกอีกแล้วด้วยเหงื่อ หล่อนประคองมือทั้งสองขึ้นแล้วเป่าลมเหมือนจะให้ลมที่หล่อนเป่า ไล่หลังเจ้าควายป่าจำนวนมหึมาเหล่านั้นไปเสียให้พ้นๆ อย่าได้หวนกลับมาอีก

"ชิบหาย! ถ้าไม่ได้รั้วไฟช่วยไว้ ป่านนี้พวกเราแหลกกันไปหมดแล้ว ผมกะว่าตั้ง 2-3 ร้อยตัวทีเดียวนั่น แต่ละตัวก็น้องๆ ช้าง!"

เชิดวุธครางออกมา

"ใช่! ทิศทางเดิมของมันก็ทำท่าจะห้อตะบึงมาทางด้านเรานี่แหละ โชคดีแท้ๆ ที่รพินทร์ไหวทันเสียก่อน"

หัวหน้าคณะจุ๊ปากเบาๆ ใบหน้าของอเมริกันอาวุโส บัดนี้แดงก่ำเป็นตำลึงสุกเพราะความร้อน ตาสีฟ้าของเขาคงเบิกโตอยู่เช่นนั้น คี้ธสบถอุบอิบด่าพ่อล่อแม่เหตุการณ์ตามเคย ส่วนแม่ผมทองซ่อนความรู้สึกได้ดีเยี่ยม สีหน้าของหล่อนปกติ มีอาการหอบบ้างเล็กน้อยเพราะวิ่งสุดฝีเท้ามาเมื่อครู่นี้ คริสติน่าจัดว่าเป็นผู้หญิงประเภทนักผจญภัยชั้นเยี่ยมหาตัวจับยากคนหนึ่งทีเดียว หล่อนว่องไวกว่าเบลมากนัก และไม่ตื่นตะลึงกับเหตุการณ์จนทำอะไรไม่ถูก จะไม่เป็นภาระของใครให้ต้องคอยกังวลอยู่ทั้งสิ้น

เบลนั้นยังมีอาการละล้าละลัง ต้องคอยเรียกคอยฉุดดึงกัน และค่อนข้างจะโวยวายถ้าเกิดเหตุคับขันขึ้น

“ไปกันเถอะครับ ขืนช้า ดีไม่ดีเราจะถูกย่างสด หาทางออกจากทุ่งแฝกนี่ไม่ได้ มันทำท่าจะกลายเป็นไฟลามทุ่งไปหมดแล้ว และลกเร็วเสียด้วย”

รพินทร์เตือนขึ้นเมื่อเห็นชัดว่าผ่านวิกฤตการณ์ไปได้แล้ว และก็ตะโกนบอกลูกหาบ ทั้งหมดจึงเริ่มเคลื่อนที่อ้อมหนีแนวทางไฟที่ลุกลามกินแดนอย่างรวดเร็ว โดยหลบออกนอกวงล้อมมุ่งทิศทางตามหลังควายป่าฝูงนั้นไป ตัวเขาเองยังเดินรวมกลุ่มมากับคณะของฝ่ายนายจ้าง

“มันน่าจะมีอะไรสักอย่างที่คุณไม่ได้บอกเรารพินทร์” หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นขณะที่เดินมาด้วยกัน

“อะไรครับ?”

“ควายป่าฝูงนั้นมันแตกตื่นหนีอะไรมา มิฉะนั้นมันคงไม่ไผดตะบึงกันอย่างเต็มที่มาทั้งฝูงงั้นหรอก จะว่าตกใจไฟป่าก็ใช่ที่ เพราะเราก็มองไม่เห็นเค้าว่ามันจะลกลามอะไรมากมายนัก นอกจากมีอยู่บ้างประปรายเป็นหย่อมเล็กๆ ห่างกันมาก แล้วพวกมันก็คงจะหากินกันอยู่หลังเนินลูกโน้นมาก่อนนานแล้วหยู่ๆ ก็ควบตะบึงกันทั้งฝูงเหมือนตกใจอะไรอย่างกะทันหันงั้นแหละ จะว่าได้กลิ่นพวกเรา มันก็คงไม่ตกใจถึงอย่างนั้น”

จอมพรานเอานิ้วขยี้จมูก สแตนลีย์เป็นคนช่างสังเกตและละเอียดอยู่ไม่ใช่น้อย

“ผมก็กำลังคิดอยู่เหมือนกัน ว่ามี ‘อะไร’ ที่ทำให้มันเตลิดมาทั้งฝูงแบบนี้ แต่ช่างมันก่อนเถอะครับ อย่าเพิ่งไปคิดค้นต้นเหตุอะไรเลย สำคัญที่สุดก็คือ เราหาทางเอาตัวรอดให้

พ้นจากการถูกพวกมันวิ่งเหยียบได้ก็บุญโขแล้ว เพราะนั่นเป็นปัญหาเฉพาะหน้า...”

แล้วเขาก็ร้องเร่งพวกลูกหาบอีก ให้เดินกันไปอย่างเร็วที่สุด เนื่องมาจากไฟลามทุ่งกำลังขยายแนว ทำท่าจะขวางกั้นหน้าไว้ หันมาบอกกลุ่มนายจ้างอย่างเร่งด่วนต่อไปว่า

“เร็วเข้าเถิดครับ เราต้องทำเวลาให้เร็วที่สุด ดีไม่ดีจะสุกเป็นเนื้อย่างอยู่กลางทุ่งแฝกนี่เอง”

พวกลูกหาบเริ่มหาบของออกวิ่งแล้ว แข่งกับแนวไฟที่ลามไล่เนื้อที่เข้ามาอย่างหาขอบเขตไม่ได้ และไม่มีปัญหา ถ้าไม่มีปาฏิหาริย์ฝนตกลงมาเสียตอนนี้ ทุ่งแฝกทั้งทุ่ง อาณาบริเวณกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาจะต้องกลายเป็นทะเลเพลิงแน่นอน เพราะไม่มีอะไรมาดับได้ จากเชื้อไฟที่คณะเดินทางระดมจุดขึ้นเอง ทางด้านนายจ้าง สแตนลีย์สั่งให้เบลกับคริสวิ่งตามหลังการนำของขบวนลูกหาบไปก่อน จากนั้นสามคนโดยการเป็นพี่เลี้ยงของจันกับบุญคำก็ออกแล่นกันอย่างเต็มเหยียด มีรพินทร์วิ่งเหยาะๆ สังเกตทิศทางลมตามเบื้องหลัง เสียงตาเฒ่าบุญคำตะโกนโหวกเหวกเร่งกลุ่มนายจ้างไม่ขาดปาก ลั่นไปทั้งท้องทุ่ง ผสมกับเสียงลุกฮือ และพายุไอร้อนที่โหมอยู่วูบวาบ

“เร็ว! นายห้าง ห้อจี๋เลย ตามบุญคำมาทางนี้ ไฟมันจะล้อมเราหมดแล้ว ขืนช้าไม่มีทางออกแน่ อย่าไปห่วงนายรพินทร์แก เดี๋ยวแกก็ตามมาได้ แกไล่ไอ้ทรพีไม่ให้แล่นมาเหยียบเราแต่แกกำลังจะเผาพวกเราเข้าให้เสียเองแล้ว วู้ย! ร้อนฉิบโผงเลยวู้ย”

ลมหวนตลบอีกครั้ง ทั้งหมดที่กำลังเร่งฝีเท้ากันสุดฤทธิ์ตกอยู่ใต้ทางลม มองทัศนวิสัยเบื้องหน้าแทบไม่เห็นเลย นอกจากกลุ่มควันที่บังมืดไปหมด และพายุเริ่มพัดแรงตามกฎของธรรมชาติเมื่อเกิดเพลิงขึ้น

เสียงโหวกๆ ชนิดแผดสุดเสียงของรพินทร์ดังมาอีก เร่งเตือนให้สแตนลีย์ เชิดวุธ คริสติน่า เบล และ คี๊ธ ทั้ง 5 คน ไม่จำเป็นจะต้องคอยตามหลังพวกลูกหาบอยู่อีกให้เสียเวลา โดยบอกให้พวกนั้นแล่นหนีแนวไฟเอาตัวรอดออกไปก่อน เพราะถึงอย่างไรก็ไม่ได้แบกหามอะไร ย่อมจะคล่องตัวว่องไวกว่าพวกลูกหาบมาก

สแตนลีย์ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นทันที สั่งให้คนของเขาทั้งหมด รวมทั้งเชิดวุธ โกยแน่บตัดหน้าขบวนลูบหาบซึ่งกำลังหามของวิ่งกันอย่างตุปัดตุเป๋ เป้าหมายเบื้องหน้าที่เห็นอยู่นั้น เป็นทางออกแคบเพียงไม่เกิน 10 เมตรเท่านั้น ที่ไฟจากทุ่งแฝกทั้งสองแนวกาลงจะเคลื่อนเข้ามาบรรจบกัน

มันจะเกิดขึ้นเพราะอะไรก็สุดที่จะเดาได้ในขณะนี้ อาจเป็นได้ในข้อที่ว่าระหว่างที่เริ่มจุดไฟโดยอาศัยไต้เป็นเชื้อเพลิงขึ้นก่อน ต่างฝ่ายต่างก็ขว้างไต้ติดไฟเหล่านั้นออกไปในทิศทางด้านหน้า โดยไม่ได้คำนวณไว้ก่อนว่ากองไฟมันจะเกิดขึ้นในรูปใดไดยเฉพาะเมื่อรอบด้านเต็มไปด้วยแฝกแห้งเชื้อติดเพลิงอย่างดีเผศเชนน

ระยะที่เห็นทางรอดจากการถูกคลอกทั้งเป็นห่างประมาณ 30 เมตร เบลกับคริส จูงมือกันวิ่ง ล้มลุกคลุกคลานระเนระนาด คิดฝันล่วงหน้าไปไม่ถึงว่ากองไฟที่จุดไว้จะเกิด

เป็นเหตุใหญ่ล้อมย่างคณะกันเองเข้า เชิดวุธ สแตนลีย์ และคี้ธ แล่นตามมาทัน ช่วยกันฉุดดึงกระชากแขน แล้วก็ซมซานตาลี-ตาเหลือกรดหน้ากันไป ยิ่งใกล้จุดหมายทางออกเท่าใด ก็เท่ากับวิ่งเข้าหากองไฟใกล้เข้าไปเท่านั้น เปลวไฟจากใบและกอแฝกแห้ง แลบเลียปานจะแข่งแสงตะวันเที่ยง

ทุกคนสำลักควันแทบจะหายใจไม่ออก ไหนจะเหนื่อย ไหนจะไม่มีออกซิเจนเพียงพอ พวกลูกหาบเองก็หาบกระเตงของหัวซุกหัวซุนไปตาม ๆ กัน

ในที่สุดฝ่ายนายจ้างทั้งหมดก็ตัดสินใจวิ่งฝ่าเปลวไฟ ด้านที่เบาบางที่สุดนั้นทะลุผ่านวงล้อมของเพลิงนรกออกไปได้ และพากันตะเกียกตะกายออกไปอีกราว 20 เมตร เพื่อให้พ้นรัศมีอันร้อนแรง

ทุกคนเหนื่อยแทบขาดใจ แต่ก็ลืมความเหนื่อยนั้นไปหมดสิ้นเมื่อหันกลับมา แลเห็นพวกลูกหาบชุดแรกที่จัดว่าวิ่งเร็วที่สุดคือคู่ของเกิดและเส่ยตะเกียกตะกาย หาบของแล่นลิ่วออกมาได้เพียงคู่เดียว อีก 5 คู่ ยังมองไม่เห็นว่าจะโผล่ตามออกมา เพราะควันหนาทึบบังมัวไปหมด ทั้งเส่ยและเกิดทะร่อทะแร่มาถึงก็ล้มแผละ ทิ้งหาบลงนอนหงาย หายใจซี่โครงบานอยู่ จะถามอะไร ทั้งสองก็ยังพูดไม่ออก

สแตนลีย์ก็สั่งการเร็วปรื๋อเป็นรถไฟด่วนกับคนของเขาในทันทีนั้น อย่างคนที่ทันต่อเหตุการณ์เช่นกัน

“คริส เบล เชิดวุธ อยู่ตรงนี้ก่อน ดูเกิดกับเส่ยด้วย ถ้า

ผมพัดควันรมเข้ามาให้ถอยไปทางด้านเชิงเขา ฉันกับคี๊ธจะกลับเข้าไปช่วยพวกนั้นเอง!”

พร้อมกับร้องสั่งอย่างแทบไม่เป็นภาษา อเมริกันอาวโสผู้พิสูจน์บัดนี้แล้วว่า เมื่อถึงภาวะจำเป็นจริง ๆ ขึ้นมา เขาก็พร้อมที่จะเป็นผู้บงการและตัดสินใจทำอะไรลงไปได้อย่างไม่มีการผ่งเลเลย ทั้งสองโยนไรเฟิล และปลดเครื่องหลังติดตัวออกทิ้งไว้ให้พวกที่สั่งให้คุมเชิงอยู่ข้างนอก แล้วตรงไปยังหีบห่อผ่มภาระในหาบที่เกิดกับเส่ยเป็นผู้หาบนำลิ่วออกมาได้ โชคดีเหลือเกิน มันเป็นหีบบรรจุอุปกรณ์และเครื่องมือ ตลอดจนชุดที่จะใช้ในการเข้าตรวจสอบกัมมันตภาพรังสีเข้าพอดี รื้อเปิดออกอย่างรวดเร็ว โดยมีอิสซาเบล และคริส ซึ่งดูเหมือนจะเข้าใจดีอยู่แล้วว่าหัวหน้าของหล่อนต้องการอะไร ช่วยกันแก้หีบห่อนั้นชนิดแข่งเวลา

ชั่วอึดใจเดียว ชุดสำหรับสวมใส่เพื่อกู้ระเบิดนิวเคลียร์ก็ถูกกระชากออกมาสองชุดโยนไปยังสแตนลีย์ชุดหนึ่ง คี๊ธชุดหนึ่ง มันเบาบางมาก ดูผาด ๆ เหมือนหนังเทียมหรือพลาสติก แต่แน่ละ อย่าว่าแต่ไฟธรรมดาเลย แม้แต่กัมมันตภาพรังสีก็ยังไม่อาจแทรกซึมเข้ามาได้ สวมหน้ากากพร้อมสรรพ คลุมหัวปิดหน้า กระป๋องน้ำยาเคมีแท่งขนาดท่อนแขน ยาวอีก 1 ศอก คนละกระบอก แลดูเหมือนมนุษย์อวกาศ แล้วทั้งสองก็วิ่งสวบ ๆ ผ่าฝ่าม่านควัน และเปลวอันร้อนแรงของไฟที่เผาทุ่งแฝกเข้าไปทันที

เชิดวุธไม่เข้าใจอะไรมาก่อนก็ร้อง ‘เฮ้ย!’ ขยับจะทักท้วงและวิ่งตามไปฉุด แต่คริสโดดเข้าล็อกคอไว้

“ปล่อยสองคนนั่น เขาจะกลับเข้าไปช่วยพวกเราทั้งหมดที่ยังติดอยู่ในกองไฟ ทั้งอาจารย์และคี๊ธจะปลอดภัยเมื่ออยู่ในชุดนั้น ไม่ต้องห่วง”

เชิดวุธยืนตะลึง ทำอะไรไม่ถูก คริสพอหยุดเชิดวุธไว้ได้แล้ว ก็ตรงเข้าไปช่วยเบลผายปอดเกิดและเส่ย ที่ทำท่าเหมือนจะนอนหมดสติอยู่

สองหญิงของคณะประสานงานกันทางด้านปฐมพยาบาลอย่างแคล่วคล่องที่สุด รวมทั้งใช้อุปกรณ์ในหีบห่อนั้นด้วย เป็นสเปรย์ของอะไรชนิดหนึ่งเขาก็ไม่อาจทราบได้ แต่พอฉีดเข้าไปที่หน้าและบริเวณปากกับจมูกของพรานเด็กหนุ่มทั้งสอง ก็ปรากฏว่าทะลึ่งพรวดลุกขึ้นนั่งถ่างขา สะบัดหน้าอยู่เร่าๆ

ทางด้านคี๊ธกับสแตนลีย์ ที่วิ่งฝ่าเข้าไปในกองไฟอีกครั้งหนึ่ง มองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าทั้งสองสามารถตะลุยผ่านเปลวไฟที่ไหม้พงแฝกเข้าไปได้ ผิดกับเสื้อผ้าหรือผิวหนังธรรมดา กระบอกเคมีที่ถือติดมือกันคนละแท่ง ฉีดเป็นละอองเหมือนฟองสบู่ พุ่งพรวดๆ เข้าไปใส่กองไฟเบื้องหน้าที่ฝ่าเข้าไปนั้นเป็นระยะๆ ทุกครั้งแห่งการฉีด ฟองสีน้ำเงินแลเห็นชัดจะพุ่งเป็นฝอย ตัดกับกลุ่มควันขาว และเปลวเพลิงสีแสดที่ลุกฮืออยู่ ช่วงยาวประมาณ 3 เมตร และทุกครั้งที่มันฟูออกไป เปลวไฟที่กำลังลุกอยู่ในตำแหน่งนั้นดับโทรมลงในทันที ยิ่งกว่าใช้น้ำสาด

ทั้งสองบุกตะลุยฉีดย้อนกลับเข้าไปทางเดิม แลเห็นเป็นช่วงเข้าไปอย่างชัดเจน

เพียงแค่ไม่ถึง 3 นาทีเท่านั้น คนที่เต้นเหยงๆ เป็นกบถูกไฟลนอยู่บนตะแกรงก็หลุดรอดออกมาได้อีกสองคน คือเฒ่าบุญคำและจัน ครามของฟองสีน้ำเงินจับตัวเต็มไปหมด พอออกมาได้ทั้งสองก็วิ่งโซซัดโซเซเข้ามารวมพวก ชี้โบ้ชี้เบ้ไปทางเบื้องหลัง ตะโกนบอกอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ จากนั้นลูกหาบก็โผล่ผนลานกันออกมาทีละคู่ สะบักสะบอมแทบจะขาดใจล้มกลิ้งไปด้วยกันทั้งสิ้นจนครบหมดทุกคน ทั้งหมดล้มบ้างคลานบ้างแต่ก็ยังมีกำลังพอที่จะช่วยกันแบกของซึ่งเห็นชัดว่ายังไม่มีสิ่งใดถูกไฟไหม้ไป ตรงเข้ามารวมกลุ่ม ทั้งเชิดวุธ เบล และคริสกระโดดเข้าไปหาบุญคำ ตะโกนเป็นเสียงเดียว

“พรานใหญ่อยู่ไหน พรานใหญ่!”

บุญคำพูดอะไรไม่ออก พอมาถึงก็ทำตาเหลือก ทิ้งตัวนั่งแปะลงกับพื้นแยกเขี้ยวขาวแหง่ เชิดวุธหันขวับไปคว้าคอจันไว้เขย่าโดยแรง

“คุณรพินทร์ละ จัน?”

เสียงของนายทหารหนุ่มยังกะฟ้าร้อง กายสั่นเทิ้มไปหมดเมื่อมองเห็นทุ่งแฝกเป็นทะเลเพลิงไปจริงๆแล้วแม้ว่าจะมองเห็นช่องทางโล่งเป็นเส้นเล็กๆ ที่สแตนลีย์กับคี๊ธบุกเข้าไป แต่แล้วชั่วพริบตา อเมริกันทั้งสองก็หายลับไปในม่านไฟอีกเช่นกัน

“นายยังอยู่ข้างหลัง...ข้างหลังโน่น ไม่รู้จะหลงทิศหรือเปล่า เพราะควันมันมัวไปหมดมองอะไรไม่เห็นเลย นายทหาร”

จันบอกกระหึดกระหอบ

เชิดวุธทนไม่ได้อีกแล้ว เขาตั้งท่าจะเผ่นออกไปอีก พอแล่นไปได้สองก้าวก็ถูกคริสผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ เตะตัดข้อเท้าด้วยหลักของคอมมานโดล้มกลิ้ง หล่อนทิ้งตัวลงเอาเข่ากดหลังเขาไว้

“ยู อีเดียท! จะเข้าไปถูกเผาอยู่ในนั้นหรือยังไง อาจารย์กับคี๊ธบุกเข้าไปช่วยแล้ว ตัวเปล่าๆ คุณขืนเข้าไปก็เหมือนแมลงเม่าบินเข้าหาเตาไฟเท่านั้น”

หล่อนไม่พูดเปล่า กระซากคอเชิดวุธมาแล้วตบฉาดเหมือนจะเรียกสติให้คืนมา

ได้ผล เชิดวุธนั่งหน้าชาดิกสะบัดหน้าอยู่เร่าๆ **เขาลืมตัวหมดสติไปจริงๆ ด้วยความรักและเป็นห่วงรพินทร์ และในภาวะเช่นนี้แสดงชัดอีกครั้งว่า คริสติน่าเฉียบขาดดุดันเพียงไร**

“ด็อกเตอร์กับคี๊ธ มีวิทยุติดตัวเข้าไปด้วยหรือเปล่า?”

เขาถามละล่ำละลัก ตะกายขึ้นมายืนกระสับกระส่าย และคริสคว้าข้อมือไว้มั่น อีกมือหนึ่งกำเอ็ม 16 ไว้ ถ้าหากเขายังไม่เชื่อ ขืนดื้อดึงที่จะเสี่ยงบุกเข้าไปในทะเลเพลิงของทุ่งแฝก อาจมีหวังถูกหวดปลายคางด้วยปืนแน่นอน และถ้าเจอะเข้าคราวนี้คงถึงขั้นหลับ

“ไม่ต้องเรียกวิทยุซักถามอะไรขณะนี้ให้เสียเวลา อาจารย์กับคี๊ธไม่ได้เอาวิทยุประจำตัวเข้าไปด้วยหรอก ไม่ว่าอะไรขืนเอาไปตอนนี้มันก็ไหม้หมดเท่านั้น นอกจากเครื่องดับเพลิง และชุดป้องกันไฟเท่านั้น!”

เปลวไฟยังลุกเต็มทุ่งและรุนแรงขึ้นทุกขณะมองอะไรก็ไม่เห็น นอกจากไอระยิบระยับของความร้อนและควันหนาทึบที่หน่ำซ้ำ ไฟบางส่วนยังทำท่าจะลามไล่ที่เข้ามายังตำแหน่งที่ทั้งหมดซึ่งรอดออกมาได้แล้วอีกด้วย

ไม่มีวี่แววของคี๊ธและสแตนลีย์จะโผล่กลับออกมาให้เห็นที่นี่ไม่กระไรนัก เพราะบุคคลทั้งสองอยู่ในชุดที่ป้องกันไฟอย่างดี อาจร้อนบ้างแต่ก็คงไม่เป็นอันตรายแน่ แต่รพินทร์ ไพรวัลย์เล่า บัดนี้เขาอยู่ที่ไหน ไม่มีใครได้ยินแม้แต่เสียงร้องหรือให้สัญญาณใดๆ ของเขาเลย

"ขนย้ายของ ขยับถอยหนีไฟอีก 20 เมตร!"

คริส หรือ ไลล่า อาร์มิเตจ ประกาศก้องเมื่อเห็นไฟลามไกเข้าที่หยุดพักของทุกคนเข้ามาอย่างไม่น่าไว้วางใจ บัดนี้ เมื่อปราศจากสแตนลีย์ คี๊ธและรพินทร์ หล่อนกลายเป็นผู้บงการแทนคำสั่งแล้ว

พวกลูกหาบที่นั่งยองๆ มองดูเปลวไฟรอคอยการโผล่หน้าออกมาของเจ้านายอยู่ก็ลุกขึ้นกันทันที ไม่ทันใจหล่อน คริสเอาปากกระบอกปืนหวดซ้ายหวดขวา บางขณะก็ใช้เท้าเตะถีบผลักไสอย่างรวดเร็ว แสดงออกถึงธาตุแท้ที่ซ่อนอยู่มิดเม้นมานาน

เชิดวุธเองก็เพิ่งจะมาเห็นชัดเอาด้วยความตกใจบัดนี้เอง

คริสคือ แม่เสือร้ายชัดๆ

ขนาดเบลเองที่พะวาพะวงเงอะๆ งะๆ อยู่ก็ถูกหวดคอเหวี่ยงให้วิ่งหัวซุกไป ตัวหล่อนเองก้มลงคว้าไรเฟิลของคี๊ธและสแตนลีย์ กับเครื่องหลังอีกสองถุงหิ้วขึ้นมาด้วยพละกำลังที่แข็งแรงเกินคาด เดินคุมท้ายขบวนไปเพื่อถอยร่นไปตั้งหลักใหม่

เชิดวุธรู้สึกตัวแล่นตามมาด้วย ช่วยรับเอาไรเฟิลของอเมริกันทั้งสองมาจากหล่อน ทุลักทุเลฉุกละหุกกันอีกพักใหญ่

พอถอยไปตั้งหลักห่างจากที่เดิมได้ก็หยุดกันอีกครั้ง หันกลับไปทางเดิม แล้วพวกลูกหาบก็ร้องโวยวาย ชี้มือกันสลอน

"โน่น! นายห้างคี๊ธกับนายห้างบ๊อบโผล่ออกมาโน่นแล้ว แต่ไม่มีนายรพินทร์ออกมาด้วย!"

จริงดังว่า ท่ามกลางสายตาที่จ้องมองอย่างตื่นตะลึง ทุกคนเห็นร่างในชุดเหมือนมนุษย์อวกาศสองร่างวิ่งสวบ ๆ เผ่นออกมาจากแนวม่านไฟนั้นอย่างลกลน มือที่เคยถือกระบอกเคมีดับเพลิง บัดนี้ว่างเปล่า แสดงว่าฉีดเบิกทางเข้าไปจนหมดแล้วและคงจะโยนทิ้ง หลังจากนั้นก็เล่นผละหนีออกมาเพราะคงทนความร้อนอยู่ต่อไปไม่ไหว พอหลุดออกมาได้วิ่งแจ้นตรงเข้ามายังพรรคพวกทันที พร้อมกับโบกมือว่อนไปหมด

"รพินทร์ เขาเอารพินทร์ออกมาไม่ได้!"

เชิดวุธเต้นผาง ตะโกนออกมาสุดเสียง

ถูกแล้ว ไม่มีแม้แต่เงาของรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่จะปรากฏติดตามคนทั้งสองออกมา

คริสเบล และพรานพื้นเมืองตลอดจนลูกหาบทุกคนเบิกตาค้าง เงียบกริบกันไปหมด

"โอ ก๊อด...พลี๊ส...พลี๊ส..."

เสียงเบลครางออกมาแผ่วเบาที่สุดจากริมฝีปากที่ขมุบ-ขมิบ

คริสกัดริมฝีปากแน่น มือที่กำเอ็ม 16 อยู่ ปล่อยปืนกระบอกนั้นตกลงกับพื้นโดยไม่รู้ตัว มือทั้งสองยกขึ้นปิดปากไว้

แน่น ส่วนคี๊ธกับสแตนลีย์พอพ้นแนวกองเพลิงออกมาได้ ก็วิ่งพลางถอดหน้ากากพลาง ร้องบอกแทบไม่เป็นภาษาคนมาว่า

“เราหาเขาไม่พบ หาเท่าไหร่ก็ไม่พบ จนแก๊สดับเพลิงหมด”

นั่นเป็นเสียงโหวกๆ แหบพร่าที่ล่วงหน้าเข้ามาก่อนของแมริกันทั้งสอง...

แล้วทั้งสองก็วิ่งหอบฮากๆเข้ามาถึงตำแหน่งที่ทุกคนวมคอยอยู่ก่อนแล้วด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูก

เบื้องหน้าของทั้งคณะยามนี้ ทุ่งแฝกลุกลามติดไฟเป็นทะเลเพลิงไปหมดแล้ว ในเนื้อที่อาณาบริเวณอันกว้าง และลามติดต่อกันไปอย่างแทบจะหาขอบเขตสิ้นสุดมิได้ทุกทิศทาง รวมทั้งไล่เนื้อที่กินแดนเข้ามายังตำแหน่งที่ทุกคนถอยมาตั้งหลักใหม่อยู่ในขณะนี้ด้วย ซึ่งแน่ละ ถ้ายังขืนยืนกันอยู่ตรงนี้ต่อไปอีก แค่ไม่กี่นาทีก็ถึงตัวแน่ ความร้อนจากไอไฟน่าสะพรึงกลัวมาก และเหนือเปลวไฟอันกว้างใหญ่นั้นคือหมอกควันเต็มไปหมด พายุเริ่มพัดแรงขึ้นทุกขณะ ไม้ยืนต้นตายซากที่เคยเห็นยืนอยู่ในระยะห่างๆ กัน บัดนี้ ไฟลามเลียติดไหม้โชนหมดแล้ว

คงมีแต่ฝ่ายนายจ้างเท่านั้นที่ยืนในอาการที่ยังตัดสินใจที่จะทำอย่างไรต่อไปไม่ถูก ส่วนพรานพื้นเมืองสี่คนและพวกถูกหาบลงนั่งยองๆ กับพื้น ทุกสายตามองจ้องไปยังทะเลเพลิงที่เห็นโชติช่วงอยู่เบื้องหน้า

“หาเขาไม่พบ หรือว่าพบศพเขาถูกไฟเผาอยู่ในนั้น?”

เชิดวุธแผดเสียงตะโกนถามคี๊ธ และสแตนลีย์ขึ้น นายผมทรงลานบินพูดไม่ออก หน้าซีดเหมือนศพ สแตนลีย์ ยังพอมีสติสัมปชัญญะอยู่บ้าง กัดริมฝีปากพร้อมกับสั่นหัว

“ถ้าพบศพ เราก็ต้องหามเขาออกมาแล้ว แต่นี่เราไม่ได้วี่แววร่องรอยอะไรเลย เราบุกลึกเข้าไปในแนวกองไฟร่วม 50 เมตร ค้นหาดูจนทั่วบริเวณที่เราคิดว่าเขาควรจะติดอยู่แถว ๆ นั้น แต่เราไม่พบอะไรเลย นอกจากไฟ-ไฟ-รอบด้านไปหมด พร้อมทั้งกลุ่มควัน ขนาดอยู่ในชุดป้องกันไฟ เราก็แทบจะทนความร้อนไม่ไหว และหมดหนทางที่ทนต่อไปได้ เมื่อเคมีดับเพลิงของเราฉีดจนหมด”

“ในบรรดาพวกลูกหาบเราหรือลูกหาบทั้งหลาย ถามกันดูซิ ใครเป็นคนเห็นเขาครั้งสุดท้าย”

คริสตินาร้องถามมา เหมือนจะเป็นการประกาศไปยังทุกคน

“ก็เห็นกันอยู่ในหมู่พวกเราว่า ขณะที่ไฟมันเริ่มตีวงล้อมเข้ามา รพินทร์อยู่หลังพวกเราทั้งหมด ร้องสั่งให้พวกเราวิ่งตัดหน้าพวกลูกหาบออกมาก่อน โดยไม่ให้ห่วงพะวงถึงอะไรทั้งสิ้น ให้ต่างคนต่างเอาตัวรอดออกมาก่อน”

เชิดวุธละล่ำละลัก การพูดจาโต้ตอบของทั้งคณะเร็วปรื๋อล้งเล้งแทบจะจับศัพท์ไม่ได้ แล้วนายทหารหนุ่มก็ไล่เบี้ยไปทางบุญคำกับจัน

“ลุงคำ เห็นคุณรพินทร์ตอนไหน?”

ตาพรานเฒ่าบุญคำ สมุนขวาของสุภาพบุรุษไพร เอา

ก็เงยหัวอันขอดหยิกไปด้วยเส้นผมสั้นๆของแก ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

"บุญคำก็เห็นเหมือนอย่างที่พวกเจ้านายเห็นนั่นแหละนายตะโกนไล่เราอยู่ข้างหลัง บุญคำชักช้าอยู่ยังถูกแกกระทุ้งด้วยสันเป็นให้ออกแล่นแน่บมาพร้อมกับไอ้จัน ตามหลังพวกเจ้านายออกมา แล้วไฟมันก็ล้อมจนได้ สำลักควันแทบตาย ถ้านายห้างใหญ่ก๊ะนายห้างคี๊ธไม่บุกเข้าไปช่วยตะกี้ ทั้งบุญคำและไอ้จันสุกอยู่ในไฟนรกนั่นแล้ว ถึงไอ้พวกนี้ก็เหมือนกัน กำลังจะตายร้อนกันทั้งหมดถ้านายไม่เข้าไปช่วย"

ประโยคหลัง แกชี้มือไปยังบรรดาลูกหาบทั้งหลาย

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างตระหนักดีอยู่แล้วว่าในนาทีวิกฤตขีดสุดที่ผ่านมาหยกๆ นั้น แต่ละคนของฝ่ายตนตกอยู่ในสภาพเช่นไรบ้าง ขนาดคริสและเบลที่วิ่งฝ่าออกมาได้เป็นคู่แรก เส้นผมก็ยังแทบไหม้เกรียม และเกือบจะหมดแรงวิ่งเพราะหายใจไม่ออก เนื่องจากม่านควันที่หนาทึบไปหมด สำมะหาอะไรกับพวกลูกหาบที่ตามออกมาทีหลังจะไม่ยิ่งหนักลงไปกว่า

และมันก็เป็นความจริงในข้อที่ว่า ถ้าสแตนลีย์ และคี๊ธไม่หวนกลับเข้าไปช่วยไว้ได้อย่างทันการณ์ อย่างน้อยที่สุดพวกลูกหาบทั้ง 5 คู่ก็คงจะเป็นอันตราย ผิวหนังไหม้พองบาดเจ็บสาหัสอย่างแน่นอน แม้จะทุรนทุรายหนีพ้นกองไฟออกมาได้ ซักถามไล่เลียงเป็นรายตัวไปในบรรดาลูกหาบทุกคน **ก็ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าครั้งสุดท้ายใครเห็นรพินทร์อยู่ในลักษณะไหนที่ใด ทุกคนได้ยินแต่เสียงตะโกนร้อนเร่งของเขาที่แผดมาจากเบื้องหลัง สั่งให้วิ่งหนีออกมาเท่านั้น**

นั่นก็แปลว่ารพินทร์ ไพรวัลย์รั้งท้ายทุกคน เพื่อทำหน้าที่ต้อนทั้งหมดให้แล่นออกมาในทิศทางเดียวกัน เพราะห่วงว่าจะมีใครพลัดหลงอยู่เบื้องหลัง

แล้วตัวเขาเองเล่า บัดนี้ไปอยู่เสียที่ไหน ท่ามกลางไฟนรกที่กำลังแดงฉานเต็มทุ่ง

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไปนั่นเอง เบลชี้มือไปเบื้องหน้า

“ลุค เอ้าท์!”

ทั้งหมดผงะหลังด้วยไอร้อน ลมหวลพัดมาทางด้านที่ทั้งคณะมาหยุดตั้งหลักกันอยู่ ควันทึบกลุ่มใหญ่ผสมกับเปลวไฟราวกับลิ้นมังกร แลบปราบพุ่งเข้ามาใกล้ อุณหภูมิสูงของมันทำให้ผิวหนังแสบไปหมด มันกำลังลามไล่เนื้อที่อันทุกคนชุมนุมพูดจากระหึดกระหอบกันอยู่อย่างรวดเร็วราวกับมีวิญญาณร้ายเข้าสิงลุกกินแดนพรวดๆ เข้ามาเร็วเหลือเกินเพราะพายุช่วย

“ถอยก่อน เดี๋ยวนี้ ขึ้นเนินเข้าหาตีนเขา!”

สแตนลีย์ตัดสินใจสั่งการในบัดนั้น ซึ่งก็ถูกต้องแล้ว มันต้องถอยกันแน่นอน ถ้าไม่ถอย ไฟมันก็ไล่กระชั้นชิดติดพันเข้ามาถึงตัวอีกจนได้

ทั้งหมดเคลื่อนไหวกันอย่างฉุกละหุกอีกครั้ง พวกลูกหาบเผ่นพรวดคว้าสัมภาระขึ้นหาบ ออกวิ่งอ้าวตรงไปยังเนินเขาของป่าโปร่ง เหนือบริเวณทุ่งแฝกทันที โดยการนำของบุญคำและจัน เชิดวุธและฝ่ายนายจ้างทั้งหมดคอยต้อนอยู่เบื้องหลัง คนเหล่านั้นวิ่งพลางเหลียวหน้าเหลียวหลังดูไฟที่ลามไล่

เข้ามาพลาง ไม่มีอะไรที่จะทำได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว ไม่มีทางเลือกจริง ๆ เพราะขืนปรึกษาหารือกันอยู่ที่เดิมก็ถูกเผาทั้งเป็นแน่ กระหืดกระหอบทุลักทุเล แข่งกับความเป็นความตายกันดีกพัก แต่ก็ไปด้วยกันทั้งหมู่โดยไม่แยกแตกพวกจนกระทั่งมาถึงพื้นหินโล่ง ๆ อาณาบริเวณกว้างประมาณ 100 เมตร ก่อนจะเข้าสู่เนินเขาอันเป็นป่าแดง มีความหวังอยู่แต่เพียงว่าต่อให้เผมจะพัดนำพาไฟให้ลุกไล่มาอย่างไรก็ตาม มันคงจะมาสะดุดชะงักสุดสิ้นขอบเขตเอาตรงบริเวณพื้นหินที่ขวางกั้นอยู่ และควรจำกัดวงสกัดกันไว้ได้เนื่องจากไม่มีเชื้อติดไฟในบริเวณนั้น

พอขึ้นถึงเนินป่าแดง บริเวณโขดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ทั้งหมดก็หยุดลงอีกครั้ง เหน็ดเหนื่อยกันแทบขาดใจและสิ้นเรี่ยวแรงไปตาม ๆ กัน สแตนลีย์สั่งให้เอาผ้าพลาสติกใหญ่ผืนหนึ่งขึ้นมาขึงกั้นบังแดดอันแรงกล้าอาศัยเงาร่มชั่วคราวก่อนโดยขึงลวก ๆ ในระหว่างก้อนหินสองก้อน ทุกคนเข้าไปอาศัยหลบแดดอยู่ใต้ร่มเงานั้น แม้บรรยากาศจะระอุอ้าวด้วยไฟจากทุ่งเบื้องล่างและตะวันเที่ยงอันแผดจ้าเช่นไร ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรบังร่มบ้างเลย

ณ ที่นี้ พักหายใจและตั้งหลักอีกครั้ง ซึ่งถาวรและปลอดภัยกว่าที่จะอยู่ยังบริเวณใกล้กับทุ่งแฝกเบื้องล่าง ปัญหาเรื่องการสูญหายไปในกองเพลิงของมัคคุเทศก์นำทางยังเป็นปัญหาใหญ่อันหนักอึ้งที่สุดของคณะทั้งหมด และดับปัญหาอื่น ๆ ที่เคยมีอยู่ออกไปโดยสิ้นเชิง นอกจากจะพะวงอยู่ในเรื่องเดียวเท่านั้นว่ารพินทร์เป็นตายร้ายดีประการใด แต่จากการมองลง

ไปยังทุ่งเพลิงเบื้องล่าง ฝ่ายนายจ้างทุกคนรู้สึกหมดหวังเสียแล้ว เพียงแต่ไม่มีใครกล้าพูดออกมาโดยตรงเท่านั้น ทุกคนพยายามส่องกล้องประจำตัวกวาดหาไปรอบๆ ในแนวทิศทางทุ่งแฝกเบื้องหน้า ซึ่งก็ไม่เห็นอะไร นอกจากกลุ่มควันและไอระยับของความร้อน

"ไม่น่าเลย ไม่น่าจะเป็นไปได้..."

สแตนลีย์ครางออกมาเหมือนจะพูดกับตนเอง

"เขาคงสำลักควัน หมดอากาศหายใจหรือ มิฉะนั้นก็หลงทาง หาทิศไม่ถูกท่ามกลางวงล้อมของไฟ"

คี๊ธกระซิบแหบพร่า แหม่มสาวทั้งสองยังเงียบกริบอยู่เช่นนั้น เท่าๆ กับพรานพื้นเมืองและลูกหาบทุกคน ข้างเชิดวุธบัดนี้แทบบ้า โพล่งออกมาว่า

"นายสองคนมีชุดกันไฟอย่างดี มีเครื่องดับเพลิงพร้อมบุกเข้าไปยังไงถึงหาเขาไม่พบแม้แต่ซาก?"

"อยากลองดูด้วยตัวเองไหม?"

คี๊ธชักเดือด หันมากระชากเสียงถามห้วนๆ

"ไอ้ชุดที่เราใช้อยู่นี่นะ มันไม่ได้กันไฟโดยตรง มันเพียงแค่ช่วยไม่ให้ผิวหนังไหม้พองเร็วเกินไปนัก และเครื่องดับเพลิงขนาดจิ๋วนั่นก็เหมือนกัน มันใช้ได้ในช่วงจำกัดเท่านั้น พอฉีดหมดมันก็หมดท่าแล้ว นายนึกหรือว่าถ้าเราสวมชุดนี้แล้วจะเดินเล่นในทะเลเพลิงที่เห็นอยู่นั่นได้นานๆ นับเป็นชั่วโมง เพื่อค้นหาผู้กล้าหาญของเรา ถ้านายคิดอย่างนั้นละก็เอาเลย เรายังเหลือเครื่องดับเพลิงอยู่อีกสองท่อ นายเอาชุดนี้ไปใส่ แล้วถือเครื่องดับเพลิงเข้าไป บางทีนายอาจพบกระดูกของรพินทร์ที่

ไหม้ไฟยังไม่หมดเข้าบ้าง แต่รับรองได้ว่านายจะไม่มีโอกาสโผล่กลับมาได้อีกเลย”

เชิดวธก็คนจริงเหมือนกัน หรือมิฉะนั้นเขาก็คลั่งไปเสียแล้ว ผลักอกคี๊ธเซไปแล้วโดดเข้ามาที่ชุดป้องกันกัมมันต-ภาพรังสีที่สองคนถอดออกจากตัวกองไว้ ขยับจะสวมใส่เข้ากับร่างกาย ขณะนั้นเอง ดร.สแตนลีย์ผู้อยู่ใกล้ชิดที่สุดก็ถลันเข้าประชิด ฉกหมัดขวาช่วงสั้น โครมเข้าไปที่กระโดงคาง นายพันตรีแห่งกองทัพบกไทยผงะหงายผลึ่ง เพราะโดนเข้าจุดยุทธศาสตร์สำคัญล้มลงไปกับพื้น เบลคว้ารับต้นคอไว้ได้ ก่อนที่ศีรษะจะกระแทกพื้นบาดเจ็บมากกว่านั้น แล้วประคองไว้

เชิดวุธสะบัดหน้าอยู่เร่า ๆ แต่ยังลุกขึ้นไม่ไหว

อเมริกันอาวุโสผู้ไม่เคยปรากฏว่าจะกระทำการใด ๆรุนแรงหรือว่ามีฝีมืออะไรในด้านนี้เลย ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

“เสียใจ ลูกชาย ที่ผมจะต้องทำอย่างนี้...”

สแตนลีย์พูดช้า ๆ หนักแน่นมั่นคงในน้ำเสียง เป็นภาษาของตนซึ่งแปลออกมาได้ความว่าเช่นนั้น

“ถ้าแม้ว่าพวกเราจะเคราะห์ร้ายจริง ๆ โดยการต้องเสียพรานนำทางชั้นเยี่ยมของเราไปในครั้งนี้ แต่เราก็จะไม่ยอมเสียพวกเราคนใดคนหนึ่งไปในกองไฟนั้นอีก เพราะการขาดสติและขาดเหตุผล จงใช้สมอง อย่าใช้อารมณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะการณ์เช่นนี้”

ปฏิบัติการของสแตนลีย์รุนแรงเฉียบขาด แต่แววตาและคำพูดของเขาเต็มไปด้วยความกรุณา และเปี่ยมไปด้วยเหตุผล

เชิดวุธจ้องหน้าครั้งแรกเขาคิดว่าจะต้องเผ่นขึ้นมากระทืบอเมริกันสูงวัย หัวหน้าคณะนี่ให้แหลกคาเท้าด้วยโทสะที่ถูกต่อยทีเดียวร่วง ซึ่งมันแสดงให้เห็นว่าสแตนลีย์นั้นซ่อนคม ซ่อนลวดลายของนักสู้ชั้นดีอย่างสนิทแนบเนียนมานานแล้ว เพิ่งจะมาเปิดเผยให้เห็นชัดเอาขณะที่ต่อยเขาโครมเดียวร่วงชนิดนับ 10 เอาเดี๋ยวนี้เอง แต่แล้วก็ต้องจำนนต่อเหตุผล

ข้างเบลและคริส ก็เข้ามาช่วยกันจับตัวเขาไว้แน่น พูดปลอบโยนต่าง ๆ นานา

“วุธ เชื่ออาจารย์เถิด คุณจะเข้าไปถูกย่างอยู่ในทะเลเพลิงนั่นเสียเปล่า ๆ ทุกคนห่วงรพินทร์ไม่น้อยไปกว่าคุณทั้งสิ้น แต่เราก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้เลยในขณะนี้ ไม่มีทางจริง ๆ อาจารย์ทำถูกแล้ว ที่สกัดกั้นคุณไว้”

เชิดวุธกลั้ำกลืนอะไรชนิดหนึ่งลงคอ แล้วค่อย ๆ ผงกตัวขึ้นนั่ง แม่ผมแดงและแม่ผมทองยังคงประคองเขาอยู่เช่นนั้น

“เอาละ แล้วเราจะทำยังไงกันต่อไป?”

เขาเอ่ยขึ้นแหบ ๆ

“นั่นเป็นสิ่งที่เราจะต้องหารือกัน ตรงนี้ ที่นี่แหละ ช่วยกันค่อย ๆ คิด ยังไม่ต้องเคลื่อนย้ายไปไหนก่อนทั้งสิ้น ทุกคนรู้ดีว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ ไม่ใช่เรื่องเล็ก ในการที่รพินทร์หายไปในกองไฟเช่นนี้ ก่อนอื่น เราทั้งหมดมาสำรวมสติ ปรับระดับจิตใจให้เป็นปกติเสียก่อนเถอะ”

สแตนลีย์ตอบแผ่วขรึม พร้อมกับทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ เชิด–วุธพยักหน้าให้คี๊ธเข้ามานั่งร่วมวงใกล้ ๆ รวมกลุ่มกันอยู่ด้วย คี๊ธเอื้อมมือไปตบไหล่เชิดวุธ พูดมาแผ่วเบาว่า

"ถ้าฉันพูดอะไรที่ทำให้นายเกิดบ้าขึ้นมาก็ขอโทษด้วยนะเพื่อนยาก ฉันไม่ได้ตั้งใจเลย แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นอย่างที่เป็อบพด นายขืนเข้าไป เราก็ต้องเสียไปอีกคน นายดสี่คนนั่น..."

คี๊ธบุ้ยปากไปทางบุญคำ จัน เกิด และเส่ย ซึ่งนั่งจ้องเขงบกันอยู่

"ทั้งสี่คนล้วนเป็นคนสนิทของรพินทร์ จะต้องรักและเป็นห่วงเจ้านายของเขามากกว่าพวกเราเสียอีกถ้าจะพูดกันตามจริง แต่เห็นไหม ทั้งสี่คนก็ยังไม่เห็นมีใครเต้นเร่าๆ เหมือนจะเป้าตายเหมือนนายสักคน ทำไมเราไม่ลองหันไปถามความเห็นของพวกเขาบ้าง เรามองเห็นภาพเหตุการณ์และเราก็ลงความเห็นกันเอง โดยเชื่อกันว่าจะอย่างไรเสีย รพินทร์ก็จะต้องอยู่กลางทะเลเพลิงที่เห็นอยู่นี่ ถามพวกเขาซิ ว่าพวกเขามีความคิดอย่างเราหรือเปล่า?"

นี่ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ที่นายคี๊ธพูดอย่างมีหลักเกณฑ์ที่น่าฟังที่สุด นอกเหนือไปจากความเอะอะโผงผาง

เชิดวุธอึ้ง...

สแตนลีย์หันไปทางบุญคำ และบรรดาลูกศิษย์ของรพินทร์ทันที ทั้งสี่คนยังนั่งนิ่งเหมือนตอหิน เหม่อมองออกไปยังทะเลเพลิงเบื้องล่างเป็นตาเดียวเหมือนแต่ละคนจะตกอยู่ในห้วงภวังค์ เค้าหน้าของพวกนี้ดูยากที่สุด ว่าจะมีความรู้สึกเช่นไร นอกจากจะสังเกตเห็นอาการซึมเซื่องเงื่องหงอยเท่านั้น

"บุญคำ!"

หัวหน้าคณะเรียกเสียงหนักๆ สมุนขวาของรพินทร์หันหน้ามา ดวงตาของแกแห้งผากพอๆ กับก้อนหินและพื้นดินแวดล้อมรอบด้านในขณะนี้

“คะครับ...”

“บุญคำกับพวกคิดยังไง?”

“ก็คิดว่า นายไม่น่าจะสั่งให้พวกเราจุดไฟขึ้นเลย มันถึงลุกลามใหญ่โต แล้วก็ลุกเร็วจนหนีกันไม่ทัน”

แกตอบเสียงเหือดๆ

“คำถามของฉันไม่ได้หมายความที่จะได้คำตอบจากบุญ-คำอย่างนั้น แต่อยากจะให้บุญคำแสดงความคิดเห็นว่า ป่านนี้เรายังไม่เห็นวี่แววร่องรอยของพรานใหญ่ว่าเขาจะโผล่ออกมาเลย เขาควรจะอยู่ที่ไหน จะโผล่ออกมาอีกไหม?”

ด้วยสีหน้าซึมกระทือเป็นไม้ตีพริก หมดแววร่าเริง ตลกคะนองผิดไปกว่าทุกครั้ง บุญคำตอบเสียงเบาไม่เต็มปากว่า

“นายรพินทร์เป็นคนตายยากก็จริง แต่ถ้าถึงคราวหมดเวรกรรม แกก็ตายได้ง่ายๆ เหมือนกัน”

“แปลว่าบุญคำและพวกของบุญคำทุกคน คิดว่ารพินทร์ตายแล้ว?”

สแตนลีย์ทำหน้าที่พูดกับบุญคำเพียงคนเดียวในระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างอื่นๆ ทุกคนเงียบสดับฟังอย่างเดียว รวมทั้งจ้องสังเกตไปที่ตาพรานเฒ่าเป็นจุดเดียว

“ถ้าอีกพักใหญ่ๆ นายรพินทร์ยังไม่โผล่ออกมาให้เห็น ก็แปลว่าไม่มีตัวของนายรพินทร์อีกแล้ว มีแต่ชื่อเท่านั้น นี่บุญคำ

ก็กำลังรอคอยอยู่ คอยว่านายของบุญคำจะเหาะออกมาจากทางไหน”

“พักใหญ่ๆ ที่บุญคำพูดว่าเรากำลังรอนี่นะ มันควรจะนานสักขนาดไหน?”

สมุนขวาของรพินทร์หันไปมองดูจัน เกิด และเส่ย อันเป็นทีมงานร่วมตายมาทุกยุคทุกสมัย

“รออีกสักชั่วโมงเถอะ นายห้าง...”

ผู้ตอบคราวนี้ คือจัน

“ไฟกลางท่งที่ติดแฝกนั่นร้อนก็จริง แต่ก็ติดไม่นานหรอก เส้กพักก็คงโทรมลงเพราะแฝกติดไฟเร็ว แล้วก็มอดดับเร็ว ตอนนี้พวกของจันก็เดาไม่ถูกเหมือนกันว่านายไปอยู่ที่ไหน ไหม้เป็นตอตะโกแล้วหรือยัง แต่นายก็สั่งเสียพี่คำไว้ล่วงหน้าแล้ว”

“สั่งเสีย หมายความว่ายังไง?”

คริสร้องแหลมถามมาทันที จันนิ่ง เมื่อถูกเบลและใครต่อใครรุมถามอย่างคาดคั้นมาอีก บุญคำก็ถอนใจยาว

“แกสั่งบุญคำไว้ว่า ระหว่างทาง ถ้าแกพลาดพลั้งล้มตายเสียก่อน ให้บุญคำฟังคำสั่งจากนายห้าง ถ้าพวกนายห้างจะเดินทางต่อ ก็ให้บุญคำทำหน้าที่แทน...นำไป แต่ถ้าพวกนายห้างเลิกล้ม จะกลับก็ให้พากลับ เหมือนๆ กับที่แกยังมีชีวิตอยู่ ไม่ให้ทอดทิ้งพวกนายห้างเสียกลางทาง”

คำพูดเบาๆ เนือยๆ ของบุญคำทำให้นายจ้างฝ่ายอเมริกันทุกคนนิ่งคอแข็งกันไปหมด **รพินทร์ ไพรวัลย์ จะมีชีวิตรอดหรือไม่นั้นเป็นอีกประเด็นหนึ่ง แต่สิ่งที่เขากำชับสั่งคนของเขาไว้ และมาได้ยินจากปากคำของลูกน้องเขาเอง**

เอาบัดนี้ซิ มันทำให้อเมริกันทุกคนรวมทั้งเชิดวุธพูดอะไรไม่ออก มันเต็มตื้นไปหมดด้วยการคาระวะในน้ำใจของคนนั้น

ในกลุ่ม ไม่มีใครทันสังเกตเห็น เพราะมัวแต่งงันกันอยู่ คริสตินาเบือนหน้าไปทางอื่น หลบจากสายตาทุกคน ไอแดดเท่านั้นที่จะเห็นน้ำตาของหล่อนคลอ บดริมฝีปากแน่น สะกดเสียงสะอื้นไม่ให้ผ่านลำคอออกมาได้ หัวใจของหล่อนวาบหวิวเหลือติดขั้วอยู่นิดเดียวเท่านั้น เบลเสียอีก หล่อนมีแต่ความตกใจหวาดหวั่นต่อเหตการณ์เท่านั้น แต่ไม่มี 'น้ำตา' สำหรับแม่ผมแดง เพราะไม่มีอะไรที่ซ่อนเร้นลึกอยู่ในหัวใจ

"เอาละ ถ้างั้นพวกเราทั้งหมดจะทำอย่างบุญคำว่า ปักหลักอยู่ตรงนี้รอจนกว่าไฟในทุ่งนั่นจะโทรมลง จริงอย่างจันพูดมันคงจะไม่ลุกอยู่นานนักหรอก แฝกก็เหมือนๆ กับฟาง ลุกเร็วดับเร็ว ให้ไฟสงบสักหน่อย เราจะลองพยายามอีกครั้ง..."

หัวหน้าคณะตกลงใจ

"พยายามอะไรคะ อาจารย์ พยายามเข้าไปเก็บกระดูกเขานะหรือ?" เบลถามขึ้นเบาๆ

"ถ้าเราพบกระดูกเขา เราก็ต้องเก็บ และถ้าใครไม่เก็บ ผมเก็บเอง!" เชิดวุธประกาศขึ้นเกรียมๆ ในลำคอบดกรามแน่น

ในบรรดากลุ่มเจ้านาย ดารินเป็นคนแรกอีก ตามเคยที่ตื่นขึ้นมาตั้งแต่รุ่งเช้า ขณะนั้นหมอกยังไม่ทันจาง พอจะมองเห็นอะไรได้รางๆ เท่านั้น แต่บรรดาพวกลูกหาบได้ลุกขึ้นก่อไฟหุงหาแล้ว หล่อนตื่นเพราะกลิ่นควันไฟที่โชยมากระทบจมูก

หญิงสาวผุดลุกขึ้นทันที ดวงจิตที่มีกังวลอยู่ตลอดเวลาของหล่อนทำให้ไม่อาจที่จะถ่วงเวลา หรือนอนพักต่อไปได้ทันทีที่รู้สึกตัวลืมตาและเห็นว่ารุ่งแล้ว สมองและร่างกายก็พร้อมในฉับพลันโดยอัตโนมัติ พี่ชายทั้งสองกับเพื่อนยังหลับสนิทกันอยู่

มองไม่เห็นเจ้าด้วนอยู่ในบริเวณแค้มป์ที่พักนอนเสียแล้ว ไม่ทราบว่ามันหายไปไหน แต่เห็นหนานอินเดินตรงเข้ามาพร้อมกับร้องทักเบาๆ ว่า

"อ้อ! นายหญิงตื่นแล้ว"

หล่อนใช้ฝ่ามือทั้งสองแตะกดที่เปลือกตา รู้สึกว่าตนเองพักผ่อนน้อยและนอนไม่เต็มอิ่มนัก แต่ก็พอแล้วสำหรับภาวะเช่นนี้ พอเปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง หล่อนก็พร้อมที่จะเผชิญวันใหม่ทันที

“เรียบร้อยดีใช่ไหม ลุงอิน?”

“ไม่มีอะไรนายหญิง พอเรานอนกันครั้งหลังสุดแล้วทุกอย่างสงบดีไม่มีอะไรเฉียดใกล้เข้ามาอีก อะไรที่มันเกิดขึ้นเมื่อคืนมันก็ยังอยู่เหมือนเดิมนั่นแหละไม่ขยับเขยื้อน”

พร้อมกับบอก ครพรานผู้เฒ่าพยักหน้าไปยังซากช้างที่ถูกยิงฟุบระเนระนาดอยู่รอบด้านทั่วไป มองดูเหมือนจอมปลวกใหญ่ระเกะระกะไปหมด ในเวลารุ่งอรุณเช่นนี้ทำให้มองเห็นชัดว่า เหตุการณ์ร้ายกาจที่ผ่านมาเมื่อกลางดึกของเมื่อคืน หาใช่ความฝันไปไม่ แม้แต่ซากของไอ้ผีดิบตัวที่เชษฐายิงข้อเท้าหักล้มลง และหล่อนเป็นคนสั่งให้เจ้าด้วนทำลายเสีย โดยการฉีกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ซากของมันก็ยังกลายเป็นชิ้นส่วนกองอยู่ให้เห็นตรงตำแหน่งเดิม

ดารินกวาดตามองอย่างพินิจไปรอบๆ ทบทวนความจำของราตรีสยองขนที่ผ่านมา หล่อนจำได้ทุกเหตุการณ์โดยไม่ตกหล่นหรือสับสน

“คนของเราทุกคนอยู่ครบถ้วนแน่นอน นับดูแล้วยัง?”

“ครบ ทุกคนตื่นหมดแล้ว กำลังหุงหาจัดเตรียมตัวอยู่ มีไอ้คะหยิ่นคนเดียวเท่านั้นพิเศษหน่อย ยังนอนคลุมโปงอยู่ มันทำท่าเหมือนจะเป็นพวกเจ้านายงั้นแหละ”

ราชสกุลสาวยิ้มออกมานิดหนึ่ง

"นี่ยังเช้ามาก ช่างมันก่อนเถอะ แล้วก็นายใหญ่ นายชด หรือนายทหารนี่ ลุงอินก็อย่าเพิ่งปลุกเลย ปล่อยให้เขานอนกันต่อไปก่อนอีกสักครึ่งชั่วโมง ทกคนหมดแรงอ่อนเพลียกันทั้งนั้น"

กล่าวจบ หล่อนก็เดินออกจากที่พักนอน สำรวจไปรอบ ๆ แค้มป์พัก หนานอินเดินตามมาด้วย ถามว่า

"แล้วนายหญิงล่ะ?"

"ฉันนะไม่เป็นไรหรอก พอลืมตามันก็ทนนอนต่อไปไม่ไหว หัวอกหัวใจมันเหมือนมีไฟเข้ามาสุมอยู่ตลอดเวลา"

ครูพรานผู้เฒ่ามองดูหล่อนอย่างเข้าใจและเห็นใจ ไม่กล่าวเช่นไรอีก นอกจากจะเดินตามหลังหล่อนไปเงียบ ๆ ดารินเดินเยี่ยมตรวจไปยังกลุ่มพวกลูกหาบ นับจำนวนและทักทายไปทั่วทุกคน สอบถามถึงความรู้สึกต่อเหตุการณ์ที่ทุกคนผ่านพบผจญมาร่วมกัน ทั้งหมดยิ้มรับนายหญิง ไม่มีใครแสดงอาการหวาดหวั่นพรั่นพรึง หรือถอยคิดจะปลีกตัวกลับเลยทั้งสิ้น

"นายหญิงไม่ต้องห่วง พวกเราสาบานกันว่า ถึงไหนถึงกัน เป็นอะไรเป็นกัน ในการไปตามนายรพินทร์ครั้งนี้"

นายช้วน หัวหน้าลูกหาบตอบแทนให้แก่บรรดาลูกหาบอันเป็นลูกบ้านหนองน้ำแห้งทั้งหลาย

"ขอให้ทุกคนจำไว้ด้วยว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นายหญิงพร้อมที่จะตายก่อนพวกเราทุกคนเสมอ"

น้ำเสียงของหล่อนเด็ดเดี่ยวมั่นคง และชัดเจนยิ่ง แล้วหันมาทางหนานอิน

"ลุงเห็นเจ้าด้วนไหม มันไปไหนแล้ว?"

“นายหญิงอย่าไปมัวห่วงกังวลกับมันอยู่เหมือนคนเลย ไอ้ด้วนมันช้างป่า บุญบารมีหรืออำนาจอะไรสักอย่างหนึ่งในตัวของนายหญิงแท้ๆ ที่ทำให้มันรู้ภาษา เข้าใจแล้วก็จงรักภักดีกับนายหญิงคนเดียวเท่านั้น มันก็คงจะไปหากินหรือท่องเที่ยวไปตามเรื่องของมัน แต่คงไม่ไปห่างจากนายหญิงนักหรอก ไม่ต้องไปคอยเรียกคอยหามันอยู่ให้เสียเวลา ถ้าเราออกเดินทาง มันก็คงจะตามไปด้วย อาจตามหลัง อาจเดินไปข้างหน้า อาจให้เห็นตัว หรืออาจไม่ให้เห็นตัวได้ทั้งสิ้น ขอให้นายหญิงสบายใจได้ หนานอินรู้แน่ว่าไอ้ด้วนมันไม่ทิ้งนายหญิงหรอก คงตามไปทุกระยะเส้นทางนั่นแหละ แต่ที่จะให้เห็นมันป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา หรือเดินทางไปพร้อมๆ กับเราเหมือนช้างเลี้ยงน่ะคงไม่มีทางหรอก”

หล่อนเม้มปาก พยักหน้าช้าๆ อย่างเห็นด้วย

“อือม์ ฉันก็ลืมไปเสียอย่างสนิท ว่ามันเป็นช้างป่า”

“ช้างป่าตัวร้ายเสียด้วย มันเคยกลัวอะไรที่ไหน ถ้าจะกลัวก็กลัวนายรพินทร์คนเดียวเท่านั้น และกับนายรพินทร์มันก็ไม่เคยยอมเข้าใกล้ ผิดกับนายหญิงมากที่มันยอมเชื่องเข้ามาใกล้ชิด ยอมสวามิภักดิ์รับใช้อย่างแสนรู้ทุกอย่าง เกิดมาในป่า 60 กว่าปีเข้ามานี่แล้ว หนานอินยังไม่เคยพบเห็นช้างป่าคบกับคนได้อย่างที่นายหญิงคบกับไอ้ด้วน มันเป็นเรื่องแปลก”

“ลุงพอคำนวณอายุมันได้ไหม สำหรับเจ้าด้วนของฉันตัวนี้?”

หนานอินหัวร่อเบา ในลำคอ

“กำลังฉกรรจ์เต็มที่ทีเดียวแหละนายหญิง ไม่แก่และไม่

ใช่ลูกช้าง หนานอินกะว่าอยู่ในราว 20-25 ปี เป็นอย่างมาก ให้เจ้านี่กำลังว่องไว คล่องตัวเต็มที่"

"ก่อนนอนหลับไปเมื่อใกล้ๆ รุ่ง ฉันก็ยังเห็นมันอยู่ในปางพักตามที่ฉันสั่งไว้ พอรุ่งสว่างตื่นขึ้นมาอีกทีหายไปเสียแล้ว ไม่รู้แอบไปตอนไหน"

"ก็คงจะเลี่ยงไปตอนที่พวกเราทุกคนหลับหมด ใกล้ๆ รุ่งนั่นแหละ หนานอินถามไอ้พวกนี้ดูแล้ว ไม่มีใครรู้สักคนว่าไอ้ตัวนหายไปตอนไหน เพราะก่อนจะหลับก็เห็นมันป้วนเปี้ยนอยู่ในปางพัก ตรงปลายเท้าของที่นอนพวกเจ้านายทั้งหลาย"

ดารินเดินตรวจบริเวณจนรอบ และมาพบคะหยิ่น นอนขด เอากระสอบป่านสองใบคลุมหัวคลุมตัวอยู่ใกล้ๆ ซากช้างใหญ่ตัวที่ล้มทับโคนซอกหิน เกือบจะฝังหล่อนทั้งเป็นเมื่อคืนนี้ตอนประจัญบานกัน ปืนลูกซองปั๊มแอคชั่นอาวุธคู่มือที่เคยมอบให้ไว้ตั้งแต่ครั้งกระโน้น วางอยู่ใกล้ๆ ตัวในลักษณะที่จะหยิบฉวยขึ้นมาใช้งานได้ทันที หนานอินยืนมองแล้วโคลงหัวจุ๊ปากจิ๊กจั๊ก ขยับเหวี่ยงเท้าป้าบเป็นการปลุกไปที่ก้นของมัน แต่ดารินเหนี่ยวไหล่ไว้

"อย่าเพิ่งปลุกมันก่อนเลย ปล่อยให้มันนอนให้เต็มที่เถอะลุง"

"ความจริงไอ้นี่มันนอนไว แต่สันดานขี้เกียจ มันคงนึกว่าวันนี้เราคงจะออกเดินทางสาย เลยนอนสบาย ปล่อยให้พวกลูกหาบทำงาน ไม่ลุกขึ้นมาช่วยมั่งเลย นายหญิงกะหนานอิน

มายืนค้ำหัวมันอยู่นี่นะ อย่านึกว่ามันจะไม่รู้สึกตัว แต่มันแกล้งทำเป็นนอนหลับเฉย สันดานรู้มาก เอาเปรียบขี้โกง มันมาจงรักภักดีกับพวกของนายหญิงได้จนถึงขนาดมาพบที่หนองน้ำแห้งในวันที่เราจะออกเดินทาง ก็นับว่าเป็นเรื่องแปลกมากพอๆ กับไอ้ด้วนนั่นแหละ”

ดารินหัวเราะเบาๆมองดูคะหยิ่นผู้ยังนอนคุดคู้กรนครอกอยู่ด้วยสายตาเอ็นดูรักใคร่ หนานอินไม่ได้ร่วมเดินทางผจญภัยคณะของหล่อนมาแต่ต้น จึงไม่รู้สึกซึ้งนักว่าเหตุใดเจ้านักเลงโตแห่งหล่มช้างจึงยอมร่วมเป็นยอมตายชนิดยอมถวายหัวให้ได้สำหรับคณะของหล่อน

สาเหตุมันก็มาจากความสัมพันธ์อันลึกซึ้งในอดีตนั่นเอง

คะหยิ่นไม่ใช่ประเภทลูกหาบที่จ้างวานขอร้องให้มาด้วย แต่มันมุ่งเข้ามาพบคณะเดินทางของหล่อนด้วยสัญชาตญาณพิเศษ ซึ่งอ้างอย่างเดียวกันกับหนานอินนั่นแหละ คือบอกว่าแงซายไปเข้าฝันบอกให้มุ่งตรงมายังหนองน้ำแห้ง ทำให้มันอยู่ไม่ติด ต้องบากบั่นมา โดยเว้นระยะห่างจากหนานอินเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ครั้นเมื่อรู้ว่าคณะเจ้านายจะไปตามพรานใหญ่ผู้ออกเดินทางล่วงหน้าไปแล้วอย่างไม่รู้อนาคต ก็ไม่ต้องชักชวนอะไรเลย คะหยิ่นอาสาขอร่วมออกติดตามด้วยอย่างเต็มใจยิ่ง

ฐานะการมาของคะหยิ่นในครั้งนี้ จึงอยู่ในฐานะเดียวกับหนานอิน คือตามมาด้วยความรักสมัครใจโดยไม่ต้องชักชวนบีบบังคับหรือมีข้อเสนอแลกเปลี่ยนใดๆทั้งสิ้น เป็นการร่วมทางมาด้วยน้ำใจแห่งมิตรแท้ ซึ่งเคยร่วมเป็นร่วมตายหล่อหลอมชีวิตเข้ามารวมกันเป็นชีวิตเดียวกันมาแล้ว ชนิดที่ไม่ว่าวิถีชีวิตของ

แต่ละคนจะแยกกันไปเช่นไร ตราบจนสิ้นลมหายใจของแต่ละคน ก็จะไม่มีวันลืมเลือนเสียได้

ในอาณาจักรป่าใหญ่ไพรกว้างแล้ว เจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้างไม่เคยกลัวใครทั้งสิ้น เท่าที่หล่อนสังเกตเห็นมา ถ้านอกเหนือจากรพินทร์แล้ว คนที่จะเขกกะโหลกมันได้ก็มีเพียงหนานอิน...ผู้ซึ่งรู้จักพบเห็นมันมาตั้งแต่สมัยรุ่นพ่อของมัน และบุญคำผู้กลเม็ดเด็ดพรายเหนือกว่าเท่านั้น ส่วนกลุ่มของฝ่ายหล่อนอันประกอบด้วยเชษฐา ไชยยันต์ และตัวหล่อนเองนั้น เจ้านี่ให้ความรักนับถือเยี่ยงเจ้านาย อันเป็นการมีที่มาจากรพินทร์ผู้ที่มันเคารพอยู่ก่อนแล้วนั่นเอง ถึงต่อให้พรานชดหรือพี่ชายกลาง...อนุชา วราฤทธิ์เองก็เถอะ ในครั้งที่ผ่านเข้าไปในหล่มช้าง ก่อนที่จะเดินทางเข้าสู่ 'นรกดำ' คราวนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะมีหนานอินที่รู้จักมักคุ้นกับมันมาตั้งแต่สมัยพ่อของมัน ก็ยังไม่แน่เหมือนกันว่าพรานชด (ในคราวนั้น) จะผ่านหมู่บ้านหล่มช้างไปได้โดยไม่ถูกคะหยิ่นหาเรื่องจับถลกหนังหัวเล่นเสีย เพราะความโหดร้ายทารุณและสันดานเกะกะอันตพาลของมันหรือเปล่า

แวบหนึ่งของการหวนคิดคำนึงไปถึงความหลังครั้งเก่าตารินมีความรู้สึกที่ซาบซึ้งประทับใจยิ่ง ถูกแล้ว... สำหรับตัวหล่อนเอง จนตายหล่อนก็ไม่สามารถจะลืมบุคคลเหล่านี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นคะหยิ่น เกิด เส่ย จัน บุญคำ หรือต่อให้เจ้าส่างปา รวมทั้งแงซาย นอกเหนือไปจากฝ่ายพวกหล่อนกันเอง อันประกอบด้วยพี่ชายใหญ่ เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ทว่าบัดนี้

คนที่ถือว่าเป็นคนของรพินทร์ หลงเหลืออยู่ให้หล่อนเห็นเพียงคนเดียวเท่านั้น คือคะหยิ่นผู้นี้

"บางทีมันอาจไม่สบายก็ได้นะลงอิน เพราะเมื่อคืนนี้คะหยิ่นตกใจมาก ซ้ำตอนที่ไอ้ผีดิบดอดเข้ามาเล่นงานเราก่อนใช้ช้างบุก คะหยิ่นยังถูกมนต์สะกด"

หล่อนเอ่ยขึ้นเบาๆ ทรุดตัวลงคุกเข่าขยับจะเลิกกระ-สอบป่านที่คลุมศีรษะเจ้านักเลงโตหล่มช้างขึ้น แต่พรานครูผู้เฒ่าคว้ามือนายหญิงไว้ สั่นหัว

"อย่าไปห่วงมันถึงขนาดนั้นเลยนายหญิง ไอ้เวรนี่ควายป่ายังไงยังงั้น มันไม่ผิวบางกระหม่อมอ่อนนักหรอก ถ้านาย-หญิงอยากรู้ว่ามันยังหลับอยู่หรือเปล่า เดี๋ยวหนานอินทดลองให้ดูเอง"

ว่าแล้วแกก็ฉุดข้อมือดารินให้ขยับถอยห่างออกมาเหลียวซ้ายแลขวาเหมือนจะหาอะไรสักอย่าง แล้วก้าววูบเข้าไปหลังโขดหิน ไม่ถึงอึดใจเดียวก็โผล่กลับออกมา ในมือถืออะไรที่กำลังดิ้นพันเป็นเกลียว ตีนยุบยับไปหมด ดารินมองเห็นเข้าก็แทบผงะไปด้วยความขยะแขยง สิ่งนั้นดำจนเขียว ตีนนับไม่ถ้วนตะกายไหวพลิ้วไปหมด มันคือตะขาบ ตัวขนาดเกือบเท่าหัวแม่มือ ยาวร่วมคืบ หนานอินจับมาในลักษณะใช้นิ้วขยุ้มก้านคอมันไว้ ทำให้มันไม่สามารถแว้งมาขบกัดได้ นอกจากดิ้นบิดตัวอยู่ในอุ้งมือของพรานเฒ่า ราชสกุลสาวขยับจะร้องอะไรออกมา แต่หนานอินเอามืออีกข้างหนึ่งแตะริมฝีปากไว้...

พอเดินมาใกล้ร่างที่นอนอยู่ของคะหยิ่นห่างแค่วาเดียว แกก็ปล่อยตะขาบตัวนั้นลงกับพื้น

มันก็คลานปราดเข้าไปหาคะหยิ่นผู้กำลังนอนคลุมโปงอยู่ในทันที ชนิดต้องการจะแทรกตัวหลบ

เมื่อนั้นเองเจ้านักเลงโตหล่มช้างก็เผ่นตะกายพรวดขึ้นมาทั้งตัว กระโดดโหยงหลบตะขาบตัวนั้นออกไปอย่างหวุดหวิด พร้อมกับสบถเร็วปรื๋อออกมาเป็นภาษากะเหรี่ยง แล้วหันมายิงฟันยิ้มแห้งๆ กับนายหญิง

"เห็นยัง นายหญิง"

หนานอินบอกหน้าตาเฉยกับดาริน

"ขนาดตะขาบเดินมันได้ยิน เราสองคนเดินมายืนค้ำหัวพูดกันอยู่มันไม่ได้ยิน มีอย่างที่ไหน ไอ้เวรนี่เดี๋ยวพัดเตะเสียตะเช้านี่เลย"

ประโยคหลังแกพูดกะเหรี่ยงขยับเท้า คะหยิ่นกระโดดโหยงพันรัศมีหน้าแข้งเหี่ยวๆ แต่แข็งของหนานอินออกไป ทำหน้ายู่ยี่ หนานอินเอามือชี้หน้า

"มึง! ไอ้คะหยิ่น เสือกนอนเอาเปรียบคนอื่นเขาทุกคน ใครๆ เขาตื่นขึ้นมาช่วยกันหุงหาอาหารแล้ว มึงยังนอนทำเป็นหลับสบาย เดี๋ยวไม่ให้แดกข้าวเสียเท่านั้น ไป! เสือกลุกมานั่งทีหลังมึงนั่นแหละ หิ้วกระป๋องไปตักน้ำที่พุข้างล่างโน่นมาเตรียมไว้ให้เจ้านายล้างหน้า!"

คะหยิ่นบิดขี้เกียจ อ้าปากกว้างหาวเสียงดังลั่น พอหนานอินตวาดซ้ำมาอีกครั้ง มันก็เดินไปที่กองสัมภาระกลางอย่างดี คว้าได้ถังพลาสติกใบเขื่องเดินดุ่มๆ ลับหมู่โขดหินและซากช้างที่ล้มอยู่เกะกะไปหมดนั้น ตรงไปยังแหล่งน้ำโดยดี แต่บ่นงึมงำไปพลางฟังพลางไม่ได้ศัพท์ **ถ้าจะเทียบวัยขนาด**

และรูปร่างแล้ว อย่างคะหยิ่นจับหนานอินมือเดียวทุ่มก็ยังไหว แต่ในอดีตนั้น ฝ่ามือเหี่ยวๆ ของหนานอินที่ลงอาคมไว้ตบกะโหลกมันโครมเดียว คะหยิ่นก็แทบชัก ทั้งๆ ที่สูงใหญ่ปานยักษ์ปักหลั่น

นักเลงรุ่นลูกมันจะไปสู้ตบะอะไรกับนักเลงรุ่นพ่อ ที่เคยเตะพ่อของมันเองมาแล้วด้วยซ้ำ

ดารินยืนมองดูภาพที่เกิดขึ้นนั้นด้วยอารมณ์ขัน

“เออแน่ะ มันกลัวลุงจริงๆ ฉันว่า ถ้ามันทุบลุงที**เดียว**ลุงคงคอหัก ไหนจะแก่กว่ามัน ไหนจะตัวเล็กกว่ามัน”

หนานอินหัวร่อหึๆ ห่อบุหรี่ใบตองแห้งในมือช้าๆ

“หนานอินเห็นมันตั้งแต่มันอยู่ในท้องแม่ของมัน **ตอน**จะคลอดมัน แม่มันก็เกือบตาย ถ้าหนานอินไม่นั่งสะกดอยู่ทางด้านหัวไว้ตอนทำคลอด พ่อของมันชื่อไอ้คะโหน่ง ร้ายกาจกว่าไอ้นี่หลายเท่า เวลาหนานอินเมื่อยขบยังต้องมานั่งบีบขานวดให้ มันจะเนรคุณหนานอินก็ให้มันรู้ไป ตอนที่พ่อมันตายเพราะช้างเหยียบ ไอ้คะหยิ่นนี่อายุได้สักสิบขวบ วิ่งมาเกาะขาร้องไห้แงๆ ตอนหนานอินเดินผ่านหล่มช้าง ต้องอยู่ช่วยมันล้มช้างตัวนั้นแล่เอาหัวใจช้างมาย่างไฟให้มันกิน”

ครูพรานเฒ่าพูดเนิบๆ ไม่จริงจังอะไรนัก ดารินลืมตาโตหลอนเพ็งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่า หนานอินนี่นอดตเคยมีความสัมพันธ์กับคะหยิ่นมาเพียงไร ก็พรานเฒ่าผู้นี้แหละที่นำพี่ชายของหล่อน-อนุชา วราฤทธิ์-บุกบั่น จนเหยียบเทือกพระศิวะเข้าถึงมรกตนครมาแล้ว และก็เป็นคนคนเดียวกับที่ให้ความ

หุปการะเลี้ยงดูแงซายขณะที่กระเซอะกระเชิงมากับมารดาเพียงสองคน และในที่สุดก็นำเด็กน้อยผู้นั้นไปฝากไว้กับพระธุดงค์ จนในที่สุดเด็กน้อยผู้นั้นก็คือจักราช แห่งราชวงศ์สุริยเทพ กลับไปกู้บัลลังก์กู้ประชาชนให้พ้นจากอำนาจปกครองของขบถทร-ราชย์ ยังมรกตนคร อาณาจักรในแดนสนธยานั้น

มันดูเหมือนจะเป็นโอกาสครั้งแรกที่หล่อนได้สนทนากับหนานอินตามลำพัง โดยไม่มีใครเข้าเกี่ยวข้องร่วมอยู่ด้วย

ขณะนี้ ทั้งสองเดินทางหยุดยืนอยู่ริมปากทางด่าน ซึ่งนำเข้าสู่บริเวณปางพักด้านที่หนานอินนอนดักอยู่เมื่อคืน และหล่อนได้เดินออกมาเผชิญหน้ากับไอ้ผีดิบมันตรัยระหว่างที่ครูพรานนอนอึดอัดเหมือนถูกผีอำอยู่

“เมื่อคืนนี้ลุงเสียท่ายังไงนะ ถึงได้นอนตัวแข็งที่ออยู่ตอนที่ฉันเดินออกมาปะหน้ากับเจ้ามันตรัยในร่างใหม่ของมันนั่น?”

หล่อนถามถึงแผ่วเบา

“หนานอินนึกไปไม่ถึง...”

แกสารภาพตามตรง

“ดันนอนเอาหัวออกทางด่านด้านนอกให้มันมายืนสะ-กดอยู่บนหัวได้ ถ้าหนานอินนอนเอาปลายเท้าออก มันจะทำอะไรหนานอินไม่ได้เลย ความจริงถ้ามันจะฆ่าหนานอิน มันก็ฆ่าได้แล้ว แต่มันคงต้องการจะสะกดหนานอินไว้เพื่อหาทางเรียกนายหญิงออกไป เวทมนตร์อาคมมันร้ายมาก แต่ต่อไป

หนานอินจะระวังตัวให้มากกว่านี้ นายหญิงไม่ต้องกลัว และอย่าให้พระห่างตัว นายหญิงมีของดีอยู่กับตัวแล้ว ถ้าคุมสติให้ดี มันจะทำอะไรนายหญิงไม่ได้แน่"

"ขอให้ฉันถามอะไรลุงสักนิดเถอะนะ อยากรู้มานานแล้ว"

"นายหญิงจะถามอะไร?"

"สมัยก่อนนี้ฉันได้ยินรพินทร์เอ่ยชื่อถึง **'หนานไพร'** อยู่เสมอ ลุงอินเคยรู้จักไหม?"

"อ่อ...ครูพรานคนหนึ่งของพรานใหญ่ แก่กว่าหนานอิน 4-5 ปี แต่อายุของแกสั้นไปหน่อย พรานป่าก็ต้องตายเพราะป่านั่นแหละนายหญิง"

ประโยคหลังของแกทำเอาราชสกุลสาวใจหายอย่างไรพิกล

"ฉันรู้จักลุงหนานอินและเชื่อด้วยว่าเก่งมาก แต่หนาน-ไพรล่ะเก่งเท่า ๆ กับลุงอินไหม?"

"พี่หนานนั่นหะแรกแกก็บวชเป็นเณรมาก่อน ต่อมาก็เป็นพระธุดงค์ กรรมเวรอะไรก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน จากพระ...ดันสึกออกมาเป็นพราน มันเป็นกรรมแต่หนหลัง พี่หนานจะเก่งสักขนาดไหนก็ต้องตายเพราะสัตว์ป่า สำหรับหนานอิน ถ้าตามพบนายรพินทร์กลับมาได้ครั้งนี้ ก็จะเลิกเป็นพรานบวชเป็นพระแล้ว ถ้าไม่ตายเสียก่อน"

"ถ้างั้นก็แปลว่าหนานไพรจะต้องเก่งมาก ทั้งวิชาพรานและไสยศาสตร์"

"เก่งไม่เก่งหนานอินก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่อย่างพี่หนานนั้น

รูดใบไม้มาเสกเป็นตัวต่อให้ไปต่อยใครก็ได้ นางไม้ที่ว่าเฮี้ยนแรงสักขนาดไหน ก็เรียกออกมาทำเมียได้ แต่หนานอินไม่ถึงขนาดนั้น แต่บทชะตาขาดกระทิงขี้โรคตัวเดียวก็ทำเอาแกตายได้อย่างไม่น่าเชื่อ กรรมเวรมันมีจริง ในโลกนี้นายหญิง แก่ตัวมานี่หนานอินถึงเพิ่งจะค่อยๆ สำนึก เลยตั้งใจไว้ว่า ถ้าตามนายรพินทร์กลับมาได้ครั้งนี้ หนานอินก็จะบวชให้เจ้าเวรนายกรรมละแต่จะมีชีวิตรอดจนถึงได้ครองผ้าเหลืองหรือไม่ ก็ยังไม่รู้เลย กรรมอาจตามทันเสียก่อน”

“ฉันขอภาวนา และอนุโมทนาให้ลุงล่วงหน้า ขอให้สำเร็จผลอย่างที่ตั้งใจไว้เถอะ”

“สาธุ แม่คุณ! หนานอินทุกวันนี้ก็ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างพรานทั่วๆ ไปแล้ว นอกจากจะจำเป็นป้องกันตัว หรือขอมาเป็นอาหารประทังชีพยามไม่มีจะกินเท่านั้น หนานอินอยู่ในป่าไม่ได้อยู่ในเมือง ถ้าไม่ประทังชีวิตด้วยของป่าก็ไม่รู้จะทำยังไง ไอ้เรื่องจะยิงทิ้งยิงขว้างฆ่าเขา โดยไม่จำเป็นน่ะ เลิกมาตั้งแต่กลับจากเทือกพระศิวะโน่นแล้ว”

“ลุงว่าหนานไพรเป็นครูของรพินทร์ แล้วลุงคิดว่ารพินทร์จะเก่งเท่าหนานไพรไหม?”

ครูพรานผู้เฒ่าอึ้งไปครู่ ดารินจ้องหน้าแกรอฟังคำตอบอยู่

“หนานอินบอกไม่ถูก นายรพินทร์เป็นคนสมัยใหม่ก็จริง แต่โดยแท้จริงแกก็เรียนหนักทางไสยศาสตร์ เพียงแต่ไม่ยอมบอกใครเท่านั้น แล้วก็มีครูอาจารย์อยู่หลายคน ไม่ใช่เฉพาะหนานไพรเท่านั้น นายหญิงเคยเดินป่ากับนายรพินทร์มาแล้ว

คงรู้เห็นอะไรกับตามาบ้าง ว่าในป่าแล้วนายรพินทร์แกมีฝีมือในทุกด้านขนาดไหน แต่จะไปหวังให้แกอธิบายบอกความจริงอะไรแกไม่พูดหรอก ของอย่างนี้อาจารย์เขาสั่งนักสั่งหนาไม่ให้พูดบอกใคร ไม่ให้ทำถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ถึงหนานอินก็เหมือนกัน นายหญิงจะถามว่าหนานอินรู้อะไรบ้าง หนานอินก็บอกไม่ได้ เอาไว้ให้เกิดเหตุการณ์เสียก่อนแล้วหนานอินได้แก้เองพรานป่าจริงๆ ไม่เรียนเวทมนตร์คาถา หรือมีดีอยู่ในตัวจากสัจจะวิทยาอาคม เก่งแต่เดินป่า เก่งแต่ยิงปืนแม่น ก็เดินอยู่แค่ชายๆ ดงเท่านั้น บุกป่าลึกกันจริงๆ ไปไม่รอดหรอกนายหญิง แค่ขาดน้ำขาดอาหาร 2 วันก็ตายแล้ว โดยใจจริงของหนานอินแล้วพูดกันตรงๆ ไม่ยอ นายรพินทร์น่าจะเก่งกว่าหนานอินหรือครูพรานแต่ละคนของแกเสียอีก เพราะแกได้จากหลายๆ คนมารวมกัน และนายรพินทร์ก็เรียนในทางนี้ได้ขลัง เพราะแกเป็นคนดีมีธรรมในใจ มีสัจจะเป็นที่ตั้งอันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด แต่แกก็มีบาปที่ต้องมาเป็นพรานฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทว่าถ้าคิดเสียว่าชาติก่อนไอ้สัตว์ป่าพวกนี้ มันก่อกรรมทำเข็ญกับแกมาก่อน ชาตินี้แกจึงต้องตามมาล้างกรรมนั้น แกก็ไม่น่าจะบาป เพราะเป็นการตามทวงหนี้กัน”

ว่าแล้ว หนานอินก็หัวเราะหึๆ ในลำคออยู่เช่นนั้น

ดารินหันมองหน้าอย่างทึ่งๆ

“ลุงนี่ก็เป็นนักปรัชญาคนหนึ่งเหมือนกันนะ”

“นายหญิงว่าอะไร ปัดชะยา?”

แกฟังไม่รู้เรื่อง

“เอ้อ! ฉัน ฉันหมายถึงว่าลุงอยู่ในโลกนี้มานาน รู้มาก

เห็นความจริงมามาก แล้วก็เข้าถึงความจริงนั้นๆ ผิดกับชาวป่าชาวดงทั้งหลาย...ว่าแต่ว่า ไอ้สิ่งประหลาด น่ากลัวที่พวกเรากำลังพบอยู่นี่ ถ้ามันไปเกิดขึ้นทางด้านของรพินทร์ เขาจะรับมือมันไว้ได้ไหมนี่ ตามความคิดหรือความเชื่อของลุง”

“เชื่อหนานอินเหอะ ในป่าแล้ว ไม่มีอะไรมาทำอันตรายนายรพินทร์ได้ นอกจากไข้จับสั่นเท่านั้น แต่คนอื่นๆ ที่ไปกับแก หนานอินไม่กล้ารับรอง แกอาจระวังไม่ทันก็ได้ หรืออีกอย่างหนึ่ง ถ้าแกถึงฆาต คนเราถ้าถึงที่ตายต่อให้เก่งแค่ไหนมันก็ต้องตายวันยังค่ำ แค่มดกัดก็ยังตายได้เลย”

“ลุงเคยเดินป่าคู่กับแงซายใช่ไหม โดยที่ลุงเองก็ไม่รู้ว่าแงซายนั้น แท้ที่จริงก็คือเด็กเล็กๆ กำพร้าแม่ ที่ลุงเคยเอาไปฝากพระธุดงค์ไว้ แล้วพอมาพบตอนเป็นหนุ่มลุงจำเขาเองไม่ได้ แต่ก็เคยไปตามแรดด้วยกันตามแถบตะนินตะยีฝั่งขะโน้น เรื่องนี้แงซายเคยเล่าให้ฉันฟังเอง”

“อ๋อ ไอ้หนุ่มพเนจรรูปงาม ที่กลายมาเป็นพระเจ้าจักราชมรกตนครนั่นน่ะเร้อ”

พรานเฒ่าร้องเสียงสูง เลิกคิ้วขึ้นทั้งสองข้าง

“นายหญิงจะถามเรื่องอะไร?”

“เปรียบเทียบกับรพินทร์ ใครเก่งกว่ากันในเรื่องของป่าทุกชนิด”

คราวนี้แกอึ้งไปนาน อาการเหมือนจะทบทวนพฤติเหตุย้อนหลัง

“พูดตามจริง แงซายก็ศิษย์มีครู เป็นครูชั้นพระอริยะเจ้าอรหันต์ด้วย และโดยแท้จริงมันก็ไม่ใช่พรานป่าอาชีพ มันท่อง-

เที่ยวพเนจรไปเพื่อจะหาโอกาสกลับไปบ้านเมืองของมัน **ถ้าจะเทียบเชิงพรานกับนายรพินทร์ หนานอินบอกตรง ๆ สู้นายรพินทร์ไม่ได้หรอก** ถ้ามันเก่งจริง ทำไมมันถึงต้องพึ่งนายรพินทร์มาคอยติดสอยห้อยตามอยู่เพื่ออาศัยกลับเมือง แต่สองคนนี่ถ้ามาจับคู่กันเมื่อไหร่ก็โน่น ถ้าเขาไกรลาสมีจริงก็ไปกันได้ถึง **นายรพินทร์อาจต้องพึ่งแงซายในบางเวลา แต่แงซายต้องพึ่งนายรพินทร์มากกว่า"**

"ฮือม์ แปลกมากนะ ในความคิดเห็นของลุงเรื่องนี้ สมัยที่เราบุกบั่นไปตามพี่กลางกับลุงในครั้งนั้น ดูผาด ๆ เหมือนกับว่าแงซายจะเหนือกว่านายรพินทร์เสียอีก ในเรื่องของป่าดงพงไพร"

หนานอินสั่นหัว

"ไม่จริงหรอก นายหญิง ดูผาด ๆ นายหญิงหรือคนอื่น ๆ อาจเห็นอย่างนั้น แต่ดูให้ลึกเถอะว่า ถ้าเกิดปัญหาใหญ่ขึ้นจริง ๆ แล้วใครเป็นคนแก้ไขตก นายรพินทร์หรือแงซาย อย่างเก่งแงซายก็จะเป็นแค่ผู้ช่วยเท่านั้น หนานอินรู้ว่านายหญิงเป็นห่วงนายรพินทร์ตอนนี้มากเหลือเกิน...ไม่ต้องห่วง!"

แกเน้นเสียงอย่างมั่นใจชีดสุด

"สิ่งที่จะต้องห่วง ก็คือฝ่ายของพวกเราเท่านั้น ว่าจะสามารถตามแกทันหรือตามแกพบหรือไม่ รวมทั้งอันตรายที่จะมาเล่นงานพวกเราด้วย ลาพังตัวแกเองนั้นถ้าพลาดพลั้งตายเมื่อไหร่ มันไม่ใช่เพราะแกไม่มีฝีมือ แต่เป็นเพราะหมดสิ้นเวรกรรมในโลกนี้เท่านั้น"

"ยังก่อน! ถ้าการจะจากโลกนี้ไป หมายถึงการสิ้นเวร

สิ้นกรรมของเขา ฉันก็จะขอภาวนาให้กรรมเวรของเขาอย่าเพิ่งสิ้นสุดเสียก่อนเลย แม้ว่าการภาวนาเช่นนั้นจะเป็นบาปสำหรับตัวฉันเองก็ตาม”

ดารินกล่าวช้าๆ อย่างหนักแน่น ดวงตาเบิกโพลงออกไปยังราวป่าอย่างปราศจากจุดหมาย

ขณะนั้น ทั้งสองก็ต้องสะดุ้งขึ้น นายช้วนหัวหน้าลูกหาบแลนกระหืดกระหอบตรงเข้ามาหา พร้อมกับร้องบอกอะไรฟังไม่ศัพท์

“ลุงอิน! นายหญิงครับ!...เร็ว...ที่ปางพักนอนของเจ้านายเกิดเรื่องใหญ่แล้ว พวกเราไม่รู้จะทำอะไรกันถูก คะหยิ่นให้ผมแล่นมาตามนายหญิงกะลุงอิน...”

ดารินหันขวับไปทางนายช้วนทันที แล้วมองปราดไปยังบริเวณที่พักนอนของฝ่ายหล่อน ซึ่งบัดนี้เห็นคะหยิ่นกับพวกลูกหาบ 3-4 คน กำลังยืนมุงดูอยู่ทางด้านปลายเท้าคนเหล่านั้นห่างๆ มีอาการกระสับกระส่าย ส่วนภาพของพี่ชายกลางพี่ชายใหญ่และไชยยันต์ก็ยังเห็นจากระยะห่างว่า ยังนอนกันอยู่ในสภาพเดิมกับขณะที่หล่อนลุกขึ้นมา ส่วนหนานอินเขย่าถามโดยเร็วว่า

“เฮ้ย! มันมีอะไรหว่า?”

“จงอาง!...” นายช้วนละล่ำละลักชี้มือบอก “ตัวเท่าข้อมือ ยาวร่วมวา กำลังไวทีเดียว มัน...มันเลื้อยมาจากไหนก็ไม่รู้ สงสัยจะโผล่ออกมาจากซอกโขดหินเหนือหัวนอนเจ้านาย...”

"กัดเจ้านายคนใดเข้างั้นเร้อะ?"

พรานเฒ่าร้องสวนไปก่อนที่อีกฝ่ายหนึ่งจะทันจบประโยค เจ้านั่นสั่นศีรษะ

"ยัง! มันยังไม่ได้กัดใครทั้งนั้น แต่ดันผ่าเลื้อยขึ้นไปขดตัว แผ่หัวอยู่บนกลางตัวของนายใหญ่ มันคงจะนึกว่าพวกนายใหญ่ นายกลาง และนายทหารที่นอนห่มผ้ากันอยู่เป็นขอนไม้หรือยังไงก็ไม่รู้ซิ ขึ้นไปม้วนตัวสบายอยู่บนตัวนายใหญ่ ซ้ำยังชูคอมองดูไอ้พวกนั้น ถ้านายกลาง นายใหญ่ หรือนายทหารกระดุกกระดิกตัวนิดเดียวให้มันรู้ว่าเป็นคนเมื่อไหร่ มันต้องฉกแน่ ไอ้พวกนั้นไม่กล้าทำอะไร ได้แต่มองดูอยู่เฉยๆ"

ดารินก้าวพรวดออกจากที่อย่างรวดเร็ว หนานอินก็สาวเท้าตามมาติดๆ พร้อมกับหัวหน้าลูกหาบ เสียงครูพรานผู้เฒ่าร้องเข้าไปก่อน แต่เสียงไม่ดังนักว่า

"เฮ้ยๆ! ไอ้พวกนั้น...ถอยออกมาห่างๆ ก่อน ถอยช้าๆ อย่าเข้าไปใกล้ที่นอนของพวกเจ้านาย!"

คะหยิ่นกับพวกลูกหาบที่ยืนดูกันอยู่อย่างไม่รู้จะทำอะไรได้ถูก พากันค่อยๆ ถอยหลังออกมาทันทีอย่างช้า เป็นเวลาเดียวกับที่ดารินและหนานอินก็ก้าวเข้าไปถึง ระยะนั้นห่างประมาณ 9 หรือ 10 เมตรเท่านั้น มองเห็นอย่างถนัด

อสรพิษรายระดับจงอางตัวหนึ่งกาลังมขนาดคลองแคลวว่องไวเต็มที่ ตัวไม่ใหญ่และไม่เล็กนัก ลำตัวประมาณข้อมือและยาวเกือบสองวา กำลังประดิษฐานอยู่บนผ้าแบล็งเก็ตผืนใหญ่ที่คณะใช้นอนห่มกันอยู่ ในลักษณะกึ่งขมวดขด กึ่งทอด

ลำตัวยาว คือส่วนปลายหางนั้นยังพาดอยู่บนบริเวณหน้าอกของอนุชา ส่วนใหญ่ของลำตัวม้วนขดอยู่กลางท้องของเชษฐา ซึ่งบัดนี้เพียงมองเห็นแวบเดียว ดารินก็รู้ทันทีว่า พี่ชายทั้งสองของหล่อนรู้สึกตัวแล้ว แต่พากันนอนนิ่ง ไม่ยอมกระดุกระดิกเคลื่อนไหว แทบจะไม่กล้าหายใจด้วยซ้ำ ส่วนไชยยันต์นอนห่างออกมาประมาณ 2 ศอก ไม่ได้ถูกมันทับอยู่ด้วย ทว่าก็นอนอยู่ในแบล็งเก็ตผืนเดียวกัน **ถ้าแม้ว่าคนใดคนหนึ่งสามคนทำให้ผ้าที่ห่มกายอยู่ขณะนี้ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่นิดเดียว ไอ้มัจจราชแห่งไพรลึกผู้ไม่มีตีนตัวนั้น คงเล่นงานทันที!**

บัดนี้ มันชูหัวแผ่พังพานสูงขึ้นประมาณศอกเศษ และไม่ได้สนใจกับมนุษย์ที่ลำตัวของมันขึ้นไปขดทับอยู่ แต่สนใจยกหัวขึ้นดูมายังพวกลูกหาบ และแผ่แม่เบี้ยเหมือนจะสำรวจดูท่าทีพวกนั้นอยู่เช่นนั้น

ดารินจ้องตาเบิกโพลงไม่กะพริบ มือค่อยๆ ขยับลูกเลื่อนขึ้นลำไรเฟิล.300 ของหล่อนอย่างแผ่วเบา หนานอินก็กระซิบเร็วปรื๋อ

“อย่าเสี่ยงยิง นายหญิง ถ้านัดเดียวไม่อยู่ และพวกเจ้านายตะลีตะเหลือกไหวตัวขึ้นละก็ มันฉกลงมาแน่ ตัวขนาดนั้นเขี้ยวยาวพอที่จะทะลุผ้าห่มลงไปได้”

“แล้วลุงจะทำอย่างไร?”

หล่อนกระซิบถาม ตายังจ้องไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น หล่อน

มองเห็นแม้กระทั่งอาการที่นอนนิ่งตัวเกร็งของพี่ชายทั้งสองและไชยยันต์ ซึ่งก็จะต้องตื่นรู้สึกตัวแล้วเช่นกัน เพียงแต่แกล้งทำเป็นหลับตาอยู่เท่านั้น เชษฐานั้นกลั้นลมหายใจเต็มที่ เพื่อไม่ให้ร่างกายของตนขยับเขยื้อนจนมันสำเหนียกได้ โชคดีอยู่นิดที่ทั้งสามยังมีผ้าห่มคลุมปิดตัวอยู่อีกชั้นหนึ่ง

“หนานอินจะเข้าไปล่อ มันอาจพุ่งออกจากตัวของเจ้านาย ไล่หนานอินออกมา หรือไม่ก็เลื้อยหนีไปพ้นจากตรงนั้น”

“ไม่ได้! นั่นยิ่งเสี่ยงมากขึ้นไปอีก ลุงอาจมียาดีพอที่จะแก้พิษงูจงอางได้ แต่จะยอมให้มันกัดใครเสียก่อนแล้วค่อยมารักษา มันเป็นเรื่องยุ่งยากเสียเวลามาก...”

พร้อมกับกล่าว ราชสกุลสาวค่อย ๆ ทรุดตัวลงนอนราบกับพื้นในท่านอนยิงทันที เพื่อให้แนวกระสุนเฉียงขึ้นสูงปลอดภัยจากพี่ชายทั้งสองและเพื่อน แต่มันก็ต้องหมายถึงว่า ทั้งสามบุคคล โดยเฉพาะเชษฐา จะต้องไม่ผงกตัวขึ้นมาเสียก่อน เพราะถ้าพรวดพราดขึ้นมาในตอนนี้ ก็ย่อมอาจเจอลูกปืนของหล่อนเข้าพอดี

“ร้องบอกเขาเข้าไป อย่าให้ดังนัก อย่าให้มันตกใจ บอกว่าฉันกำลังจะยิง ให้พวกเขานอนเฉย ๆ อย่ากระดุกกระดิกเป็นอันขาด รับรองนัดเดียวเท่านั้น!”

หล่อนบอกอย่างมั่นใจ ขณะที่ประทับไรเฟิลเข้าซอกไหล่ในท่านอนยิงนั้น ระยะขนาดนี้ อย่าว่าแต่ความกว้างของบริเวณลำคอที่แผ่แม่เบี้ยกว้างประมาณฝ่ามือเลย ต่อให้เล็กขนาดแมลงวัน หล่อนก็ไม่มีวันพลาด เพียงแต่ตื่นเต้นบ้างเท่านั้นในกรณีที่ก่อนที่หล่อนจะทันลั่นไกออกไป หากมันรู้ตัวฉกพรรค

พวกคนหนึ่งคนใดเสียก่อน หรือสำเหนียกถึงอันตราย พุ่งตัวลงจากผ้าห่มเลื้อยไล่เข้ามาหล่อนจะลุกขึ้นผละหนีไม่ทันแน่

ขณะที่ศูนย์ปืนของหล่อนจับที่กลางลำคอที่ชูและส่ายหน้าน้อยๆ พร้อมกับหันซ้ายทีขวาทีของมัน หนานอินก็ทรุดตัวลงนั่งข้างๆ กระซิบอย่างรีบร้อนว่า

“อย่าเพิ่งยิง นายหญิง! บอกก่อนจะยิงตรงไหน?”

“กระดูกก้านคอ ให้มันหักพับไปเลย”

“ไม่ได้ มันอาจพลาดทะลุผ่านหนังคอมันไปเฉยๆ หรือต่อให้ถูกกระดูกก้านคอ มันตายก็จริง แต่พอหัวมันพับลงมามันอาจลงเขี้ยวเป็นครั้งสุดท้าย สุดแต่คอมันจะพับตกไปทางไหน นายหญิงกะยิงให้มันสูงขึ้นไปอีก กะให้กระสุนกระทบปากมันเลยได้ไหม ให้ปากให้เขี้ยวมันแหลกยับไปเลย”

“เอางั้นก็ได้!”

หล่อนเบนศูนย์สูงขึ้นไปจับที่บริเวณปากที่แลบลิ้นอยู่แปลบๆ อย่างพยายามสำเหนียกกลิ่น หนานอินก็พูดขึ้นเรียบๆ ด้วยเสียงปกติธรรมดา พอให้ได้ยินไปยังทั้งสามคนที่นอนตัวแข็งกันอยู่

“กลั้นใจไว้ นายทั้งหลาย อย่ากระดิก นายหญิงกำลังจะยิง!”

ไม่มีปัญหาทั้งอนุชา เชษฐา และไชยยันต์ได้ยินคำสั่งนั้นแน่ๆ เพราะแต่ละคนที่นอนเป็นท่อนไม้อยู่ในขณะนี้ก็ยังอยู่ในสภาพเดิมทุกอย่าง

แล้วครูพรานผู้เฒ่าก็สะกิดแขนหล่อนเป็นสัญญาณแทนคำสั่งว่า ให้ยิงได้!

ดารินกลั้นใจเล็ง ระยะเผาขนของไรเฟิลขนาดนี้ หล่อนแน่ใจในฝีมือ แต่สารภาพกับตนเองว่า ยังไม่แน่ใจกับความตื่นประหม่านัก มันอาจพลาดก็ได้ เพราะชีวิตของพี่ชายและเพื่อนถูกวางเป็นเดิมพันอยู่ข้างหน้า เท่าๆ กับอีกประการหนึ่ง สมมติว่าชิงเวลากันเพียงแค่เสี้ยววินาทีที่มันพุ่งตัวเข้ามาใส่หล่อนเสียก่อน หล่อนจะทำยังไง เพราะตัวเองก็กลัวอยู่เช่นกัน

ประมาณครึ่งวินาที **หล่อนแตะไก!**

.300 เวฯ แม็กฯ ระเบิดสะท้านแหลมไปทั้งขอบเขตโขดหินที่แวดล้อมอยู่...

สิ่งที่ทุกคนเห็นพร้อมกับกัมปนาทเสียงปืน ศีรษะอันยกชูแผ่พังพานอยู่นั้นสะบัดพลิกไปในพริบตาและสิ่งอันฉุกละหุกที่ติดตามต่อมาจนทำให้ไม่สามารถจะมองเห็นอะไรได้ก่อนในขณะนั้นก็คือ ร่างที่นอนกันอยู่เหมือนศพหรือท่อนไม้ทั้งสาม ก็พรวดขึ้นมาราวกับมีสปริงดีดกระเด็นออกจากโปงผ้าห่มที่อาศัยคลุมตัวร่วมกันอยู่ไปคนละทิศละทาง สุดแต่ว่าใครจะสะดวกออกทางด้านไหน อนุชา เชษฐา และไชยยันต์ มีความรวดเร็วแข่งกับเวลาได้พร้อมเพรียงกันดีเหลือเกิน พร้อมกับเสียงร้องโวยเอะอะกันลั่น

ดารินภายหลังจากยิงไปแล้ว ก็ยังคงนอนในท่าคว่ำราบอยู่กับพื้นที่นั้น หนานอินกระโดดเข้าไป ส่วนพี่ชายทั้งสองและเพื่อนที่ครั้งแรกเผ่นกันไม่รู้ทิศรู้ทางออกมาก่อน ก็ไปยืนคุมเชิงกันอยู่คนละด้าน จ้องไปรวมจุดที่งูตัวนั้น ซึ่งกำลังม้วน

ตัวดิ้นเป็นเกลียวอยู่ด้วยอาการขนลุกขนพอง หนานอินนั้นเข้าไปก้มสำรวจดู แล้วก็ฉวยได้ท่อนหางของมันหน้าตาเฉย โยนออกมากลางที่โล่ง พ้นจากผ้าห่มผืนใหญ่ที่มันกำลังม้วนตัวเองเป็นเกลียวอยู่นั้น

"อยู่แล้ว นายหญิง ไม่ถูกปากหรอก แต่หัวแหลกไปเลย แบบนี้ไม่ทันจะกัดใครได้หรอก!"

ราชสกุลสาวถอนใจออกมานิดหนึ่งอย่างโล่งอก ผุดลุกขึ้นยืน สลัดปลอกกระสุนที่ยิงแล้วออกกระเด็นไปกลิ้งอยู่กับพื้น แล้วเดินเข้ามาดซากงู ซึ่งส่วนหัวแหลกละเอียด หล่อนยิงต่ำกว่าเป้าหมายที่เจตนาไปราว ๑ ซม. ไม่ได้กระทบปากโดยตรง ตัดชอนเข้าใต้ขากรรไกรด้านล่างระเบิดออกกึ่งกลางศีรษะของมันพอดี

สองพี่ชาย และอีกหนึ่งเพื่อน ที่เคลื่อนตัวเข้ามาดูซากงูนั่นอยู่ด้วยพร้อมๆ กับคะหยันและพวกลูกหาบทั้งหลายยืนมุงอยู่รอบนอก พากันมองหน้าหล่อนและกะพริบตาปริบๆ ยังไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้ อย่างน้อยก็อึดใจหนึ่ง

แล้วไชยยันต์ก็เอ่ยขึ้นเสียงแห้งๆ ว่า

"อรุณสวัสดิ์!...แต่ให้ตายเถอะ เป็นการปลุกที่ไม่ค่อยจะโสภาสำหรับพวกเราเลย!"

"ใคร ฉันหรืองูตัวนี้?"

หล่อนถามเรียบๆ มองดูขนาดความยาว ซึ่งบัดนี้อาการดิ้นค่อยๆน้อยลงเป็นลำดับ เพราะประสาทสมองถูกทำลายเฉียบพลัน คงเหลือเฉพาะส่วนหางเท่านั้นที่ยังกวาดวาดไปมาช้าๆ

"ก็...ทั้งสองท่านนั่นแหละ ท่านแรกก็คือพ่อตัวยาวไม่มีตีนตัวนี้ ส่วนท่านที่สองก็คือ 'มาดามไพรวัลย์' ที่ยืนอยู่นี่ ขวัญหนีดีฝ่อ ตกใจพอ ๆ กัน ไม่ว่างูหรือเสียงไรเฟิล"

"ฉันยังไม่ได้เป็นภรรยาของเขาคนนั้น เพราะฉะนั้นอย่าเรียก 'มาดามไพรวัลย์' แต่ฉันก็ขอพลังกระแสจิตของเขาเข้ามาช่วยด้วยก่อนจะลั่นกระสุนนัดนั้น หรือเธอคิดว่าฉันหรือใครควรจะใช้วิธีเอาไม้มาตีมัน ในขณะที่มันกำลังขดตัวแผ่แม่เบี้ยอยู่บนพุงของพี่ใหญ่"

หล่อนคงพดหน้าตาเฉยอย่างเดิม แล้วมองไปทางพี่ชายทั้งสอง กล่าวต่อไปว่า

"ตอนที่มันสะบัดหัวพับลงไป คงยังไม่ทันกัดใครได้นะคะน้อยหวังไว้เช่นนั้น"

ทั้งเชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา หายงัวเงียเป็นปลิดทิ้งคะหยิ่นยิ้มย่องผ่องใสอย่างยินดี ตรงเข้ามาลากหางงูเขื่องตัวนั้นออกไปลอกหนังกันสด ๆ ร้อน ๆ กับพวกลูกหาบทันที อนุชาไม่พูดอะไร ตบต้นแขนน้องสาวแรง ๆ เหมือนจะบอกขอบใจหนึ่งครั้ง แล้วเดินไปล้างหน้า ส่วนเชษฐาเกาแก้มแกรก ๆ

"มันหวาดเสียวพอ ๆ กัน ทั้งงูตัวนี้ และกระสุนของน้อยนัดนั้น...เฮ้อ! บ้าจริง ๆ ทำไมพวกเราจึงต้องเฉียดตายกันถี่เกินไปงี้ก็ไม่รู้ นี่ถ้าน้อยยิงพลาดนิดเดียว ไม่ใครก็ใครซวยแน่"

"รู้สึกตัวตื่นกันขึ้นตั้งแต่ตอนไหนคะนี่ ทั้งสามคน?"

หล่อนถามเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น จิตใจของหญิงสาวบัดนี้ราวกับเหล็กเพชร ในเหตุการณ์สยดสยองทุกชนิดแทบจะผิดกันไปเป็นคนละคนกับยุคก่อน

"จะตอนไหน ก็ตอนที่รู้สึกว่ามีอะไรหยุ่นๆ หนักๆ มันขึ้นมาทับบนท้องพี่นะซิ พอลืมตาขึ้นมาก็แทบช็อก ขนาดหายใจก็ยังแทบไม่กล้าเลย มันเลื้อยผ่านมาทางนายกลางก่อน หมอนั่นคงรู้สึกตัวก่อนพี่แล้ว ส่วนไชยยันต์คงจะเป็นคนถัดไปที่ตื่นขึ้น โชคดีที่ทั้งกลางและทั้งไชยยันต์รู้หลัก ไม่กระโตกกระตากไหวตัว หรือลุกขึ้นเผ่นในตอนนั้น เพราะถ้าแบบนั้นมันคงจะไล่ฉกเอาแน่ๆ ตอนนั้นนึกไม่ออกเอาจริงๆ ว่าจะทำยังไงดี มันเป็นอัมพาตไปหมด พวกเราสามคนไม่มีทางจะช่วยตัวเองได้เลยในภาวะเช่นตะกี้นี้"

อนุชาล้างหน้าเสร็จจากน้ำในถังที่คะหยิ่นตักมาให้ เอาผ้าขาวม้าลูบหน้าลวกๆ แล้วเดินเฉียดผ่านเข้ามา บอกกับทุกคนว่า

"เตรียมตัวได้แล้ว ให้เวลาทั้งหมด 20 นาที รวมทั้งการกินอาหารด้วย หลังจากนั้นเราจะเคลื่อนที่"

แล้วเขาก็หันไปทางคะหยิ่นกับพวกลูกหาบที่กำลังควั่นคอลอกหนังงูร้ายอยู่

"เอาเกลือกับพริกลูบ แล้วย่างให้ดี ประเดี๋ยวขอกินด้วยคน!"

พูดแค่นั้นอดีต 'พรานชด' ก็กลับเข้าไปในที่พักนอน รื้อค้นจัดเตรียมเป้หลังของตัวเองง่วนอยู่ไม่สนใจอะไรอีก ไชยยันต์หันไปยักคิ้วกับเชษฐาพูดเบาๆ ว่า

“ไม่เลวหรอก สองพี่น้องคู่นี้ เขาต่างคนต่างพยายามเลียนแบบรพินทร์ได้เกือบเหมือนด้วยกันทั้งคู่ทีเดียว มีเราสองคนเท่านั้นที่เด๋อด๋างุ่มง่ามพิลึกนิ เอ้า! เร็วเชษฐาปฏิบัติตามคำสั่งของเขา ประเดี๋ยวจะได้จรลีจากไอ้ที่มหาซวยนี่ไปเสียที แล้วก็อย่าลืมละ ว่าเราสองคนต้องเดินตามหลังเขาคู่นี้เหมือน ๆ กับที่เราเคยเดินตามหลังรพินทร์ในครั้งก่อนนั้น”

เชษฐาหัวเราะขัน ๆ ขึ้นได้เป็นครั้งแรก เดินผละไปล้างหน้าทันที ดารินเหลือบตาดูไชยยันต์แล้วว่า

“เมื่อกี้นี้ถ้าพี่ใหญ่กับพี่กลางออกมานอกโปงผ้าได้แล้วเหลือเธออยู่คนเดียว และเจ้างูตัวนี้มันขดอยู่บนหน้าอกของเธอ ฉันจะไม่ยุ่งอะไรด้วยเป็นอันขาด พ่อคนปากเสีย!”

ไชยยันต์อ้าปากหาวหวอด แล้วชูมือขึ้นบิดขี้เกียจ ถามมาทั้งหาวว่า

“เธอตื่นนานแล้วเหรอน้อย”

ดารินหมั่นไส้ไม่อยากจะพูดอะไรด้วยอีก เอาลูกปืนที่หล่อนกำลังจะยัดเพิ่มเติมเข้าไปในแม็กกาซีนไรเฟิลให้เต็มเพื่อทดแทนนัดที่ยิงไปเมื่อตะกี้นี้ ยัดเข้าไปในปากที่อ้ากว้างของไชยยันต์แทนแล้วเดินผละไปเสีย เพื่อนชายสะดุ้งโหยงรีบหุบปากทันที พร้อมทั้งตะโกนลั่น

“เฟ้ย! เล่นบ้า ๆ อะไรยังงี้ก็ไม่รู้น้อย! ดีลูกปืนไม่หลุดเข้าไปในคอ!”

ไม่เกิน ๑๐ นาทีหลังจากนั้นทุกคนก็อยู่ในภาวะที่พร้อมจะเคลื่อนที่ เพียงแต่รออาหารเช้าชนิดพอประทังกันเท่านั้น

เชษฐาและอนุชาสอบถามหนานอินถึงเหตุการณ์ก่อนที่ตนเองจะตื่นขึ้นมาก็ได้รับรายงานว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปกติเรียบร้อยดี ส่วนดารินบอกให้พี่ชายและเพื่อนทราบว่าหล่อนตื่นก่อนพวกนั้นเพียงไม่เกิน 15 นาทีเท่านั้น

ไม่มีใครตื่นเต้นหรือสนใจเรื่องงูจงอางเจ้ากรรมตัวนั้นอีกเลย เพราะถือว่าเป็นอุปัทวเหตุเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งแก้ไขผ่านพ้นไปได้ด้วยดีจากฝีมือของดารินร่วมกับหนานอิน ประกอบกับที่ทุกฝ่าย ก็ชำนาญสารพัดภัยในป่ามาเป็นอย่างดีแล้ว รู้หน้าที่ของแต่ละฝ่ายว่า ควรจะปฏิบัติตัวอย่างไร ในเมื่อเกิดเหตุขึ้นจึงสามารถประสานงานสอดคล้องกันได้อย่างกลมกลืนโดยไม่ขัดแย้งด้วยความคล่องตัวด้วยกันทั้งหมด แม้กระทั่งพวกลูกหาบ ซึ่งก็ไม่ทำให้เสียพิธี เพราะถ้ามีใครสักคนในจำนวนที่มากันทั้งหมดมีความ ‘อ่อนหัด’ หรืออ่อนชั้นเชิงเพียงคนเดียวเท่านั้น อาทิเช่นเกิดมีพวกลูกหาบคนใดที่เดินมาพบงูขึ้นไปขดอยู่บนตัวของคณะนายจาง อนกาลงนอนกนอยู่ แล้วเอะอะโวยวายทำให้มันตกใจขึ้น อันตรายก็ย่อมจะเกิดขึ้นแน่

แล้วอนุชา วราฤทธิ์ ในฐานะมัคคุเทศก์นำทางก็สั่งให้เตรียมพร้อม ภายหลังเมื่อทุกคนกินอาหารกันเสร็จอย่างรวดเร็ว ถอนแค้มป์เก็บของหีบห่อสัมภาระเข้าประจำหาบ เชษฐากับไชยยันต์เดินตรวจดูรอบๆ อีกครั้ง เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างคงอยู่ในสภาพเดิมทั้งหมด ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง หรือมีพิรุธว่าภายหลังจากที่ม่อยหลับกันไปครั้งสุดท้าย จะมีอะไรแผ้วพานเข้ามาใกล้อีก จึงโบกมือไปทางอนุชา

“เอาละ เคลื่อนที่ได้แล้ว!”

อดีต ‘พรานชด’ ก็ต้อนลูกหาบให้เคลื่อนที่ออกจากที่มั่นอันที่เข้ามาอาศัยหลับนอนกันอยู่นั้นทันที ทุกคนลัดออกทางช่องของโขดหิน หลีกเลี่ยงซากช้างที่นอนตายอยู่เต็มไปหมดเป็นภูเขาเลากานั้นไปเงียบ ๆ เชษฐาหันมาคว้าแขนน้องสาวผู้ยังล้าหลังยืนพิจารณาอะไรอยู่ ลากให้ออกเดินไปด้วยกัน พร้อมกับถามว่า

“เจ้าด้วนของเธอหายไปไหนแล้ว”

“ไม่ทราบค่ะ น้อยถามหนานอินและทุกคนที่ตื่นก่อนแล้วแต่ไม่มีใครบอกได้ว่ามันหายไปจากแค้มป์ของเราตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่หนานอินบอกว่ามันคงไปหากินและคงจะอยู่ไม่ห่างเรานัก คงจะเดินตามไปทุกระยะ”

“พี่ก็เข้าใจอย่างนั้นแหละ เพราะฉะนั้นอย่ามัวกังวล ไป! เธอออกไปเดินนำหน้ากับพี่กลางเขาแล้วกัน พี่กับไชยยันต์จะคุมหลังเอง”

ดารินเร่งฝีเท้า เดินกวดตามหลังอนุชาและพวกลูกหาบที่ล่วงหน้าไปก่อนนั้นอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว ทั้งหมดทิ้งที่พัก แรม และหลักฐานของเหตุการณ์สยดสยองที่ผ่านมาเมื่อคืนไว้เบื้องหลัง ทุกสิ่งทุกอย่างทำกันอย่างชนิดแข่งกับเวลา สรรพปัญหาที่ตกค้างอยู่ในใจต่างคนต่างเก็บไว้ภายในไม่นำมาเป็นข้อวิตกวิจารณ์ให้เสียเวลา...

โดยการแกะรอยอย่างชำนาญของครูพรานหนานอิน
และอดีต ‘พรานชด’ คณะทั้งหมดตัดพ้นป่าทึบบริเวณนั้นออก

มาได้ครู่เดียวก็เริ่มจับทิศทางได้ทันทีว่า คณะของรพินทร์ที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วนั้น ตัดไปทางด้านไหน แม้ระยะเวลาจะทอดเว้นห่างกัน 7-8 วันก็ตาม กลุ่มคนอันจัดว่าเป็นกองคาราวานจำนวน 20 คน เศษวัสดุที่ทิ้งให้เห็นอยู่เป็นระยะ ไม่ว่าจะเป็นซองหมากฝรั่งของพวกอเมริกัน ก้นซิการ์ ก้นบุหรี่ และรอยหักกิ่งไม้หรือบากฟันทิ้งไว้ อันเป็นนิสัยของพวกพรานของรพินทร์บ่งชี้ชัด ไม่ได้เจตนาที่จะทำไว้เพื่อจะให้ใครติดตามมาเบื้องหลัง แต่เป็นธรรมชาติตามปกติวิสัยที่เกิดขึ้นเอง

การเดินทางของฝ่ายติดตามในระยะนี้ จึงแทบจะเรียกได้ว่าเป็นการเดินแบบซ้ำทับรอยไปทีเดียว นับตั้งแต่พ้นจากเขตโป่งน้ำร้อนออกมา และล่วงเข้าสู่ทุ่งหญ้าอันมองเห็นแนวป่าไผ่อยู่ลิบๆ ขวางเป็นแถวกั้นอยู่ และฉากหลังห่างไกลออกไปเป็นเงาของขุนเขาใหญ่สลับซับซ้อน

พอจับเส้นทางแน่ใจได้เท่านั้น ดาริน วราฤทธิ์ ไม่ทราบกำลังมาจากไหน หล่อนเดินแบบชาวป่า หรือมิฉะนั้นก็มีวิญญาณของรพินทร์ ไพรวัลย์เข้าสิง เลยไม่รู้จักคำว่าเหนื่อยเหน็ดอ่อนล้า ไม่ห่วงว่าตัวเองจะเดินเว้นระยะห่างพรรคพวกสักขนาดไหน ขึ้นมอ ลงมาบ บุกป่าฝ่าพงไปด้วยฝีเท้าที่เบากริบและรวดเร็วเกินเชื่อ ราวกับจะเป็นมัคคุเทศก์นำทางเสียเอง แม้แต่หนาน-อนและ ม.ร.ว. อนุชา กยังถูกทิ้งอยู่เบื้องหลัง

ไม่มีประโยชน์อะไรเสียแล้วที่ใครจะทักท้วง หรือเรียกให้หล่อนเข้ามารวมกลุ่มอยู่ด้วย เพราะราชสกุลสาวไม่สนใจฟังเสียง และอันเนื่องมาจากภูมิประเทศบริเวณนั้นยังเป็นป่าโปร่งโล่ง พอ

จะมองเห็นทัศนวิสัยได้รอบด้านไม่มีอะไรบัง สังเกตเห็นได้รอบทิศทาง จึงไม่มีใครห้ามหรือต้องเร่งฝีเท้าตามหล่อนขึ้นไปประกบ เพราะแต่ละคนก็ล้วนเดินอยู่ในประเภททำเวลาอยู่แล้ว ไม่มีใครโอ้เอ้ชักช้าอยู่

รูปขบวนเดินทางจึงแบ่งออกเป็นสามจุดกลางทุ่งหญ้าสูงๆ ต่ำๆ ก่อนที่จะเข้าสู่ดงไผ่นี้ คือนำหน้าสุดรุดไปอย่างชนิดไม่ยอมห่วงใครข้างหลังเป็นดาริน ผู้บุกนำหน้าขบวนอย่างโดด-เดี่ยว ทิ้งห่างลงมาประมาณ 30 เมตรเป็นคู่ของหนานอินและอนชา ซึ่งเดินไปพลางก็สังเกตตามพื้นแสวงหาร่องรอยไปพร้อมกันด้วย ถัดมาอีกจึงเป็นกลุ่มของลูกหาบภายใต้การดูแลของคะหยิ่น และคุมหลังขบวนสุด แต่ก็สามารถจะมองเห็นตลอดไปจนถึงหัวขบวนด้านหน้าเป็นคู่ของเชษฐาและไชยยันต์

การติดต่อถ้าจำเป็น จะใช้เรียกหรือบอกความกันด้วยวิทยุมือถือ อันเป็นคลื่นความถี่ชนิดเดียวกันทุกเครื่อง **สำหรับเชษฐาและไชยยันต์ไม่จำเป็นจะต้องตรวจสอบหลักฐานอะไรที่คณะของรพินทร์ทิ้งตกหล่นไว้ให้เสียเวลา คงทำหน้าที่เป็นกองระวังหลังอย่างเดียว เพราะเชื่อแน่ว่าถ้าดาริน และหนานอินกับอนุชาบ่ายหน้าไปทางไหน**

หนทางนั้นย่อมแปลว่าถูกต้องแล้ว

"ประมาณ 15 องศา ตะวันตกเฉียงเหนือที่น้อยกำลังบ่ายหน้านำไปโน่น" เชษฐายกนาฬิกาเข็มทิศขึ้นมาดู แล้วเบยหน้าเปรียบเทียบกับดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงแรงกล้าขึ้นทุกขณะ

"นั่นใครเป็นคนนำทางกันแน่ หนานอินกับกลางหรือว่าน้อย?"

ไชยยันต์อดเป็นห่วงไม่ได้ บุ้ยปากไปยังร่างเพรียวระหงที่เดินคอนไรเฟิลไว้ในแขน ดุ่มๆ นำไปเบื้องหน้า โดยไม่ยอมเหลียวกลับมาดูหลังเลย

"ปล่อยเขาเถอะ ห้ามก็ไม่มีประโยชน์อะไร คนเราเมื่อตกอยู่ในภาวะเช่นนี้ มีพลังงานพิเศษเสมอ ถ้าน้อยนำผิดหนานอินกับนายกลางก็ทักท้วงเองแหละ การที่ทั้งสองคนนั่นเดินตามไปโดยไม่ท้วงก็แปลว่าน้อยแกะรอยได้ถูกแล้ว"

แล้วเชษฐาก็ชี้มือให้ไชยยันต์ดูกิ่งไม้เล็กๆ ที่มีรอยหักพับไว้ริมทางผ่าน ซึ่งรอยหักของมันแสดงว่าผ่านมาหลายวันแล้ว ไม่ใช่ดารินหรือพวกที่เดินอยู่เบื้องหน้าเป็นคนหักไว้

“รีบด่วนฉุกละหุกกันดีเหลือเกินในการเดินทางของเราแต่ละช่วง นี่ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางกันมานี่ กลางกับหนานอินยังไม่ได้บอกให้เรารู้สักนิดว่า จุดหมายเฉพาะวันนี้เราจะมุ่งไปที่ไหน ข้างแม่นั่นก็ไม่ยอมพูดจาว่าขานอะไรเหมือนกัน พอออกเดินได้ก็จ้ำอ้าวๆ นำลิ่วไปตลอดเลย”

ไชยยันต์บ่นเบาๆ เชษฐาจึงปลดวิทยุออกมาจากเอว กดคีย์เรียก

“กลาง ร่องรอยของคณะรพินทร์แน่ชัดมากใช่ไหมสำหรับระยะเส้นทางนี้”

“เรากำลังเดินทับรอยพวกเขาทีเดียวครับ พี่ใหญ่”

เสียงน้องชายผู้รับเป็นมัคคุเทศก์ตอบชัดเจนออกมาจากเครื่องรับส่งวิทยุประจำตัว

“พอจะบอกได้ไหม ว่าพวกเขาจะบ่ายหน้าไปที่ไหนก่อนสำหรับการเดินทางเส้นทางนี้”

ไชยยันต์กดคีย์ถามไปบ้าง เสียงของอนุชาเงียบไปครู่ คงจะหารืออะไรกับหนานอิน แล้วก็ดังแว่วออกมาว่า

“ถ้าทายไม่ผิด คงจะมุ่งเข้าหาหมู่บ้านกะเหรี่ยงตะเคียน-ทอง ระยะทางเดินอีกประมาณ 4-5 ชั่วโมงควรจะถึง รพินทร์คงจะมุ่งเข้าหาชมรมชาวป่าที่นั่นก่อน เพื่อสอบถามถึงวี่แววของเครื่องบินตก ผมเข้าใจเช่นนั้น”

“เธอคุ้นกับหมู่บ้านชาวป่าที่นั่นดีมาก่อนหรือเปล่า?”

เชษฐาเป็นผู้ถาม ระยะห่างกันประมาณ 60-70 เมตร ระหว่างฝ่ายเดินอยู่ข้างหน้าและรั้งท้าย คุยกันได้เหมือนเดินอยู่ใกล้ๆ กัน

"ผมไม่คุ้นเคยนักหรอกครับ แต่ลุงอินรู้จักดี นายบ้านชื่อโบเมียะ เป็นหมู่บ้านใหญ่ขนาด 50-60 หลังคาเรือนของพวกกะเหรี่ยงดง คะหยิ่นก็คงรู้จักดี"

"ถ้าเราแน่ใจว่าเขาจะมุ่งไปที่นั่น มีทางลัดทำเวลาให้เร็วกว่า 4-5 ชั่วโมงบ้างไหม?"

"ไม่มีทางลัดวิธีอื่นที่จะย่นทางได้มากกว่าเดินตามหนทางเดิมเขาไปโดยปกตินี่แหละครับ ยกเว้นแต่จะอ้อมให้เสียเวลาไปอีกเท่านั้น เส้นทางระหว่างนี้ สภาพของภูมิประเทศเดินสะดวกพอสมควร"

"แล้วนั่นน้อยเดินนำไปข้างหน้า เฉออกนอกทิศทางบ้างหรือเปล่า ระวังหน่อยนะ ข้างหน้าที่เห็นอยู่นั่น เริ่มจะเป็นป่าปลวก ระเกะระกะไปหมด มีเหลี่ยมมุมบังตามาก อย่าปล่อยให้เดินล่วงหน้าเข้าไปคนเดียว"

"ไม่ต้องห่วงครับพี่ใหญ่ น้อยแกะรอยได้ไม่แพ้ผมหรือหนานอินเลย และที่ไม่หยุดรอก็เพราะคงต้องการเร่งพวกเรา ประเดี๋ยวผมจะเร่งตามให้ทันเขา ก่อนที่จะลับเข้าดงปลวกที่เห็นอยู่โน่น พี่ใหญ่ให้คะหยิ่นเร่งพวกลูกหาบกระชั้นเข้ามาหน่อย พวกนั้นออกจะเดินช้าไปเสียแล้ว"

น้องชายกลางแนะนำมา

เชษฐาก็ตะโกนบอกคะหยิ่นและพวกลูกหาบทันที ให้เร่งเวลาขึ้นอีก ตนเองและไชยยันต์ก็กวดกระชั้นเข้าไปอีก วิธีเร่ง

ของเขาง่ายนิดเดียวแกล้งเดินแซงผ่านขบวนลูกหาบขึ้นไปเท่านั้น เจ้าลูกป่าทั้ง 5 คู่นั่นก็หาบของกันจ้ำลิ่ว ๆ อาจเป็นไปได้ที่เขากับไชยยันต์มัวรั้งท้ายอยู่ จึงพลอยพาให้ลูกหาบหย่อนฝีเท้าลงด้วย

ขณะนั้นเอง ทุกคนที่เดินอยู่เบื้องหลัง เรียงรายกัน อยู่เป็นกลุ่ม ๆก็สังเกตเห็นดารินทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าบังอยู่ที่ปลวกลูกหนึ่ง กำลังมีอาการเหมือนจะส่องกล้องจับไปยังป่าไผ่โปร่ง ๆ ด้านขวามือของหล่อน

"อะไร น้อย!"

เสียง 'พรานชด' วิทยุถามขึ้นไปทันที เมื่อเห็นอาการของน้องสาวคนเล็กผู้ห่างอยู่เบื้องหลังบริเวณที่กำลังจะไต่ขึ้นเนิน

"กระซู่ แม่ลูกอ่อน นอนเกลือกปลักเคี้ยวหนามไผ่อยู่ทางด้านขวามือนี่ค่ะ ห่างจากน้อย 60 เมตร หันหน้ามาทางพวกเราด้วย สองตัวแม่ลูกเท่านั้น!"

"ระวัง น้อย!"

อนุชา หรือ 'พรานชด' ร้องสั่งทางวิทยุเร็วปรื๋อพร้อมกับหยุดชะงัก พลอยให้คนอื่น ๆ หยุดตามไปด้วยเพราะได้ยินเสียงตอบโต้ทางวิทยุอย่างถนัด

"สังเกตทิศทางลม ลมพัดไปทางไหน น้อยอยู่เหนือลมมันหรือเปล่า ถ้ามันเผ่นขึ้นมาอย่าทิ้งปลวกลูกนั้น คอยวิ่งอ้อมหลบตรงปลวกลูกนั้นแหละ อย่าผละห่างออกไป"

ดารินลดกล้องในมือลงคล้องไว้ที่คอ ทุกคนเห็นหล่อนใช้ฝ่ามือกอบฝุ่นขึ้นมาโปรย แล้วตีสัญญาณมือโดยโบกไปทาง

ด้านซ้าย นั่นหมายความว่า ให้ทั้งหมดเลี่ยงออกทางด้านซ้ายให้มากที่สุด พร้อมกับเสียงบอกมาเบาๆ ว่า

"ขณะนี้ลมพัดจากด้านมันมาหาเรา เลี่ยงลงทางซ้ายให้มากที่สุด น้อยจะดักไว้ตรงนี้ก่อน พี่ใหญ่กับไชยยันต์คอยคุ้มกันพวกลูกหาบไว้ พี่กลางและลุงอินมาทางด้านน้อยด้วย เป็นแรดสองนอ ตัวใหญ่มากเหลือเกิน ถ้ามันชาร์จเข้ามา น้อยไม่แน่ใจว่านัดเดียวจะอยู่หรือเปล่า ถ้าได้ปืนคุ้มกันอีก 2 กระบอกจะอุ่นใจขึ้น"

อย่างรวดเร็วทันการชนิดรู้เชิงกันดีที่สุดแล้ว เชษฐาต้อนพวกลูกหาบให้เดินเลี่ยงอ้อมไปทางด้านซ้ายมือห่างไกลออกไปทันที พร้อมกับขยับลูกเลื่อนขึ้นลำ

ในระยะที่เว้นห่างแยกทางกันออกไปนี้ ไม่มีพุ่มพงหรือป่ามาบัง พอจะสังเกตบริเวณที่ดารินทรุดกายยืดที่มั่นอยู่ได้อย่างถนัด หากว่าเกิดอะไรขึ้นก็จะสามารถส่งกระสุนไปช่วยเหลือได้ทันการ แม้ระยะห่างออกไปบ้าง มันก็ไม่เกิน 150 เมตรเท่านั้น ซึ่งอานุภาพขนาด .458 แม็กนั่มพอจะช่วยคุมสถานการณ์ได้

ส่วนอนุชา และหนานอิน ก็เร่งฝีเท้าวูบเข้าไปถึงตัวน้องสาวได้ทันทีชั่วไม่กี่อึดใจ **และก่อนที่จะเข้าถึงตัว ทั้งสองก็มองเห็นเป้าหมายอันไม่น่าไว้วางใจก่อนแล้ว**

จริงอย่างที่ดารินบอก แรดใหญ่แม่ลูกอ่อนตัวหนึ่ง กำลังนอนเกลือกปลักโคลนเป็นที่สำราญบานใจอยู่กับลูกอ่อนเล็กๆ ของมันตามลำพัง 2 ตัว ระยะห่างเกือบ 80 เมตร มองดู

ครั้งแรกเหมือนมูลดินกลางปลักเลนนั้นถ้าไม่ใช่เพราะสังเกตเห็นหูเล็กๆ ทั้งสองข้าง ซึ่งนานๆ จะกระดิก มีนกบางชนิดเกาะอยู่ตามลำตัวทั้งศีรษะ พร้อมทั้งบินขึ้นๆ ลงๆ

ขณะที่ทั้งคู่เข้ามาถึง เป็นเวลาที่มันขยับตัว ชูคอสูงขึ้นมาอีก และหันหน้ามาทางที่ดารินกับกองคาราวานของเชษฐาเลี่ยงอ้อมหลีกทางเหมือนจะเพ่งมองด้วยตาเล็กตี่ของมัน แต่ก็ยังไม่แสดงปฏิกิริยาอะไรมากไปกว่านั้น เพราะสัตว์ประเภทแรดเชื่อในจมูกมากกว่าสายตาของมันเอง และขณะนี้ฝ่ายมนุษย์เป็นฝ่ายอยู่ใต้ลม

นออันแหลมอันหน้าเหนือดั้งจมูกยาวร่วมศอก ทั้งๆ ที่เป็นแรดตัวเมีย ส่วนนอหลังสั้นลงมาครึ่งหนึ่ง ในภาวะเช่นนี้ไม่มีอะไรมาเป็นหลักประกันได้ว่าเจ้าสัตว์ใหญ่โบราณตัวนั้นจะกระสากลิ่นไอของมนุษย์ขึ้นมาเมื่อไหร่ หากลมเกิดแปรทิศโดยธรรมชาติที่มีอารมณ์ร้าย หงุดหงิดอย่างปราศจากเหตุผลอยู่ตลอดเวลาของมัน ยิ่งกว่าสัตว์สี่เท้าชนิดใดในโลกนี้ ก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันจะปรี่เข้าใส่เมื่อไหร่

ไม่ต้องส่องด้วยกล้อง เพียงแค่ตาเปล่าก็มองเห็นกันอย่างถนัดเพราะระยะไม่ห่างไกลออกไปนัก ‘พรานชด’ พอย่องกริบเข้ามาถึงตัวน้องสาวก็จับไหล่ดึงให้ยืนขึ้น

“ถอย! น้อย ก่อนที่มันจะได้กลิ่นเรา น้อยเดินไปก่อนตรงไปสมทบกับพวกพี่ใหญ่เขาที่ตีอ้อมไปโน่น พี่กับลุงอินจะคุมเชิงไว้ตรงนี้แล้วค่อยๆ ถอยตามไป”

“ทำไมเราไม่ไปด้วยกันละคะ น้อยว่ามันคงยังไม่ลุกขึ้นมาไล่เราหรอก เพราะลมพัดจากด้านมันมาหาเรา”

หล่อนกระซิบถาม

‘พรานชด’ สั่นศีรษะ

“เชื่อพี่ดีกว่า อย่าให้ต้องมาห่วงหน้าพะวงหลังอยู่ น้อยไปเสียก่อน ถ้าจำเป็นจริงๆ พี่กับลุงอินคล่องตัวกว่าน้อยมาก พอน้อยไปได้สักครึ่งทาง เห็นว่าปลอดภัยแน่แล้ว พี่จะถอยตาม เราจะไม่ฆ่ามันโดยไม่จำเป็น”

ดารินพยักหน้าอย่างว่าง่าย ถอนออกจากตำแหน่งเดิมที่นั่งซุ่มดูอยู่ โดยใช้ปลวกลูกนั้นเป็นที่กำบังตา แล้วออกเดินลิ่วตัดทางเข้าไปเพื่อจะบรรจบกับคณะของพี่ชายใหญ่ที่กำลังเดินเลี่ยงอ้อมอยู่ทันที ขณะนั้นสังเกตเห็นเชษฐากับไชยยันต์ถือไรเฟิลพร้อมในมือ กำลังหยุดยืนหันหน้ามามองอยู่แล้ว ส่วนพวกลูกหาบก็ถูกคะหยิ่นต้อนให้ลิ่วรุดต่อไป

อนุชา วราฤทธิ์ ป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อ หรี่ตายิบหยีดูแรดสองนอตัวมหึมานั่นนั่ง พร้อมกับหนานอนผูนงยองๆ อยู่ใกล้ๆ เสียงแกบ่นพำว่า

“ไอ้ทีจะเจตนาล่ารึ ก็เดินตามรอยกันเป็นปี ข้ามเขาข้ามป่าไม่รู้สักกี่ลูกไม่พบ ไอ้เวลาที่ไม่เจตนาจะล่า ก็พบกันง่ายๆ ขนาดมันงามจริงๆ นายชด อีตัวนี้ได้หลายอัฐ และถ้าเอาเข้าไปถึงตลาดในเมืองก็ได้เป็นแสน”

อาการของครูพรานคันไม้คันมือเป็นอย่างยิ่ง

“โชคดีมากที่น้อยตาไวเห็นเข้าเสียก่อน พลาดพลั้งเดินเข้าไปใกล้โดยไม่รู้ตัวละก็แย่ทีเดียว”

อนุชาว่า

“นายหญิงเก่งจริงๆ ยังกะพรานอาชีพงั้นแหละ รู้ด้วยว่าแรด หรือกระซู่”

“คนเคยบุกป่าฝ่าหนามกับรพินทร์มาแล้ว จนกระทั่งไปตามตัวเราสองคนออกมาได้ก็ยิ่งกว่าพรานอาชีพที่เดินเลียบอยู่เฉพาะชายดงมาตลอดชีวิตเสียอีก นายหญิงน่ะ ในป่าแล้วเป็นผู้หญิงแต่ตัวเท่านั้น ไม่มีอะไรต้องห่วงหรอก”

กล่าวพลาง อนุชา หรืออดีต ‘พรานชด’ ก็ยกวิทยุขึ้น

“พี่ใหญ่ครับ”

“ได้ยิน มีอะไรผิดสังเกตหรือยังทางด้านโน้น”

“ยังครับ มันยังนอนแช่โคลนเฉยอยู่ ผมปล่อยให้น้อยไปสมทบกับพวกพี่ใหญ่ก่อน แล้วก็อย่าเพิ่งประมาท ทางด้านนี้มีอยู่สองตัวแม่ลูกเท่านั้น แต่ให้สังเกตไปรอบๆ ทุ่ง หรือป่าปลวกใกล้ๆ ด้วย อาจมีตัวอื่นๆ เกะกะอยู่อีก”

“กำลังพยายามตรวจหาอยู่เหมือนกัน สำหรับทางด้านนั้น ถ้าแน่ใจว่ามันไม่ชาร์จเข้ามาก็ถอยได้แล้ว กลาง เราจะไม่ยิงสัตว์ทุกชนิดโดยไม่จำเป็น”

น้องชายรับคำ และอีกอึดใจใหญ่ พอสังเกตเห็น น้องสาวคนเล็กเดินเข้าไปเกือบจะถึงขบวนของเชษฐาแล้ว อนุชาก็สะกิดไหล่หนานอิน ทำสัญญาณให้ถอยอย่างเงียบกริบ เดินตัดป่าปลวกตรงเข้าไปสมทบกับพวกนั้น โดยขณะที่เดินห่างจากจุดเดิมออกมาก็โบกมือให้ทุกคนบ่ายหน้าเข้าไปหาป่าไผ่อันขวางทะมึนอยู่เบื้องหน้าทันที

แล้วขบวนทั้งหมดที่เดินแยกกันออกไปเป็นระยะๆ ก็เข้ามารวมกลุ่มเป็นขบวนเดียวกันอีกครั้ง

"โล่งอกไปทีที่ไม่ต้องฆ่ามัน เพราะถ้ายิงแม่ก็ต้องยิงลูกด้วย"

อนุชาบอกกับพี่น้องและเพื่อนระหว่างที่กำลังรุดหน้ารวมหมู่ไปด้วยกัน พร้อมกับสำรวจดินบริเวณที่กำลังเดินผ่านกันไป กล่าวต่อมาว่า

"มีร่องรอยฝนตกใหญ่อาทิตย์กว่ามาแล้ว หญ้ากำลังแตกระบัด แล้วมีแหล่งโคลนบางแหล่ง ทั้งๆ ที่ระยะนี้เป็นฤดูแล้งมาก"

ประโยคหลังเขากล่าวขึ้นลอยๆ

"นี่เราอ้อมออกจากเส้นทางเดิมของรพินทร์มาแล้วซิ ใช่ไหม?" ไชยยันต์เปรยถามขึ้น

"ก็เลี่ยงห่างกันแค่ไม่มากนักหรอก นายทหาร เดี๋ยวก็บรรจบพบรอยอีกนั่นแหละ ในป่าไผ่ข้างหน้า"

ครูพรานเป็นคนบอก เชษฐาเอื้อมมือไปตบหลังน้องสาวที่เดินอยู่เบื้องหน้า

"น้อย ตอนนี้เป็นคำสั่งจากพี่นะ ป่าเริ่มจะทึบและมีเหลี่ยมมุมบังตาถี่ขึ้นแล้ว น้อยอย่าเดินโดดเดี่ยวตามลำพังขึ้นไปคนเดียว แต่ให้เกาะหมู่ไปกับพวกเรา ถ้าจะมีการเดินนำ พี่ขอให้เป็นกลาง หรือลุงอิน"

"ค่ะ"

หลอนรับคำง่ายๆ แต่คณะทั้งหมดก็ยังเดินรวมกลุ่มกันอยู่ พวกลูกหาบตามหลัง ส่วนคะหยิ่นเดินอยู่ท้ายสุดอย่างรู้หน้าที่ เพราะได้กำหนดนัดแนะกันไว้ก่อนแล้ว ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวกันไปทางใด จะต้องมีคนใดคนหนึ่งของฝ่ายนายจ้างเป็น

กองระวังหลังดูแลพวกลูกหาบไว้เสมอ เนื่องจากในภาวะที่กำลังแบกหามของอยู่นั้น พวกลูกหาบต่อให้ชำนาญภัยในป่าเช่นไร ก็จะไม่อยู่ในฐานะช่วยเหลือตัวเองได้อย่างฉับพลันในนาทีวิกฤตได้เลย วิธีการเช่นนี้ ทุกคนต่างเรียนรู้ศึกษาซึมซาบแก่ใจได้ดีมาตั้งแต่คราวเดินไพรร่วมกับรพินทร์ในครั้งนั้น อันนับว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีเยี่ยม

45 นาทีถัดมา ใกล้เที่ยงเต็มที มองเห็นดงไผ่ทึบอยู่เบื้องหน้า แล้วสิ่งที่ทำความประหลาดเอะใจให้แก่คณะทั้งหมดก็คือ เหนือท้องฟ้าบริเวณยอดไผ่เหล่านั้นดำพืดไปหมดด้วยฝูงแร้งนับไม่ถ้วน ราวกับแร้งทั้งป่าบริเวณนั้น ทั้งหมดจะมาชุมนุมเสวนานัดแนะอะไรกันอยู่ที่นั่น เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นพันๆ ตัว และที่เห็นเกาะทำคอหรุบอยู่ตามกิ่งไผ่เต็มไปหมด และเป็นจุดดำอยู่ทั่วๆ ไป

ทุกคนเขม้นมองอย่างสงสัย ดารินกับไชยยันต์ใช้กล้องส่องสำรวจด้วยความพิศวง แล้วหันมามองหน้าหนานอินกับ‘พรานชด’ ซึ่งยืนชะงักไปนิดหนึ่ง จ้องมองด้วยตาเปล่าอยู่เช่นกัน ดารินส่งกล้องให้พี่ชายกลางเงียบๆ เขารับไปส่องดู แล้วเป่าลมออกมาจากปากเบาๆ หลุดปากออกมาได้เพียงประโยคสั้นๆ ว่า

“น่าคิดแฮะ”

“พี่ว่าเป็นพันๆ ตัวเลยนะนั่น ถิ่นที่อยู่ของมันหรือยังไง?”

“ไม่ใช่ที่อยู่ของมันหรอกครับ พี่ใหญ่ แร้งอาจอยู่เป็นฝูง

แต่จะไม่มากมายเต็มไปหมดเหมือนอย่างที่เราเห็นอยู่นี่ ผมว่าน่าจะมีอะไรผิดปกติในป่าไผ่ช้างหน้านั่นเสียแล้ว”

กล่าวจบอดีต ‘พรานชด’ ก็ร้องบอกให้พวกลูกหาบที่กำลังเดินล้ำไปเบื้องหน้าให้หยุดลงก่อน ตนเองเดินเข้าไปที่ห่อสัมภาระห่อหนึ่งทันที ทุกคนเข้าไปมุงอย่างไม่เข้าใจ แล้วก็ลืมตาโต เมื่อเห็น ม.ร.ว.อนุชา คว้าเอาเอ็ม 79 หรือเครื่องยิงระเบิดขนาด 40 มม. พร้อมกับกระสุนออกมา 2 นัด ส่วนเอ็ม 16 แบบพับฐานส่งแจกจ่ายไปให้แก่ดาริน เชษฐา และไชยยันต์คนละกระบอก

“เฮ้ย! อะไรกันนี่ กลาง?”

ไชยยันต์ร้องออกมา

อนุชายืนขึ้น หักลำกล้องเอ็ม 79 ออก บรรจุกระสุนทรือระเบิด 40 มม. นัดหนึ่งเข้ารังเพลิงแล้วปิดลำกล้องลง หัว-แม่มือผลักปลดห้ามไก

“มีซากตายอยู่ในบริเวณป่าไผ่นั่นเป็นจำนวนมากทีเดียว ไม่งั้นแร้งจะไม่ลงนับพันๆ ตัวแบบนี้ บังเอิญขณะนี้เราอยู่เหนือลม จึงยังไม่ได้กลิ่น แต่ถ้าเข้าไปในนั้นแล้วคงทนกลิ่นแทบไม่ไหวทีเดียว”

“ซากตาย!! ซากของอะไร?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ละล่ำละลักออกมาเร็วปรื๋อ สีหน้าของทุกคนงงงันไปหมด

“ใครจะรู้ได้ จนกว่าจะเข้าไปเห็น”

“แล้วนั่นแกจะทำอะไร งัดเอ็ม 79 ออกมาทำไม รวมทั้งเอ็ม 16 ที่เอามาแจกพวกเรานี่ด้วย”

ทั้งหมดเริ่มระส่ำระสาย ไม่สบายใจขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นอากัปกิริยาของอนุชา ซึ่งเขาตอบเรียบๆ ว่า

“เมื่อมีซากตายมาก แร้งก็แห่กันมามากอย่างที่เห็น แร้งมันไม่ทำอะไรพวกเราหรอกนอกจากก่อความรำคาญ แต่สัตว์บางชนิดที่เข้ามาอาศัยกินซากอยู่ด้วย อาจโจมตีเราได้ เป็นต้นว่าพวกหมาป่า หรือหมาไนทั้งฝูงนับร้อยๆ ตัว ขืนพรวดพราดเข้าไปตอนนี้ พวกเราอาจถูกโจมตีได้ และอาจยิงด้วยปืนล่าสัตว์ไม่ทัน ขอเคลียร์บริเวณไลให้พวกมันกระจายออกไปเสียก่อน ด้วยเครื่องยิงระเบิดนี่สัก 2 ลูกจะปลอดภัยกว่า”

กล่าวจบ อนุชา วราฤทธิ์ ก็ประทับเครื่องยิงระเบิดขึ้นไหล่ ดารินก็โดดเข้ายึดแขนไว้ทันที ร้องลั่น

“เดี๋ยว! พี่กลาง ยิงระเบิดเข้าไปได้ยังไง เผื่อพวกรพินทร์อยู่ในนั้น มิตายกันหมดหรือ?”

พี่ชายกลางหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ

“ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้ารพินทร์หรือพวกของเขาอยู่ในนั้นและกำลังเป็นเหยื่อของฝูงแร้งเหล่านั้น อย่างเก่งก็อาจจะเหลือแค่กระดูกไว้ให้เราดู ถ้าเขาและพวกของเขาตายแล้ว ก็จะไม่มีการตายซ้ำเพราะระเบิดหรอก บอกแล้วว่าจะขอเคลียร์บริเวณก่อน ไม่งั้นพวกเราจะเข้าไปไม่ได้ มันอันตรายมาก”

แล้วอนุชา หรืออดีต ‘พรานชด’ ก็ประทับเอ็ม 79 ขึ้นอีกครั้ง บ่ายปากกระบอกประมาณ 30 องศาจากระดับพื้น มุ่งตรงไปยังบริเวณป่าไผ่ทึบที่เห็นฝูงแร้งนับพัน ทั้งบินว่อน ทั้งเกาะอยู่เต็มไปหมดนั้น ระยะมันห่างประมาณ 300 เมตรจากตำแหน่งที่ยืนกันอยู่ และแนวของป่าไผ่ที่ขวางหน้า

“ทุกคนนั่งลงก่อน!” เขาร้องสั่ง...

ทั้งหมดทรุดตัวลงนั่งกับพื้นทันทีตามคำสั่ง ม.ร.ว. อนุชา คำนวณเป้าหมายในการยิงในระดับโด่งให้ย้อยตกเข้าไปกลางไผ่ดงทึบที่เห็นฝูงแร้งหนาแน่นที่สุดนั้น ตั้งศูนย์ระยะ 350 เมตร แล้วเหนี่ยวไก

เสียงเอ็ม 79 แบบลูกระเบิดดัง ‘เป๊าะ’ ทันทีที่เข็มแทงชนวนเจาะแก๊ปท้าย และโดยตำแหน่งที่ทุกคนรวมกันอยู่ ต่างแลเห็นท้ายกระสุนเป็นจุดดำๆ วิ่งโด่งโค้งเข้าหาป่าอย่างถนัด เพราะความเร็วของมันแค่ 300 ฟุตต่อวินาทีเท่านั้น

อึดใจใหญ่ทีเดียว นับตั้งแต่มันพุ่งพ้นปากลำกล้องออกไปจึงปรากฏเสียงครึมม์! ดังแว่วสะเทือนออกมาเหมือนใครเอาระเบิดมือเข้าไปปาอยู่ในดงนั้น ความทึบและยอดสูงของป่าไผ่ทำให้ไม่เห็นว่าจะมีอะไรพินาศย่อยยับไปบ้าง มีแต่อานุภาพของเสียงที่สั่นสะเทือนมาให้ได้ยินเท่านั้น แต่สิ่งที่ติดตามมาให้เห็นทันตาก็คือ บรรดาแร้งฝูงใหญ่ที่เกาะบ้าง บินบ้างอยู่ในละแวกนั้นบังเกิดอาการแตกตื่นโกลาหลอลหม่านส่งเสียงร้องแซ่ส่ำ พากันบินขึ้นสู่ท้องฟ้ามืดมัวไปหมด จำนวนมากเสียกว่าที่มองเห็นแต่แรกเสียอีก

พวกลูกหาบ หนานอินและคะหยิ่น ไม่เคยได้ยินเสียงสะเทือนแผ่นดินของระเบิด 40 มม.มาก่อน พากันร้อง ‘ฮี้อย์!’ แล้วจ้องเขม็งไปยังป่าไผ่นั้นเป็นตาเดียว

อนุชาเกลี่ยลิ้นออกมาแตะริมฝีปาก หักลำกล้องปืนอันมีลักษณะเหมือนลูกซองเดี่ยวบรรจุเดียว ดีดปลอกกระสุนเก่า

ที่ยิงแล้วให้กระเด็นผลัวะออกมาจากรังเพลิง และยัดลูกที่สองเข้าไปอย่างใจเย็น ปิดลำกล้องปลดเซฟประทับไหล่อีกครั้ง คราวนี้เขาเบี่ยงทิศทางเล็กน้อย เพื่อที่จะให้อานภาพของเอ็ม 79 แจกไปให้ทั่วภายในอาณาบริเวณที่ต้องสงสัยนั้น แล้วก็เหนี่ยวไกอีกเป๊าะหนึ่ง

ท้ายกระสุนเห็นเป็นจุดดำๆ ก็ลอยโด่งลิ่วๆ พุ่งเข้าไปยังบริเวณนั้นอีกพร้อมกัน ชั่วสองสามพริบตามันก็ครึมม์ขึ้นเป็นวาระที่สอง คราวนี้อาจเป็นได้ที่หัวกระสุนชนิดกระทบแตกไม่ทันจะหล่นถึงพื้น แต่กระทบกิ่งไผ่เข้าเสียก่อน เปลวไฟจึงแลบวับแดงฉาน พร้อมกับกิ่งใบไผ่กระจายว่อน ท่ามกลางม่านควันสีเทาๆ

อย่าว่าแต่แร้งนับพันๆ เหล่านั้นเลย ต่อให้สัตว์ใหญ่ขนาดช้างทั้งโขลงถ้าหากอยู่ในละแวกนั้น ก็จะต้องแล่นกันตูดชี้จากกัมปนาทของอาวุธสงคราม**มันไม่ถึงกับหนักหน่วงอะไรนัก แต่ก็ไม่เบาเสียทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งอานุภาพจากเสียงระเบิดและสะเก็ดที่ปลิวกระจายไปรอบทิศ**

ทั้งหมดเงียบกันไปชั่วขณะ มองดูความวุ่นวายจ้า-ละหวั่นของฝูงแร้งที่พากันบินแตกฮือแล้วโผขึ้นสู่นภากาศเบื้องสูงชนิดอย่างตัวใครตัวมัน ท้องฟ้าเหนือป่าไผ่บริเวณนั้นแลดูมืดมัวไปหมด เชื่อว่าคงไม่เหลือตัวใดที่บังอาจเกาะตามกิ่งไม้หรือลงจิกกินซาก(ที่สงสัยว่าจะอยู่ในดงนั้น) ได้อีกต่อไป เพราะความตกใจต่อเสียง และแม้ว่าเบื้องล่างในดงจะผสมโรงอยู่กับ

ฝูงหมาป่า หรือหมาไน ตลอดจนสัตว์ร้ายเป็นฝูง อันพรานชด หรือ ม.ร.ว.อนุชากับพวกสงสัยว่าอาจจะมีอยู่ก่อนแล้ว พวกมันก็จะต้องแล่นกันป่าราบ

อนุชานั้นภายหลังจากยิงนัดที่สองไปแล้ว ก็ส่งปืนไปให้ไชยยันต์ ตนเองปลดกระติกน้ำออกมาเทกลั้วคอนิดหนึ่ง ตายังจับอยู่ที่ป่าไผ่เบื้องหน้า ควักบุหรี่จากกระเป๋าเสื้อออกมาจุดสูบ

“เผ่นกันไปหมดแล้ว โอ้โฮ! พอเห็นมันบินขึ้นมา ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมากมายถึงขนาดนี้ ไม่รู้สักกี่พันตัว”

เชษฐาอุทานออกมา จุ๊ปากลั่น

“รออีกสักครู่ครับแล้วค่อยเข้าไป ปล่อยให้มันบินหนีไปให้หมดเสียก่อน ถ้าไม่ใช้ระเบิดละก็ ไม่มีทางหรอกที่จะขับไล่ให้มันหนีกันออกไปได้...”

แล้วก็หันมายิ้มกับน้องสาว ซึ่งกำลังยืนซอยเปลือกตาถี่ๆ อยู่ พูดสพยอกว่า

“แต่ขอโทษทีนะน้อย ถ้าบังเอิญยอดชายนายพรานของเธอดันเข้าไปนั่งดมกลิ่นซากเน่า และคุยอยู่กับฝูงแร้งพวกนั้น ก็ช่วยไม่ได้จริงๆ ป่านนี้เขาคงจะเละไปแล้วด้วยสะเก็ดระเบิด”

“พูดบ้าๆ พี่กลาง คนยิ่งใจไม่ดีอยู่ด้วย”

ดารินบ่นออกมาเบาๆ แล้วเอื้อมมือคว้าเอ็ม 79 จากมือไชยยันต์ บอกว่า

“ไหน...ขอลองสักนัดซิ ไม่เคยยิงมาก่อนเลยไอ้เจ็ดเก้าท่าทางมันจะดีพิลึก”

พี่ชายกลางสั่นศีรษะ บอกว่า

“มีลูกกันมาไม่มากนัก สงวนไว้ใช้ยามจำเป็นดีกว่า แค่สองตูมบริเวณนั้น ทั้งหมดก็สะอาดพอสมควร หมายถึงว่าถ้าจะมีสัตว์อะไรเกะกะอยู่ก็เปิดหมด เอาไว้จำเป็นจริงๆ แล้วค่อยยิง น้อยมีหวังได้ยิงแน่ ถ้าเราตามรพินทร์ทันเมื่อไหร่ และการเจรจากับอเมริกันพวกนั้นไม่เป็นผล”

“ภาวนาไว้ขอให้อย่าเป็นอย่างนั้นเลย”

ไชยยันต์ว่า

“เรามีไอ้กระบอกรูปร่างตลกๆ อย่างนี้มา 2 กระบอก ไม่ใช่หรือคะ?”

ดารินยกเครื่องยิงระเบิด ลักษณะเหมือนปืนลูกซองสั้น แต่ลำกล้องโตนั้นขึ้นมาดูอย่างสนใจ เพราะก่อนออกเดินทางมาหล่อนไม่ได้ทำความรู้จักหรือสนใจกับมันมาก่อนเลย

“ใช่! สองกระบอก อยู่ในห่อนั่นอีกกระบอกหนึ่ง คุณอำพลจัดเตรียมหาไว้ให้เราครบตามที่สั่งนั่นแหละ”

“กระบอกละ 30 นัด รวมเป็น 60 เป็นหัวระเบิดอย่างละ 20 หัวเพลิงอีกอย่างละ 10 ก็พอได้ชัดกันนั่นแหละ ที่มากันคราวนี้นะ กองโจรหรือหน่วยคอมมานโดเราดีๆ นี่เอง พร้อมที่จะปะทะหรือโจมตีได้ทุกขณะ ไม่ว่ากับคนด้วยกัน หรือกับสัตว์ และเชื่อว่าพวกที่เอาตัวรพินทร์ไปด้วยก็คงไม่ด้อยไปกว่าเราหรอก ตกลงกันได้ก็ดีไป ถ้าตกลงกันไม่ได้มีหวังแหลกกันไปข้างหนึ่ง”

พูดจบ อนุชาก็หัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ

“ถ้างั้นสอนน้อยไว้ก่อนเถอะค่ะ น้อยยังไม่เคยยิงหรือรู้จักกับไอ้กระบอกพรรค์นี้มาก่อนเลย”

“ง่ายๆ เธอยิงปืนลูกซองเดี่ยวแบบลูกทุ่งได้ก็ยิงเครื่องส่งระเบิดเจ็ดเก้านี่ได้ ลักษณะการใช้งานก็ใกล้เคียงกันมากที่สุดนั่นแหละ...”

ไชยยันต์บอก พร้อมทั้งฉวยเอ็ม 79 ไปอธิบายให้เพื่อนสาวฟัง

“นี่ทำงี้ หักหางปลาหรือหางเหยี่ยว บิดไปทางขวาเหมือนลูกซองเดี่ยวหรือแฝด แล้วตบลำกล้องให้หักลง ลูกยัดเข้าไปในลำกล้องแล้วหักคืนเข้าที่ ห้ามไกบนคอปืนนี่ จะเข้าเองโดยอัตโนมัติทันทีที่เราหบลำกล้องปิดสนิทลง เวลาจะยิงก็ผลักห้ามไกออกเสียก่อน ระยะยิงวิถีราบเหมือนปืนธรรมดา ไม่ควรเกิน 100 เมตรใช้ศูนย์ปกติของมัน แรงถีบสะท้อนถอยหลังต่ำกว่าลูกซองนิดหน่อย แต่ให้ระวังตัวเอง และพวกเราไว้ด้วย เพราะถ้าระยะใกล้เกินไปนัก เช่น 50-60 เมตร หากตัวเองหรือพวกเราอยู่ในรัศมีสะเก็ดระเบิดอาจปลิวมาถึงได้ ถ้าจะยิงไกลแบบหยอดก็เอาแท่นศูนย์กลางลำกล้องนี่ขึ้น ร่นปรับระยะศูนย์ได้ตามอัตราที่บอกระยะไว้ ระยะไกลสุดก็ไม่ควรเกิน 600 เมตร วัตถุหรือสถานที่จะไม่เป็นอันตรายมากนัก เพราะหัวระเบิดเล็กแต่สะเก็ดจะแยกออกไปรอบทิศ จุดประสงค์ทำลายคนมากกว่าทำลายบังเกอร์”

“เป็นหัวกระทบแตกเหรอ”

“ใช่ เป็นหัวกระทบแตก ชนวนที่หัวจะเริ่มทำงานเมื่อกระสุนบิดตัวครบรอบของมันตามปกติแล้ว ก็จะพ้นจากลำกล้องเพียงแค่ 10 ฟุตเท่านั้น มีอะไรบังหน้าอยู่ชนเข้าระเบิดทันทีอย่าคิดว่า 10 หลา หรือ 10 เมตร อย่างที่คนบางคนเข้าใจกันนะ

ความจริงมัน ‘อาร์ม’ หรือ ชนวนระเบิดทำงานเมื่อพ้นลำกล้องแค่ 10 ฟุตเท่านั้น เพราะฉะนั้นเวลายิงในป่าทึบให้ระวังว่าไม่มีอะไรขวางหน้าอยู่ใกล้ๆ ด้วยหรือเปล่า ไม่ใช่ยิงฝ่าพุ่มไม้ออกไป กระสุนยังไม่ทันพ้นตัวไกลกระทบกิ่งไม้เล็กๆ กีดขวางอยู่มันจะบึ่มม์เข้าหาตัวเองเสียก่อน เพราะฉะนั้น ระวังข้อนี้ให้จงหนัก ใช้เป็นก็ได้ประโยชน์ ใช้ไม่เป็นหรือเข้าใจผิดๆ ตัวเองก็จะรับเคราะห์แทน”

ดารินเริ่มให้ความสนใจทันที รับมาทดลองหักลำกล้องแล้วปิด ปลดห้ามไกประทับไหล่ แล้วเหนี่ยวไกยิงแห้ง หรือดรายฟายร์ดู

“เอาละ พอเข้าใจแล้ว ทีนี้ว่าถึงความแม่นยำ?”

“ในวิถีราบไม่เกิน 100 เมตร ถึงแม้จะเป็นเครื่องยิงระเบิดก็แม่นยำไม่เลวทีเดียว พอๆ กับการยิงปืนลูกซองชนิดลูกโดดนั่นแหละ และจำไว้ว่า ถ้าจะยิงในวิถีราบชนิดเล็งด้วยศูนย์ระยะต่ำสุดนั้น ตัวเองจะต้องมีที่กำบังก่อน ยิ่งใกล้เข้าเท่าไหร่ที่กำบังก็จะต้องแข็งแรงขึ้นเท่านั้น รากไม้ใหญ่ ต้นไม้โตๆ หลังโขดหินอย่ายืนยิงแบบลูกซอง หรือไรเฟิลธรรมดาเป็นอันขาด เพราะอย่างที่บอกแล้ว รัศมีระเบิดกระจายรอบทิศ ไกลถึง 50-60 เมตร เป็นระเบิดสังหารสะเก็ดเรียดกับพื้นชิ้นส่วนสะเก็ดลักษณะเหมือนสปริงขดลวดคมๆ ชิ้นเล็กๆ จำนวนนับไม่ถ้วน เพื่อจะแจกจ่ายออกไปอย่างทั่วถึงในการทำลายหมู่คน ถูกจังตายทันที ไม่จังก็บาดเจ็บพิการเพราะสะเก็ดเล็กๆ ปลิวเข้าไปฝัง...”

ไชยยันต์อธิบายอย่างรวดเร็ว ในฐานะที่ชำนาญอยู่ก่อนแล้ว แล้วพยักหน้ากับอนุชา ดีดนิ้วแบมือออกไป

“อย่าขี้เหนียวลูกนักเลย นายกลาง ขอสักนัดเถอะ ฉันจะให้น้อยทดลองกับมือเองก่อน ถ้าไม่งั้นเวลาใช้งานจริงอาจไม่ได้ผล อีกสักนัดมันคงไม่หมดเปลืองอะไรนักหรอก พวกเราสามคนนะไม่เป็นไรหรอก แต่ฉันเป็นห่วงรายนี้ เกิดจำเป็นขึ้นมา แม่เจ้าประคุณคว้าไอ้นี่ออกมาใช้เมื่อไหร่ ความที่ไม่รู้หรือไม่เคยมาก่อนจะพลอยทำให้ตัวเองหรือพวกเราป่นปี้เสียเปล่าๆ เพราะฉะนั้น ให้เขาลองดูด้วยมือสักนัดก็แล้วกัน”

อนุชาปลดลูกจากสายสะพายส่งให้กับไชยยันต์นัดหนึ่ง

“เอา ตามใจ จะลองดูก็ได้”

ไชยยันต์รับมาเดาะในมือ แล้วเข้ามายืนประกบด้านขวาของราชสกุลสาวไว้ ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง พร้อมกันก็โบกมือไล่ให้พวกลูกหาบที่เข้ามามุงดูอยู่ให้หลีกทางถอยหลบไปยืนอยู่ด้านหลัง

“เอาละ น้อย ฉันจะให้เธอทดลองยิงดู...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ่ยขึ้นช้าๆ ชัดเจน

“เป็นการยิงในระดับแนวราบ เพื่อทดสอบความแม่นยำและอานุภาพของระเบิด 40 มม. นี่ด้วย เราจะลองกันเดี๋ยวนี้เลย เธอพร้อมแล้วยัง”

ดารินลังเลอยู่ครู่ก็เม้มปาก พยักหน้า

“โอเค พร้อม”

“เป้าหมายคือ ลำต้นของต้นไม้ที่ยืนตายซากอยู่บนเนินนั่น กะระยะถูกไหม ห่างจากนี่สักเท่าไร?”

"ก็เห็นจะไม่เกิน 120 เมตร แต่ไม่ต่ำกว่า 100 เมตร กระมัง"

"ถูกต้อง เป็นการคำนวณที่ใกล้เคียงมาก ลำต้นของต้นไม้ที่ยืนโด่เด่อยู่นั่น ฉันกะว่าขนาดเสาหน้าแปด ลำต้นมันก็คงไม่แข็งแรงอะไรนักหรอก เพราะเป็นไม้ผุ ไม่ต้องเอาศูนย์ระยะไกลขึ้นหรอก ใช้ศูนย์ธรรมดาของมันนั่นแหละ เล็งยิงโดยกะกลางลำต้น เข้าใจไหม?"

"เข้าใจ"

"ทำตามลำดับที่ฉันบอกไปทีละขั้น...บิดหางเหยี่ยว หักลำกล้องลง!"

ดารินปฏิบัติตามทันทีอย่างแคล่วคล่อง พอลำกล้องหักลงเหมือนปืนลูกซองเดี่ยวบรรจุเดี่ยว หล่อนก็ยกขึ้นส่องดูรูลำ-กล้องขนาด 40 มม. นั้น ด้วยนิสัยอันละเอียด แลเห็นขาวเป็นเงาวับ และเส้นเกลียวในลำกล้อง ซึ่งขณะนี้มีเศษดินจับจากการยิงติดต่อกันสองนัดของอนุชาติดทิ้งเป็นคราบให้เห็นอยู่บ้างเล็กน้อย

เมื่อไชยยันต์ส่งกระสุนระเบิดนัดนั้นให้ หล่อนก็รับมาพิจารณาแล้วค่อย ๆ ยัดลงไปยังโคนท้ายลำกล้อง พลางหันมามองหน้า เพื่อนชายก็สั่งต่อมา

"หับลำกล้องกลับคืน ไม่ต้องแรงนัก แต่อย่าเหยาะแหยะเกินไป ให้ลำกล้องล็อกสนิทกับโครงปืน มันจะสนิทหรือไม่ให้สังเกตดูที่หางเหยี่ยว หากดีดกลับมาอยู่ในแนวตรง และลิ่มที่ล็อกลำกล้องคืนสนิทเข้าที่ ก็แปลว่าลำกล้องสนิทแล้ว"

จากพื้นฐานที่เคยเป็นนักยิงปืนชั้นดีมาก่อนแล้ว ดารินตบลำกล้องคืนเข้าที่เสียงดังฉับ

"ยังไงต่อไป?"

"คราวนี้เธอก็พร้อมที่จะยิงอะไรได้แล้ว เพียงแต่ผลักปุ่มห้ามไกบนคอปืนให้เลื่อนไปข้างหน้าเท่านั้น"

ราชสกุลสาวยิ้มเลี่ยนๆ มองซ้ายมองขวา เห็นพี่ชายทั้งสองยืนประกบอยู่เบื้องหลัง ส่วนห่างหลังออกไปอีกเล็กน้อยพวกลูกหาบ คะหยิ่น และหนานอินก็ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ ยกเว้นไชยยันต์คนเดียวที่เข้ามาเคียงประกบข้าง

"เอาละนะ"

"เอาเลย อย่าลืม...หมายกลางลำต้นนะ"

"เล็งยังไงล่ะ?"

"เหมือนศูนย์ปืนธรรมดานั่นแหละ สำหรับระยะขนาดนี้"

"มันไม่ถึงกับหกคะเมนเคนเค้ หัวไหล่ทรุดไปนะ"

หล่อนถามอ่อยๆ อย่างไม่แน่ใจ ไชยยันต์หัวเราะ

"ไม่มีใครยอมให้เธอเสี่ยงถึงขนาดนั้นหรอก น้อยยิงดูแล้วจะรู้ว่ามันเบากว่าลูกซองของชาวบ้านเสียอีก และเบากว่า .300 เวฯ แม็กฯ ของเธอมากนัก"

ดารินสูดลมหายใจลึก ยกพานท้ายขนาดกะทัดรัดนั้นขึ้นมาประทับซอกไหล่ แล้วหัวแม่มือก็ผลักคันห้ามไกที่ถอยหลังมาเองโดยอัตโนมัติให้เคลื่อนไปด้านหน้า จากนั้นหล่อนก็เล็ง

ทุกคนเงียบกริบ ไชยยันต์คงยืนเป็นพี่เลี้ยงอยู่ในระยะใกล้บอกต่ำๆ ต่อมาว่า

“อันตรายมันมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นน้อย สมมุติว่า เธอเล็งเป้าหมายนั่น แล้วผ่าตกใจกระตุกไกปืนโดยปากกระบอกปืนทิ่มต่ำลงมา กระสนไปกระทบพื้นข้างหน้าห่างแค่ 20-30 เมตร พวกเราที่ยืนอยู่ด้วยกันนี่ทั้งหมด รวมทั้งตัวเธอเองด้วย มีหวังเจ็บหรือตายกันหมด”

“ฉันคงไม่ไช้ท์ หรือปอดแหกถึงขนาดนั้นหรอก จะยิงละถอยออกไปห่างๆ นิด ไชยยันต์”

เพื่อนชายก้าวเท้าห่างจากหล่อนไปหนึ่งก้าว เยื้องหลังมาเล็กน้อย

ราชสกุลสาวเล็งแน่วแน่ แล้วน้าวไกอย่างบรรจงเมื่อเห็นศูนย์อยู่ในระดับ

เป๊าะ!

เสียงกระสุนถูกจุดชนวน และทะยานผ่านพ้นปากกระ-บอกไปพร้อมกับกลุ่มควันที่พุ่งตามหลังเล็กน้อย ไหล่ของหล่อนยวบนิดหน่อยเท่านั้น จากแรงสะท้อนถอยหลัง

และวิบตาเดียวเท่านั้น เนื่องจากระยะไม่ไกลเกินไปนัก และเป็นการยิงโดยตรงโดยไม่จำเป็นต้องเผื่อโค้ง

เสียงแผดระเบิดคราวนี้มันก็กก้องราวกับฟ้าผ่าจนตัวคนยิงเองก็สะดุ้ง!

ภาพที่เห็น ไม้ยืนต้นผุๆ ที่เห็นโดดเด่นอยู่บนเนิน เขาใกล้ๆ กับป่าไผ่นั้น ปรากฏเปลวไฟแดงวาบกลางลำต้นอย่างจัง แล้วมันก็หักโค่นพับตอนบนถล่มลงมาทันทีราวกับขวาน

ยักษ์จาม หรือมิฉะนั้นก็ใครเอาไดนาไมท์ไปฝังไว้ตรงกลางลำต้นนั้น กัมปนาทเสียงของมันครืนดีเหลือประมาณ เสียงพวกลูกหาบโห่กันเกรียวกราว

ดารินยิงเอ็ม79 เป็นครั้งแรก และยิงได้แม่นยำราวกับจับวาง จนตัวหล่อนเองก็งงอยู่เหมือนกัน ยืนมองดูต้นไม้ที่ขาดหักไปต่อหน้าต่อตา พร้อมกับรอยอันยับเยินนั้นอย่างแทบไม่น่าเชื่อในสายตา

"ต๊าย! ปืนมันแม่นพอๆ กับไรเฟิลเลย ถีบก็ไม่ถีบ ดีอะไรยังงี้ แบบนี้ให้ยิงติดต่อกันสักร้อยนัดก็ยังไหว"

หล่อนอุทานออกมา พร้อมกับหักลำกล้อง ปลอกกระ-สุนขนาดเขื่องกระเด็นพล็อกออกมา อนุชาก็เข้ามาฉวยหมับคืนไปทันที

"พอ! พอแล้ว แม่คุณ กระสุนยิ่งหายากๆ อยู่ด้วย เอาแค่นี้แหละ มันก็ง่ายๆ ไม่มีอะไรยุ่งยากเลย เพียงแต่ถ้าจะใช้งานตอนจำเป็นจริงๆ ก็ให้ระวังตัวเอง และระวังพวกเราอย่างที่ไชยยันต์บอกก็แล้วกัน เกี่ยวกับสะเก็ดระเบิด"

อานุภาพของเสียงระเบิดที่ดังซ้ำเป็นนัดที่สาม ช่วยขับไล่ฝูงแร้งนับพันๆ ที่บินแตกฮือขึ้นสูงบ่ายหน้าผละหนีอยู่ก่อนแล้ว ให้ต้องโกยอ้าวไปทั้งฝูงอย่างไม่คิดชีวิต

ดารินหัวเราะออกมาเบาๆ หล่อนพอใจในความนิ่มนวลและอานุภาพเฉียบขาดของมันเป็นอย่างยิ่ง ทั้งๆ ที่ไม่เคยสนใจมาก่อนและเพิ่งจะมาเข้าใจเองเดี๋ยวนี้เองว่า เหตุใดพี่ชายและเพื่อนจึงตระเตรียมเครื่องยิงระเบิดชนิดนี้ติดตัวมาด้วย **มันเป็นอาวุธสงคราม กึ่งหนักกึ่งเบา ในด้านอานุภาพสำหรับพิฆาต**

คนโดยตรงทีเดียว น้ำหนักของตัวปืนเองเบา สั้นกะทัดรัด ไม่เป็นภาระอะไรทั้งสิ้น และที่วิเศษเหนืออื่นใด ก็คือเสียง ที่ข่มขวัญเป็นอย่างยิ่ง

ควันสีเทาๆ ยังโขมงอยู่ตรงตำแหน่งที่กระสุนแล่นเข้ากระทบและระเบิดจุดนั้น หล่อนส่องกล้องมอง แล้วเป่าลมออกจากปาก พึมพำ

“ไฟทำท่าจะลุกด้วยซิ น่ากลัวจัง แล้วโน่น อีแร้งบินหนีกันไปหมดแล้ว”

“ไป! คราวนี้เราบกเข้าไปในดงไผ่นั่นได้แล้ว เดี๋ยวเห็นเองว่าอะไรมันเป็นอะไร แร้งมันถึงลงมากมายถึงขนาดนี้”

เชษฐาประกาศขึ้น พร้อมทั้งโบกมือ อนุชากับหนานอินก็เดินตัดทุ่ง ไต่ขึ้นเนินเขาหาจุดหมายนำหน้าไปก่อนทันที ร้องบอกพรรคพวกมาว่า

“สะพายไรเฟิลไว้ก่อน ถือเอ็ม16 ไว้ ถ้าเผื่อมีไอ้พวกสัตว์ดุร้ายประเภทกินเนื้อ ยังเหลือเกะกะหรือแตกพล่านอยู่ในนั้นเห็นเราแล้วเข้าโจมตี ไรเฟิลยิงไม่ทันหรอก ต้องล่อมันด้วยไอ้นี่ คะหยิ่น! บอกให้พวกลูกหาบเตรียมลูกซองประจำตัวไว้ด้วย”

ประโยคหลัง เขาหันไปตะโกนบอกเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างที่คุมอยู่เบื้องหลัง

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ สะพายไรเฟิลขนาดหนักประจำตัวขึ้นไหล่ กระชากลูกเลื่อนขึ้นลำ เอ็ม16 แบบคอมมานโด แล้วเข้าห้ามไกไว้ ถือในลักษณะเตรียมพร้อม เดิน

เป็นหน้ากระดานตามหลังไปในทันที แล้วขณะนั้นเองก็มีเสียงร้องบอกอะไรกันเอะอะจากพวกลูกหาบเบื้องหลัง

ทุกคนหันกลับมากเห็นท้องทุ่งลบ ๆ อยู่เบื้องหลังนั้น แรดสองตัวแม่ลูกกำลังวิ่งปุเลง ๆ ตัดทุ่งไปอย่างตกใจ ที่มันตกใจก็เพราะคงจะเนื่องมาจากเสียงคำรนของเอ็ม 79 นั่นเอง เป็นการวิ่งด้วยความตื่นตระหนกบ่ายหน้าห่างไกลลิบออกไปคนละด้าน ทุกคนเหลียวมาดูมันอย่างขัน ๆ ระคนเอ็นดู

ทั้งคณะบ่ายหน้าใกล้ป่าไผ่ทึบทะมึนเข้ามาเป็นลำดับ แลเห็นเขียวชอุ่มไปหมด และยิ่งใกล้เข้ามาก็ยิ่งเห็นร่องรอยพื้นเปียกแฉะ อันเกิดจากฝนที่เคยตกอย่างหนักไว้ อาจหลายวันมาแล้ว แต่ก็ยังขังอยู่ตามปลักที่ลุ่มอยู่ทั่วไป ดงไผ่เองก็แลดูชื่นชุ่มชอุ่มใบ ลมยังพัดจากด้านฝ่ายมนุษย์เข้าไปยังแนวป่าไผ่อันกว้างใหญ่ ขวางสกัดหน้าอยู่ จึงยังไม่กระสากับกลิ่นไอใด ๆ ทั้งสิ้น และทุกสิ่งทุกอย่างภายในความทึบทะมึนนั้นก็ดูจะสงบราบคาบ ไม่มีอะไรกระโตกกระตาก

อนุชากับหนานอินผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้าบัดนี้กำลังด้อม ๆ มอง ๆ มีอาการเหมือนจะสำรวจหาทางด่านที่จะเป็นช่องผ่านเข้าไปยังบริเวณป่าไผ่อันกว้างใหญ่นั้น และมีอาการยังไม่แน่ใจอะไรบางอย่าง ส่วนดารินโบกมือเรียกคะหยิ่นให้แยกออกไปทางด้านซ้าย โดยให้เจ้านักเลงโตหล่มช้างเป็นเพื่อนไปกับหล่อนระหว่างที่พี่ชายใหญ่ ไชยยันต์ และขบวนลูกหาบยังเดินตามเว้นระยะมาทางเบื้องหลัง

“พบรอยเท้า หรือร่องรอยอะไรพวกนั้นอีกบ้างไหม?”

เสียงเชษฐาวิทยุถามมา มันดังขึ้นทั้งทางด้านดารินและอนชา ซึ่งแยกห่างออกจากกันไปคนละทาง

“ทางนี้ผมกับหนานอินไม่มีวี่แววอะไรเลยครับ พื้นมีรอยฝนตกก็จริง แต่เข้าใจว่าจะตกหลังจากที่พวกนั้นผ่านกันเข้าไปแล้ว...น้อย! ทางปีกซ้ายที่แยกไปนั่น มีอะไรบ้างไหม เฉพาะทางด้านนี้ทึบเหลือเกิน หาทางด่านที่จะเข้าไปไม่ได้เลย”

ประโยคหลังอนุชาพูดถามไปทางน้องสาวเล็ก

“พี่กลางกับลงอินเลิกค้นหาทางด้านโน้นได้แล้วค่ะ ส่วนพี่ใหญ่ให้คุมพวกลูกหาบมาทางด้านน้อยกับคะหยิ่นนี่ เราพบเส้นทางด่านขนาดใหญ่ พอที่ช้างจะลอดเข้าไปได้แล้ว และที่แน่ๆ ก็คือพบก้นซิการ์ของพวกนั้นทิ้งอยู่ริมทางนี่ก้นหนึ่ง พวกเขาเดินเข้าทางเส้นทางนี้แน่นอน!”

เสียงแสดงอาการตื่นเต้นรีบด่วนของดารินบอกมาอย่างรวดเร็ว และตัวหล่อนเองกับคะหยิ่นก็ปักหลักรออยู่ตรงนั้น

เชษฐาต้อนลูกหาบบ่ายหน้าไปทางดารินทันที ส่วนหนุ่มหนานอินก็เลียบชายดงเข้ามาสมทบ กะว่าอีกประมาณ 20 ก้าว ทุกฝ่ายจะก้าวเข้ามาถึง ดารินก็พยักหน้ากับคะหยิ่นก้าวสงบๆ ตัดเข้าเส้นทางด่านที่นำทะลุเข้าไปในดงไผ่อันครึ้มสลัวนั่นทันที...

มันเป็นเส้นทางเดินเลี้ยวลัดไปมา เหมือนมีคนมาตัดเส้นทางไว้ให้ ไหล่หล่อนสะพายไรเฟิลที่เคยใช้ประจำมือ ส่วน

มือทั้งสองกระชับเอ็ม16 แบบคอมมานโดในลักษณะเตรียมพร้อม สายตาคมไวกวาดไปรอบด้านอย่างระมัดระวังเต็มที่ แต่อันเนื่องมาจากระเบิดเอ็ม 79 ที่อนชายิงเคลียร์ทางเข้ามาก่อนแล้ว ทำให้ไม่มีอะไรกระโตกกระตากเลย แม้แต่จักจั่นเรไรก็ยังหุบปีกสงบเสียงร้องกลายเป็นความเงียบสงัด นอกจากลมพัดกิ่งไผ่เสียดสีกันดังออดๆ แอดๆ บ้างเล็กน้อยเท่านั้น

วูบนั้นเอง ลมก็พัดโชยมาจากเบื้องหน้า ทั้งดารินและคะหยิ่นทำจมูกฟุดฟิด คะหยิ่นชี้มือไปทางด้านหน้า

“มีอะไรตายอยู่ข้างหน้าเราไม่ห่างนี่แหละ นายหญิง”

เบื้องหน้าที่เผชิญอยู่เป็นกอไผ่ใหญ่ ทางด่านแยกอ้อมไปทั้งด้านซ้ายและขวามือ

“เราจะอ้อมไผ่กอทึบข้างหน้านี้ไปทางด้านไหนดี ซ้ายหรือขวามือ?”

ราชสกุลสาวกระซิบถาม คะหยิ่นร่อนจมูกสูดกลิ่น แล้วบุ้ยปากไปทางขวา

“เราไปกันทางด้านนี้เถอะ นายหญิง กลิ่นมันแรงมาจากทางด้านนี้ แต่จะให้แน่นอนขึ้นอีก นายหญิงให้พรานชดกับพวกนั้นทั้งหมดลองอ้อมไปทางด้านซ้าย เราต้องแยกกันช่วยค้น จะได้พบเร็วขึ้น”

ดารินยกวิทยุขึ้นทันที

“น้อยกับคะหยิ่นจะไปทางด่านด้านขวามือนี่นะคะ พี่กลาง ลุงอิน และทุกคนไปทางด้านซ้าย เชื่อว่าหลังกอไผ่ใหญ่นี่คงจะมีทางบรรจบที่เราจะพบกันได้เอง ทุกคนได้กลิ่นซากเน่าแล้วยังคะ”

“ได้กลิ่นแล้ว...”

เชษฐาเป็นคนตอบมาโดยเร็ว พร้อมกับบอกต่อมาว่า “จะไปทางขวามือก็ไปในแนวทางเดียวกันทั้งหมดนั่นแหละ จะไม่อ้อมไปคนละทางเพราะมันอันตราย เกิดอะไรพรวดพราดออกมา แล้วมีการยิงขึ้น ลูกกระสุนอาจผ่านกอไผ่ไปถูกพวกเรากันเองได้ ไปทางเดียวกันยังพอมองเห็นตัว และพวกข้างหน้าก็คอยระวังวิถีกระสุนแต่เฉพาะด้านหลังฝ่ายเดียวกันเท่านั้น ถ้ามีที่กำบังตาประเดี๋ยวเจอลูกปืนกันเองเข้าให้เท่านั้น”

พี่ชายใหญ่ของคณะรอบคอบเสมอ บุคลิกประจำตัวของเขาในข้อนี้ไม่เคยสูญเสียหรือขาดหายไปเลย พร้อมกันก็สั่งให้อนุชาและหนานอินสืบเท้าไล่หลังดารินกับคะหยิ่นให้กระชั้นเข้าไปอีก

กลิ่นเน่าโชยรุนแรงขึ้นทุกขณะ แล้วชั่วไม่กี่อึดใจของการเดินไปตามเส้นทางด่านซีกขวามือนั่นเอง คะหยิ่นก็สะกิดแขนดารินโดยแรง ชี้มือไปยังโคนรวกตำแหน่งหนึ่ง หล่อนหันขวับมา ก็สาวเท้าตรงดิ่งเข้าไปทันที ยืนจ้องพิจารณาอยู่ห่างประมาณ 3-4 วา พยายามสะกดกลั้นทนกับกลิ่นอันเหม็นตลบนนอย่างเต็มที่

ทั้งหมดที่ตามมาเบื้องหลัง ก็มาทันตรงตำแหน่งนั้นเห็นพร้อมกันหมด

กระทิงใหญ่ตัวหนึ่ง นอนตะแคงขากางขึ้นอืดทึดอยู่ตรง

ตำแหน่งนั้น ขาหลังด้านหนึ่ง และตำแหน่งตรงสันนอกมีรอยชำแหละ กรีดแหวะ ตัดออกไปด้วยฝีมืออันชำนาญของพรานป่า ชนิดที่เอาเนื้อไปเป็นอาหารอย่างฉาบฉวย พอชั่วมื้อชั่วคราว และพอเป็นแค่เสบียง ทิ้งร่างกายส่วนใหญ่ไว้ ซึ่งขณะนี้มีรอยของสัตว์ป่าและแร้งจิกทึ้งเอาไว้ ทว่าขณะที่พบนี้ มีแต่แมลงวันและหนอนขึ้นไต่ยุบยับ

สภาพเน่าเปื่อยของซาก ทำให้ไม่สามารถจะสำรวจรอยกระสุนได้แน่ชัด นอกจากที่แน่ๆก็คือ กลางสันหน้าผากระหว่างดวงตาทั้งคู่ เป็นรูของกระสุนขนาดเล็กเจาะเข้าไปเห็นชัด

เสียงพวกลูกหาบซุบซิบกันแซด

“นายรพินทร์ยิงกระทิงทิ้งไว้ทั้งตัวตรงนี้!”

“คงไม่ใช่นายรพินทร์หรอกที่ล้มไอ้กระทิงใหญ่ตัวนี้ลง...”

อนุชาพูดต่ำๆ พยายามสูดลมหายใจลึกเพื่อให้ชินกับกลิ่นเน่า แล้วแบมือให้พรรคพวกทุกคนดู

“อะไร?”

ไชยยันต์หลุดปากถาม แล้วชะงักเมื่อเห็นถนัด

ที่วางอยู่ในมือของอนุชา คือปลอกกระสุนที่เขาเก็บได้ 3-4 นัด เป็นปลอกขนาด 5.56 มม. ซึ่งขณะนี้ถูกน้ำฝนและเกลือกดินอยู่ ปรากฏสนิมจับเขียว

“ลูกเอ็ม16!”

เชษฐาอุทานออกเบาๆ

“ครับเอ็ม16 ตรงโน้นก็มีปลอกชนิดเดียวกันนี้กระจายอยู่เป็นชุดทีเดียว ไม่ต่ำกว่า 10 นัด”

ดารินหันไปทางที่พี่ชายกลางชี้บอก แล้วก้าวพรวดๆตรง

เข้าไปสำรวจพื้นทันที จริงดังอนุชาว่า ปลอกกระสุน 5.56 มม. หล่นเกลื่อนกระจัดกระจายอยู่ในพงวัชพืชริมทางด่านนั้น ห่างจากซากกระทิงล้มประมาณ 20 ก้าวเท่านั้น และมีรอยพงไผ่เล็กๆ หักแหลกเป็นแปลง สังเกตได้จากสายตาอันรอบคอบเฉียบไวของหล่อน

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชาเดินตามเข้ามา หล่อนใช้เท้าเขี่ยปลอกกระสุนเหล่านั้นออกมากลิ้งให้ดู ทุกคนเงียบไปชั่วขณะจิตชนิดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ถูก

“รพินทร์ไปไหน ขณะที่พวกนั้นคนใดคนหนึ่งล่อกระทิงตัวนี้ด้วยเอ็ม16?”

หล่อนถามขึ้นลอยๆ จากปัญหาที่เกิดขึ้นกลางใจ

“การพบกับกระทิงตัวนี้ จะต้องเป็นการพบอย่างไม่รู้ตัวและกะทันหันที่สุด ไม่งั้นมันผิดวิสัยที่จะใช้เอ็ม 16 ยิง และคนที่จะถือเอ็ม16 ก็เชื่อว่าเป็นแหม่มเพียงสองคนเท่านั้น คือคริสกับอิสซาเบล เพราะจากหลักฐานที่เราพบกันมาก่อนแล้วนั้น รู้แน่ชัดว่าได้มีการส่งไรเฟิล.458 มาให้คณะนี้สองกระบอกทางฮ.และปืนขนาดนี้คนจะใช้ก็คงเป็นพันเอกคี๊ธ กับหัวหน้าคณะที่ชื่อด็อกเตอร์สแตนลีย์”

ไชยยันต์อ่านรูปการณ์

“แต่พวกของรพินทร์ก็จะต้องอยู่ใกล้เคียงกับบริเวณหรือร่วมอยู่ด้วย ไม่งั้นจะมีรอยชำแหละเนื้อกระทิงออกมาเป็นเสบียงได้ยังไง...แล้วนั่นอะไร?”

ประโยคหลัง อดีตทูตทหารบกชี้มือไปยังพงที่มีรอยกิ่ง

ไม้หักแหลกเป็นแปลงเล็กๆ ตำแหน่งที่พบปลอกกระสุน 5.56 มม. หล่นกลาดเกลื่อนอยู่ใกล้ๆ

ดารินกับอนุชากาวเข้ามาตรวจดูอย่างละเอียดอีกครั้ง แล้วดารินก็คว้าเอาซองบุหรี่วินสตันซองหนึ่งอันหล่นอยู่ในพงรกขึ้นมา มีรอยฉีกออกสูบไปแล้วเพียง 2-3 ตัว นอกนั้นยังอยู่เต็มซอง แต่ถูกฝนตกเปียกยุ่ยไปหมดแล้ว หล่อนชูให้ทุกคนดู แล้วโยนไปให้อนุชา ผู้ยามนี้ต้องถือว่า เป็นนักแกะรอยและน่าจะอ่านเหตุการณ์ได้ดีกว่าทุกคนในคณะ ในฐานะที่เป็นพรานเจนไพรมาก่อน อดีตพรานชดเคาะบหรี่ซองนั้นในมือ หรี่ตาลง

"คงไม่ใช่บุหรี่ของรพินทร์แน่ ใช่ไหม?"

"น้อยไม่คิดว่าเขาจะสูบบุหรี่แบบนี้หรอกค่ะ แต่ก็ยังเอาแน่ไม่ได้ ถ้าพวกนั้นแจกเขาก็คงสูบได้เหมือนกัน แต่มันผิดธรรมชาติอยู่อย่างว่า ถ้าเป็นของรพินทร์ทำตกไว้ เขาก็คงรู้ตัวและตามมาเก็บคืนไป คงไม่หลงลืมปล่อยให้ตกหายอยู่ตรงนี้เพราะมัวแต่ตื่นเต้นอยู่หรอก สำหรับมือขนาดนั้นแล้ว"

"ลองแหวกพงตรงนั้นดูให้ดีซิ อาจพบอะไรตกหล่นอยู่อีก ช่วยให้พอสันนิษฐานอะไรได้เพิ่มขึ้น"

ไชยยันต์ไม่พูดเปล่า ลงทุนนั่งเอาปากกระบอกเอ็ม 16 ในมือเขี่ยหาแล้วก็ผิวปากยาว เมื่อพบสร้อยข้อมือแบบใส่เล่นๆ ทองเคขนาด 18 เค เป็นสายโซ่และตรงแผ่นโลหะเขียนอักษรย่อไว้สองตัว ตัวแรกเป็น ซี ตัวหลัง จี อดีตนายทหารปืนใหญ่ค่อยๆ หยิบขึ้นมาทันที พอเช็ดกับขากางเกงสะอาด สร้อยข้อมืออันนั้นก็เป็นทองสุกปลั่งแวววาวขึ้นมาทันที ส่งไปให้เชษฐาพี่ชายใหญ่ของคณะหยิบขึ้นมาดู เม้มปากมองไปรอบๆ บริเวณ

"แบบนี้ก็พอจะชัดเจนพอสมควรแล้วว่า สร้อยเส้นนี้ควรเป็นของใคร ซี แทนความหมาย 'คริสติน่า' จี ตัวหลัง คือ 'กรูบิล' มันแปลว่า คริสติน่ามาล้มกลิ้งอยู่ตรงนี้ ขณะที่กระทิงชาร์จเข้ามา แล้วก็เป็นเจ้าของกระสุนเอ็ม 16 ที่เราเห็นปลอกเกลื่อนอยู่เหล่านี้ด้วย"

ดารินปราดเข้ามาฉวยหมับไปจากมือพี่ชายใหญ่ทันที ยกขึ้นพิจารณาเขม็งแล้วก้มลงดูพื้นอีกครั้ง ไชยยันต์ก็ถามว่า

"เธอเห็นด้วยไหมกับการสันนิษฐานของเชษฐา?"

ราชสกุลสาวยังไม่ตอบทันที อนุชาแบมือขอรับไปดูบ้าง หล่อนยังไม่เต็มใจจะให้นัก แต่แล้วก็หย่อนลงไปในมือของพี่ชาย พร้อมกับกระซิบว่า

"เดี๋ยวต้องคืนให้น้อยนะคะ น้อยจะเก็บไว้"

อดีตพรานชดจับปลายด้านหนึ่ง แล้วห้อยลงหาความยาว มันก็ใช่ตามที่เชษฐาบอกนั่นแหละ สร้อยข้อมือใส่เล่นๆ สลักอักษรย่อของนามแรกและนามหลังของแหม่มสาวผมทองคนนั้นแน่นอน คงไม่ใช่ของแม่ผมแดงที่ชื่อ อิสซาเบล แน่ เท่าๆ กับไม่ใช่ของชายอเมริกันร่วมคณะที่มาด้วยแน่

"มีรอยถูกขยี้หรือได้รับอันตรายตรงนี้ไหม ดูให้ดี"

อนุชาถามขึ้นลอยๆ

"เชื่อว่าไม่มี..."

ไชยยันต์ตอบมา ในขณะที่ยังนั่งพยายามค้นหาหลักฐานตรงนั้นง่วนต่อไป

"มีแต่รอยหลบลงมานอนกลิ้ง กระทิงชาร์จมาจากฝั่งโน้น"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ชี้มือไปเบื้องหน้า คนละทิศทางกับที่ซากล้มเน่าอยู่

“แม่นี่มีอาการล้มกลิ้งหกคะเมนลงโดยจงใจ หรือโดยการฉุดกระชากเพื่อหลบของใครก็ตาม แล้วไอ้กระทิงเจ้ากรรมนั่นก็แล่นเลยไปแว้งตัวกลับตรงที่มันล้มอยู่โน่น ถ้าคริสติน่าได้รับบาดเจ็บ ก็คงจะไม่หยุดกระทิงตัวนั้นลงได้ด้วยปืนประจำตัวของหล่อน ซึ่งมีรอยยิงติดต่อกันไปอีก และนัดสุดท้ายนั้นเป็นนัดที่น่าจะเรียกได้ว่า ‘ฟินิชด์ เดอะ เกม’ คือกระทิงล้มลงแล้ว แต่ยังไม่ตายสนิท หล่อนจึงปราดเข้าไปจ่อยิงเข้ากลางหัวตรงบาดแผลที่เราเห็นที่ซากนั่น”

“แล้วรพินทร์ไปไหน จึงปล่อยให้แม่นี่ซัดกับกระทิงอยู่ตามลำพัง?”

ดารินถามขึ้นแหบ ๆ

ทุกคนอึ้ง มองไปรอบ ๆ อนุชายักไหล่

“ถ้าต้นไผ่เหล่านี้พูดได้ มันคงจะเล่าให้เราฟังโดยตลอดว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างไรในขณะนั้น แต่นี่มันพูดไม่ได้ ถามก็ไม่บอก จึงได้แต่ใช้หลักฐานสันนิษฐานเอา อาจเป็นไปได้ไหมที่รพินทร์เดินตามมาข้างหลัง คริสบุกมาเบื้องหน้าตามลำพังอย่างคนถือดี เจอกระทิงตัวนี้เข้าพอดี”

“เป็นไปไม่ได้...”

น้องสาวเถียงหนัก ๆ ในลำคอ

“คนอย่างรพินทร์จะไม่ยอมให้ผู้หญิงในความรับผิดชอบของเขาเดินล้ำหน้าโดดเดี่ยวมาคนเดียวหรอก และเมื่อกระทิงชาร์จ ฉันก็ไม่เชื่อว่าแม่คริสติน่านั่นจะไวพอที่จะล้มตัวลงไป

กลิ้งหลบอยู่ตรงนี้ได้ทัน เว้นเสียแต่จะถูกใครกระชากหลบ...นั่น! ลุงอินถืออะไรเข้ามาให้ดูอีกกระมัง”

หล่อนร้องเบา ๆ เมื่อเห็นหนานอินถืออะไรในมือวิ่งเหยาะเข้ามาก็ส่งให้ มันเป็นปลอกกระสุนไรเฟิล.375เอช.แอนด์เอช.แม็กนั่ม 1 ปลอก สภาพของมันเก่าแก่พอ ๆ กับปลอกเอ็ม16 เหล่านั้น พร้อมกับบอกว่า

“พบตกอยู่ใกล้ ๆ กับที่กระทิงล้มนิดหนึ่ง แล้วเหนือขึ้นไปตรงไผ่ซุ้มที่ไอ้กระทิงนอนกางขาอยู่นั่น มีกิ่งไผ่หักพับด้วยกระสุนปืนกล”

แล้วแกก็ส่งให้เชษฐาผู้รับไปพลิกดู

“พวกนั้น มีใครถือสามเจ็ดห้าอยู่บ้าง?”

“ก็บุญคำ เกิด เส่ย จัน แล้วก็นายทหารยศพันตรีชื่อเชิดวุธ”

อนุชาบอกตามรายงานข่าวที่ได้รับทราบจากนายอำพลลวงหน้ามาก่อนแล้ว

“มีปลอกกระสุนของขนาด.458 อยู่บ้างไหม พบหรือเปล่า?”

ดารินถามโดยเร็ว

“พยายามหากันแล้ว พบแค่นี้เอง นัดเดียวเท่านั้นแถว ๆ นี้”

หนานอินตอบ

“ถ้างั้นก็แปลว่า มีไรเฟิลยิงช่วยมาเพียงกระบอกเดียวในขณะนั้น คือ.375 นัดนั้น แต่นัดที่เฉียบขาดดับกระทิงลงคือ 5.56 มม. จากเอ็ม16 ของคริสติน่าที่เจาะหน้าผาก ตำแหน่ง

ปลอกกระสุนห่างกันออกไป แสดงว่าไม่ใช่คนเดียวกันกับที่ดึงคริสติน่าให้ล้มกลิ้งลงตรงนี้จนซองบุหรี่ในกระเป๋าเสื้อและสร้อยข้อมือขาดตกไว้ ฝนที่ซัดกระหน่ำลงมาหลังจากนั้น มันกลบร่องรอยอื่นๆ เสียหมดสิ้น”

“ถ้าแม่ผมทองคนนั้นเผชิญหน้ากับกระทิงตัวนี้ตามลำพังและล้มมันลงได้ ก็ต้องนับว่าแม่เจ้าประคุณนั่นมีฝีมือพอๆ กับมาเรียทีเดียว”

อนุชาพึมในลำคอ แล้วส่งสร้อยข้อมือนั้นไปให้น้องสาวบอกต่อมาว่า

“เอ้า! อยากจะเก็บไว้ก็เก็บ เพื่อที่จะคืนให้เจ้าของเขาพร้อมๆ กับบราเซียร์ที่เธอเก็บไว้ก่อนแล้วตัวนั้น เวลาพบหน้า”

ดารินรับมาใส่กระเป๋ากางเกงไว้ สีหน้าหล่อนเต็มไปด้วยความฉงน และกังวลในหลักฐานที่เห็น **ถึงอย่างไรหล่อนก็ไม่ยอมเชื่อว่า คริสติน่าจะเผชิญหน้ากับภยันตรายตามลำพัง...แล้วหลักฐานของรพินทร์ล่ะ? ค้นแล้วไม่พบเลยในละแวกนั้นหล่อนและทุกคนพบแต่หลักฐานสมบัติที่ตกหล่นอยู่ของแหม่มสาวสวย (เท่าที่เห็นจากภาพ) คนนั้นอย่างเดียวเท่านั้น**

ปัญหาที่ก่อจุดกลางใจก็คือ รพินทร์ไปอยู่เสียที่ไหนในตอนนั้น?

ขณะนั้นเอง คะหยิ่น ผู้สูดกลิ่นราวกับหมาล่าเนื้อ และบัดนี้ได้เดินลึกห่างออกไป ก็ตะโกนโหวกๆ มาอย่างตื่นเต้นตระหนกตกใจ

"นาย!...นาย! มาดูอะไรที่นี่ เร็ว!"

ทุกคนไหวตัวพรึบ หันขวับไปทางเสียงนั้น ซึ่งยังไม่เห็นตัว ได้ยินแต่เฉพาะเสียงที่โหวกมาเท่านั้น หนานอินออกแล่นนำหน้าไปก่อน อนุชา และดาริน กับไชยยันต์ เผ่นตามหลังไปติดๆ ส่วนเชษฐาเยือกเย็นอยู่ตามเดิม เขาไม่ตื่นอะไรนัก ทำหน้าที่คอยคุ้มกันต้อนลูกหาบให้รีบเดินกันไป

แล้วทุกคนที่มาถึงก็แทบผงะหลัง

มันเป็นบริเวณพื้นที่โล่งกว้างกลางวงล้อมของป่าไผ่ ซึ่งมีทางด่านหลายสายพุ่งเข้ามาบรรจบรอบทิศไปหมด สิ่งที่เห็นอันดับแรกก็คือซากช้างนับจำนวนสิบๆ ตัว นอนขึ้นอืดเกะกะอยู่เต็มทั่วบริเวณไปหมด ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งแทบสลบยิ่งกว่าซากกระทิงที่พบกันมาแล้วสักเกือบร้อยเท่า เกือบจะทำให้ทุกคนทนไม่ไหว ถึงกับป้ายแขนเสื้อขึ้นอุดจมูก ไม่มีปัญหา ฝูงแร้งนับพันๆ ที่มองเห็นอยู่เมื่อยังอยู่นอกบริเวณ ลงจิกกินซากช้างที่นอนตายระเนระนาดอยู่ตรงบริเวณนี้เอง! นอกจากรอยของแร้งแล้วเป็นรอยของหมาป่า หมาไนเป็นฝูง

ทุกซากตายมาแล้วประมาณ 7-8 วัน

"คุณพระช่วย อะไรกันนี่!!"

ฝ่ายนายจ้างร้องออกมา และหลายคนสำลักผงะต่อกลิ่น

อนุชาชี้มือให้คณะพรรคสังเกตกลางบริเวณที่มีร่องรอยของการตั้งแค้มป์ ท่ามกลางซากเน่าของช้างมากมาย ที่ถูกปืนถล่มกลาดเกลื่อนนั้น แล้วถามปนสำลักว่า

"จะเข้าไปสำรวจดูไหม นั่นหลักฐานสำคัญที่สุด แต่กลิ่น

มันเหลือทน ใครทนไม่ไหว ผมว่าเดินล่วงหน้าไปหลบกลิ่นเสียก่อนดีกว่า เดี๋ยวเป็นลมตาย”

“เราต้องสำรวจดให้ได้ เพราะนี่เป็นจดสำคัญที่สดอีกจดหนึ่งที่จะผ่านไปเฉยๆ ไม่ได้ !”

เชษฐาตอบอย่างเด็ดเดี่ยว หันไปมองดูไชยยันต์กับดารินเหมือนจะถาม

“ไม่เป็นไรค่ะ น้อยทนได้ ประเดี๋ยวก็ชินไปเอง”

“ฉันก็ทนได้!”

ไชยยันต์กลั้นใจตอบมาอีกคน แสดงว่าฝ่ายนายจ้างทั้งหมดไม่ละความพยายาม แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางกลิ่นเหม็นอันแทบจะทนกันไม่ไหว เชษฐาจึงตะโกนสั่งคะหยิ่นว่า

“พาพวกลูกหาบเดินหลบไปก่อน ไปพักที่ไหนก็ได้พอให้พ้นกลิ่น เหนือๆ ลมเข้าไว้ เอ้า! นายช้วน เอาวิทยุเครื่องนี้ไปประเดี๋ยวจะได้เรียกหากันได้ถูกว่าไปรออยู่ตรงไหน ไม่ต้องตามกันให้เสียเวลา”

ว่าแล้วเขาก็ล้วงเอาวิทยุมือถือสำรองอีกเครื่องหนึ่งส่งมอบให้หัวหน้าลูกหาบถือติดตัวไปด้วย เปิดสวิตช์รับฟังไว้พร้อมโดยสั่งไม่ให้ไปยุ่งกับตุ่มอะไรของมัน นอกจากอธิบายวิธีกดคีย์แล้วพูด เมื่อถูกเรียกถามเท่านั้น หัวหน้าลูกหาบพอจะเข้าใจได้ไม่ยากนัก

ระหว่างที่คะหยิ่น ผู้ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดต้อนลูกหาบให้ผละหลีกออกจากบริเวณนั้นไปก่อน ทุกคนก็

เห็นดารินก้าวหลีกหลบซากช้างเน่าอันแทบจะนับจำนวนไม่ถ้วน เป็นภูเขาเลากาเหล่านั้นเข้าไปภายในบริเวณใจกลางทันที ทุกคนใช้ผ้าขนหนูเล็กๆ ชุบบรั่นดีจนเปียกชุ่มคาดจมูกพออาศัยกรองกลิ่นอันชวนอาเจียนนั้นไว้ มันไม่ช่วยอะไรได้มากนัก แต่ก็ยังดีกว่าที่จะใช้จมูกเปล่าๆ ท่ามกลางน้ำเหลืองและเศษเนื้อเน่าที่กระจัดกระจาย อันเกิดจากฝูงแร้ง และพวกหมาป่า หมาไนที่ลากทึ้งกันออกมากลาดเกลื่อน

ขณะนั้น อากาศภายในดงไผ่ร้อนอบอ้าวยิ่ง ลมภายในไม่มีเลย อากาศเป็นพิษไปหมดด้วยกลิ่นซากเน่า ไม่มีใครอ้าปากพูดโดยไม่จำเป็น นอกจากจะสำรวจบริเวณกันอย่างรวดเร็วชนิดที่พอจะสำรวจได้เท่านั้น

ตำแหน่งที่พบว่าเป็นที่ตั้งแค้มป์ของคณะรพินทร์อยู่ห่างจากตำแหน่งที่กระทิงถูกยิงล้มเพียงไม่เกิน 100 เมตรเท่านั้น ยังไม่มีใครทายหรือลงความเห็นได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ที่คณะของรพินทร์จะต้องมาวางแค้มป์กันอยู่ตรงนี้ทั้งๆ ที่จะนับระยะเวลาออกเดินจากโป่งน้ำร้อนมาถึงที่นี่ ก็คงเป็นเวลาเพียงแค่เที่ยงหรือบ่ายเท่านั้น ยังเหลือเวลาของการเดินทางอีกตั้งหลายชั่วโมง เหตุใดจึงต้องมาหยุดพักกันที่นี่ก่อน แล้วก็เกิดปะทะกับช้างโขลงถึงขนาดขั้นตะลุมบอน ยิงล้มไว้เกลื่อนไปหมด สภาพของมันบุกเข้าโจมตีแค้มป์พักแบบเดียวกับที่คณะของเชษฐาถูกบุกเข้าโจมตีเมื่อคืนนี้ ที่โป่งน้ำร้อนไม่มีผิด

ทุกสิ่งทุกอย่างเต็มไปด้วยปัญหาและปัญหา จะช่วยคลี่คลายมองเห็นความจริงได้ก็ต่อเมื่อเข้าไปสำรวจสถานที่ตรวจสอบ

ดูจากหลักฐานเท่าที่จะค้นหาได้ เพื่อการลงความเห็นวินิจฉัย เท่านั้น

ดาริน วราฤทธิ์ ไม่มีการระย่อจากภาพและกลิ่นไอ อันชวนคลื่นเหียนเหล่านั้นเลย หล่อนบุกนำหน้าตรงปรี่เข้าไปยังบริเวณที่แลเห็นว่าเป็นที่วางแค้มป์ก่อนทันที ในขณะที่พี่ชายทั้งสอง เพื่อน และพรานครูหนานอิน ก็กระจายกันออกตรวจดูตามทิศทางที่ซากช้างจำนวนมากมายนอนอืดทึด มีเนื้อเน่าและเครื่องในถูกลากออกมากินอย่างเรี่ยราดกระจัดกระจายเหล่านั้น

มันเป็นการพิสูจน์ชัดอีกครั้งว่า กระสุนระเบิดขนาด 40 มม. ของอนุชาที่ไล่เบิกทางเข้ามาก่อน ช่วยขับไล่สัตว์ประเภทกินซากเน่าทั้งหลาย ให้เผ่นกระจัดกระจายกันออกไปหมดสิ้นเสียก่อนหน้าที่คนชุดนี้จะเข้ามาถึง หาไม่เช่นนั้น คงจะฝ่าฝูงแร้งเข้ามาไม่ไหวแน่ เพราะมันกำลังเปิดปาร์ตี้ ลงกินซากช้างเน่ากันอยู่มโหฬาร ซึ่งแน่ละคงจะยึดเป็นที่พัก ที่กินกันมาก่อนหน้านี้นานแล้ว เนื่องจากมาพบอาหารจำนวนมากมายก่ายกองชนิดกินกันได้เป็นเดือนๆ ทีเดียวกว่าจะหมด

ทารุณไม่ใช่เล่นเหมือนกันในการที่บุกเข้ามาสำรวจโดยใกล้ชิดชนิดเดินผ่านไปตามซากเน่าเฟะที่กำลังส่งกลิ่นเต็มที่เหล่านั้น หนานอิน อนุชา สำรวจตามซากและทิศทางโดยรอบ เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ตรงเข้ามาที่ตำแหน่งอันมีร่องรอยชัดว่าได้เคยเป็นที่วางแค้มป์เมื่อไม่ช้าไม่นานมานี้เอง

ก่อนหลักฐานอื่นใดทั้งสิ้น สิ่งที่ทุกคนก้าวเหยียบผ่านไป ก็คือปลอกกระสุนนานาชนิดที่ตกเกลื่อนบริเวณราวกับสงคราม มีทั้งปลอกขนาด .458 .375 ปลอกลูกซองขนาด 12 และที่มากที่สุดก็คือ ปลอกเอ็ม 16 รวมแล้วไม่น้อยกว่า 4-5 ร้อยนัด กระจายทั่วบริเวณไปหมด มันแสดงถึงการยิงถล่มอย่างขนานใหญ่ทีเดียว และเป็นการต่อสู้กันอย่างชุลมุน โดยโขลงช้างเหล่านี้จะต้องบุกเข้ามาประชิดตัว ร้านย่างเนื้อถูกเหยียบพังพินาศ

จะอย่างไรก็ตาม ไม่มีศพของมนุษย์ใดปะปนอยู่กับซากช้างตายเหล่านั้นเลย หรือถ้าจะมีบ้างก็แสดงว่ามีการจัดนำเคลื่อนย้ายไปฝังเสียที่ใดที่หนึ่งก่อนแล้ว

สภาพของการสู้รบระหว่างกองทัพช้างกับฝ่ายมนุษย์เท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ ยากเหลือเกินที่จะเชื่อได้ว่า ฝ่ายมนุษย์ทั้ง 20 คนที่ล่วงหน้ามาก่อน จะไม่มีใครได้รับอันตรายหรือเสียชีวิตบ้างเลย...

101

ดารินนั้นง่วนอยู่กับบริเวณอันเป็นตำแหน่งที่น่าจะเชื่อได้ว่า ใช่พักนอนของฝายมายจ้าบอเมริกันของรพินทร์ แล้วชั่วไม่นาน หล่อนก็พบกับอะไรที่น่าสนใจมากที่สุดชนิดหนึ่งในกองเศษขยะที่กวาดฯ รวมกันไว้ใกล้ๆ ตำแหน่งนั้น หล่อนหยิบขึ้นมาดูโดยเร็วด้วยอาการตกใจ!

เชษฐาซึ่งตามหลังน้องสาวเข้ามาติดๆ ก็มองเห็นอยู่ด้วย แต่ยังไม่เข้าใจอะไรนักในสิ่งที่ดารินใช้นิ้วอันสวมถุงมือหนังคีบขึ้นมาดู

“อะไร น้อย?”

“เซไลน์โซลูชั่น! ถุงน้ำเกลือสำเร็จรูปขนาด 1,000 ซี.ซี.!”

“ถุงน้ำเกลือ!”

ดารินใช้เท้าเขี่ยที่กองขยะอันกลบๆ ไว้อย่างไม่มิดชิดนัก

แล้วก้มลงไปหยิบขึ้นมาอีกถุงหนึ่ง มีสายพลาสติกพร้อมสีหน้าแววตาของหล่อนเต็มไปด้วยความตกใจกังวลพร้อมกันก็หันไปรอบๆ ตัว แล้วปราดตรงไปยังต้นไผ่ลำหนึ่งอันถูกตัดปักไว้กับพื้นดินบริเวณใกล้ที่พักนอนนั้นเอง ซึ่งบัดนี้ก็ยังทิ้งให้ปักค้างอยู่ ขณะนั้นเองไชยยันต์ก็เข้ามาสมทบอีกคนหนึ่ง แต่ยังไม่เอ่ยถามอะไร นอกจากมองดูถุงน้ำเกลือที่ดารินและเชษฐาถือติดมือกันอยู่คนละถุง

หญิงสาว บัดนี้แทบจะลืมกลิ่นอันเน่าเหม็นรุนแรงแวดล้อมรอบตัวไปหมดแล้ว หล่อนยืนพิจารณาอยู่ที่เสาไผ่ลำขนาดเท่าท่อนแขนนั้น

"ได้หลักฐานอะไรคืบหน้าหรือ?"

ในที่สุด เพื่อนชายอดรนทนอยู่ไม่ได้ ก็ถามขึ้นเบาๆ ลอดออกมาจากผ้าเช็ดหน้าที่ชุบบรั่นดีปิดอยู่ แทนคำตอบใดๆ ดารินทดลองเอาถุงน้ำเกลืออันทำด้วยพลาสติกสำเร็จรูปนั้นแขวนเข้ากับรอยแง่ของกิ่งไผ่ลำที่ตัดปักดินไว้ตำแหน่งนั้นแล้วปล่อยสายให้ห้อยลงมา ขนาดความยาวของสายจะทอดลงมาสู่พื้นดินตรงตำแหน่งที่ควรจะมีบุคคลนอนอยู่ตรงนั้นได้พอดี

เชษฐาก็ดูเหมือนจะตามทันความคิดของน้องสาว เอ่ยว่า

"มีใครมานอนให้น้ำเกลืออยู่ตรงนี้กระมัง?"

"แน่นอนค่ะ มีคนได้รับบาดเจ็บ และมานอนให้น้ำเกลืออยู่ตรงนี้เพื่อช่วยชีวิต คงจะเป็นการเจ็บด้วยอุปัทวเหตุ และหนักมากทีเดียวจึงต้องให้น้ำเกลือช่วย และให้ติดต่อกันถึงสองถุง!"

"คุณพระช่วย! หวังว่าคงจะไม่ใช่แม่คริสติน่าคนนั้นนะ!"

เพื่อนชายอุทานออกมา

“ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นใคร และได้รับบาดเจ็บอย่างไรขนาดไหนบ้าง แต่ที่รพินทร์ต้องหยุดพักอย่างกะทันหัน วางแค้มป์ลงที่นี่โดยไม่เดินต่อไป ทั้งๆที่เวลายังมีเหลือเฟือก็คงเพราะต้องช่วยชีวิตคนเจ็บอย่างเร่งด่วนนี่แหละ น้ำเกลือสำเร็จรูปอันเป็นเวชภัณฑ์สำคัญนี้ จะต้องมาจากการตระเตรียมอย่างรอบคอบของพวกอเมริกัน และผู้รักษาจัดการ ก็คือผู้หญิงที่เป็นหมอประจำคณะ หรืออิสซาเบล!”

หล่อนพูดขึ้นโดยเร็ว

เชษฐายกมือขึ้นสูงแล้วดีดโดยแรงอนุชากับหนานอินผู้กำลังตรวจดูไปทางอื่นท่ามกลางซากช้าง ได้ยินเพราะมันเงียบมาก หันขวับมาทันที พี่ชายใหญ่กวักมือเรียกอดีตพรานชดกับคู่หูพรานเฒ่าของเขาจึงก้าวสวบๆ เข้ามา

พอถึงเชษฐาก็ชี้ให้ดูหลักฐานนั้น พร้อมทั้งอธิบายให้ฟังคร่าวๆ อย่างเร่งด่วน

อนุชาขมวดคิ้ว

“ถ้างั้นก็ใช่แล้วครับ นี่เป็นการตอบข้อสงสัยของเราว่าทำไมรพินทร์จึงต้องมาหยุดพักอย่างกะทันหันตรงนี้ ทั้งที่ออกเดินทางจากโป่งน้ำร้อนมาได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น มีคนเจ็บหนักจากอุบัติเหตุ ซึ่งจะต้องช่วยชีวิตด่วน”

“เป็นไปได้ไหม ที่คนคนนั้นเป็นคริสติน่า ผู้ที่เราจะพบร่องรอยหลักฐานว่าชัดกับกระทิงตรงโน้น”

ไชยยันต์ถาม

“ทายยากเหลือเกิน แต่ก็น่าสงสัยอยู่เหมือนกัน เพราะหลักฐานแสดงว่าคริสประจันหน้ากับกระทิงและมีการยิงป้องกันตัวกันอย่างดุเดือดที่สุด รอยปลอกกระสุน แสดงว่ายิงรัวแบบฟูลออโต แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน อาจเป็นพวกลูกหาบหรือคนอื่นๆ ก็ได้เหมือนกัน หรือมิฉะนั้นก็ตัวรพินทร์เองนั่นแหละ!”

“รพินทร์เรอะ? เป็นไปไม่ได้แน่...”

เชษฐาร้องเสียงสูง

“คนอย่างเขา จะมาพลาดท่าเสียทีอะไรกับไอ้กระทิงตัวนั้น หรือว่ายังไงลุงอิน”

ประโยคหลังหันมาถามหนานอินผู้มามองอยู่บริเวณนั้นอย่างไม่สู้จะเข้าใจอะไรนัก

“หนานอินก็ไม่เชื่อ ว่าถ้ามีคนเจ็บมารักษาตัวตรงนี้ คนคนนั้น จะเป็นนายรพินทร์ ถ้าเจ็บเพราะไข้จับสั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เจ็บเพราะสัตว์ป่านี่ต้องไม่ใช่นายรพินทร์แน่”

ทุกสิ่งทุกอย่างเต็มไปด้วยปัญหาที่ทุกคนจะต้องขบคิดด้วยความกังขาระคนประหวั่นใจ หลักฐานมันชี้ชัดอยู่เช่นนี้ ว่ามีคนเจ็บกะทันหันแน่นอน ขบวนเดินทางจึงต้องหยุดชะงัก และช่วยเหลือกันอย่างเร่งด่วน

“มีหลักฐานตรวจสอบได้ไหมคะพี่กลาง ว่าขบวนทั้งหมดมาพักอยู่ที่นี่นานสักเท่าไหร่?”

ดารินถามพี่ชายกลางเร็วปรื๋อ

อนุชากวาดตามองไปรอบๆ อีกครั้ง เอามือขยี้จมูก เขาไม่ได้มีหน้าที่เพียงแค่นำทางแกะรอยเท่านั้น ทุกคนยังกะเกณฑ์

ให้เป็นนักสืบหาร่องรอยและสันนิษฐานด้วย และไอ้การจะสันนิษฐานในสิ่งที่ตนไม่ได้เห็นกับตา นอกจากโดยหลักฐานที่ทิ้งไว้ห่างถึง 7-8 วัน ซ้ำยังมีธรรมชาติคือฝนตกลงมาชะอย่างหนัก เป็นการลบร่องรอยละเอียดอื่นๆ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะทำได้ง่ายนัก

"ค้นในกองขยะนั่นอีก นอกจากถุงน้ำเกลือสองถุงนี่แล้วยังมีอีกกี่ถุงทิ้งอยู่บ้าง?"

"ไม่มีแล้วค่ะ มีอยู่แค่สองถุงเท่านั้น"

"ฉันไม่มีความรู้ในทางแพทย์ น้อยน่าจะรู้ดีที่สุดอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นบอกมาซิ น้ำเกลือขนาดถุงละ 1,000 ซ.ซ. ที่จะให้แก่คนเจ็บ 1 ถุง กินเวลาถุงละเท่าไหร่จึงจะหมด"

"ก็ประมาณ 5 หรือ 6 ชั่วโมงจึงจะหมด 1 ถุงค่ะ การให้สองถุงก็แปลว่าคงจะต้องให้ติดต่อกันไปนั่นเอง ภายหลังจากถุงแรกหมด"

ดารินบอกมา การตอบโต้ของคณะเป็นไปอย่างรวดเร็วฉับไวที่สุด

"ถ้างั้นก็แปลว่า คณะของรพินทร์มาหยุดอยู่ที่นี่ตั้งแต่ตอนบ่าย ภายหลังปะทะวัวกระทิงตัวนั้น ต่อจากนั้นก็ช่วยเหลือคนเจ็บ ซึ่งเรายังไม่รู้แน่ว่าเป็นใคร น้ำเกลือถูกให้สองถุงติดต่อกัน น้อยบอกว่าถุงหนึ่งกินเวลา 5-6 ชั่วโมง สองถุงกิน 10-12 ชั่วโมง เพราะฉะนั้น คณะนี้ต้องหยุดและแรมคืนที่ตรงนี้แน่นอน ตามหลักฐานจากถุงน้ำเกลือช่วยคนเจ็บ"

เชษฐาสวนทันที

"เข้าใจว่าบุกโจมตีเข้ามาหลังจากพวกนั้นวางแคัมป์แล้ว แต่จะตอนกลางวันหรือกลางคืนไม่ทราบได้ มีการยิงปะทะกัน

อย่างดุเดือดที่สุด เหมือนที่มันเข้าโจมตีเราเมื่อที่ผ่านมานี่แหละ สภาพเดียวกันไม่มีผิด เป็นการโจมตีระหว่างพวกนี้พัก โดยมีคนเจ็บอยู่ด้วย สิ่งที่เราไม่รู้ต่อไปก็คือ ในพวกเขามีใครได้รับอันตรายใดๆ อีกบ้าง นอกเหนือจากคนเจ็บที่นอนให้น้ำเกลืออยู่ แต่ลักษณะของปลอกกระสุนทุกชนิดที่เกลื่อนไปหมด ซากช้างจำนวนมากที่ตายระเนระนาดก็น่าจะแปลว่าพวกเขาเตรียมพร้อมรับมือกันได้อย่างทันการ ออกเดินทางผละออกจากที่นี่คงเป็นวันรุ่งขึ้น เวลาไหนไม่ทราบอีกเหมือนกัน แต่เชื่อว่าไปในวันรุ่งขึ้นแน่นอน เพราะคงจะไม่อยู่รอให้ซากช้างเน่าส่งกลิ่นรบกวนแน่"

"ก็แปลว่า ไอ้ช้างนรกผีลงเหล่านั้น เล่นงานพวกของรพินทร์มาก่อนแล้ว พอเราตามมาก็เล่นเราเข้าอีกเช่นกัน"

ไชยยันต์สรุป

"แน่นอน ไม่มีปัญหา หลักฐานมันชัด!"

อนุชาชี้มือไปยังซากที่ขึ้นอืดรอบตัวเต็มบริเวณไปหมด

"แกไปตรวจดูทางโน้น พบร่องรอยอะไรอีกบ้างไหม?"

ผู้ถามคือไชยยันต์

"มี!"

อนุชาตอบง่ายๆ

"มีหลักฐานว่า พรานพื้นเมืองของรพินทร์กับพวกลูกหาบมีจุดพักนอนอยู่แห่งหนึ่ง ส่วนทางด้านนี้เป็นกระโจมพักของนายจ้าง เพราะพบกองฟืนที่ก่อไว้ตรงโน้นอีกกองเหมือนกัน"

"นั่นเป็นลักษณะการนอนในป่าของรพินทร์ เพราะเขาจะแยกนอนต่างหากออกไปจากฝ่ายนายจ้างเสมอ เว้นแต่จะมี

การเข้ามาร่วมหารือ หรือร่วมกินอาหารบางมื้อบางขณะ สมัยที่เขาเดินกับพวกเรา เขาก็ปฏิบัติเช่นนี้ พวกลูกหาบนั้นก็จะถูกจัดเวรยามกระจัดกระจายกันออกไป ล้อมวงที่พักนายจ้างไว้”

เชษฐาแสดงความเห็นตามอุปนิสัย และธรรมชาติของรพินทร์ที่ตนคุ้นเคยมาก่อนดีแล้ว

“พี่กลางช่วยนำไปดูตรงตำแหน่งที่พวกลูกหาบนอนกันอยู่ซิคะ”

ดารินบอกอย่างร้อนใจ...

อนุชาก็พยักหน้านำเดินดุ่มๆ หลีกซากช้างเน่าเหล่านั้นตรงเข้าไปทันที ทั้งหมดเดินตามไปติดๆ พอถึงหญิงสาวก็พยายามกวาดสายตาดูไปรอบๆ แต่ก็ทำได้ยากลำบากมาก เนื่องจากแทบทุกแห่งมีซากช้างนอนตายทับอยู่ทั้งสิ้น แต่กระนั้นก็ยังพอสังเกตเห็นร่องรอยของการนอนพักของพวกพรานพื้นเมืองอันน่าจะสันนิษฐานได้ว่ารพินทร์เอง ก็คงจะมานอนอยู่กับคนของเขาตรงตำแหน่งนั้นด้วย ถ้าหากว่าเขาไม่ใช่ตัวบุคคลเคราะห์ร้ายที่นอนรับน้ำเกลืออยู่ยังตำแหน่งที่หล่อนค้นพบ

ทุกคนช่วยกันแยกตรวจ มีรอยตัดไม้ไผ่หลายต้น ซึ่งสันนิษฐานกันว่าจะต้องนำมาทำแคร่นอนของคนเจ็บหรือแคร่แบกหามไป รอยหักระเนนของไผ่เล็กๆ รอบด้าน ซึ่งเกิดจากโขลงช้างบุก

ตรงตำแหน่งกองไฟใหญ่ที่ฟืนดุ้นโตๆ มีรอยกินไฟแล้วถูกพรากออกจากกันเมื่อจะละจากแค้มป์ตรงนี้ไป ไชยยันต์ค้น

พบเข้ากับเศษกระดาษพลาสติกของยาประเภทแท้ปเบล็ทหรือยาเม็ดชนิดหนึ่งใกล้ๆ กับขอนไม้ ส่งให้ดารินดู หญิงสาวรับมาพิจารณาดตัวอักษรอันเป็นตัวรหัสแล้วอทานออกมาว่า

“แก้ไข้มาลาเรีย! แต่เป็นตัวยาชนิดใหม่ ลักษณะไม่มีขายในตลาดขายยาหมอตี๋ทั่วๆ ไป”

“แน่ใจหรือน้อย?”

พี่ชายกับเพื่อนถามเป็นเสียงเดียวกัน

“แน่ใจที่สุดค่ะ เป็นยาชนิดที่ใช้ในหน่วยเดินป่า หรือหน่วยทหารอเมริกันรพินทร์เองไม่มีปัญญาที่จะหายาประเภทนี้ได้แน่ๆ นอกจากพวกนั้นจะให้”

“งั้นก็พอจะ ซ.ต.พ. ได้แล้ว...”

เชษฐาบอกอย่างโล่งอกขึ้นเล็กน้อย ระหว่างที่มองย้อนกลับไปยังลำไผ่ที่ใช้ปักแทนเสาน้ำเกลือ

“เสาน้ำเกลือฉุกเฉินปักอยู่ตรงโน้น ใกล้แค้มป์นายจ้างแต่ตรงตำแหน่งที่พวกลูกหาบนอน ซึ่งเราเชื่อว่ารพินทร์ควรจะมานอนอยู่ด้วย มีหลักฐานการใช้ยาแก้มาลาเรีย มันก็แสดงว่าคนที่นอนรับน้ำเกลือตรงโน้นไม่ใช่รพินทร์แน่นอน มิฉะนั้นเขาจะมากินยาแก้ไข้อยู่ตรงนี้ได้ยังไง คนเจ็บจากเอ็กซิเดนท์ถึงกับต้องให้น้ำเกลือจึงไม่ใช่ควรเป็นรพินทร์ แต่รพินทร์เองในตอนกลางคืนก็คงเจอะอาการจับสั่นขึ้นด้วยอย่างกะทันหัน”

ทุกคนเงียบกริบกันไปอีก

“ถอยออกจากที่นี่เถอะครับ ทนกลิ่นไม่ไหวเต็มทีแล้วเดี๋ยวได้เป็นลมสลบกับบ้างเท่านั้น”

ในที่สุด อนุชาก็ชวนขึ้น

ทั้งหมดผละถอยออกมาจากบริเวณที่กลาดเกลื่อนไปด้วยซากช้างนั้นทันทีโดยเลี่ยงออกมายังด่าน ซึ่งพอจะสังเกตได้ว่าคณะของรพินทร์เคลื่อนย้ายไปทิศทางใด ซึ่งคะหยิ่นกับนายช้วนและลูกหาบทั้งหลายก็คงล่วงหน้าไปก่อนแล้ว เชษฐายกวิทยุขึ้นเรียก พอนายช้วนตอบรับมา เขาก็ถามว่า

“ขณะนี้อยู่ที่ไหน นายช้วน และได้ร่องรอยอะไรบ้างไหม?”

“ตามขึ้นมา แนวด่านใหญ่ด้านตรงนี่ครับ นายใหญ่ พวกผมอยู่ไม่ห่างนัก แต่ยังได้กลิ่นซากเน่าอยู่พอทนได้ พบรอยพวกของนายรพินทร์ล่วงหน้าไปก่อนแล้วทางด้านนี้ มีรอยหาบแคร่ไปด้วย ไม่รู้ใครเป็นอะไรถึงต้องหามกัน”

“รออยู่ตรงนั้นก่อน เราจะตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

เชษฐาสั่ง แล้วตบไหล่น้องสาวให้เดินล่วงหน้าไปทันที แต่ดารินมีอาการชะงักครุ่นคิด หล่อนต้องการที่จะค้นหาความจริงให้ได้มากที่สุด เพราะสงสัยเกี่ยวกับเรื่องคนเจ็บที่ต้องให้น้ำเกลืออันเป็นหลักฐานที่ทิ้งไว้ แสดงว่าระหว่างให้น้ำเกลือนั้นอยู่ในการดูแลอย่างใกล้ชิดของนายจ้างอเมริกันของรพินทร์ เนื่องจากตำแหน่งนอนนั้นใกล้กับกระโจมพักมากที่สุด จึงรีรออยู่ แล้วตัดสินใจบอกว่า

“พี่ใหญ่กับทุกคนล่วงหน้าไปก่อนเถอะค่ะ น้อยขอลุงอินไว้เป็นเพื่อนคนเดียว จะขอเดินย้อนกลับไปยังตำแหน่งที่คริสยิงกระทิงตัวนั้นสักหน่อย เชื่อว่าอาจมีหลักฐานอะไรที่เรายังค้นหาไม่พบหลงเหลืออยู่บ้าง”

พี่ชายใหญ่และคนอื่น ๆ ไม่ว่าอะไร เพราะรู้มือดีอยู่

“ตามใจ อย่าให้ช้านักนะ จะไปรออยู่ข้างหน้า เปิดวิทยุติดตัวไว้ด้วย”

ว่าแล้ว เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ก็ผละเดินล่วงหน้าตามหลังพวกลูกหาบและคะหยิ่นไปทันที คงปล่อยให้ดารินและพรานเฒ่าหนานอินอยู่ที่เดิมลำพังสองคน

บัดนี้ หล่อนมองไปรอบๆ บริเวณนั้น เพิ่งจะสังเกตลักษณะภูมิประเทศที่มีร่องรอยซุ้ม และกิ่งใบไผ่หักยับเป็นแปลงรอบด้านไปหมด หลงเหลืออยู่ให้เห็นชัด แสดงให้เห็นถึงการบุกเข้าโจมตีของโขลงช้าง และฉากการยิงต่อสู้ชุลมุนในระหว่างนั้น หนานอินเองก็ยืนพิเคราะห์อยู่เช่นกัน ถามว่า

“นายหญิงจะตรวจดูอะไรอีกหรือ?”

“ขอค้นหาอะไรอีกสัก 2-3 นาทีเถอะ ลุงพอทนกลิ่นไหวไหม?”

“สบาย นายหญิง กลิ่นเน่า กลิ่นเหม็น หนานอินเคยชินเสียแล้ว ว่าแต่นายหญิงเถอะ”

“ฉันก็ทนได้ ตอนนี้ชินแล้ว ตรวจนับดูแล้วยัง ซากช้างทั้งหมดมีกี่ตัวที่พวกนั้นยิงล้มไว้ตรงนี้?”

“ราว 12-13 ตัว น้อยกว่าที่เรายิงเมื่อคืนเสียอีก ชัยภูมิที่นี่ดี เป็นดงไผ่ตันทึบ มีทางเข้าออกเป็นเส้นทางด่านแคบๆ เพียงไม่กี่ทาง พวกมันบุกดาหน้าเข้ามาพร้อมๆ กันไม่ได้ เลยทำให้ยิงสกัดง่าย แล้วป่าห่างออกไปก็แหลกยับเป็นทางรอบไปหมด ตอนพวกมันแล่นเปิดหนีไป...นายหญิงจะเอายังไง?”

“เราไปที่กองขยะ หลังบริเวณที่นอนของพวกนั้นอีกครั้งเถอะ ฉันคิดว่าน่าจะมีหลักฐานอะไรที่เราค้นไม่พบอยู่ในนั้นอีก พอจะช่วยให้เดาเหตุการณ์ได้ เมื่อตะกี้นี้ยังค้นหาไม่ละเอียดนักหากิ่งไม้เข้าสักอันช่วยกันเขี่ยค้นดู”

“ไป นายหญิง”

หนานอินรับคำง่ายๆ ก้าวนำกลับเข้าไปตำแหน่งนั้นอีกครั้ง ดารินตามติดๆ แกเอามีดที่เหน็บหลังอยู่ตัดได้กิ่งไผ่เล็กๆ ลิดให้เหลือสั้นแค่ศอกเศษสองอัน ส่งให้หล่อนอันหนึ่ง แล้วทั้งสองก็เข้ามาถึงบริเวณโคนไผ่ ซึ่งคณะของรพินทร์เคยพักอยู่ตำแหน่งเดียวกับที่หล่อนพบถุงน้ำเกลือกับเศษกระป๋องเครื่องเรชั่น ตลอดจนเศษวัสดุที่ใช้แล้วนานาชนิดอันกลบไว้ลวกๆ ด้วยเศษใบไม้ ต่างช่วยกันทรุดตัวนั่งใช้กิ่งไผ่คุ้ยเขี่ยกองนั้นอย่างระมัดระวังละเอียดถี่ถ้วนที่สุด

ดารินพบเศษผ้ากอซ สำลีที่ซับเลือดและปิดบาดแผลที่ถูกเปลี่ยนออกและทิ้งไว้ ส่วนหนานอินคุ้ยได้หลอดพลาสติกเล็กๆ ลักษณะเหมือนหลอดฉีด แต่สีและขนาดต่างกันไปเล็กน้อยส่งไปให้หล่อน ดารินรับมาพิจารณา หล่อนก็รู้ได้ทันทีว่าหลอดยาชนิดหนึ่งเป็นหลอดยาสลบสำหรับฉีดเข้าเส้นเลือด อีกหลอดหนึ่งเป็นหลอดมอร์ฟีนระงับปวดและกล่อมประสาท

“มีการบาดเจ็บสาหัสจากแผลสดขึ้นจริงๆ และมีการฉีดยาสลบก่อนจะเย็บแผล...”

หล่อนพึมพำกับตนเอง ขณะที่พิจารณาดูหลักฐานที่ค้นพบใหม่นั้น

“แต่เราจะเดาได้ถูกยังไงนี่ ว่าใครที่เคราะห์ร้ายและถูกอะไรเข้า”

หนานอินได้ยินก็ตอบมาว่า

“วางใจเถอะ นายหญิง คนเจ็บรายนี้ไม่ใช่นายรพินทร์แน่ๆ เพราะถ้าเป็นนายรพินทร์ ก็เดินทางต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ต้องหยุดชะงักกันหมด คนนำทางเจ็บหนักถึงขนาดนั้น พวกนั้นจะกล้าเดินกันต่อไปได้ยังไง หนานอินว่าอาจเป็นพวกลูกหาบหรือพวกฟารั้งนั่นแหละ”

หญิงสาวใช้ความคิดหนัก

“ถ้าฝรั่งอันเป็นพวกนายจ้างโดนเข้าแบบนี้ การเดินทางก็จะต้องชะงักเหมือนกัน”

“อาจย้ายที่พักให้พ้นจากบริเวณช้างตายนี่ไปก่อนแล้วไปวางปางพักรักษาตัวอยู่ที่ไหนก็ได้ ถ้าเป็นแบบนั้น การเดินทางก็ช้าลง และเราคงตามทันในวันสองวันนี่แน่ๆ”

“ลุงว่าสาเหตุมันมาจากอะไร ช้างบุกเข้ามา หรือว่าเกิดจากกระทิงตัวนี้ ฉันทายเหตุการณ์ไม่ออกเลย”

ครูพรานเอามือลูบหัว แกก็นึกไม่ออกเช่นกัน จึงไม่พูดอะไร ดารินลุกขึ้นยืนเก็บรวบรวมวัสดุอันเป็นหลักฐานในการเยียวยานั้นค่อยๆ บรรจุใส่ลงไปในถุงพลาสติกเล็กๆ ที่เก็บขึ้นมาได้ แล้วมัดปากถุงไว้ด้วยยาง จากนั้นก็สะกิดไหล่หนานอินให้ยืนขึ้น

“ไป! เราลองย้อนกลับไปสำรวจตรงตำแหน่งที่มีรอยยิงกระทิงครั้งแรก และรอยที่แหม่มคนนั้นล้มกลิ้งอยู่ตรงนั้นอีกครั้ง

ซิ เชื่อว่าถ้าตรวจละเอียดคงพบอะไรอีกแน่นอน ลุงช่วยฉันค้นหาด้วย”

แล้วทั้งสองก็เดินย้อนกลับเส้นทางเก่าอันอยู่ไม่ห่างนัก โดยมุ่งไปยังตำแหน่งที่เชื่อว่า คริสตินาล้มกลิ้งอยู่ เพราะสร้อยข้อมือของแหม่มสาวขาดตกทิ้งให้พบได้ที่นั่น...

หนานอินออกนำล่วงหน้าไปก่อนทันที แกไม่ห่วงด้านหลังแล้ว เนื่องจากเห็นชัดว่ามีช้างใหญ่...คือเจ้าด้วน...ทำหน้าที่เป็นองครักษ์นายหญิงอยู่ด้วยทั้งตัว จะอย่างไรเสียมันก็คงจะดูแลราชสกุลสาวได้ด้วยสัมผัสแห่งภัยอันตรายต่างๆอันเหนือกว่ามนุษย์มากนัก เพราะธรรมชาติของมันเป็นสัตว์ป่าอยู่แล้ว

ดารินนั้นยังไม่ออกเดิน จ้องมองไปยังคอของเจ้าด้วน แล้วก็ยิ้มออกมาได้อีกครั้ง เมื่อเห็นว่าพระเครื่องรางของหล่อนที่ผูกไว้กับคอของมันยังปกติดีอยู่เหมือนเดิม สายเชือกที่ผูกไว้ไม่ขาดหาย บริเวณแพรที่ห่อพันองค์พระเครื่องไว้ก็เรียบร้อยแน่นหนาดี แสดงว่ามันก็คงรู้ว่า นั่นเป็นสิ่งที่ ‘นายหญิง’ สวมคล้องไว้ให้ จึงไม่ได้พยายามดึงทิ้งออก

“อย่าให้สิ่งนั้นหลุดขาดออกจากคอเป็นอันขาดทีเดียวนะด้วน นั่นแหละจะเป็นสิ่งคุ้มตัวเธอได้อย่างดีที่สุด”

เจ้าด้วนไม่ตอบเพราะพูดภาษาคนไม่เป็น ดารินพยักหน้าร้องบอกให้ตามมา แล้วหล่อนก็หมุนตัวกลับ แต่แล้วก็ต้องชะงักงวงของเจ้าด้วนยื่นมารัดเอวหล่อนไว้เบาๆ ทำให้หญิงสาวชะงักไม่อาจเดินต่อไปได้ แล้วก็รู้สึกเข้าใจในอาการทันที เพราะช้าง

ใหญ่ค่อย ๆ ย่อเข่าหน้าทั้งสอง ทรุดกายหมอบลง อาการของมันก็คือต้องการจะให้หญิงสาวขึ้นขี่คอมันไป

ไม่ว่าหล่อนจะร้องบอกมันเช่นไร ว่าหล่อนต้องการจะเดินไปเอง เจ้าด้วนก็ยังไม่คลายงวงรัดอยู่เช่นนั้น

“เอา ตกลง..”

หล่อนยอมจำนนพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ

“แต่บอกก่อนนะ ฉันจะขึ้นคอเธอไปจนถึงพวกเราที่รออยู่เท่านั้น พอถึงพวกนั้นแล้ว จะมาให้ฉันนั่งบนคอเธอแบบนี้ต่อไปไม่ได้”

พร้อมกับกล่าว หล่อนจบมือขึ้นไหว้ขอขมาหลวงพ่อทวดที่แขวนติดคอเจ้าด้วนอยู่ และนึกอธิษฐานขมาพญาคชสาร ที่ยอมตัวลงมาเป็นพาหนะให้แก่หล่อนด้วย จากนั้นจึงค่อยปีนเหยียบขาหน้า แล้วไต่ขึ้นไปนั่งคร่อมอยู่บนคอแบบควาญช้าง

พอรู้สึกว่า ‘นายสาว’ ขึ้นไปนั่งทรงตัวได้มั่นคงเรียบร้อยแล้ว เจ้าด้วนก็ทรงกายขึ้นยืนอย่างนิ่มนวลที่สุด อึดใจเดียวร่างของดารินก็ผงาดลอยขึ้นเหนือป่ารอบด้านทั้งมวลราวกับนางพญาไพร

นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่หล่อนขึ้นคอเจ้าด้วน ช้างป่า ซึ่งถึงแม้รพินทร์จะไม่ได้เลี้ยงไว้ ก็เปรียบคล้าย ๆ กับช้างของเขาเองเช่นกัน เนื่องจากเขาสั่งไม่ให้พวกชาวป่าคนใดทำอันตรายมันมาก่อนเลย และมันก็ไม่เคยทำร้ายใครถึงตาย นอกจากอาละวาดเล่นบ้างด้วยฤทธิ์คะนอง เหมือนจะหยอก ๆ เท่านั้นในอดีตที่แล้วมากับการที่ชอบเข้ามาหักพืชไร่กิน ทำความเสียหายให้แก่

การเพาะปลูกนานทีปีหน แต่ก็ไม่ทำให้ชาวป่าชาวเขาต้องเดือด-ร้อนมากนัก

เพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้นที่มันย่างไปอย่างเงียบกริบ เบาเหมือนมดเดิน เพียงแต่บางขณะหนทางแคบ ร่างกายใหญ่โตอาจกระทบกับกิ่งไผ่ทำให้บังเกิดเสียงขึ้นบ้าง เจ้าด้วนผู้มีดารินอยู่บนคอก็เดินตามมาทันหนานอินผู้ใช้ฝีเท้าอยู่อย่างเต็มที่เพื่อที่จะเร่งไปให้ถึงคณะพรรคฯ ซึ่งกำลังรออยู่

หนานอินนันหันหลังกลับมามองครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อตอนที่ได้ยินเสียงดารินร้องเอะอะ ขณะที่เจ้าด้วนพยายามจะเอาขึ้นบนคอของมันให้ได้และหยุดยืนดู พอเห็นหล่อนยอมขึ้นคอช้างใหญ่ตัวนั้น แกก็ออกเดินต่อโดยไม่สนใจอะไรอีก เพราะรู้ในความสัมพันธ์ทางจิตระหว่างมนุษย์สาวน้อยกับพญาคชสารตัวนั้นดีอยู่แล้ว

พอมันกาวมาทันแก แทนที่จะเดินตามหลัง เจ้าด้วนกลับใช้งวงผลักดุนหลังหนานอินเบาๆ จนแกเซ หัวคะมำไปเบื้องหน้าแทบจะหกล้ม

“เฮ้ย ! ไอ้เวรด้วน เสือกผลักกูทำไม”

แกร้องด่าขรมถมเถ เจ้าด้วนไม่ฟังเสียง เดินตามเข้ามาอีก แล้วก็ใช้งวงดุนหลังหนานอินอยู่เช่นนั้น อาการของมันเหมือนจะบอกทำนองว่า ตาแก่นี่เดินช้าอยู่ได้ ให้เร่งๆ เดินเข้าดารินหัวเราะลั่นออกมาได้เป็นครั้งแรก หล่อนขบขันในความขี้เล่นและแสนรู้ของมัน เอามือตบลงไปบนหนังอันสากหนาบนศีรษะนั่น ร้องบอกว่า

"ด้วน! อย่าไปผลักลุงอินแกอย่างนั้นซิ เดินช้าๆ ตามหลังแกไปก็ได้ แล้วกัน...ไปผลักคนแก่อย่างนั้นได้เรอะ"

หนานอินสบถอบอิบอยู่ในลำคอ เบี่ยงหลบเข้าข้างทางด่าน แล้วยืนเท้าเอวพูดอย่างเดือดๆ ว่า

"ไป! ไอ้เวร มึงเดินล่วงหน้าไป ไม่ต้องมาดุนมาผลักกูอยู่ยังงี้หรอก ขามึงยาวกว่ากูตั้ง 10 เท่า เดี๋ยวพัดเตะเสียเลยไอ้นี่"

เจ้าด้วนยืนหันรีหันขวาง ทำท่าเหมือนจะเอาตัวแกเดินนำมันข้างหน้าให้ได้ แต่พอหนานอินตวาดซ้ำมาอีกครั้ง ก็เดินไปตามเส้นทางด่านนั้นเฉียดแกไป พรานครผู้เฒ่าเตะป้าบเข้าไปที่ขาหลังของมันขณะที่มันเดินเฉียดผ่าน แกเตะสูงได้มากที่สุดก็เพียงแค่เหนือข้อเท้ามันเล็กน้อยเท่านั้น

"นี่แน่ะ ไอ้เปรต เตะเสียทีเถอะวะ"

เจ้าด้วนก็หยอกเสียเมื่อไหร่ พอถูกหนานอินเตะ มันก็เหวี่ยงขาหลังดีดไปข้างหลัง เหมือนจะเตะตอบมาบ้าง โชคดีที่หนานอินรู้ทันโดดหลบออกนอกทิศทางเสียก่อน ฝ่าเท้าด้านหลังจึงเฉียดตัวแกไปอย่างหวุดหวิด ซึ่งถ้าถูกเข้า หนานอินก็คงลอยทั้งตัวแน่ เสียงหนานอินด่าพ่อล่อแม่ขรม แล้วก็หยิบก้อนหินขว้างตามหลังมันมา ซึ่งเจ้าช้างใหญ่ไม่สะเทือนเลย ดารินหัวเราะงอหาย หล่อนแทบจะลืมความทุกข์เศร้ากังวล ที่ฝังกรุนอยู่ในจิตใจตลอดเวลาลงได้ชั่วขณะ เพราะอารมณ์ขันนิสัยขี้เล่นของเจ้าช้างป่าแสนรู้

"ลุง! เขาห้ามด่าช้างกันนะ มันเป็นสัตว์แสนรู้"

หล่อนหันมาตะโกนบอกปนหัวเราะ ในขณะที่หนานอินยังชูกำปั้นหรา

“ใครไม่กล้าด่า หนานอินนี่แหละจะด่า! มันยิ่งแสนรู้ยิ่งดี จะได้รู้ว่าหนานอินด่ามัน ไอ้เกเรหางกุด! ไม่คิดเสียหน่อยเดียวว่ามึงมาสวามิภักดิ์นายหญิง แล้วก็เป็นช้างของนายรพินทร์ละก็ พ่อจะตอกหน้าเกให้จ้ำเบ้าขี้แตกไปเลย มึงน่ะอย่างมากก็อายุรุ่นลูกกูเท่านั้น ทะลึ่งผิดช้างเขาทั่วไป ไอ้นี่”

เจ้าด้วนเดินเนิบ ทำหูทวนลมเฉยเหมือนจะไม่ได้ยินหนานอินที่เอ็ดตะโรโปเกมา แต่มันก็ทอดฝีเท้าลงเล็กน้อยเหมือนกัน คล้ายจะให้หนานอินเดินตามมาได้ทันโดยไม่ทิ้งห่างแกเดินตามมันไปพลาง สบถด่าไปพลาง

บนคอช้าง ดารินปลดวิทยุมือถือขึ้นมากดคีย์พูด

“เรียกทุกคน น้อยกับลุงอินกำลังจะเข้าไปสมทบแล้วนะคะ ทุกคนโปรดสังเกตให้ดีเพราะเจ้าด้วนเข้าไปด้วย น้อยนั่งอยู่บนคอมัน ลุงอินตามมาข้างหลัง”

“น้อย! นั่นขึ้นบนคอเจ้าด้วนอีกแล้วเรอะ?”

เสียงพี่ชายใหญ่ถามลั่นมา

“มันไม่ยอมให้น้อยเดินค่ะ จะเอาน้อยให้ขึ้นคอให้ได้ เลยต้องตามใจมัน ไม่เป็นไรหรอกไม่ต้องห่วง ด้วนเดินได้นิ่มมาก”

“ระวังมันจะพามุดลอดกิ่งไม้ ตัวเองชนเอากิ่งไม้หล่นมาคอหักตายนะ” อนุชาร้องบอกมาอีกคนจากวิทยุรับส่ง

“รับรอง น้อยจะระวังตัวให้ดีที่สุด”

ผ่านบริเวณอันเป็นที่ตั้งแค้มป์ของรพินทร์ ซึ่งเกลื่อนไปด้วยซากช้างอีกครั้งท่ามกลางกลิ่นเน่าตลบ เจ้าด้วนหยุดยืน

เบี่ยงตัวขวางทางด่านไว้ ชูงวงขึ้นสูงและมีอาการรีรออยู่เช่นนั้น ไม่ยอมเดินไปเบื้องหน้า ดารินจะร้องบอกให้มันเดินต่อไปเช่นไร มันก็ยังไม่ยอมเดินต่อ คงหมุนหันรีหันขวาง หนานอินผู้ตามมาเบื้องหลังเอาไม้ขอนเล็กๆ ขว้างตะโกน

"เฮ้ย! ไปซิ ไอ้ด้วน หยุดหาอะไร เหม็นซากพวกเอ็งจะตายโหงไปแล้ว"

ช้างป่าแสนรู้ยังไม่ยอมไป ส่งเสียงร้องออกมาแว้ดหนึ่ง พอหนานอินเดินถือเรียวไผ่เข้ามาถึง มันก็ออกก้าวตัดทางเข้าบริเวณที่รก อันเป็นตำแหน่งห่างจากรอยที่ขึงกระโจมของนายจ้างอเมริกันประมาณ 30 เมตร ลึกเข้าไปเบื้องหลังเหมือนมีเจตนาจะนำไปยังที่ใดสักแห่ง ดารินกระชากหูไว้ แต่มันไม่สนใจ คงนำเดินไปเป็นปกติ หนานอินก้าวตามมันมาติดๆ

ครู่เดียวเท่านั้น มันก็นำมาถึงบริเวณประหลาดแห่งหนึ่ง ทั้งดารินและหนานอินพอเห็นเข้าก็เบิกตามองอย่างแปลกใจและสะดุดใจยิ่ง

"นายหญิง พื้นที่ตรงนี้มีรอยขุดแล้วก็มีรอยกลบไว้!"

แกร้องออกมา พร้อมทั้งกระโดดเข้าไปเดินวนดูรอบๆ บริเวณนั้นอย่างพินิจพิจารณา ดารินจ้องเขม็ง เจ้าด้วนคงชูงวงอยู่เช่นนั้น เป่าลมพรูดแล้วใช้งาแทงลงตรงบริเวณที่กลบดินพูนสูงเหนือกว่าพื้นทั่วๆ ไปขึ้นมาเล็กน้อยนั้น พร้อมทั้งงัดขึ้นเบาๆ เหมือนจะบอกอะไร ดินบริเวณที่งาทิ่มลงไปกระจุยขึ้นทั้งกระบิ

"รอยขุดพวกนั้นขุดเอาไว้แน่ๆ เอ ท่าทางเหมือนหลุมฝังศพแฮ้"

หนานอินร้องบอกต่อมาเร็วปรื๋อ พร้อมกับมองไปรอบ ๆ บริเวณซึ่งพบทั้งก้นบุหรี่ทั้งก้นซิการ์ทิ้งอยู่ 3-4 ก้น

หลอนพูดวิทยุทันที

“พบหลักฐานใหม่อีกแห่งหนึ่งแล้ว ริมทางด่านด้านหลังที่พักของรพินทร์นี่เอง สงสัยว่ามีใครในคณะตายแน่ค่ะ เพราะลักษณะเป็นหลุมศพที่ฝังไว้”

“เหรอ อยู่ตรงไหน พบได้ยังไง?”

เสียงพี่ชายร้องถามมาเร็วปรื๋อ

“ก็ด้านหลังที่พัก ไม่ห่างออกไปนักนี่แหละค่ะ พวกเราไม่ได้พบกันในครั้งแรก เพราะแยกห่างจากบริเวณออกมาเล็กน้อย มีรอยเท้าเกลื่อนไปหมด แสดงว่าทั้งคณะมาทำพิธีฝังศพตรงนี้ พบทั้งก้นซิการ์และก้นบุหรี่ทิ้งอยู่รอบ ๆ มีการตายเกิดขึ้นอย่างแน่นอนค่ะในคณะของรพินทร์ เพียงแต่เราไม่รู้เท่านั้นว่าเป็นใคร เจ้าด้วนพามาให้เห็น”

“ลักษณะของหลุมเป็นอย่างไร รวมทั้งการกลบ”

คราวนี้เป็นเสียงของอดีต ‘พรานชด’

“รู้สึกว่าจะเป็นการฝังอย่างธรรมดานี่แหละค่ะ และคงลึกมาก แล้วก็ไม่มีสัญญาณบอกอะไรทั้งสิ้นว่าเป็นศพใคร ไม่มีไม้หลักหรือว่ากางเขนปัก”

“แน่ใจหรือว่าเป็นหลุมศพ?”

“แน่ใจที่สุดเลยค่ะ”

“วะ! ยุ่งละซิ นี่แปลว่ามีการตายเกิดขึ้นด้วยหรือ เอ... ทางด้านนี้ก็เห็นมีร่องรอยว่า คนเจ็บถูกใส่แคร่หามไปนี่นะ”

ไชยยันต์โผล่เสียงออกมาจากลำโพงบ้าง ทางโน้นคงเต็มไปด้วยความฉงนและตระหนกเช่นกัน

“น้อยก็เดาอะไรไม่ถูกเหมือนกัน คงมีทั้งคนเจ็บที่ต้องรักษาและคนตายนั่นแหละ คนเจ็บพอจะสันนิษฐานได้แน่นอนแล้วว่าเจ็บเพราะกระทิง แต่คนตายเราไม่แน่ใจว่าตายขณะที่ช้างบุกหรืออะไร แต่รอยที่ฝังไว้กะดูว่าเป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์มาพัก และประสบเหตุการณ์ร้ายที่นี่แน่นอน พี่ใหญ่พี่กลาง และไชยยันต์จะมาดูไหมคะ?”

เสียงฝ่ายโน้นเงียบไปครู่ แล้วเชษฐาก็บอกมาว่า

“ปรึกษาลุงอินดูซิ ว่าหลุมฝังศพแบบนั้นควรจะเป็นหลุมศพของใคร การพบรอยฝังศพทำให้เรารู้แน่นอนแล้วละว่ามีการตายเกิดขึ้นแน่ สิ่งแวดล้อมจากหลักฐานที่เห็นมันก็ล้วนเป็นเรื่องร้ายที่คณะของรพินทร์เผชิญ แต่เราต้องการแน่ใจอยู่อย่างเดียวเท่านั้นว่า เป็นศพของอเมริกันคนใดคนหนึ่งหรือไม่ สำหรับรพินทร์นั้นยังไม่ต้องห่วงไม่ใช่เขาแน่ เพราะทางด้านนี้คะหยิ่นค้นพบร่องรอยการนำทางของรพินทร์ มีหลักฐานได้แน่ชัดแล้วว่าคณะทั้งหมดที่เคลื่อนย้ายจากตำแหน่งนั้น ยังมีรพินทร์เป็นผู้นำอยู่ คะหยิ่นจำรอยหักกิ่งไม้ของรพินทร์ได้ และอนุชาก็พบพื้นรองเท้าที่ย่ำไว้ตรงพื้นที่อันอ่อนแฉะบางตอนซึ่งลักษณะของพื้นรองเท้าและขนาดของมันเป็นของรพินทร์แน่นอน”

แม้จะเป็นเสียงสั่งการจากวิทยุมือถือ แต่ดารินก็เปิดวอลลุ่มเสียงดังลั่น และหนานอินก็ได้ยินตลอด เงยหน้าบอกหญิงสาวมาว่า

“บอกพรานเจ้านายทั้งสามคนไปเถอะนายหญิง นี่ไม่ใช่

หลุมศพของนายรพินทร์หรือพวกฟารั้งแน่นอน อาจเป็นพวกลูกหาบหรือพวกกะเหรี่ยงที่เราพบว่าตามยิงกระทิงมานั่นแหละ จะต้องมีทั้งคนเจ็บและคนตาย คนเจ็บก็ถูกรักษา คนตายก็ถูกฝัง ถ้านายรพินทร์ตายบริเวณนี้ พวกนั้นก็หมดปัญญาที่จะเดินต่อไปอีกแล้ว นอกจากกลับ แล้วถ้าเป็นพวกฟารั้งก็น่าจะมีหลักปักอะไรไว้บ้าง ส่วนถ้าเราจะขุดศพขึ้นมาดูมันก็เสียเวลาเปล่า”

ดารินวิทยุบอกไปตามความเห็นของครูพรานทันที เสียงเชษฐาสั่งการต่อมาว่า

“ถ้างั้นก็ถอยเถอะ รีบมาสมทบกับพวกเราเร็วเข้า บุกตามไปข้างหน้าแล้วก็รู้เอง”

ราชสกุลสาวโบกมือกับหนานอินทำสัญญาณให้ผละพร้อมกับตบที่โคนใบหูของเจ้าด้วนเป็นความหมายให้มันถอยจากที่นั่น

ชั่วไม่นานในการไต่ขึ้นไปโดยด่านสายใหญ่ ทั้งหล่อน และหนานอินก็พบพรรคพวกรอคอยกันเป็นกลุ่มใหญ่แล้ว บริเวณป่าเถาวัลย์ขนาดใหญ่ติดต่อกับดงทึบโดยพ้นบริเวณของป่าไผ่ออกมา ตำแหน่งนี้กลิ่นเน่าเหลืออยู่เพียงจางๆ เท่านั้น เพราะห่างบริเวณนั้นออกมาพอสมควรและอยู่เหนือลมแล้ว

ทุกคนกำลังรอคอยการมาของหล่อนและหนานอินอย่างกระสับกระส่าย

และราวกับจะรู้ พอเข้ามาถึงตำแหน่งที่คณะพรรคฯ รอ

คอยอยู่ก่อนแล้ว เจ้าด้วนก็คู้เข่าหน้าลงอย่างแช่มช้าในลักษณะหมอบเพื่อให้ดารินลง หล่อนกระโดดลงจากคอมันทันที ตรงเข้าไปสมทบกับพรรคพวกทุกคน

หนานอินเข้าไปถึงก่อนแล้ว ส่งหลักฐานต่าง ๆ ที่ดารินค้นพบไม่ว่าจะพวกหลอดยาสลบ ยาระงับประสาท ผ้ากอซปิดแผล ซึ่งรวมกันอยู่ในถุงพลาสติก กับปืนแก๊ป ไถ้ใส่เม็ดตะกั่ว เขาควายบรรจุดินปืน สิ่งเหล่านี้บัดนี้ถูกแจกจ่ายอยู่ในมือและการพิจารณาของเชษฐา อนุชา และไชยยันต์พร้อมทั้งการบอกเล่าโดยละเอียด

เฉพาะปืนแก๊ป ดินปืน เม็ดตะกั่ว และเขาควายที่บรรจุดินปืน คะหยิ่นเข้ามาร่วมพิจารณาอีกคน แล้วก็ยืนยันว่าเป็นของพวกกะเหรี่ยงแน่นอน

“พยายามลำดับภาพของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นจากหลักฐานและภูมิประเทศที่เราค้นพบให้ดีเถอะค่ะ แล้วเราน่าจะทายอะไรได้บ้าง อย่างน้อยก็ 80 เปอร์เซ็นต์ของเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงในวันนั้น...”

ดารินบอกกับทุกคนที่ค่อย ๆ หยิบแต่ละอย่างเหล่านั้นขึ้นมาดูทีละชิ้น

“เราพบซากกระทิงล้มก่อน ต่อมาก็พบรอยที่สงสัยว่าคริสติน่ายิงกระทิงตัวนั้นคว่ำไป เหตุการณ์ตอนนั้นจะต้องยังไม่มีโขลงช้างเข้ามายุ่งก่อน มิฉะนั้นพวกนั้นจะมีเวลาแล่เนื้อกระทิงได้อย่างไร ถัดมาอีกก่อนจะถึงที่วางแค้มป์เราก็พบว่ามีกะเหรี่ยงตามยิงกระทิงตัวนั้นมาก่อน และมีหลักฐานของการ

บาดเจ็บ ข้าวของอันเป็นปืนแก๊ปและกระสุนเหล่านี้ตกหล่นอยู่ หลอดยาฉีดเพื่อให้สลบ เป็นยาชนิดฉีดเข้าเส้น การให้น้ำเกลือช่วยคนเจ็บภายหลังเยียบบาดแผลเสร็จ ซากช้างล้มอยู่มากมายทั่วบริเวณ อันหมายถึงการบุกเข้ามาและเกิดการยิงปะทะ ต่อมาอีกก็หลุมฝังศพ และพวกนั้นก็ออกเดินทางต่อ”

“น่าคิด เราแกะรอยอย่างเดียวไม่ได้เสียแล้ว ต้องทำตัวเป็นนักสืบด้วย...”

เชษฐาพึมพำออกมา ดวงตาหรี่ลง

“เหตุการณ์มันก็น่าจะเป็นอย่างที่น้อยสันนิษฐานนั่นแหละ เพียงแต่ว่าเรายังเดาไม่ถูกว่าคนตายเป็นใคร ถ้าหากที่วิทยุบอกมาเมื่อกี้นี้ว่าพบหลุมฝังศพแน่นอน”

แล้วพี่ชายใหญ่ของคณะก็ชี้มือไปรอบ ๆ ตัว รวมทั้งพื้นดินด้วย

“ดูป่าบริเวณนี้ทั้งหมดจะเห็นว่า รอยเท้าช้างเต็มไปหมดแทบทุกตารางนิ้ว ป่าหักยับเป็นแปลงอาณาเขตกว้างไกลรอบด้านไปหมด แสดงว่าโขลงช้างจำนวนร้อย ๆ วิ่งกันป่วนไปหมด มันอาจพยายามบุกเข้าโจมตีที่ตั้งแค้มป์ แต่ถูกยิงล้มระเนระนาดลงเสียก่อนอย่างที่เราเห็น พวกที่เหลือก็แตกถอยไป แต่มันมากันเป็นจำนวนมากจริง ๆ ไม่ใช่เฉพาะเพียงแค่ที่เราเห็นรอยตรงที่เขาวางแค้มป์กันอยู่หรอก และนี่...เป็นรอยเดินทางต่อของพวกนั้นซึ่งไปกันทั้งขบวนแบบกองคาราวานทีเดียว”

กล่าวยังไม่ทันจบประโยคดี เชษฐาก็จูงมือน้องสาวไปที่ริมพงรกใกล้ด่าน อันมีรอยกิ่งไม้เล็ก ๆ ถูกหักให้งอพับลงไว้ ชี้ให้ดู

"น้อย เธอเองก็เดินป่าตามหลังรพินทร์มาเสียนักต่อนักแล้ว จำรอยหักกิ่งไม้แบบนี้ได้ไหม"

ดารินหัวใจเต้นแรง เข้าไปสำรวจดโดยใกล้ แล้วเม้มปากพยักหน้ารับว่า

"ค่ะ น้อยจำได้แน่นอน นี่เป็นรอยหักกิ่งไม้ตามนิสัยอันเคยชินของรพินทร์ หรือมิฉะนั้นก็เป็นการหักแบบไสยศาสตร์เพื่อข่มป่า เบิกป่าของเขาที่ไม่เหมือนพรานคนใดทั้งสิ้น"

"ถ้าเช่นนั้น เราก็คิวอีดีได้ว่า ศพที่ถูกฝังอยู่นั่นนะ ต้องไม่ใช่ศพรพินทร์แน่นอนใช่ไหม?"

น้องสาวนิ่ง

"ปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างมันจะคลี่คลายชัดเจนออกไปเมื่อเราไปถึงหมู่บ้านตะเคียนทอง ซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ออกไปไม่มากนัก เพราะเราจะสอบถามจากพวกตะเคียนทองได้ ทิศทางของรพินทร์บ่ายหน้าไปที่นั่น"

อนุชาให้ความเห็นมา พร้อมกับยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู กล่าวต่อมาโดยเร็วว่า

"เที่ยงกว่าเกือบบ่ายแล้ว รีบออกจากที่นี่ พอให้พ้นกลิ่นไอ้ซากเน่าพวกนี้ แล้วหยุดพักกินอาหารกลางวันกันก่อนเถอะ เราควรจะถึงตะเคียนทองภายในเวลาไม่เกิน 4 โมงเย็นวันนี้ รอยเดินของพวกรพินทร์ชัดเหลือเกิน"

เชษฐา ตะโกนบอกพวกลูกหาบที่พักรอกันอยู่ให้ เคลื่อนที่ทันที ทั้งหมดตัดเข้าดงทึบของป่าไม้เบญจพรรณ โดย

ไล่ไปตามรอยที่คณะของรพินทร์ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ชนิดไม่ยอมเสียเวลาชักช้าอยู่อีก โดยอนุชานำลิ่วไปเบื้องหน้าเช่นเคย เดี๋ยวนี้ไม่มีใครมามัวสนใจ หรือคอยกังวลอยู่กับตัวเจ้าด้วนอีกแล้ว จะเห็นมันหรือไม่เห็นไม่สำคัญ แต่ที่เชื่อแน่ๆ ก็คือไม่ช้าไม่นาน ณ บริเวณใดบริเวณหนึ่งมันก็ต้องโผล่ออกมาให้เห็นอยู่เป็นระยะๆ ไปนั่นแหละ แสดงว่าติดตามคณะเดินทางของดารินไปทุกระยะ อาจล่วงไปเบื้องหน้า หรืออาจตามมาเบื้องหลัง เพราะพอคณะเริ่มออกเดิน ดารินเหลียวมาดูหลังเห็นมันหักยอดไผ่อ่อนๆ มาใส่ปากยืนเคี้ยวกินเฉยอยู่ที่เก่า ทำอาการเหมือนจะไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น

ประมาณครึ่งชั่วโมงก็พ้นจากดงนั้น เห็นทุ่งหญ้าคาขวางดักอยู่เบื้องหน้าพ้นกลิ่นไอเน่าเหม็นออกมาอย่างเด็ดขาด เพราะห่างมาพอสมควรแล้ว อนุชาสั่งหยุดให้พักกินอาหารกลางวันกันเมื่อเวลาเกือบบ่ายสองโมง เป็นการกินอย่างเร่งด่วน พอประทังความหิวจากเครื่องกระป๋อง

“น้อยใจไม่ดีเลยที่พบหลักฐานว่า เพียงแค่ชั่วระยะการเดินทางต้นๆ ของรพินทร์เท่านั้น คณะของเขาก็เผชิญกับเหตุร้าย จนถึงกับมีการตายเกิดขึ้นแล้ว”

ดารินเอ่ยขึ้นแผ่วเบาเหมือนรำพึง ขณะที่ใช้ส้อมจิ้มเนื้อกระป๋องกินอย่างไม่รู้สึกในรสชาติใดๆ ทั้งสิ้น ทุกคนนั่งรวมกลุ่มกันอยู่บนเนิน ก่อนจะลงสู่ป่าหญ้าคาอันแลเห็นลิบลิ่วไปยังดงที่ขวางอยู่เบื้องหน้า

“ก็แล้วพวกเราเองละ ไม่ได้เจอเข้าอย่างจังเบอร์แทบจะเอาชีวิตไม่รอดกันหรอกหรือจากเหตุการณ์เมื่อคืน...”

ไชยยันต์พูดมาอย่างปลอบใจ

“ถ้าเธอจะห่วงรพินทร์ มีเหตุผลที่ทำให้ห่วงอยู่ข้อเดียว คือโรคประจำตัวของเขา นอกเหนือจากนั้นไม่ต้องห่วง อย่างที่นายกลางบอกนั่นแหละ ถึงตะเคียนทองเมื่อไหร่เราจะได้รายละเอียดจากพวกนั้นแน่นอน กะคำนวณกันแล้ว ระหว่างการเดินทางของฝ่ายรพินทร์เสียเวลามากกว่า และเราทำเวลาได้เร็วกว่าถึงจะล่วงหน้าไปก่อน 7-8 วัน เราก็จะไล่หลังกระชั้นชิดเข้าไป เชื่อว่าตามทันแน่ อย่างช้าไม่เกิน 4-5 วันนี่แหละ เว้นแต่จะมีอุปสรรคอะไรที่เราคาดไม่ถึงมาสกัดกั้นถ่วงเวลาไว้เสีย”

“ทุกคนมีความคิดอย่างฉันบ้างไหม?”

หล่อนเอ่ยขึ้นลอย ๆ

“คิดอะไร?”

พี่ชายสองคนถามมาพร้อมกัน

“เกี่ยวกับโขลงช้างผีสิง แล้วก็ไอ้ผีดิบมันตรัยในซากใหม่ของมัน รวมทั้งอาถรรพณ์เวทมนตร์กาลของมันที่เราพบเมื่อคืนที่ผ่านมา สิ่งเหล่านี้คณะของรพินทร์ก็กำลังเผชิญหน้าอยู่เหมือนกัน มันเล่นงานรพินทร์เข้าก่อนแล้ว พอเราตามมามันก็วกกลับมาดักเล่นงานเรา”

ทั้งหมดนิ่งงันกันไปชั่วขณะ

“ก็อาจเป็นไปได้...” พี่ชายใหญ่พูดขรึม ๆ

“แต่ประมวลเหตุการณ์แล้ว ทางด้านเรายังไม่สูญเสียอะไรเลย รับมือกับมันได้อยู่ ส่วนทางด้านรพินทร์นั้น หนักกว่าเราแน่ ๆ ตามรูปการณ์ที่เห็น เพราะมีการเจ็บและการตายขึ้นบ้างแล้ว มันแปลว่าทางด้านเรายังโชคดีกว่าพวกเขา”

ขณะนั้นเอง ไชยยันต์ผู้อิ่มก่อนใครทุกคนและกำลังยืนใช้กล้องส่องทางไกลกวาดส่องไปยังทะเลหญ้าคาที่กว้างใหญ่ไพศาลอยู่เบื้องหน้า ก็อุทานออกมาว่า

"เอ๊ะ! พิกล มีแร้งลงที่กลางทุ่งลิบๆ ข้างหน้าอีกฝูงเบ้อเร่อทีเดียว!"

เชษฐา อนุชา และดารินผู้กำลังนั่งอยู่พากันลุกขึ้นยืนทันที

ขณะนี้ แม้จะไม่ต้องอาศัยใช้กล้องส่องทางไกล ทุกคนที่เพ่งมองฝ่าเปลวแดดออกไปยังท่งอันลิบลิ่วนั้น ก็พอจะสังเกตเห็นเงาของสัตว์ปีกบินร่อนอยู่ไปมาเหนือยอดหญ้าคาตำแหน่งหนึ่ง ห่างไกลออกไปราว 350 เมตร อย่างถนัดเป็นเส้นดำๆ เต็มไปหมด ก่อนจะถึงดงทึบที่เป็นฉากหลังขวางกั้นไว้ซึ่งไกลออกไปอีก

"แร้งแน่หรือ ไชยยันต์ หรือว่าฝูงนกอะไร?"

เชษฐาถาม

แทนคำตอบ ไชยยันต์ส่งกล้องที่ส่องอยู่ให้ทันที พี่ชายใหญ่ยกขึ้นปรับเลนส์ให้เข้ากับตาตัวเอง จากกำลังขยายขนาด 8 เท่า ทำให้เขาครางออกมา

"เออ อีแร้งจริงๆ ด้วยซิ นั่นแสดงว่าจะต้องมีอะไรตายอยู่กลางทุ่งอีกแล้ว"

อนุชา ใช้สายตาเปล่าคำนวณทิศทางของท้องทุ่งนั้นกับป่าใหญ่ที่เห็นขุนเขาทะมึนสลับซับซ้อนอยู่เบื้องหลัง

"ความจริงผมกับหนานอินเจตนาจะตัดป่าหญ้าคาออกทางด้านตะวันตกนี่ประมาณ 25 องศา เพื่อไปให้ถึงดงโน่นโดย

เร็ว และจะต้องไต่เลียบไปตามขอบไหล่เขา โดยหนทางที่เห็นว่าลัดที่สุด จะได้ถึงชมรมของกะเหรี่ยงตะเคียนทองเสียโดยเร็ว แต่ตำแหน่งที่แร้งลงนั่นมันเบี่ยงออกไปทางด้านตะวันออก และถ้าเราไปทางนั้นเราก็เข้าดงโน่นได้เหมือนกัน แต่รู้สึกว่ามันจะอ้อมมากกว่าเพราะฉะนั้นจะเอายังไงดีละครับพี่ใหญ่ ละความสนใจจากกลุ่มแร้งพวกนั้นเสีย โดยไปตามทิศทางที่ผมกำหนดไว้ หรือว่าเราจะไปดูทางด้านแร้งลงก่อน”

“ขณะนี้เรากำลังพยายามค้นหาหลักฐานเก็บรายละเอียดของพวกนั้นให้ได้มากที่สุดนะกลาง ทุกหลักฐานที่จะพบมันหมายถึงว่าจะช่วยให้เราอ่านรูปการณ์ และทายอะไรได้ใกล้เคียงมากขึ้น พี่คิดว่าถึงแม้จะเสียเวลาหน่อย เราก็มุ่งไปที่ตำแหน่งเห็นแร้งลงมากผิดสังเกต อันหมายถึงมีซากตายนั้นเสียก่อนดีกว่า เราต้องการรู้ว่าแร้งมันลงอะไร เกี่ยวข้องกับคณะรพินทร์หรือไม่”

“ตกลงครับ ถ้างั้นตามผมมาได้เลย...อ้อ! น้อย...”

ประโยคหลัง อนุชามองไปทางน้องสาวคนเล็กอย่างอดห่วงไม่ได้ สั่งว่า

“หวังว่าคงรู้ตัวเองดีแล้วนะ ว่าป่าหญ้าคา หญ้าขนหรือทุ่งแฝก มันทารุณขนาดไหนสำหรับผิวของคนที่ไม่เคยชิน โดยเฉพาะในเวลาอากาศแห้งและแดดจ้าแบบนี้ เพราะฉะนั้นดูแลตัวเองให้ดี หวังว่าคงไม่ต้องแนะนำอะไร”

“สบายมาก ไม่ต้องห่วง”

ราชสกุลสาวบอก พร้อมกับปลดแขนเสื้อเดินป่าที่พับไว้แค่ข้อศอกลงมาจนถึงข้อมือและกลัดดุมทันที ป้องกันไม่ให้

ความคมของใบหญ้าคาหรือวัชพืชอื่นๆ ที่ขึ้นปะปนอยู่เข้ามาสัมผัสแตะต้องหรือบาดผิวเนื้อได้ เสื้อที่รูดซิปไว้เหนือออกเล็กน้อยบัดนี้ปิดสนิทขึ้นไปถึงคอ ถอดหมวกสักหลาดออกใช้ผ้าพันคอห่อคลุมใบหน้าไว้อีกชั้นหนึ่ง เหลือเฉพาะลูกนัยน์ตา แล้วจึงสวมหมวกทับลงไป ไชยยันต์มองเห็นการกระทำอันแคล่วคล่อง เหมาะสมกับสถานการณ์เช่นนั้นก็อดหัวเราะ และอดเย้ามาไม่ได้ว่า

"ไม่เลว! เหมือนกุลีหญิงเวลาขนดินขนทรายไม่มีผิด"

"ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ในการออกติดตามรพินทร์ในครั้งนี้ ฉันมีความรู้สึกที่ยากแค้นแสนสาหัสยิ่งกว่ากุลีหญิงที่เธอว่าสักร้อยพันเท่าก็ไม่ปาน แต่ฉันก็พร้อมแล้ว"

หล่อนตอบเสียงเบาเรียบ แต่เฉียบขาดในความหมาย

อนุชาโบกมือกับหนานอิน ล้ำหน้าตัดลงทุ่งหญ้าคา ไปก่อนโดยไม่รอใคร เชษฐาจึงโบกมือเป็นสัญญาณให้พวกลูกหาบเคลื่อนที่ทันที การพักกินอาหารกลางวันเมื่อครู่นี้เพียงแค่ระยะเวลาอันสั้นนิดเดียวเท่านั้น ทุกคนรู้ดีอยู่แล้วว่าการ 'ทำเวลา' หรือเร่งเดินทางเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ไม่มีใครเป็นตัวถ่วงหรือเป็นภาระอยู่เลย จัดว่าเป็นขบวนที่คล่องตัวและฉับไวขีดสุด

ไม้ล้มลุกประเภทหญ้าคา และโดยระยะเวลาที่ทอดห่างมาพอสมควรแล้ว ไม่เหลือทิ้งร่องรอยอะไรไว้ให้เห็นว่าคณะที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วผ่านไปทางไหน เพราะต่อให้แหวกเป็น

ทางลู่ไปโดยจำนวนคนมากก็จริง ทว่าแค่เวลาไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้น ความอ่อนตัวของมันก็จะทำให้กลับคืนมาสู่สภาพเดิม ไม่เหลือร่องรอยอะไรไว้ให้สังเกตเห็นได้เลย เป้าหมายจุดแรกในช่วงนี้ทุกคนจึงมุ่งตรงไปยังบริเวณที่เห็นแร้งลงก่อน

อดีต 'พรานชด' กับคู่หูคู่ชีพในอดีต นำรุดไปเบื้องหน้าชนิดไม่ห่วงหลัง ครั้งแรกมันก็เป็นป่าหญ้าที่หนาทึบสูงท่วมศีรษะก่อน สังเกตเห็นพวกที่ล่วงไปเบื้องหน้าได้โดยยอดของหญ้าที่ไหวลู่เป็นทางพอให้สังเกตได้ และยึดเป็นเครื่องนำทาง แล้วต่อมาชั่วไม่นาน บริเวณของป่าหญ้าคาก็เริ่มจะโปร่งโล่งขึ้นกลายเป็นทุ่งหญ้าเตี้ย ๆ พอจะมองเห็นอะไรรอบด้านได้สะดวกขึ้น

นอกจากฝูงแร้งอีกฝูงใหญ่ ที่ขณะนี้เริ่มได้ยินเสียงร้องก๊อกแก๊กแซ่ส่ำของมัน ไม่มีวี่แววของสัตว์อื่นใดเลยกลางทุ่งระอุนั้น แล้วหลังจากนั้นชั่วไม่นาน พอลมเริ่มพัด กลิ่นเน่ารุนแรงก็โชยมาอีก แต่ทุกคนเริ่มจะชินเสียแล้ว มีแต่ความสงสัยเท่านั้นว่ามันเป็นซากของอะไรที่ถูกทิ้งอยู่กลางทุ่งนั้น

บัดนี้ทั้งอนุชาและหนานอินที่บุกล่วงหน้าเป็นเรือนำร่องไปก่อน ก็บรรลุเข้าถึงเป้าหมายที่เห็นแร้งทั้งฝูงกำลังจับกลุ่มหนาเป็นกระจุกอยู่ยังซากอะไรชนิดหนึ่งนอนอืดอยู่กลางทุ่ง มีอยู่สองตำแหน่งสองจุด แต่ละจุดห่างกันออกไปราว 70 เมตร และทั้งสองก็แยกกันออกไปยังทั้งสองตำแหน่ง ขณะที่เชษฐาดาริน ไชยยันต์ ยังตามมาในระยะห่างเห็นไม่ถนัด

แล้ววิทยุจากอนุชาก็ดังรายงานขึ้นทันที

"แรดตัวมหึมาเลยครับ พี่ใหญ่ ล้มอยู่สองตัว...ทุกคนไม่

จำเป็นจะต้องเข้ามาใกล้ๆ หรอก เหม็นเปล่าๆ ผมจะรายงานให้รู้เอง”

“แรดเรอะ! มีหลักฐานอะไรที่สันนิษฐานได้บ้าง”

เชษฐาชะงักหยุดเดิน ยืนดูอยู่ตำแหน่งโคกบริเวณหนึ่ง พลอยทำให้ทุกคนหยุดลงด้วย ต่างเห็นอนุชาและหนานอินเดินลุยฝูงแร้งเข้าไป อนุชาชักปืนสั้นประจำตัวยิงขึ้นฟ้าหนึ่งนัด กลางทุ่งกว้างใหญ่ไพศาล เสียงมันไม่ดังเท่าใดนัก แต่ก็ทำให้ฝูงแร้งเหล่านั้นแตกกระจายหนีห่างออกจากซากไปบ้าง ทว่าก็ไม่ไปไหนไกล บินบ้างวิ่งบ้างอยู่ตรงบริเวณใกล้เคียงนั้น อึดใจต่อมาน้องชายกลาง จึงรายงานมาอีก

“ใช่แล้วครับ แรดจริงๆ นั่นแหละ ถูกยิงทิ้งไว้กลางทุ่งนี่เอง กระสุนเจาะเข้ากะโหลกแบบยิงสวนหน้า ไม่มีรอยชำแหละหรือแตะต้องใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากยิงทิ้งไว้เฉยๆ เท่านั้น ตัวที่ผมเห็นอยู่นี่โดนเข้านัดเดียวอยู่หมัด ลักษณะหัวปักดินเลย ส่วนอีกตัวหนึ่งที่ลุงอินไปดูอยู่โน่น บอกมาว่าโดนเข้าหลายนัด แทบรอบตัวเลย แต่ละตัวน้องๆ ช้าง”

“เข้าใจว่ายังไง ในความคิดของแก?”

ไชยยันต์วิทยุถามเข้าไป

“ถ้าทายไม่ผิด ไอ้ตัวที่เจอนัดเดียวเข้าแสกหน้า หัวทิ่มดินอยู่นี่ ก็คงยอดชายนายรพินทร์นั่นแหละ ส่วนอีกตัวที่ถูกรุมยิงปรุไปหมด คงจะถูกพวกนั้นช่วยกันระดมยิงหลายกระบอก สาเหตุก็คงเนื่องมาจากพวกนั้นเดินตัดทุ่งผ่านมาทางนี้และพบเข้ากับไอ้สองตัวนี่โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ และถูกมันชาร์จเอารพินทร์เลยจำเป็นต้องยิง ถ้าเราเชื่อกันในทฤษฎีที่ว่า การยิง

สวนหน้าในระยะกระชั้นชิดขณะสัตว์ชาร์จ และตำแหน่งที่ยิงเป็นจุดตายอย่างเฉียบขาด เป็นนิสัยประจำตัวของรพินทร์อีกชนิดหนึ่ง ก็แปลว่าเราโล่งอกได้แล้วว่า เขาจะต้องไม่ได้เป็นศพลงไปนอนอยู่ในหลุมตามที่น้อยไปพบหลุมฝังศพเข้า เท่าๆ กับที่ไม่ได้เป็นคนถูกหามนอนไปในแคร่ด้วย เพราะไม่งั้นจะมาซัดกับไอ้แรดสองนอตรงนี้ได้ยังไง”

เสียง ‘พรานชด’ บอกมาอย่างชัดเจนจากลำโพงวิทยุมือถือขนาดเล็กประสิทธิภาพสูง

ดารินตาเริ่มมีประกายขึ้น ถามออกไปว่า

“ตรวจดูให้แน่ๆ ซิคะพี่กลาง ตัวที่พบว่าถูกยิงนัดเดียวกลางศีรษะหรือแสกหน้านั่นน่ะ รอยบาดแผลพอจะบอกขนาดกระสุนได้ไหม?”

“บอกยาก ซากมันกำลังอืดทึ่ดขึ้นเต็มที่ การเน่าของซาก รอยถูกจิกกินของแร้ง ทำให้สังเกตรอยเข้าของกระสุนไม่ถนัดนักหรอก แต่รู้ว่าถูกเข้ากลางแสกหน้านัดเดียวบริเวณที่ตั้งสมอง สำหรับตัวนี้ไม่น่าจะมีรอยกระสุนยังตำแหน่งอื่นๆ อีก”

ระยะห่างกันลิบๆ แต่พูดกันโดยวิทยุ ทุกคนเห็นอนุชาเดินเวียนซากอะไรชนิดหนึ่งที่นอนอืดอยู่กลางทุ่งนั้นไปรอบๆ ขณะที่พูดวิทยุตอบมา จากนั้นก็ดูเหมือนจะพยายามตรวจดูร่องรอยรอบๆ ห่างออกไปจากซาก ใช้เท้าเขี่ยตามพงหญ้า

“นั่นเธอกำลังจะหาอะไร?”

เชษฐาถามไป

“เผื่อจะพบปลอกกระสุนบ้างครับ”

“อย่าเสียเวลาหาปลอกกระสุนอยู่เลย มันไม่จำเป็นหรอก

นอกจากแรดสองตัว มีหลักฐานอื่นๆ ที่พอจะมองเห็นได้ง่ายๆ อีกบ้างไหม?”

“ไม่พบอะไรอีกครับ นอกจากปลักโคลนห่างออกไปทางโน้น น่าจะเป็นที่ลงนอนเกลือกปลักเล่นของมัน”

แล้วก็ได้ยินเสียงอนุชา ตะโกนอะไรโว้กเว้กอยู่กับหนาน-อิน เชษฐาหันมาทางน้องสาว

“แรดตัวที่กลางรายงานมา พิสูจน์ชัดได้แล้วว่ารพินทร์เป็นคนยิงแน่ๆ ด้วยความจำเป็นอะไรบางอย่าง เป็นต้นว่าพยายามเลี่ยงหลบแล้ว แต่มันก็ยังปรี่เข้าใส่ เพราะฉะนั้นน้อยวางใจได้แล้ว ว่าเขาไม่ได้เป็นบุคคลที่ได้รับอันตราย หรือเคราะห์ร้ายตรงบริเวณที่ตั้งแค้มป์ ซึ่งเราผ่านมาแล้วนั่นแน่นอน”

“พี่ใหญ่กับทุกคนอยู่ตรงนี้ก่อนนะคะ ให้น้อยเข้าไปดูเอง”

บอกแค่นั้น แล้วโดยไม่ยอมฟังคำทักท้วงใดๆทั้งสิ้น หล่อนออกสาวเท้าพรวดๆ ออกไปอย่างปราดเปรียว ตรงไปยังพี่ชายกลางทันที เชษฐาและไชยยันต์กับพวกลูกหาบคงยืนรออยู่ที่เดิม เพราะไม่พิสมัยที่จะเข้าไปดมกลิ่นเน่าอยู่ใกล้ๆ

อึดใจเดียว ร่างประเปรียวนั้นก็เข้าไปถึงตำแหน่งนั้น แล้วเสียงวิทยจากดารินก็ดังบอกมาภายหลังจากตรวจพิจารณาซากโดยใกล้อยู่ครู่

“โล่งอกไปที จากหลักฐานซากแรดถูกปืนตัวนี้...”

หล่อนบอกมาอย่างยินดี

“รอยกระสุนเจาะแสกหน้าจริงๆ ค่ะ ไม่มีใครนอกจาก

รพินทร์คนเดียวเท่านั้นที่จะยิงในแบบนี้ และยิงในขณะที่เขาเลี่ยงไม่ได้ เพราะมันพุ่งเข้าใส่ พี่กลางพบปลอกกระสุนขนาด .458 วินฯ ที่ตกอยู่ในพงหญ้าแล้ว 1 ปลอก”

“ถ้างั้นก็แปลว่า ปัญหาที่เรากังวลมาตลอดตั้งแต่พบเหตุการณ์ตรงบริเวณตั้งแค้มป์ว่าจะเป็นเขาหรือเปล่าที่บาดเจ็บหรือตายก็ผ่านพ้นไปแล้วซิ...ใช่ไหม?”

ไชยยันต์ถาม

“จนกระทั่งมาถึงตำแหน่งที่พบแรดล้มอยู่นี่ ทุกอย่างเคลียร์ออกไปแล้ว ว่ารพินทร์ไม่ได้เป็นคนบาดเจ็บที่ถูกหามไปในแคร่ หรือว่าคนที่กลายเป็นศพลงไปนอนอยู่ในหลุม โล่งอกจริงๆ เหตุการณ์ทำนายได้ต่อไปอีกว่าระหว่างพาคณะเดินตัดทุ่ง เขาพบกับแรดคู่นี้เข้าอย่างกะทันหัน ตามปกติแล้วรพินทร์จะไม่ฆ่าสัตว์อะไรที่ไม่ต้องการเป็นอาหารโดยไม่จำเป็นเลย นอกจากป้องกันตัวเองหรือป้องกันคนในความดูแลของเขาเท่านั้น เพราะฉะนั้นสรุปได้ว่า พวกเขาถูกไอ้รถถังประจำทุ่งนี่หมายเล่นงานเอาก่อน ระยะยิงเป็นระยะประชิดตัวเผาขนมาก ปลอกกระสุนที่ค้นพบได้ พบในพงหญ้าห่างจากทางด้านหัวของแรดแค่ไม่เกิน 6-7 วาเท่านั้น”

เชษฐา ไชยยันต์ พลอยถอนใจออกมาอย่างโล่งอกไปด้วย

“บอกแล้ว ว่าให้เข้าไปดูเสียก่อนแล้วเราจะอ่านเหตุการณ์ได้ออกเอง...คราวนี้จะเอายังไงต่อไป พรานชด?”

อดีตท่านทูตทางทหารบกเชื้อพระวงศ์ ถามไปยังมัคคุเทศก์นำทางหรือน้องชายของเขาเอง ก็เห็นหันกลับมาพร้อมกับโบกมือไปทางด้านขวาของทุกคนที่กำลังยืนรอกันอยู่

“เบนเข็มได้แล้วครับพี่ใหญ่ ตัดไปทางด้านขวามือตรงเข้าไปในดงโน่น ให้คะหยิ่นออกนำหน้าไป ทางผม น้อย และลุงอินก็จะเข้าไปสมทบ เราจะพบกันตรงชายดง ใครไปถึงก่อนก็หยุดรอ อย่าเพิ่งล่วงเข้าไปทุ่ง มันโล่งมองเห็นกันได้อย่างถนัดตลอดเวลาแล้วไม่มีอะไรบังตา ผมเข้าใจว่ารพินทร์คงนำคณะของเขาบ่ายหน้าไปทางด้านนั้นเหมือนกัน แต่ที่เฉียงมาทางด้านนี้ก่อน เชื่อว่าคงจะพยายามอ้อมเพื่อจะหลีกเจ้าแรดสองตัวนี้นั่นแหละ”

ทั้งสองฝ่ายที่อยู่กันคนละจุด ขณะนี้เลี่ยงจากทิศทางเดิมออกไปทางขวามือของชายดงทึบทันที โดยต่างเดินตัดทุ่งอันสลับไปด้วยไม้ยืนต้นเล็กๆ ประเภทมะหวดและมะขามป้อมนั้นไปในลักษณะคีบไปเบื้องหน้า แต่จุดหมายบรรจบนัดพบกันตรงบริเวณปากด่านขนาดใหญ่ อนุชา ดารินและหนานอินไปถึงและหยุดรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ประมาณ 4-5 นาที ฝ่ายที่ตามมาโดยการนำของคะหยิ่นจึงเข้ามาถึง

โดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยอะไรเลย อนุชาที่มาตรวจปากทางบริเวณนั้นอยู่ก่อน แล้วก็ชี้ให้ทุกคนดูต้นเคดต้นหนึ่ง ที่ยืนอยู่ฟากทางด่าน มีรอยมีดฟันบากเอาไว้กับเถาวัลย์เส้นขนาดข้อมืออันห้อยเป็นบ่วงย้อยต่ำขวางอยู่ด้านหน้าถูกคมมีดฟันขาดออกจากกัน

“แม่นยำต่อการแกะรอยมาก กลาง”

ไชยยันต์ชมออกมาจากใจจริง

อนุชาบุ้ยปากไปทางหนานอิน

“ถ้าลำพังฉัน ก็อาจงุ่มง่ามงงๆ อยู่บ้างเหมือนกัน แต่คนแกะรอยรพินทร์ได้อย่างแม่นยำที่สุดก็คือลงอินนั่น...”

แล้วอนุชาก็หัวเราะหึๆ ยักไหล่นิดหนึ่ง

“การแกะรอยตามหลังกันไปเรื่อยๆ นี่มันไม่ยากอะไรนักหรอก เพราะร่องรอยการเดินของพวกนั้นมันก็เห็นชัดโจ่งแจ้งอยู่เป็นระยะๆ แล้ว และถ้ายังเดินตามไปเรื่อยๆ เช่นนี้ มันก็แค่ตามอยู่แค่นั้น ความหวังที่จะทันมันน้อยเหลือเกิน เว้นแต่จะใช้วิธีคำนวณหรือก้าวสกัดดักหน้า อีตอนสกัดดักหน้านี่แหละมันคงไม่หวานคอแร้งนักหรอก ถ้าคำนวณหรืออ่านใจผิดนิดเดียวจะแหกแนวไปคนละทิศละทางเลย”

ระหว่างที่เดินตัดเข้าดงกันไปเป็นหมู่ ไชยยันต์ถามว่า

“เราจะเริ่มออกก้าวสกัดหรือดักทิศทางของเขาเมื่อไหร่?”

“ก็ต้องหารือกันอีกที แต่คงยังไม่ใช่ตอนนี้แน่เพราะระยะนี้เป็นระยะที่จะต้องตรวจตามรอย อ่านเหตุการณ์ไปก่อน การก้าวสกัดจะเริ่มต้นก็ต่อเมื่อเราตามเขาพ้นจากหมู่บ้านของชาวป่าชาวดอยที่เขาผ่านไปโดยล่วงเข้านรกดำไปแล้ว...”

พี่ชายใหญ่ให้ความเห็นอย่างไตร่ตรอง แล้วถามน้องชายกลางว่า

“นี่แปลว่าเราจะมุ่งตะเคียนทองเลยใช่ไหม?”

“ครับ หนานอินคุ้นเคยกับโบเมียะ นายบ้านที่นั่นดี เราจะไปสืบข่าวพวกเขาจากที่นั่นด้วย เชื่อว่าคงจะได้อะไรคืบหน้ามาก”

ไชยยันต์ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“เส้นทางจากนี่ ถึงตะเคียนทอง เป็นยังไงบ้าง”

“ก็จะตัดเข้าดงลึก แล้วก็ไต่สูงขึ้นไปเป็นลำดับ เส้นทางไม่ลำบากอะไรนัก แต่ก็ต้องระวังตัวกันทุกฝีก้าวจากไอ้ช้างร้ายผีสิงนั่น เพราะมันอาจดักเล่นงานตอนไหนก็ได้ เราจะตรวจเส้นทางเดินเขาไปทุกระยะอีกเหมือนกันในช่วงนี้ ลุงอินชำนาญเส้นทางดีอยู่แล้ว”

อนุชาตอบ ขณะที่นำคณะก้ม ๆ เงย ๆ มุดลอดซุ้มเถาวัลย์เข้ามา

“แน่ใจไหมคะ ว่าเราจะถึงตะเคียนทองก่อนค่ำวันนี้ เพราะนี่ก็เกือบบ่ายสองโมงเข้ามาแล้ว?”

ดารินถาม เพราะหล่อนและคณะทุกคน ยกเว้นพี่ชายกลาง กับหนานอินและคะหยิ่นแล้ว ในการเดินทาง ครั้งก่อนรพินทร์ไม่ได้นำผ่านเส้นทางด้านนี้มาก่อน เนื่องจากตัดไปทางหลมช้าง

“ถ้าไม่มีอุปสรรคเหตุสุดวิสัยอะไร ก็ควรจะถึงก่อนค่ำ เพราะพอพ้นทิวเขาลูกนี้ไปก็ถึงแล้ว”

“ลุงอินผ่านหมู่บ้านตะเคียนทอง ครั้งหลังสุดนานมาสักเท่าไหร่แล้ว?”

เชษฐาเอ่ยถามขึ้นบ้าง โดยส่งคำถามไปยังพรานครูผู้เฒ่าซึ่งเดินอยู่ใกล้ ๆ แกตอบต่ำ ๆ ว่า

“ก็นานโขอยู่เหมือนกันนา นายใหญ่ คงจะเกือบครึ่งปีมาแล้ว”

“เราจะไปหยุดพักค่ำวันนี้กันที่ตะเคียนทองใช่ไหม?”

“เราจะพัก และสอบถามพวกตะเคียนทองที่นั่น รุ่งเช้าค่อยสาวรอยต่อ เพราะดูตามรูปการณ์คณะของรพินทร์ก็คงจะไปพักแรมคืนอยู่ที่ตะเคียนทอง ในวันที่เขาออกเดินทางในเช้าวันนั้นเหมือนกัน ถ้าพบพวกตะเคียนทองเมื่อไหร่ เราก็คงรู้กันละว่าอะไรมันเป็นอะไร จากข้อสงสัยและพยายามจะเดาความของเรา โดยหลักฐานที่เห็น”

‘พรานชด’ หรืออนุชาบอก

“จุดที่เราปะทะกับโขลงช้างผีสิง ที่โป่งน้ำร้อนเมื่อคืนนี้ก็ดี หรือจดที่รพินทร์กับคณะยิงช้างไว้กลาดเกลื่อนตรงดงไผ่ที่ผ่านมาหยกๆ นี่ก็ดี วัดระยะทางแล้วมันก็ใกล้ๆ กับตะเคียน-ทองแค่นี้เอง พี่กลางคิดบ้างไหม ว่าพวกตะเคียนทองจะไม่ถูกไอ้ช้างอุบาทว์โขลงนี้เข้าราวี เหมือนอย่างที่เรากับรพินทร์พบกันมาแล้ว”

ดารินเปรยขึ้นด้วยอาการสังหรณ์ใจอย่างไรพิกล

“อือม์ มันก็น่าคิดเหมือนกันนะ แต่ถึงยังไงเราก็กำลังบ่ายหน้าไปที่นั่นอยู่แล้ว ถึงเมื่อไหร่ก็รู้เองแหละ”

อนุชา วราฤทธิ์ เริ่มจะมีอาการฉุกใจคิดขึ้นมาบ้างเหมือนกัน จากคำพูดของน้องสาว

สภาพป่าเริ่มทึบขึ้นทุกที เส้นทางเดินที่อาศัยไปตามด่านสัตว์ พบแน่ชัดอีกครั้งว่าเป็นเส้นทางเดียวกับที่คณะของรพินทร์ล่วงหน้าไปก่อน ประมาณเพียง 20 นาทีเท่านั้น คะหยิ่นผู้ชำนาญทางในช่วงนี้ไม่น้อยไปกว่าหนานอินซึ่งมีหน้าที่นำอยู่

เบื้องหน้า ก็หยุดรออยู่ตรงโคนไม้ใหญ่ ริมลำห้วยลึก แต่เป็นห้วยแห้งตอนหนึ่ง พอฝ่ายเจ้านายทุกคนไปถึง เจ้านักเลงโตหลมชางกรายงานทันที

“มีรอยแยกทางกันออกเป็นสองพวกตรงนี้ นาย...”

มันบอก พร้อมทั้งชี้ให้ดูตามพื้นทางด่าน ซึ่งแยกขวา... เป็นแนวทางเดินเส้นใหญ่เลี้ยวลัดไปตามพุ่มพง และต้นไม้ขนาดหลายคนโอบ ส่วนอีกทางหนึ่งค่อนข้างรกหน่อย มีรอยฟันกิ่งไม้ตัดเข้าไป

“พวกแบกหามคงจะเดินไปตามเส้นทางด่าน แต่นายรพินทร์กับพวกคนขาวตัดไปทางลำห้วยนี่”

หนานอินกับอนุชาเข้าไปสำรวจทันที แล้วก็เห็นจริงตามที่เจ้าคะหยิ่นบอก

“ใช่ พวกนั้นแบ่งฝ่าย แยกกันจริง ๆ นั่นแหละ!”

ม.ร.ว. อนุชาเอ่ยออกมาเบา ๆ ภายหลังจากบุกพงเข้าไปช่วงหนึ่ง แล้วถอยกลับออกมา

“มันแปลว่ายังไง ทำไมถึงจะต้องแยกพวกกันด้วย”

อดีต ‘พรานชด’ เอาหลังมือขยี้คาง กวาดตามองไปรอบ ๆ อีกครั้ง

“ผมก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันครับพี่ใหญ่ เราต้องช่วยกันคิดหน่อย ว่าทำไมเขาถึงต้องเดินแยกกับพวกลูกหาบด้วย ไม่ได้แยกไปตามลำพังคนเดียว แต่เอานายจ้างอเมริกันพวกนั้นไปกับเขาด้วย”

“มีรอย หรือสัญญาณอันตรายอะไรที่เกิดขึ้นในละแวกนี้ขึ้นบ้างไหม ค้นซิ”

เชษฐาสั่งการโดยเร็ว

“ไม่มีครับ ลักษณะที่เห็นอยู่ที่นี่ก็คือ ครั้งแรกก็เดินเข้าขบวนกันมาเป็นปกติ แล้วต่อมารพินทร์ก็ชวนฝรั่งพวกนั้นแยกทาง โดยปล่อยให้พวกลูกหาบที่แบกของหนักเดินกันไปตามทางด่านที่เดินได้สะดวกสบายกว่า แต่เขาพาพวกนั้นบุกพงตัดห้วยปีนเนินไป”

“ถ้างั้นเราก็ต้องอ่านนิสัย อ่านจิตใจและความรู้สึกของรพินทร์เป็นหลัก...”

ไชยยันต์ให้ความเห็น

“จะเป็นไปได้ไหมในกรณีที่ว่า ตัวเขาเองและนายจ้างอเมริกันพวกนั้นเดินกันตัวเปล่า ไม่ได้แบกหามอะไร ก็เลยชวนให้เดินตัดทาง หรือหาทางลัดแยกไปเสียทางหนึ่ง โดยปล่อยให้พวกลูกหาบที่หาบของ และแคร่คนเจ็บที่แบกกันมาด้วยเดินไปตามทางด่านที่สะดวกสบายกว่า แล้วก็จะต้องมีจุดดัก หรือจุดนัดพบกันตรงไหนสักแห่งหนึ่งในหนทางข้างหน้า โดยทางฝ่ายพวกลูกหาบนั้น เขาก็อาจให้พรานมือดีของเขาทั้งหลาย หรือส่วนหนึ่งมีหน้าที่คุมไป”

“ก็...อาจเป็นไปได้นะ ในกรณีที่รพินทร์ชวนอเมริกันพวกนั้นแยกลัดทางไป เนื่องจากทุกคนไม่มีภาระแบกหามอะไรคล่องตัวกว่าฝ่ายพวกลูกหาบ”

เชษฐาอ่านเหตุการณ์ตามหลักฐานที่เห็น

“ถ้างั้นเอายังไงดีคะ สำหรับพวกเรา?”

ดารินถามโดยเร็ว

“พี่ว่า เราแกะรอยเขาไปทั้งสองด้านแบบเดียวกับที่เขา

เดินมาแล้วนั่นเลยดีกว่า จะทิ้งหรือมองข้ามไปเสียไม่ได้ กลางเธอให้คะหยิ่นกับหนานอินคุมพวกลูกหาบเหล่านี้ เดินไปตามเส้นทางด่าน ทับรอยของพวกลูกหาบฝ่ายรพินทร์ไปได้ไหม ส่วนเธอนำพี่ ไชยยันต์และน้อย แกะรอยไปทางด้านรพินทร์ที่แยกไปอย่างที่เห็นหลักฐานนี่ ขณะที่แยกกันไปเอาวิทยุให้ลุงอินไว้เครื่องหนึ่ง มีอะไรติดต่อเรียกถึงกันได้"

"เอางั้นหรือครับ?"

"น้อยก็ว่าเป็นวิธีที่ถูกหลักที่สุด ลุงอินกับคะหยิ่นแกะรอยไปตามเส้นทางของพวกลูกหาบ ส่วนพวกเราแกะรอยไปทางรพินทร์ จะได้เห็น ได้รู้ทั้งสองด้านว่าพวกเขาพบเห็นเผชิญอะไรหรือมีจุดบรรจบกับลูกหาบที่ไหน ว่าแต่พี่กลางพอนำทางเฉพาะด้านนี้ได้ไหม?"

"ได้ เอายังงั้นก็ดีเหมือนกัน"

พี่ชายกลางตอบง่าย ๆ ตามความเห็นส่วนใหญ่ที่ลงมติเป็นเอกฉันท์ เชษฐาจึงดีดนิ้วเรียกให้หนานอินกับคะหยิ่นเข้ามาอธิบายให้เข้าใจทันที ว่าต้องการอย่างไร...

พรานครูกับเจ้านักเลงโตหล่มช้างรู้เรื่องในคำสั่งนั้น อย่างง่าย ๆ ต้อนลูกหาบให้เดินไปตามเส้นทางอันเห็นอยู่อย่างสะดวกนั้นทันที ตัวแกเองปิดรั้งท้าย ก่อนจะผละออกเดินตามพวกนั้นไป แกก็ร้องบอกไปทาง 'พรานชด' นายเก่าของแกว่า

"นายรพินทร์พาพวกนั้นตัดทางลัด แล้วก็คงจะตรวจหาร่องรอยอะไรของแกบางอย่าง หนทางที่จะพบกับพวกที่

เดินไปล่วงหน้า จะต้องอยู่ไม่ไกลนักหรอกนาย แกะรอยไปให้ดีก็แล้วกัน หลักฐานน่าจะมีอยู่ทางด้านที่นายรพินทร์พาฟารั้งไป มากกว่าทางด้านที่แกปล่อยลูกหาบไป”

กล่าวจบ แกก็โบกมือให้แล้วเดินตามหลังพวกนั้นไปทันที ไชยยันต์เอ่ยขึ้นว่า

“นายบ่าวสองคนนี่ ดูจะรู้เส้นกันดีอยู่แล้ว อ่านอะไรในป่าก็อ่านได้ในหลักเกณฑ์เดียวกันนั่นแหละ...ไป! กลาง ทำเวลากันหน่อย เดินสะดวกๆ กันดีๆ ไม่ชอบ ต้องมุดพงลงห้วยไต่หินปีนเนินกันอีกแล้ว”

ทุกคนฝ่ายนี้เริ่มเคลื่อนไหวทันที ดารินกระซิบกับเพื่อนชายว่า

“อย่าบ่นน่า ไชยยันต์ กลัวจะเดินด้านนี้ลำบากก็อนุญาตให้เดินไปกับพวกลูกหาบโน่นได้ ตามหลังลุงอินไปซิ”

ไชยยันต์ไม่ตอบอะไร ความจริงเขาไม่ใช่คนอ่อนแอหรือย่อท้อกับอะไรง่ายๆ แต่มีปากก็พูดเรื่อยเปื่อยไปอย่างนั้นเอง

จากร่องรอยของรพินทร์ที่เชื่อแน่ว่า นำฝ่ายนายจ้างอเมริกันตัดเข้าไปในพง ด้วยความหมายว่าคงจะหาทางลัดเพื่อจะบรรจบกับพวกลูกหาบ ซึ่งเดินในเส้นทางที่สะดวกกว่า หรือมิฉะนั้นลึกลงไปกว่านั้นจอมพรานอาจได้ร่องรอยอะไรเป็นพิเศษสะดุดใจ และนำพวกนายจ้างปลีกตัวแยกจากคณะลูกหาบส่วนใหญ่ เพื่อจะตรวจหากระชั้นชิดเข้าไปอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่ทั้งสามคนพี่น้องและเพื่อนชาย กำลังพยายามใคร่ครวญ

ตริตรองอยู่ในระหว่างที่สาวไปตามร่องรอยที่พอจะสังเกตเห็นได้นั้น

กิ่งไม้เล็กๆ ถูกหักยอดให้งอพับไว้เป็นระยะๆ อนุชาเต็มไปด้วยความมั่นใจว่าเขาตามไม่ผิดแน่ ยิ่งกว่านั้นในลำห้วยลึก แต่ปราศจากน้ำ มีแต่รอยน้ำฝนที่ตกไหลผ่านไปก่อนแล้ว ขณะนี้เหลือแต่รอยแฉะๆ ที่ก้นห้วยก็ยังปรากฏรอยรองเท้าของบุคคลเหล่านั้นชัดเจน แทบจะนับจำนวนคนได้ทีเดียว ลักษณะพื้นรองเท้าของพวกอเมริกัน และอาจมีเชิดวุธอยู่ด้วย เป็นลักษณะที่เหมือนกันหมด เพียงแต่ผิดขนาดไปบ้างเท่านั้น ตามขนาดเท้าของแต่ละบุคคล แต่รอยพื้นรองเท้าที่แยกลักษณะออกไปต่างหากไม่เหมือนกับอีก 5 คู่ น่าจะต้องเป็นรพินทร์แน่ สันนิษฐานจากข้อที่ว่า เขาคงจะไม่ได้รับแจกหรือตระเตรียมมาให้ไว้โดยตรง เนื่องจากตนเองนั้นย่อมมีใช้ของตนเดิมอยู่ก่อนแล้ว

ส่วนเปลือกของหมากฝรั่งก็ดี ก้นบุหรี่ที่พบกันเป็นระยะก็ดี พิสูจน์ยากว่าเป็นของใคร เพราะมันเป็นสิ่งที่จะเอื้อเฟื้อหยิบยื่นส่งให้แก่กันได้ฉันมิตร ระหว่างเดินทางไปด้วยกัน

“พวกไอ้กันนี่มันเป็นสันดานอยู่อย่างหนึ่งนะ...”

ไชยยันต์เอ่ยพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ก้มลงหยิบเปลือกหมากฝรั่งชิ้นหนึ่ง จมดินปริ่มๆ ขึ้นมาดูแล้วโยนทิ้ง

“ทิ้งรอยหมากฝรั่งไว้ให้เห็นได้อยู่เสมอ”

“ชุดนี้ที่มาด้วยกัน ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงเป็นชุดเดนตายผ่านสงครามหรืองานที่จะต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันมาอย่างโชก-โชนแล้วแน่ๆ...”

เชษฐาให้ความเห็น

“พวกเขาไม่ได้เคี้ยวหมากฝรั่งเพื่อรสชาติอะไรหรอก แต่เป็นการผ่อนคลายลดความตึงเครียดเสียมากกว่า ฉันคิดว่าอาจเป็นของผู้หญิงสองคนนั่นมากกว่าพวกผู้ชาย”

มีร่องรอยของการเลาะไปตามลำห้วยนั้นขึ้นด้านเหนือระยะหนึ่งก็ปรากฏหลักฐานให้เห็นชัดว่า ปีนไต่แง่หินและรากไม้ขึ้นยังฝั่งตรงข้าม รอยดินร่วงถล่มเพราะน้ำหนักตัว รอยทิ้งโหนรากไม้เล็ก ๆ ที่โผล่งอกอยู่ตามฝั่งห้วยเพื่อจะโหนกายขึ้นไปมองเห็นได้ชัด

อนุชากับดารินตรวจติดตามรอยไปเคียงคู่กัน น้องสาวแสวงหาหลักฐานในการแกะรอยได้ไม่น้อยไปกว่าพี่ชาย ซึ่งเคยเปรียบเสมือนพรานอาชีพมาแล้ว อนุชาพบอย่างหนึ่ง หล่อนก็จะต้องพบอีกอย่างหนึ่งในแนวทางเดียวกันเสมอ ส่วนไชยยันต์และเชษฐาเป็นคู่ติดมาทางเบื้องหลัง ช่วยกันใช้การวิเคราะห์สรุป โดยปล่อยหน้าที่แสวงหาหลักฐานให้แก่อนุชาและดาริน

ไต่ขึ้นจากลำห้วยก็ซอกซอนไปตามป่าหิน และพงไม้ทึบอีกครั้งปราศจากทางด่าน บางตอนก่อนจะเข้าไปได้ก็ต้องมีการตัดฟันกิ่งเถาวัลย์เข้าไป หลักฐานมันชี้ชัดว่าหนทางที่รพินทร์นำซอกซอนมานี้ ฝ่ายอเมริกันทั้งสี่ติดตามมาด้วยครบ 4 คน รวมทั้งนายทหารไทยด้วยอีกคนหนึ่ง คือพ.ต.เชิดวุธ แล้วชั่วไม่นานดารินก็พบกับก้นบุหรี่ใบตองแห้งเข้าก้นหนึ่งที่ริมทาง สีสันมันกลืนกับใบไม้ที่หล่นอยู่ทั่วไป หล่อนหยิบขึ้นมาดูและอ่านรหัสทันที

"เราเข้าใจกันว่า รพินทร์พาอเมริกันและนายทหารไทยผู้นั้นแยกทางมาตามลำพัง แต่นี่ก็ปรากฏอีกแล้วค่ะ น้อยกล้าทายว่านอกจากเขาแล้ว มีบุญคำตามมาทางด้านนี้อีกคนหนึ่ง"

เชษฐารับไปดู แล้วพยักหน้า

"เธอละเอียดกว่านายกลางเสียอีก น้อย พี่ก็คิดว่าใช่เพราะจำลักษณะบุหรี่พื้นเมืองแบบนี้ของตาบุญคำได้ ถ้างั้นก็แปลว่าบุญคำมาทางด้านนี้ด้วย ส่วนจัน เกิดและเส่ย คงจะรับหน้าที่คุมพวกลูกหาบไป"

ไม่นานนักของการติดตามรอยที่บุกไปตามพงรก ทุกคนที่สะกดรอยมาก็พบเข้ากับรอยเท้าช้างเก่า ๆ ย่ำสับสนไปหมด แต่ไม่มีรอยปะทะหรือรอยยิง อาจเป็นเวลาใกล้เคียงกันกับที่พวกนั้นผ่านมา แต่ยังไม่ประจันหน้า เพราะดงแถบนั้นไม่มีรอยไม้หักหรือวี่แววของการวิ่งเตลิดของช้างเลย ไม่มีแม้แต่ปลอกกระสุนที่น่าจะตกให้พบบ้าง สมมุติว่ามีการยิงเกิดขึ้น

หนทางมันค่อนข้างลำบากก็จริง แต่เพียงแค่ไม่เกินครึ่งชั่วโมงเท่านั้น พอไต่ขึ้นลำห้วยอีกลูกหนึ่งก็ล่วงเข้าสู่ป่าหินณ ตำแหน่งนั้น ทั้งหมดพบก้นบุหรี่ 4-5 ก้น เกลื่อนอยู่ยังบริเวณโคนไม้ใหญ่ อันมีลักษณะของพูรากและแท่นหินพออาศัยเป็นที่นั่งพักได้อย่างสบาย และไปรอบ ๆ ด้านก็พบกับเส้นทางด่านที่ตัดคดเคี้ยวอ้อมเลาะมาตามป่าหิน ซึ่งจะเฉียดมายังแนวนี้

ม.ร.ว. อนุชา ผู้นำมาโดยตลอดหยุดเดินทันที ปลดวิทยุ

ขึ้นมาเรียกหนานอิน เสียงครูพรานตอบรับมาแว่วใกล้ชัดเจนเหลือเกิน

"ตอนนี้เดินทางมาถึงไหนแล้ว ลง?"

"ก็เดินมาตามทางเดินมาเรื่อยๆ นี่แหละนายชด มองเห็นป่าหินข้างหน้าแล้ว พวกนายล่ะอยู่ที่ไหน?"

"ฉันคิดว่าฉันมาถึงจุดที่พรานใหญ่เขามาหยุดนั่งคอยพวกลูกหาบแล้วนะ ให้สังเกตป่าหินชิดแนวลำห้วยเข้าไปจะมีต้นไทรใหญ่ และนกเปล้าเกาะอยู่เต็มในขณะนี้"

"เห็นแล้ว นาย! หนานอินกับพวกนี้จะเข้าไปถึงเร็วๆ นี่แหละ รออยู่ก่อน"

อนุชาถอนใจยาว หันมาทางพี่น้องและเพื่อนพยักหน้าให้ดูตรงบริเวณที่ยืนอยู่นั้น

"ชัดเลยครับ ตรงนี้แหละที่รพินทร์นำพวกนั้นมาสกัดหน้าดักรอพวกลูกหาบอยู่ เหมือนๆ กับที่เรากำลังรอฝ่ายหนานอินอยู่ในขณะนี้ นี่คือจุดที่พบกับขบวนลูกหาบ เป็นครั้งแรกภายหลังจากแยกกันตรงนั้น"

ดาริน เชษฐา และไชยยันต์ตรวจดูตามพื้นรอบๆ แล้วพี่ชายใหญ่ของคณะก็บอกว่า

"ใช่แล้ว รพินทร์มาหยุดดักหน้าตรงนี้เอง และคงจะมีเวลานั่งพักกันอยู่นานพอสมควรก่อนฝ่ายลูกหาบจะมาถึง สังเกตดูจากก้นบุหรี่ที่เกลื่อนไปหมดนี"

"ให้ตายเหอะ! กลาง นายกับน้อยเป็นนักสะกดรอยชั้นเยี่ยมสุดทีเดียว เราตามหลังเขามาชนิดแทบจะรู้ทุกฝีก้าวว่ามีการเคลื่อนไปทางไหน ทำอะไรกันบ้าง เรียกว่าเก็บรายละเอียด

ได้มากที่สุด เกือบจะเรียกได้ว่าหลับตาเห็นทีเดียว และจากหลักฐานเหล่านี้ทำให้แน่ใจเหลือเกินว่า เราตามเขาทันแน่ ไม่จดใดก็จดหนึ่ง”

ไชยยันต์อุทานออกมาอย่างยินดี

‘พรานชด’ ยิ้มเลี่ยนๆ

“มันก็ยังไม่แน่นักหรอก หลักฐานที่เราพบเหล่านี้ ถึงอย่างไรมันก็เป็นหลักฐานของเหตุการณ์ที่ล่วงมาแล้วตั้งอาทิตย์กว่าอยู่ตามเดิมนั่นแหละ ไม่ใช่หลักฐานสดๆ ร้อนๆ ฉันแน่ใจว่า ฉันจะเก็บรายละเอียดอย่างที่เห็นอยู่นี่ไปได้ตลอดจนกระทั่งถึงห้วยเสือร้อง แต่หลังจากนั้นไปแล้ว...หมายถึงใน ‘นรกดำ’ ยังไม่กล้ารับรองนัก ถ้าจะหลงเส้นทางกันก็คงหลงเมื่อล่วงเข้าป่าดิบดงดำพ้นจากห้วยเสือร้องไปแล้ว!”

“พี่กลาง หนานอิน หรือน้อยอาจหลงรอยของพวกเขาได้ แต่เจ้าด้วนจะไม่มีวันหลงหรอก”

ดารินเอียงขนลอยๆ พชายกลางหันมองหน้า ขณะนนดารินนั่งอยู่บนแท่นหินเตี้ยๆ ก้อนหนึ่ง กำลังเอาไม้เล็กๆ เขี่ยคุ้ยตามกองใบไม้แห้งอย่างปราศจากความหมายหรือเจตนาเจาะจงที่จะค้นหาอะไรนัก

“แล้วเธอคิดว่าไอ้ช้างเวรของเธอตัวนั้นมันจะมาช่วยนำทางให้แก่เราหรือ มันจะติดตามพวกเราไปได้ไกลสักแค่ไหน”

“น้อยมีสังหรณ์อยู่กับตัวค่ะ เราถึงไหนเจ้าด้วนก็จะต้องถึงนั่น เราหลงเส้นทางของรพินทร์เมื่อไหร่ เจ้าด้วนก็จะต้องออกนำให้เราเมื่อนั้น ไม่มีวันที่มันจะผละแยกจากเราไปหรอก”

อนุชาหัวเราะหึๆ อย่างไม่สนใจเชื่อถือศรัทธาอะไรนัก

แต่ก็ไม่พูดอะไรให้น้องสาวเสียกำลังใจ เสียงดารินเอ่ยมาเหมือนรำพึงอีกว่า

“7-8 วัน ฮึ! แค่ 7-8 วันเท่านั้น! ที่เขาล่วงหน้าไปก่อนเรา มองเห็นรอยกันอยู่ชัดๆ ชนิดเดินทับเส้นทางมาทุกระยะทีเดียว เจ้าป่าเจ้าเขาช่วยด้วยเถิด ลูกจะบนด้วยหัวหมูสักร้อยหัวเลยถ้าพบ ไม่ว่าตัวเขาหรือกระดูกของเขา”

แล้วอยู่ๆ ดารินก็ลุกขึ้นยืน ป้องปากตะโกนเรียกออกไปดังลั่น

“รพินทร์!”

เสียงของหล่อนสะท้อน กังวานก้องไปไกล

พี่ชายสอง เพื่อนชายอีกหนึ่งชะงัก หันไปมองดูเป็นตาเดียวอย่างตกใจ ก็เห็นราชสกุลสาวอันเป็นน้องเล็กยืนนิ่ง ตาเหม่อลอยอย่างปราศจากจุดหมายไปยังพงไพรทึบทะมึนเบื้องหน้า เหมือนตกอยู่ในห้วงภวังค์ พี่ชายใหญ่เดินเข้ามาใกล้ โอบแขนประคองกอดไหล่ไว้กระชับ

“น้อย!...เธอเหนื่อยมาก ลงนั่งพักเสียก่อนเถอะ”

ดาริน วราฤทธิ์ ยกมือขึ้นปิดหน้าร้องไห้กระซิกๆ กายสั่นเทาไปหมด อนุชากับไชยยันต์ก็ตกใจ โดดเข้ามา เสียงเชษฐาบอกต่ำๆ ว่า

“เร็ว! ช่วยกันหน่อย รู้สึกตัวเย็นเฉียบเลย น้อยคงจะเหนื่อยมาก และไม่สบายไปเสียแล้ว!”

ใบหน้าของหล่อนบัดนี้ซีดขาว มีอาการเหมือนจะเป็นลมหมดสติไปชั่วขณะ ทั้งสามช่วยกันประคองน้องสาวเล็กให้ลงนอนกับพื้น โดยไชยยันต์กระชากผ้าพลาสติกผืนเล็กประจำ

พิมพ์ที่
จิตรเวชการ

ตัวปูลงกับพื้นรองให้ เชษฐาเอามือจับตามใบหน้าและลำคอ พร้อมทั้งปลดสัมภาระเครื่องหลังและเข็มขัดปืนที่รัดอยู่ให้ขยายหลวมออก ส่วนอนุชาวิทยุเรียกหนานอินทันที

“ลุงอิน! เร่งเดินทางหน่อย เอาหีบยาเครื่องมือหมอให้คะหยิ่นแล่นมาให้ก่อนเร็ว นายหญิงไม่สบายเป็นลมไปเสียแล้ว!”

102

เสียงแผดแหลมดะโกนเรียกหานาม 'รพินทร์' ของดารินสะท้อนก้องไกลไปในราวไพร เป็นคลื่นเสียงแทรกซึมไปทั่วทุกบรรยากาศ และ ณ เวลาเดียวกันนั้นเอง เสียงดะโกนเรียกนาม 'รพินทร์' ก็แผดก้องกังวานไกลออกมาจากใครอีกคนหนึ่งเหมือนกัน เพียงแต่ต่างภูมิประเทศและต่างเหตุการณ์เท่านั้น ส่วนความรู้สึกภายในนั้นจะตรงกันหรือไม่

ฟ้าดิน สิ่งศักดิ์สิทธิ์เท่านั้นที่จะรู้ได้!

ท่ามกลางไอระอุของเปลวเพลิงที่โชติตระการลามทุ่งอยู่ และทกคนในคณะกำลังนั่งจับเจ่ามองฝ่าไอระยิบระยับเข้าไปจากแหล่งนั่งพักบนเนินสูงซึ่งปลอดภัยออกมาแล้ว คริสติน่า กรูบิล ผู้ยืนจ้องตาสีฟ้าเบิกโพลงเข้าไปในท้องทุ่งที่กำลังขยายวงไหม้ด้วยพระเพลิง กินแดนกว้างไกลจนดูเหมือนจะหาที่สิ้นสุดมิได้

นั้น อยู่ๆ ก็ตะโกนเรียกนามเขาออกมา จนทุกคนที่นั่งเงียบอยู่พากันสะดุ้ง

ถ้ามีอำนาจที่เหนือธรรมชาติหรือมีเครื่องมือจับคลื่นเสียงได้เป็นพิเศษก็พบได้ว่า กระแสเสียงตะโกนเรียกนาม 'รพินทร์' ลอยมากระทบและบรรจบประสานกันเหนือบรรยากาศทุ่งนรกนั้น ซึ่งบัดนี้กลายเป็นสันดาปแห่งความร้อนไปเสียแล้ว

คณะที่ถอยผละห่างจากบริเวณทุ่งลามไฟกินอาณา-เขตกว้างไกล ได้มาหยุดตั้งหลักกันบนเนินเขาหินแห่งนี้เป็นเวลาร่วมครึ่งชั่วโมงแล้วเช่นกัน นับจากต่างทุรนทุรายผละหนีความร้อน หนีการถูกย่างสดกันออกมาได้อย่างหวุดหวิดจวนเจียน โดยไม่ปรากฏวี่แววว่ามัคคุเทศก์นำทางจะโผล่ตามออกมาให้เห็น และแม้ว่าทั้งสแตนลีย์และคี๊ธ จะใช้ชุดกันความร้อนกับเคมีดับเพลิง ซึ่งเป็นชุดประกอบของการกู้ระเบิดนิวเคลียร์บุกตามเข้าไปค้นหา ก็ไม่สามารถจะพบแม้แต่ซากของเขา จนต้องผงะกลับออกมา เพราะสุดที่จะทนทานความร้อนต่อไปได้

ทั้งหมดนั่งพักทำอะไรกันไม่ได้เลย นอกจากมองอย่างสิ้นหวังไปยังทุ่งที่กลายเป็นทะเลเพลิงไปหมดแล้ว ชนิดตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก แล้วจู่ๆ แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะก็ตะโกนเรียกนามบุคคลทุกคนกาลงรอคอยอยู่เช่นนั้นทำเอาพรรคพวกทั้งหมด พรานคู่ใจของรพินทร์และพวกลูกหาบหันขวับไปทางหล่อนเป็นตาเดียว

"คริส!"

สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธอุทานออกมาอย่างตกใจ เพราะเสียงนั้นดังมากเหลือเกิน ดังผิดปกติอย่างประหลาดล้ำ ราวกับจะเข้าในเครื่องขยายเสียงสักหนึ่งพันวัตต์ก็ไม่ปาน

เมื่อหันมาพบ เป็นเวลาเดียวกับที่คริสติน่าผลุนผลันแล่นออกจากที่แล้ว หล่อนกำลังจะวิ่งลงเนินตรงเข้าไปยังท้องทุ่งติดไฟที่ผละหนีกันขึ้นมา เสียงสแตนลีย์ กับคี๊ธ เอะอะโวยวายเผ่นพรวดลุกขึ้น แต่เชิดวุธไวกว่า ขณะที่คริสวิ่งผ่านเขา นายทหารหนุ่มก็ยื่นขาออกไปสกัดไว้ คริสสะดุดล้มกลิ้งลง เชิดวุธกระโจนเข้าตะครบตัวแล้วกดลงกับพื้น ตวาดลั่น

“คริส! จะบ้าแล้วรึ นี่คุณกำลังจะทำอะไร?”

หล่อนสะบัดดิ้นรนสุดฤทธิ์ แผดร้องออกมาอย่างคนหมดสติว่า

“ทุกคนไม่มีปัญญาแล้วหรือ ทำไมไม่ทำอะไรสักอย่าง! นั่งดูกองไฟเผาคนทั้งเป็นแล้วก็ภาวนาสวดส่งวิญญาณเขาอย่างเดียวงั้นรึ...ปล่อย! ฉันจะบุกเข้าไปเอากระดูกเขาออกมาให้ได้...”

ขณะนั้นไม่ทราบว่าเรี่ยวแรงของแม่ผมทองมาจากไหน หล่อนถีบเชิดวุธผงะลอยหลุดจากการคร่อมทับอยู่บนตัวออกไปแล้วตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาอีก เมื่อนั้นสแตนลีย์และคี๊ธโผนขึ้นมาสมทบ พร้อมกับเสียงร้องลั่นของเบลที่สั่งมาเร็วปรื๋อว่า

“ล็อกตัวคริสไว้ เขากำลังหมดสติ ถ้าหยุดไม่ได้ ต่อยให้หลับ!”

หัวหน้าคณะและนายพันเอกแห่งยูเอสอาร์มี่ ยึดแขนคริสติน่าไว้คนละข้าง แต่ขนาดผู้ชายร่างใหญ่สองคนก็ยังแทบจับหล่อนไว้ไม่อยู่ คริสติน่าร้องโวยวายอย่างบ้าคลั่งอยู่เช่นนั้น

สะบัดดิ้นรนเต็มที่ จึงชวนเซลู่ระเนกันไปมาระหว่างคนจับกับ
คนถูกจับ และมีอาการเหมือนกับว่าชายร่างใหญ่ทั้งสองจะจับ
ไว้ไม่อยู่เพราะคริสแรงมหาศาล ซ้ำยังพิสูจน์ชัดออกมาบัดนี้ว่า
หล่อนชำนาญในด้านการต่อสู้มือเปล่าชั้นครูทีเดียว

เมื่อนั้นเองเบลก็ปราดเข้าไปสกัดหน้าไว้ หล่อนถูกถีบ แต่
แม่เพื่อนสาวผมแดง ซึ่งดูว่านุ่มนิ่มอ่อนแอที่สุดในขณะนี้ก็พิสูจน์
ให้เห็นอีกเช่นกันว่า เมื่อถึงคราวจำเป็นขีดสุด หล่อนไม่ใช่คนที่
จะไม่เป็นอะไรเอาเสียเลย เบี่ยงตัวหลบฝ่าเท้าของคริสไปได้อย่าง
หวุดหวิด แล้วปราดเข้าประชิดในระยะหมัดช่วงสั้นเข้าไปที่ปลาย
คางของแม่ผมทอง ในลักษณะสวิงเข้าทางด้านข้างเปาะเดียว
คริสที่กำลังดิ้นฮึดฮัดอยู่หน้าสะบัดหัน เข่าอ่อนร่วงลงทันที แต่
ไม่ถึงพื้นเพราะสแตนลีย์กับคี๊ธยังจับปีกหิ้วอยู่

“ลากไปนอนตรงนั้นเร็วเข้า เดี๋ยวฉันจะฉีดยาระงับประ-
สาทให้เขา คริสคลุ้มคลั่งลืมตัวไปเสียแล้ว”

เบลสั่งเร็วปรื๋อ...

ด้วยยาระงับประสาทหลอดเล็กๆที่เบลฉีดเข้ากล้าม-
เนื้อของคริสอย่างระมัดระวัง และด้วยการใช้ผ้าขนหนูราดน้ำจน
เปียกชุ่ม ประคองซับเช็ดไปตามใบหน้าและซอกคออย่างแผ่วเบา
ของเชิดวุธ โดยมีสแตนลีย์ และคี๊ธคอยให้การช่วยเหลือร่วมมือ
อยู่ใกล้ๆ จึงชั่วไม่กี่นาที คริสตื่นก็รู้สึกตัวขึ้นมาด้วยอาการ
สะลึมสะลือ

หล่อนลืมตามองทุกคนไปรอบๆ เหมือนจะลำดับภาพ
เชิดวุธเขย่าไหล่เบาๆ

“คริส?”

“หือม์...”

“รู้สึกยังไงบ้าง?”

“ฉัน...ฉันเป็นอะไรไป?”

หล่อนขยับตัวลุกขึ้น ซึ่งพรรคพวกก็ประคองให้ขึ้นมานั่ง บังเอิญขณะที่หล่อนผงกตัวขึ้นมานั่งนั้นอยู่ในทิศทางที่หันหน้าลงไปเห็นไฟที่กำลังเต็มทุ่งไปหมดอีก คริสจึงขยี้ตาจ้องเขม็งเบลรู้ท่ามาก่อนแล้วจึงรีบคุกเข่าบังหน้าเสียเอามือกดไหล่

“หันหน้าไปทางอื่น คริส อย่ามองไปทางนั้น ไฟมันยังไม่หมดหรอก”

“พรานนำทางคนนั้น!...”

แม่ผมทองพึมออกมาจากลำคอแห้งผาก ยังมึนๆ งงๆอยู่

“เขาอยู่ที่ไหน โผล่ออกมาได้แล้วหรือยัง หรือใครได้ข่าวยังไงบ้าง ฉันเป็นอะไรไปนี่ เหมือนนอนหลับแล้วฝันร้ายไปงั้นแหละ”

“เรากำลังอยู่ในสถานการณ์เดิม คริส...”

เสียงห้าวของหัวหน้าคณะดังมา แต่กอปรไปด้วยความปลอบโยนปรานี

“คือพวกเราทั้งหมด หนีไฟที่ลามทุ่งข้างล่างโน่นออกมาได้ รพินทร์หายไปอย่างไม่มีร่องรอย และเราผละหนีไฟขึ้นมาอยู่บนเนินลูกนี้รอฟังข่าวเขาอยู่ พวกเราทำอะไรไม่ได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว ส่วนเธอนั้นอาจเหนื่อย อาจร้อนมากเลยเป็นลมหมดสติไปชั่วขณะ...ตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ฉันเป็นลม หมดความรู้สึกไปหรือ?...”

หล่อนคราง ลำดับเหตุการณ์ยังไม่ถูกนัก และดูเหมือนจำไม่ได้เสียแล้วว่า ก่อนนี้เพียงไม่กี่นาทีตนอยู่ในสภาพเช่นไร พร้อมกันก็เอามือปาดเบลที่นั่งประคองใบหน้าอยู่ให้หลีกจากการบังหน้าออกไป ตามองโพลงลงไปยังทุ่งไฟเบื้องล่างอีก

“ไฟ...”

หล่อนขยับริมฝีปากหมุบหมิบ

“มันร้อนแรงเต็มบริเวณไปหมดแล้ว เหมือน...เหมือนเตานรก พระเจ้า! ใครก็ตามที่ติดอยู่ในนั้นต่อให้ตัวเขาทำด้วยเหล็กก็คงหลอมละลายหมด...”

แล้วแม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ซึ่งเมื่อครู่ลืมสติไปชั่วขณะ ครั้นเมื่อฟื้นขึ้นก็ยังปะติดปะต่อเหตุการณ์ยังไม่กระจ่างชัดนัก มองไปทางหัวหน้าคณะ

“อาจารย์คะ นี่พวกเราจะไม่ทำอะไรกันเลยหรือ?”

เชิดวุธขยับปาก แต่คี๊ธบีบแขนไว้ เชิงไม่ให้พูดบอกเท้าความอะไรแก่แม่ผมทองทั้งสิ้น ในเหตุการณ์ที่หล่อนคลุ้มคลั่งลืมตัวเมื่อครู่นี้ นายทหารหนุ่มจึงหุบปาก หากแต่จ้องจับอากัปกิริยาของหล่อนไว้ทุกขณะ ไม่แน่ใจว่าจะเกิดวิ่งพรวดพราดลงไปอีกอย่างตะกี้เมื่อไหร่ ตัวเขาเองก็เคยอยู่ในสภาพเช่นนี้มาก่อน และสะดุดชะงักหรือถูกยับยั้งลงได้ เพราะดร. สแตนลีย์ต่อยเอาจนล้มคว่ำ

“แล้วเธอคิดว่าเราจะทำอะไรได้บ้าง ในสถานการณ์เช่นนี้?”

คริสนิ่งซึม อย่างน้อยยาระงับประสาทก็ช่วยยับยั้งหล่อนไว้ ทุกคนเงียบงันกันไปหมด แต่สังเกตดูอากัปกิริยาแล้วคริส

คงจะไม่บ้าระห่ำลืมตัว ทำอะไรที่เสี่ยงชีวิตตัวเองอย่างเมื่อครู่นี้แน่ อันทำให้เบาใจลงได้บ้าง

"เขาตายแล้ว...ตายอยู่ในกองไฟที่หนีออกมาไม่ทันนั่นภายหลังจากที่ช่วยพวกเราทุกคนออกมาได้"

แล้วหล่อนก็เอ่ยออกมาอีกอย่างแผ่วเบาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

"อย่าเพิ่งด่วนลงความเห็นเสียก่อนเดี๋ยวนี้..."

คีธกล่าวขึ้นขรึมๆ ตบที่ไหล่ของคริสตินำหนักหน่วงมาจากเบื้องหลัง

"ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่เห็นชัดกับตา เราตัดสินใจกันแล้ว คริส ว่าเราจะหยุดอยู่ตรงนี้แหละ โดยไม่เคลื่อนไหวไปไหนทั้งสิ้น รอจนกระทั่งไฟซาหรือมอดลง ไม่ว่ามันจะใช้เวลานานสักเท่าใด แล้วเราจะลงไปค้นหาเขาอีกครั้ง"

"หาอะไร กองกระดูกรึ?"

หล่อนถามเกือบจะไม่มีเสียง

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็สะดุ้งขึ้นพร้อมกันหมด!

เสียงวิทยุประจำตัวที่ต่างติดเข็มขัดอยู่ ปรากฏเสียงออดเรียกดังขึ้นทุกเครื่องจากกระแสคลื่นที่ถูกส่งมาบังคับ อันแสดงว่ามีวิทยุประเภทเดียวกันอีกเครื่องหนึ่ง ส่งสัญญาณเรียกมาด้วยระบบคลื่นเสียงกระทบสือ

"เฮ้!"

เสียงคีธร้องลั่นออกมา ก้มลงดูวิทยุของตัวเองแล้วปลดออกมาดูโดยเร็วโวยวายต่อไปว่า

“ใครอุตริกดคลื่นส่งสัญญาณนี่”

ขณะนั้น ไม่มีบุคคลในกลุ่มคนใดแตะต้อง หรือกดสัญญาณเรียกขึ้นเลย ทกคนหน้าตื่นเลิ่กลั่กกันไปหมด คี๊ธจำได้ว่าบุญคำถูกมอบไว้ให้ประจำตัวเครื่องหนึ่ง จึงมองไปทางนั้นร้องถามเป็นภาษาของตัวว่า

“ตาเฒ่า ดันเสือกกดสัญญาณเรียกขึ้นหรือเปล่า?”

เชิดวุธช่วยแปลร้องถามโดยเร็ว บุญคำสั่นหัว และแทนคำตอบ แกล้วงมือลงไปในย่ามหยิบวิทยุที่ให้ประจำตัวไว้ขึ้นมาชูให้ดู แสดงว่าไม่ได้ไปแตะต้องอะไรมันเลย

“วะ อะไรกันนี่ จะว่าหูฝาดก็ใช่ที่ ตะกี้เสียงมันดังเรียกขึ้นนี่หว่า แล้วก็ดังพร้อมกันหมดทุกเครื่องของพวกเราที่นั่งกันอยู่ครบลั่นไปหมด หรือว่าอุปาทาน”

“ก็จะมามัวสงสัยร้องโวยวายอยู่หาหอกอะไร เปิดซิโว้ย เปิดวิทยุ!”

เชิดวุธร้องออกมา พร้อมกับดึงเครื่องของตนขึ้นเปิดสวิตช์ทันทีและทุกคนก็เปิดเครื่องรับส่งของตนที่มีอยู่ขึ้นพร้อมกันหมด ทว่ายังไม่มีใครกรอกคำพูดใดๆ ลงไป เชิดวุธจึงพูดขึ้นดังๆ

“จากมนุษย์กลุ่มทุเรศที่สุด เรียกสวรรค์ หรือนรกที่ไหนก็ได้ ถ้าได้ยินก็ให้ตอบมาด้วย!”

“เรียกทำไมครับ สวรรค์หรือนรกน่ะ เพราะทั้งสองแห่งตอบพวกคุณมาไม่ได้หรอก”

เสียงเรียบๆ แต่ชัดเจนที่สุด ดังแว่วออกมาจากลำโพงของวิทยุมือถือทุกเครื่อง ทำเอาทุกคนตัวแข็ง ตะลึงพรึงเพริดกันไปหมด

“รพินทร์ คุณหรือนั่น?”

กลุ่มนายจ้างทั้งหมด ยกเว้นคริส ผู้นั่งจังงังชนิดพูดอะไรไม่ออก ร้องขึ้นสนั่นเป็นเสียงเดียวกันหมด

เงียบไปแค่อึดใจเดียว เสียงก็ตอบมาเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยว่า

“ถ้าไม่ใช่ผม แล้วพวกคุณคิดว่า เป็นผีห่าซาตานที่ไหน...”

ทั้งหมดถลันพรวดขึ้นยืนทันที แม้แต่พวกกลุ่มพรานพื้น–เมืองและลกหาบ เพราะต่างจำเสียงที่ก้องออกมาจากลำโพงวิทยุของฝ่ายนายจ้างที่เร่งวอลลุ่มไว้เต็มที่ได้ มันเป็นเสียงของรพินทร์ ไพรวัลย์ และชัดที่สุด เหมือนเขาพูดอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง

คี๊ธถึงกับกระโดดตัวลอย แหกปากออกมาว่า

“ฮูเร้! สวรรค์ทรงโปรด ไอ้เสือนั่นยังอยู่ เขาไม่ตาย .001 เปอร์เซ็นต์ของความหวัง ดันเสือกเป็นจริงขึ้นมาได้ รพินทร์! พวกเรากำลังรอให้ไฟโทรมอยู่แล้วจะลงไปเก็บกระดูกของคุณ...”

“เชี๊ยท!...”

เสียงสบถด่ามาอย่างหงุดหงิด

“จะเก็บกระดูกผมไปทำห่าอะไร พูดบ้าๆ คี๊ธ! เนื้อผมทุกส่วนยังหุ้มกระดูกดีอยู่โว้ย!”

เสียงโห่ร้องอย่างยินดีของคณะพรรค ประสานกันขึ้นโดยไม่ต้องนัดหมาย ทุกคนอยู่ในภาวะตื่นเต้นยินดีขีดสุด **มีคริสคนเดียวเท่านั้นที่คงนั่งตะลึงนิ่ง ระหว่างที่พวกนั้นกำลังลิงโลดโวยวายกันอยู่ ใบหน้าซีดเซียวของหล่อนปรากฏริ้วเลือด แล้วก็ซบหน้าลงกับฝ่ามือทั้งสอง ไหล่ทั้งสองข้าง**

สะเทือน หล่อนหัวเราะกับร้องไห้ปนกัน ไม่มีใครสนใจจะหันมาเห็นได้ในขณะนั้น

“รพินทร์ นี่ผม สแตนลีย์พูด!...”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เอ่ยขึ้นอย่างแช่มช้าหนักแน่นและชัดเจนที่สุด ทำให้พรรคพวกที่กำลังเอ็ดตะโรกันอยู่เงียบสงบลงทันที และเงี่ยหูฟัง บรรยากาศในขณะนี้มันเปลี่ยนจากหลังมือเป็นหน้ามือแล้ว

“เราทุกคนเข้าใจว่าคุณตายในกองไฟแล้ว และนั่งเป็นทุกข์วิตกอยู่จนทำอะไรไม่ถูก ไม่คิดเลยว่าจะได้ยินเสียงเรียกวิทยุจากคุณ ขณะนี้คุณอยู่ที่ไหน และเป็นอย่างไรบ้าง”

“ผมปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง อยู่บนไหล่เขาด้านตะวัน-ออกเฉียงเหนือของพวกคุณในขณะนี้ ห่างออกไปประมาณไมล์ครึ่งเท่านั้น”

เสียงจอมพรานตอบออกมาจากลำโพงวิทยุเครื่องที่เปิดอยู่

ทุกคนอยากจะแย่งกรอกคำพูดลงไปทั้งนั้น แต่หัวหน้าคณะโบกมือเป็นสัญญาณให้สงบไว้ โดยตนขอทำหน้าที่ติดต่อกับพรานใหญ่เพียงคนเดียวก่อน เพื่อกันเสียงอันสับสน

“ขอคำอธิบายหน่อยซิ คุณหลุดรอดพ้นกองไฟออกมาได้ยังไง ร้อยเปอร์เซ็นต์ เราคิดว่าคุณติดอยู่ในทะเลเพลิงนั้น หาทางออกไม่ได้”

เสียงหัวเราะดังมาเบา ๆ ก่อนจะมีคำตอบว่า

“ผมก็ไม่คิดเหมือนกัน ว่าพวกคุณจะมาวิตกเป็นห่วงอะไรกับผมเรื่องนี้เลย มันไร้สาระเกินไป และไม่มีเหตุผลพอที่จะต้องคิดห่วงกันมากมายถึงขนาดนั้น ไฟมันดักขวางอยู่เบื้องหน้าผม ผมก็พยายามให้พวกคุณและพวกลูกหาบล่วงหน้าออกไปก่อนจนหมด แต่ผมออกทางเดิมไม่ได้ แนวไฟขยายวงกว้างดักหน้าไว้หมด ผมต้องยอมเสียเวลาหน่อย อ้อมหลีกแนวไฟที่ไล่ล้อมมา โดยต้องเดินในระยะทางห่างอีกราว 3 ไมล์ครึ่ง อ้อมทุ่งตัดเข้าดงเล็กๆ ของป่าโปร่งที่เห็นอยู่ซีกซ้ายมือโน่น แล้วก็ตัดทางขึ้นไหล่เขาลูกนี้ก็แค่นั้นเอง อะไรที่ทำให้พวกคุณคิดว่าผมจะเซ่อซ่าให้ไฟมันล้อมเผาทั้งเป็น จนถึงกับต้องพะวงห่วงเป็นทุกข์เป็นร้อนกันอยู่แบบนี้”

คี๊ธ เชิดวุธ เบล และสแตนลีย์มองตากัน เบลนั้นทำท่าเหมือนยกภูเขาออกจากอก แหงนขึ้นท้องฟ้าอันจ้าไปด้วยแสงตะวัน พึมพำออกมาว่า

“แท้งค์ส เฮฟเว่น! โอ้ย! พ่อเจ้าประคุณเอ๋ย นี่เขากลับแสดงความแปลกใจเสียอีก ที่เพิ่งจะมารู้ว่าพวกเราเป็นห่วงทุกข์ร้อนถึงเขาแทบตายชัก คนคนนี้ช่างเหลือรับจริงๆ!”

สแตนลีย์ยิ้มขรึมๆ กับวิทยุในมือ บัดนี้กำลังใจของทุกคนกลับคืนมาดังเดิมแล้ว พยายามใช้เสียงพูดให้เป็นปกติ

“ไม่ใช่แต่พวกผมเท่านั้นหรอกนะ รพินทร์ ที่คิดว่าคุณกรอบเกรียมเหลือแต่กระดูกไปแล้ว พวกลูกน้องคุณเอง และลูกหาบทุกคนก็คิดเช่นนั้น”

“พวกนั้นบอกคุณหรือครับ ว่าผมตายไปแล้ว?”

เสียงย้อนถามมา ทำเอาสแตนลีย์ชะงักไป **จริงซิ บุญคำหรือจัน เกิด เส่ย ก็ไม่มีใครพูดเช่นนั้นสักคน แต่เท่าที่เขาสังเกตเห็นนั้น อาการ 'จ๋อย' และเงียบขรึมของลูกน้องทั้งสี่ของรพินทร์ มันน่าจะทำให้เข้าใจเช่นนั้น**

"เปล่า เขาก็ไม่ได้บอก..."

"นึกว่าถ้าคนใดคนหนึ่งบอกพวกคุณแบบนั้น เดี๋ยวผมจะเตะมันเอง"

"แต่ทุกคน ผมหมายถึงลูกน้องสี่คนของคุณและพวกลูกหาบ หน้าแห้งกันไปหมดแล้ว เรารู้ว่าพวกเขาก็วิตกถึงคุณไม่น้อยไปกว่าเรา"

"คุณอย่าไปสนใจดูอาการของเจ้าพวกนั้นเลย ด็อกเตอร์ ถ้าหน้ามันจะแห้งมันก็แห้งของมันอยู่อย่างนั้นตลอดศกนั่นแหละ เพราะทุกคนอยากกลับบ้าน แต่จะไม่มีใครกลับไปได้ ตราบใดก็ตามที่ผมยังไม่กลับ และขอขอบคุณที่ทั้งคุณ และคี๊ธ สวมชุดกันเพลิงเข้าไปช่วยคนของเราออกมา ตอนนั้นผมยังเห็นอยู่เพราะควันยังไม่มากนัก ว่าแต่พวกคุณเถอะ ปลอดภัยกันดีทุกคนหรือเปล่า?"

ประโยคหลังเขากลับย้อนถามมา

"ปลอดภัยดีหมดทุกคน ถ้าจะมีใครชักดิ้นชักงอเกือบตายไปบ้าง ก็เพราะความเป็นห่วงคุณนั่นแหละ"

คี๊ธโพล่งสวนออกมา

"อ้อ เคอเนลคี๊ธ เสียงของคุณยังร่าเริงแจ่มใสดีอยู่มาก ก่อนอื่นขอให้ผมได้ยินเสียงของพวกคุณให้ครบหน่อยซิ คี๊ธกับด็อกเตอร์ ผมรู้แล้วละว่าปกติดีอยู่ เบลกับคริสล่ะ?"

“ไฮ! ฮันเตอร์ ฉันดีใจจนบอกไม่ถูก ที่คุณรอดปลอดภัย และยังมีชีวิตอยู่”

อิสซาเบลพูดกับวิทยุในมือที่ถือเตรียมพร้อมอยู่ของหล่อน ด้วยเสียงที่แจ่มใสปีติ

“แท้งค์ แหม่ม...คริสติน่า! แวร์ อาร์ ยู นาว?”

เขาเรียกหาคริส เหมือนจะให้รายงานตัว ผู้ถูกเรียกหายังเงียบ เมื่อทุกคนหันมาก็เห็นคริสยังนั่งเอามือปิดหน้า โดยซบอยู่กับเข่าเช่นนั้น เชิดวุธเดินเข้าไปหาทรุดตัวลง แล้วส่งวิทยุของเขาไปให้ พร้อมกับบอกว่า

“เขาต้องการได้ยินเสียงของคุณ คริส รพินทร์ยังอยู่ ยังไม่ตาย คุณพูดกับเขาซิ ว่าคุณดีใจที่เขาปลอดภัย”

คริสเงยหน้าขึ้นกัดริมฝีปากน้ำตายังพราวเปียกชุ่มขนตา แต่ยามนี้อาจดูเป็นเหงื่อก็ได้ หล่อนสะบัดผม แล้วพูดกับวิทยุในมือของเชิดวุธเรียบ ๆ

“ผิดหวังมากสำหรับฉัน ไพรวัลย์! ฉันคิดว่าคุณน่าจะลงนรกไปแล้ว!”

เสียงหัวเราะดังตอบมา

“ขอบคุณที่ให้พรผม เอาละ แปลว่าพวกคุณสี่คน รวมทั้งคุณเชิดวุธอยู่กันครบ ต่อไปนี้ผมขอพูดกับคนของผมหน่อยตาคำน่ะ”

เบลยืนอยู่ใกล้บุญคำที่สุด บุญคำเองก็ถือวิทยุอยู่ในมือแต่ยังไม่ได้เปิดเครื่อง หล่อนจึงส่งไปให้พร้อมกับบอกว่า

“เอ้า! บุญคำ พูดกับเจ้านายของเธอหน่อย เขาต้องการได้ยินเสียงของเธอ”

สมุนขวาจอมเซียนของรพินทร์กะพริบตาปริบ ๆ แล้วยื่นปากเข้ามา

“นาย นี่ไอ้คำนะ”

“บุญคำ เราไปพูดอะไรให้นายห้างพวกนั้นตกใจหรือ?”

“บุญคำเปล่าพูด นาย! ไม่ได้พูดอะไรซักอย่าง ก็นั่งรอนายอยู่นี่ แต่นายหายไปนานเหลือเกิน”

แกบอกอ่อย ๆ

“พวกเราทุกคนเป็นยังไงบ้าง?”

“ไม่มีใครเป็นอะไรมากหรอกนาย หนังพองมั่งนิดหน่อยเท่านั้น”

“ดีมาก! แล้วข้าวของสัมภาระล่ะ มีอะไรขาดหายตกหล่นบ้างไหม?”

“ไม่ต้องห่วงในเรื่องนั้น สัมภาระทุกชิ้นของเราลูกหาบเอาออกมาได้เรียบร้อยทั้งหมด”

ด็อกเตอร์สแตนลีย์พูดแทรกขึ้น แล้วต่อไปว่า

“คุณปลอดภัยเรียบร้อยดี ทำไมถึงไม่วิทยุบอกมาให้เราทราบบ้าง นี่เงียบหายไปเลย ทำให้เราทุกคนคิดว่าคุณตายในกองไฟแล้ว และขณะที่เราหลุดพ้นออกจากไอ้ทุ่งนรกนั่นมาได้มานั่งคอยอยู่ตรงนี้มันก็ตั้งเกือบครึ่งชั่วโมงไปแล้ว เพิ่งจะได้ยินเสียงคุณเดี๋ยวนี้เอง”

“ผมต้องขออภัยในเรื่องนี้ ที่ทำให้ทุกคนกังวล...”

เสียงพรานใหญ่ตอบมาในสภาพปกติของเขา

“เพราะผมไม่คิดว่าพวกคุณจะคิดไกลไปถึงขนาดว่า ผมจะต้องถูกไฟเผาอยู่ในทุ่งโน่น ก็คิดว่าเป็นเรื่องจำเป็นต้องแยก

กันชั่วคราวตามปกติธรรมดา เดี๋ยวก็พบกันเอง พอผมอ้อมทางมาได้ก็ไต่ขึ้นไหล่เขา จุดหมายของเราจะต้องเดินมายังตำแหน่งนี้อย่แล้ว ผมขี้เกียจเสียเวลาเดินวกไปสมทบกับพวกคุณตรงนั้น เพราะมันจะอ้อมเปลืองเวลาเข้าไปอีก ตั้งใจว่าจะมาให้ถึงเสียก่อน แล้วก็วิทยุบอกข่าวให้เดินตามมา นี่ผมก็มาถึงที่หมายแล้ว”

“ระยำหมาเลย ไอ้หอกหัก! ดูพวกทำซิ ไอ้เราหรือเป็นห่วงแทบตาย หมอกลับไปนั่งสบายใจเฉิบรออยู่ข้างหน้าแล้ว”

คี๊ธสบถอบอิบในลำคอ ถอดออกมาเป็นภาษาไทยคงได้ความทำนองนั้น ทำเอาเชิดวุธผู้เพิ่งจะพ้นจากความวิตกเป็นทุกข์หัวร่อก๊ากออกมา

“รพินทร์ ไอ้คี๊ธมันด่าพี่ ได้ยินหรือเปล่า?”

“ด่าผม เรื่องอะไรไม่ทราบ?”

พรานใหญ่ถามมา

“เฮ้ย! ไม่ได้ด่าโว้ย อย่าไปเชื่อไอ้คนปากเสียนี่ แล้วนี่จะเอายังไงละ พวกเราทั้งหมดรอกันด้วยความเป็นห่วงอยู่ตรงนี้ คุณกลับเผ่นไปดักรออยู่ข้างหน้า แล้วจะให้เราตามไปสมทบเดี๋ยวนี้ใช่ไหม”

รพินทร์เงียบไปกึ่งอึดใจ แล้วก็บอกมาว่า

“ขณะนี้บ่ายโมงเศษเข้าไปแล้ว พวกคุณอาจหิว และตอนนี้ก็ไม่มีอะไรรีบร้อนที่จะต้องพบผมเสียก่อน เพราะฉะนั้นมีข้อแนะนำว่า พวกคุณและลูกหาบทุกคนกินอาหารกลางวันกันที่นั่นก่อนก็ได้ เพราะไหนๆ ก็พักกันอยู่ตรงนั้นแล้ว ส่วนผมก็จะรออยู่ตรงนี้ ไม่ต้องห่วง พอเสร็จแล้วค่อยตรงกันขึ้นมา”

“บอกให้แน่ชัดอีกทีซิว่าขณะนี้คุณอยู่ตรงไหนของไหล่เขาลูกนี้กันแน่ และห่างเท่าไหร่จากที่นี่”

หัวหน้าคณะถามไปโดยเร็ว

“ผมอยู่ตรงเวิ้งใต้หน้าผาใหญ่ ถ้าขึ้นมาพวกคุณก็จะต้องไต่เขาขึ้นมาอีกสองช่วง คิดว่าไม่เกิน 30 นาทีคงจะถึง ขอให้สังเกตรูปของภูเขาที่เป็นตัวอินทรีผงาด มันจะตรงกับหัวปีกด้านซ้าย บุญคำเข้าใจดี จะนำขึ้นมาได้อย่างถูกต้อง ระยะต่อไปนี้เราจะไต่เขาไปตลอด และพักค่ำบนไหล่เขาตอนใดตอนหนึ่ง สุดแต่ว่าเราจะไต่กันไปได้แค่ไหน ครึ่งหลังของวันนี้จะปีนเขากันตลอด หนทางระยะนี้ยังไม่ลำบากมากนัก”

“ถ้างั้นคุณรออยู่ตรงนั้นแหละ เราจะขึ้นไปสมทบเดี๋ยวนี้ รอกินอาหารพร้อมกันด้วย เราอยากพบคุณโดยเร็วที่สุด”

สแตนลีย์ตัดสินใจทันที ซึ่งก็ตรงกับความต้องการของทุกคน

“ถ้างั้น ให้บุญคำนำขึ้นมาได้เลยครับ ผมจะรอ”

“ตกลง เราจะไปเดี๋ยวนี้แหละ เปิดวิทยุเตรียมพร้อมไว้ด้วย เผื่อผิดทิศทางยังไงจะได้คอยสอบถามกันได้”

เสียงทางโน้นรับคำมา แล้วก็เงียบกริบหายไปทันที

สแตนลีย์สั่งเก็บผ้าพลาสติกที่ขึงบังแดด และสั่งให้ทุกคนเคลื่อนที่โดยเร็ว เพื่อไต่สูงขึ้นไปตามไหล่เขานั้น ทุกคนไหวกายเตรียมพร้อมทั้งหมด ยกเว้นคริสซึ่งยังนั่งชันเข่าเอามือเท้าคางอยู่ที่เดิม เชิดวุธผู้คอยห่วงสนใจอยู่ก่อนแล้ว หันมาเห็นก็เดินตรงเข้ามากัมลงจับแขน

"ไป คริส! ประเดี๋ยวเราจะได้เห็นรพินทร์ ผู้ซึ่งเราไม่คิดว่าจะได้เห็นเขาอีกแล้ว"

โดยไม่ได้มองสบตา หากแต่ยังมองไปยังท่งเพลิงข้างล่าง คริสพูดว่า

"แล้วคุณคิดว่าฉันอยากจะเห็นคนหน้าหินใจโหดคนนั้นนักหรือ ฉันอยากพบเขาเหมือนกัน แต่อยากจะพบในกองไฟนั้นเสียมากกว่า!"

พร้อมกับพูด หล่อนบุ้ยปากลงไปยังทะเลเพลิงเบื้องหน้า เชิดวุธส่ายศีรษะช้า ๆ แล้วถอนใจเฮือก กระซิบ

"ไม่ใช่คุณฝ่ายเดียวหรอกนะที่ห่วงหาถึงเขา แต่เขาก็ห่วงหาอาทรถึงคุณเช่นกัน หนทางข้างหน้ายังอีกไกลนัก เขาอาจสนใจถึงคุณมากขึ้นกว่านี้ ตามที่คุณปรารถนาก็ได้"

คราวนี้แม่ผมทองสบตาเขา ส่งมือไปให้จับ แล้วเหนี่ยวกายดึงขึ้นยืน ทุกคนล่วงหน้าปีนไต่แง่เขากันไปหมดแล้ว คงมีแต่หล่อนและเขาเท่านี้ที่ยังรั้งท้าย

หล่อนกระซิบ

"คนที่ฉันควรจะคิดถึงให้มากที่สุดในขณะนี้ ก็ควรจะเป็นคุณนะวุธ คุณดีกับฉันเหลือเกิน!"

"แต่ก็น่าเสียดายที่คุณไม่ได้คิดถึงผมเลย แต่กลับไปคิดถึงคนที่เขามีโซ่ตรวนล่ามหัวใจเอาไว้แล้ว เฮ้อ! ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่สมบูรณ์แบบถูกต้องยุติธรรมเลยนะ ผิดฝาผิดตัวอยู่เสมอ"

คริสตินาก็อดเชิดวุธไว้ ซบหน้าลงกับไหล่

"ฉันจะพยายามรักคุณ จะพยายาม!..."

ขณะนั้น ก็มีเสียงตะโกนของคีธดังเตือนลั่นมาว่า

“เฮ้! โบ๊ธ ออฟ ยู มู๊ฟ! แธ๊ต’ส นอท อะ เพลซ ฟอร์ เมคกิ้ง เลิฟ!”

เชิดวธป้องปากตะโกนไล่หลังไปว่า

“แดมน์ เชี๊ยท! โก อะ เฮด! อาเธ่อร์ไว้ส ไอ’ล ฟัค ยัวร์ แอ๊สส์!”

แล้วประโยคหลัง เขาก็ด่ามารดามันไปด้วยภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำ...

นายคี๊ธชูกำปั้นหรา ที่ถูกเชิดวุธด่าเอาอย่างแสบที่สุด แต่ก็ไม่โต้ตอบอะไรลงมาอีก คงบ่ายหน้าปีนตามแก่งแง่หินติดตามพรรคพวกภายใต้การนำของบุญคำขึ้นไปทันที

เชิดวุธก้มลงเก็บเอ็ม๑๖ แบบคอมมานโด อันเป็นปืนประจำมือของคริสส่งให้เจ้าของ แล้วพลิกหล่อนหันหลัง ช่วยดึงสายรัดของเครื่องหลังให้แนบกระชับ จากนั้นทั้งสองก็เคลื่อนที่ติดตามพรรคพวกที่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อนแล้ว เห็นหลังกันอยู่ในระยะที่ไม่ห่างเกินกว่าจะตะโกนถึง

เสียงวิทยุจากสแตนลีย์ร้องเร่งมาให้ทั้งสองกระชั้นชิดเข้ามาอีก ซึ่งเชิดวุธก็ตอบไปว่าไม่ต้องห่วง กำลังตามติดขึ้นมาแล้ว ส่วนตัวเขาเองก็คอยทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง ฉุดบ้าง ดึงบ้าง นำเอาคริสผู้ขณะนี้รู้สึกว่าจะอ่อนเปลี้ยเพลียแรงลงไปมาก ให้เคียงคู่ไปด้วยกัน

“จะบอกความจริงอะไรให้เอาไหม”

เขากระซิบกับหล่อน ในลักษณะสนทนากันเบา ๆ ระหว่างไต่ทางขึ้นไปด้วยกัน

“อะไร?”

“เมื่อกี้นี้ คุณบ้าคลั่งลืมตัวไปชั่วขณะ เหมือนๆ กับผมในตอนแรกที่เพิ่งจะหลุดออกมาจากกองไฟได้นั่นแหละ ซึ่งตอนนั้น คุณกลับเป็นฝ่ายคุมสติได้ดีที่สุด แต่ไหงถึงมาลืมตัวเองในตอนหลังก็ไม่รู้”

“หมายความว่ายังไง?”

หล่อนถาม ซอยเปลือกตาถี่ๆ และไม่เข้าใจ หรือไม่สามารถจำเหตุการณ์ในตอนนั้นได้จริงๆ

“ก็อยู่ไม่อยู่ ขณะที่เรานั่งพัก ดูทะเลไฟกลางทุ่งกันอยู่ คุณก็ลุกขึ้นอย่างพรวดพราดเหมือนคนบ้า จะแล่นลงไปค้นหารพินทร์ในกองไฟนั่น พวกเราต้องจับเสียแทบแย่”

“งั้นรึ แล้วยังไงต่อไป?” คริสร้องเสียงสูง

“คี้ธกับสแตนลีย์ขนาดตัวโตๆ เข้ามาตะครุบแขนคุณคนละด้าน ยังแทบเอาไว้ไม่อยู่ คุณดิ้นสะบัดร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่ง ผลที่สุดเบลนั่นแหละเข้ามาต่อยปลายคางคุณหลับไปเลย แล้วก็จับฉีดยาระงับประสาท พอคุณฟื้นรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง อาการก็สงบลงไปได้ เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์เรียกวิทยุรายงานเข้ามาพอดี”

แม่ผมทองเป่าลมออกจากปาก แล้วเอามือตบขมับตนเองเบาๆ

“ฉันจำเหตุการณ์ตอนนั้นไม่ได้จริงๆ รู้สึกครั้งสุดท้ายว่าสมองตอนนั้นมันตึงเครียดแทบระเบิด ขอบคุณทุกคนที่ช่วยยับยั้งฉันไว้ไม่ให้วิ่งเข้าไปหากองไฟ ถึงเดี๋ยวนี้ฉันก็นึกไม่ออกจริงๆ ว่า ทำไมฉันจึงจะต้องทำอย่างไร้สติอย่างนั้น”

“แล้วก็เฉยๆ เสียนะ อย่าไปพูดอะไรเรื่องนี้อีก พวกคุณทุกคนเขาสั่งกันไว้แล้วไม่ให้เอ่ยถึง หรือพูดอะไรกับคุณอีกในเรื่องนี้ กะว่าให้คุณลืมเหตุการณ์ตอนนั้นไปเสียเลย นี่ผมแอบมากระซิบให้รู้ตัวว่าเกิดอะไรกับคุณบ้างในตอนนั้น”

“คนเรา ต่อให้ดูว่าแข็งแกร่งสักขนาดไหนก็ตาม บางขณะ ก็แสดงความอ่อนแอ อ่อนไหวออกมาให้เห็นได้ง่ายๆ เหมือนกันนะ”

หล่อนกล่าวเหมือนรำพึง ขณะที่เหนี่ยวแขนของเขาไต่แง่หินขึ้นไป

“มันก็ขึ้นอยู่กับสภาวะของจิตใจในขณะนั้นๆ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมด้วย คุณเครียดจริงๆ ในตอนนั้น และเก็บกดความรู้สึกไว้มากเกินไปจนกระทั่งระเบิด ตอนที่เราฝ่ากองไฟกันออกมาได้ใหม่ๆ นั้น คุณไม่ส่อให้เห็นว่าคุณจะมีความห่วงใยอะไรรพินทร์เลยจนนิดเดียว ไล่ต้อนพวกลูกหาบให้หนีออกไปพ้นรัศมีของไอไฟอย่างเกรี้ยวกราดดุดันที่สุด ผมดูคุณตอนนั้นแล้วบอกตรงๆ ว่ากลัวใจและเห็นว่าคุณเป็นผู้หญิงที่เหี้ยมที่สุด ใครเดินช้าหรือมัวเก้ๆ กังๆ อยู่ คุณถีบหัวซุนไปเลย ขณะนั้นผมนึกเกลียดคุณอย่างที่สุด บอกกับตัวเองว่า นี่กระมังแก่นแท้จริงใจของคุณ แต่แล้วพอเรามานั่งรอคอยรพินทร์กันอยู่ เวลาล่วงเลยผ่านไปเป็นลำดับไฟก็ยิ่งโหมเต็มทุ่ง คุณก็สุดที่จะฝืนทำเป็นใจแข็งหรือเหี้ยมเกรียมต่อคนคนนั้นต่อไปได้ ถึงกับเผลอสติวิ่งจะลงไปตามเขาในกองไฟ ซึ่งก็เห็นอยู่ชัดๆ ว่าขืนปล่อยคุณไปก็เท่ากับลงไปตายเท่านั้น”

คริสยิ้มฝืดๆ

"วุธ ฉันว่าในบรรดาพวกเราทั้งหมด ไม่มีใคร 'เหี้ยม' และ 'ใจดำ' เท่ากับคนคนนั้นหรอก ครึ่งหนึ่งของเขาก็ยังไม่ได้... คุณอย่าเพิ่งทำสีหน้าแปลกใจหรือพยายามโต้เถียงออกรับแทนเขา...ฟังฉัน และไตร่ตรอง...พวกเราทุกคนคิดเป็นทุกข์ เป็นห่วงกังวลเขาจนทำอะไรไม่ถูก ขณะที่นั่งรอกระสับกระส่ายกันอยู่ตรงเนินนั้น ตัวเขาเองหนีรอดพ้นจากไฟคลอกออกมาได้ จะคิดสักนิดก็ไม่ได้ว่า พวกเรากำลังห่วงกันอยู่ ถ้าเขาเพียงแต่จะวิทยุบอกเรามาเสียแต่เนิ่นๆ ว่าเขาพ้นอันตรายแล้ว และกำลังเดินทางไปดักรออยู่ข้างหน้า เราก็จะสบายใจกันกว่าที่แล้ว แต่นี่คุณเห็นไหม เขาเงียบไปเฉยๆ ไม่สนใจไยดีอะไรทั้งสิ้น เดินไปจนกระทั่งถึงจุดหมายที่ตัวเองต้องการแล้ว ถึงจะวิทยุแจ้งให้เราทราบ เมื่อฝ่ายเราตื่นเต้นยินดีและสอบถามเขาเกี่ยวกับเรื่องความตกใจของเรา คุณฟังไม่ออกหรือ หางเสียงของเขายังแสดงความหงุดหงิดรำคาญเสียซ้ำไป ในกรณีที่พวกเรามัวแต่บ้าห่วงเขาไม่เข้าเรื่อง คนใจดำมันก็อย่างนี้แหละ มหาหินเลย รพินทร์ ไพรวัลย์ คนนั้น!"

หล่อนเน้นเสียงอย่างคับแค้นใจ

"คุณและพวกเราทุกคนมีสิทธิ์จะคิดน้อยใจในข้อนี้ได้ คริส..."

เชิดวุธปลอบโยน

"แต่เราก็ควรให้อภัยเขาเสียเถอะ เพราะก่อนที่จะลงความเห็นอะไรลงไป คุณจะต้องดูอุปนิสัยดั้งเดิมของเขาให้เห็นชัดเสียก่อน รพินทร์เป็นคนแบบนี้เอง ไม่ชอบทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ตรงข้ามเรื่องใหญ่เขากลับพยายามทำให้มันเป็น

เรื่องเล็ก และผ่านๆ ไปเสียอย่างง่ายๆ ไม่ต้องดูอื่นไกล ขนาดตัวเองจับไข้แทบเป็นแทบตาย เขาก็ยังไม่พยายามจะบอกให้เราทราบ หรือขอความช่วยเหลืออะไรจากเราเลย เขาไม่ต้องการให้เราเห็นว่า เขาเป็นคนอ่อนแอหรือมีจุดอ่อน ในกรณีไฟไหม้ล้อมทุ่งเต็มไปหมดนั่นก็เหมือนกัน พวกเราเป็นห่วงเขา แต่เขาถือว่าเขาหลีกหลบมันออกมาได้ง่ายๆ ก็เลยนึกเดือดดาลไม่พอใจพวกเรา ที่มัวไปคิดว่าเขาถูกไฟคลอกตาย ไม่มีปัญญาจะหนีออกมาได้ ซึ่งเท่ากับเป็นการดูถูกฝีมือเขา ถ้าคุณอ่านให้ลึกได้อย่างนี้ คุณก็ไม่จำเป็นจะต้องเก็บมาคิดอย่าเขาเป็นคนใจดำใจหินอะไร”

“โอเค วุธ ฉันรู้จักเขาน้อยกว่าคุณเสียอีก...ว่าแต่นั่นเวลาเท่าไหร่แล้ว?”

เชิดวุธหัวเราะ

“ถ้าคุณถามเวลาผมตอนนี้ ผมก็เห็นจะต้องเล่นวิธีเดียวกับรพินทร์ คือดูตะวัน ซึ่งก็ไม่แน่ว่าผมจะบอกเวลาได้ตรงเผงแม่นยำได้เท่าเขาหรือเปล่า...ลืมเสียแล้วหรือ นาฬิกาข้อมือของผมป่านนี้พังฉิบหายไปแล้ว ตั้งแต่ตอนหินมันถล่มใส่เราวันนั้น ผมมีนาฬิกาใช้เมื่อไหร่ แต่นาฬิกาของคุณยังอยู่”

แม่ผมทองจึงเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ หัวเราะเบาๆ ตบแขนเสื้อตัวเองขึ้นดูนาฬิกาเดินป่าของหล่อน

“บ่ายมากแล้ว 14.12 น. แล้วนี่เราจะพบเขาเมื่อไหร่กันนี่?”

“ก็เห็นเขาบอกว่า ให้ตามบุญคำไป คงไม่เกินอีกครึ่งชั่วโมง คุณหิวไหม?”

“เอาอะไรที่ไหนมาหิว สำหรับความขวัญหนีดีฝ่อที่ผ่านมาหยกๆ ขอร้องอะไรหน่อยนะวุธ...ถ้าพวกเราไปพบเขาแล้วอย่าบอกเรื่องที่ฉันจะแล่นตามลงไปดเขาในทะเลเพลิงนั่นโปรดเถอะ”

“รับรอง ผมจะไม่ยอมให้เขารู้เป็นอันขาดว่า ส่วนลึกของใจคุณนั้นมีต่อเขาอย่างไร”

“ฉันว่าคุณเข้าใจผิดนะ”

“เข้าใจผิดอะไร อย่างไร?”

“ก็คิดว่าฉัน ‘เครซี่’ เขานะซิ”

“แล้วไม่ได้เป็นอย่างนั้นหรอกรึ”

หล่อนไหวไหล่ เชิดหน้าขึ้นประกาศกร้าวแข็ง

“ฉันเป็นห่วงเขา อย่างเดียวกับทุกคนของพวกเราที่จะพึงเป็นห่วงต่อลูกจ้างนั่นแหละ ไม่มีเขาเสียคนเดียว พวกเราก็เดินทางกันต่อไปไม่ได้”

“คุณไม่ได้รักเขา?”

“ไม่เคยบอกคุณไว้ก่อนซ้ำแล้วซ้ำอีกหรอกหรือว่า เกิดมาฉันไม่เคยรักใคร”

“เอาละ จะพยายามเชื่อ”

โดยการนำของบุญคำซึ่งแม่นยำต่อทิศทางอย่างยอดเยี่ยม ปีนไต่ขึ้นไปตามไหล่เขา ตะพักแล้วตะพักเล่า โดยมุ่งเข้าหาแนวระหว่างหัวปีกด้านซ้ายของภูเขารูปนกอินทรี ซึ่งเป็นทิวหลังฉากทะมึนอยู่เบื้องหลัง เวลาที่รพินทร์กะไว้ให้ครึ่งชั่วโมง

แทบจะตรงเผง คลาดเคลื่อนแค่ไม่เกิน 2 นาทีเท่านั้น ตาพรานเฒ่าก็นำมาถึงยอดเนินเขาลูกที่ขึ้นมานั่งพักดูไฟกันอยู่เมื่อครู่ใหญ่ๆ นี้

ตำแหน่งนั้นเป็นเพิงหินร่มในหมู่ไม้เตี้ยๆ อุดมไปด้วยโขดหินสูงๆ ต่ำๆ เงาร่มรื่นแต่แห้งแล้ง ร่างสันทัดของมัคคุเทศก์นำทาง กำลังนั่งเหยียดเท้าสูบบุหรี่หลังพิงแง่หินก้อนหนึ่งคอยอยู่ก่อนแล้ว เสียงบุญคำร้องตะโกนเรียกส่งเสียงทักขึ้นก่อนแล้วบ่ายหน้าเข้าไปทันที จากนั้นกลุ่มนายจ้างอเมริกาและพวกลูกหาบก็ปรี่ตรงเข้าไปทันที ขณะที่ร่างนั้นก็โบกมือช้าๆ เป็นสัญญาณเรียก

ปลงหาบกันตรงตำแหน่งนั้น กลุ่มนายจ้างทั้งหมดเดินเข้าไปรายล้อมเขาไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างของชายผู้นั้นปกติ จะมีก็แต่รอยดำๆ ของขี้เถ้าจากแฝก ที่เกาะติดอยู่ตามลำแขนและใบหน้า ซึ่งบัดนี้ถูกเช็ดออกด้วยผ้าขาวม้า แต่เหลือคราบขะ-มุกขะมอมอยู่เท่านั้น

สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบลพอเข้ามาถึงก็โคลงหัวอย่างระอาใจ แต่ทุกคนก็ยิ้มแย้ม ส่วนคริสทรุดกายลงนั่งห่างออกมาเล็กน้อย หล่อนพินิจดูเขาอยู่เช่นกัน

“นั่งลงและกินอาหารเถอะครับ เราจะพักกันที่นี่จนกว่าจะหายเหนื่อย ไม่มีอะไรรีบร้อน”

นั่นเป็นประโยคแรกที่เขาเอ่ยบอก พร้อมทั้งสั่งการไปยังพวกของบุญคำอะไรสองสามคำ

“ไม่อยากจะต่อว่าอะไรเลย แต่คุณก็ทำให้พวกเราใจหายใจคว่ำอยู่เป็นเวลานานพอสมควร!”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เอ่ยขึ้น ขณะที่ช่วยกันเปิดอาหารกระป๋องแจกจ่าย

“ถ้าการไม่ส่งข่าวให้ทราบเสียก่อนเนิ่นๆเป็นข้อบกพร่องของผมก็ขออภัยทุกคนด้วย ผมนึกว่ามันไม่มีอะไรมากก็เลยไม่ได้วิทยุติดต่อไป และเป็นความผิดของผมเอง ที่เผาทุ่งหญ้าบริเวณนั้นเสียจนกลายเป็นทะเลเพลิง แทบจะคลอกพวกเราตายกันหมด พอเห็นว่าพวกคุณรอดพ้นแนวไฟปลอดภัยกันออกไปได้หมด ผมก็โล่งอก ตัวผมเองก็ต้องเผ่นหนีอ้อมไปไกลลิบเลยตามออกมาทางเดียวกันไม่ไหว พวกคุณไม่ได้กดสัญญาณวิทยุเรียกผมเอง ถ้ากดเรียกมา ผมก็คงตอบไปนานแล้ว แต่นี่เมื่อไม่เรียกก็เข้าใจว่าทุกคนคงทราบแล้วว่า ผมไม่ได้เป็นอะไร”

“คุณมันบ๊อง รพินทร์!...”

เบล ผู้ตามปกติแล้วไม่เคยมีอารมณ์ร้ายเลย บัดนี้ ตาเขียวจ้า ตวาดแว้ดมา

“ก็เราคิดว่าคุณถูกไฟย่างสดไปแล้วนะซิ ถึงไม่ได้วิทยุเรียกเข้าไป ทางคุณควรจะเป็นฝ่ายวิทยุมาถึงเราก่อน ในเมื่อคุณเองปลอดภัยแล้ว นี่เงียบฉี่ไปเลย มาพบหน้ากันแบบนี้ ขอตบสักฉาดได้ไหม?”

จอมพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง จากดวงหน้าที่กร้านเกรียมเหมือนหินสลัก

“ถ้าตบแล้วจะทำให้คุณหายตกใจไม่เข้าเรื่องได้ก็เชิญเลยหมอเบล แต่บอกกล่าวก่อน หน้าผมหนาแข็งมากนะ มือคุณจะเจ็บเปล่า”

อิสซาเบลหันไปทางแม่เพื่อนสาวผมทอง ซึ่งนั่งสงบอยู่พยักหน้าเรียก

“คริส เขาอนญาตแล้ว จัดการได้เลย ตบให้แรงที่สุดเท่าที่เธอจะตบได้ หรือจะซัดปลายคางด้วยกำปั้นสักผัวะก็ได้ มันจะได้คุ้มกับความวิตกของเธอเมื่อกี้”

คริสกลับตอบมาเรียบ ๆ ว่า

“เขารอดตายมานั่งกระดิกเท้ารอคอยเราตะเกียกตะกายปีนภูเขาไต่ตามคำสั่งของเขาขึ้นมาจนพบนี่ ฉันก็ดีใจแล้ว มันเป็นความโง่เซ่อของพวกเรากันเองตะหาก ที่คิดว่า คนอย่างเขาจะได้รับอันตราย ไม่ควรจะโทษเขา แต่ควรโทษพวกเรากันเองที่รู้จักเขาน้อยไป”

รพินทร์ ไพรวัลย์ คว้ากระป๋องเครื่องเรชั่นลุกขึ้นเดินมาทรุดกายนั่งข้าง ๆ คริส

“ผมรู้ว่าคุณโกรธผมมากกว่าใครในบรรดาพวกเราเสียอีก ต่อยหน้าผมสักที ก็ยังดีกว่าที่จะด่ากันด้วยวาจาที่ฟังดูสุภาพแต่แสบร้อนกว่าไฟที่ผมเผชิญมาเสียอีก”

แล้วพรานใหญ่ก็เอี้ยวหลังให้ดู

“เอ้า! ดูเสีย หลังผมเป็นยังไงบ้าง”

คริสเห็นเข้าก็แทบผงะ ร้องลั่นออกมา ทุกคนแปลกใจผุดลุกขึ้นมาดูแล้วตะลึงไปตาม ๆ กัน

เสื้อเดินป่าของรพินทร์ บริเวณแผ่นหลังส่วนหนึ่ง มีรอยไฟกินขาดไหม้เข้าไปประมาณฝ่ามือเศษ

เบลกระโดดผลุงเข้ามาอีกคน โวยลั่น

“รพินทร์ นั่นคุณถูกไฟลวกหรือ ตายล่ะ!”

"ไม่ตายซิน่า ตายจะมานั่งพูดกับพวกคุณอยู่ได้ยังไง"

เขาบอกหน้าตาเฉย หมอเบลกับคริสช่วยกันดู โดยลืมกินอาหารลงชั่วขณะ แล้วก็พบด้วยความอัศจรรย์ใจว่า บริเวณผิวหนังตรงที่ไฟกินเสื้อขาดไปนั้น มีรอยเพียงแค่แดงเป็นผืนไปเท่านั้นไม่ถึงกับไหม้พองอย่างใดทั้งสิ้น เบลทดลองใช้นิ้วแตะเบา ๆ แล้วถามว่า

"ปวดแสบปวดร้อนใช่ไหม?"

"โน! เย็นดีสำหรับนิ้วของคุณ"

ทุกคนหน้าตื่น งงงันไปหมด

"นี่ไฟลวกขนาดนี้ คุณยังไม่รู้สึกอะไรเลยหรือ?"

ด็อกเตอร์สแตนลีย์ร้องขึ้น

"มันก็ไหม้เสื้อผมไปส่วนหนึ่งนั่นแหละครับ แต่ผมดับทันครั้งแรกก็แสบ ๆ นิดหน่อย แต่ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว พวกคุณยังดีกว่าผมมากที่ยังไม่ถึงกับเสื้อผ้าไหม้ ยิ่งกว่านั้นผมก็ยังต้องวิ่งหนีไฟที่ไล่ล้อมเข้ามาอีกนับเป็นไมล์ ๆ เหนื่อยแทบตาย จะเอาเวลาที่ไหนมาพูดวิทยุกับพวกเราได้"

เบลวิ่งไปเอาขี้ผึ้งทาแก้ไฟลวกมา แต่เขาเบี่ยงหลังหลบ

"ไม่ต้อง...ไม่ต้อง หมอ! ผมไม่เป็นอะไรแล้วละ หนังผมมันหนาเกินกว่าที่จะพองได้ ไม่ต้องห่วงหรอก ไปช่วยจัดการกับลูกหาบของเราดีกว่า ใครไหม้พองตรงไหนก็ให้เขาทาเสียสำหรับผมไม่เป็นไร และถ้าใครอยากจะตบอยากจะต่อยผมอีกก็เชิญตามสบาย"

ทุกคนอึ้ง สแตนลีย์จุ๊ปากเบา ๆ มองดูเขาอย่างเห็นใจและสมเพช

เบลชะโงกหน้าเข้ามาจุ๊บริมฝีปากที่แก้มเขาเบา ๆ แล้วว่า

“ขอโทษด้วยนะที่ฉันเกรี้ยวกราดไปกับคุณตะกี้ โดยแท้จริงแล้วคุณโดนหนักกว่าพวกเราเสียอีก...”

แล้วแม่ผมแดงก็หันมาทางเพื่อนสาวที่ยังตะลึงจ้องเขาอยู่บอกว่า

“คริส! อย่าเพิ่งไว้ใจนะ เดี๋ยวกินอาหารเสร็จ เธอช่วยตรวจดูรอยไหม้เสื้อตรงนั้นของเขาให้ละเอียดด้วย ฉันไม่อยากจะเชื่อว่ามันไม่พอง หรือไม่เกิดอันตรายอะไรขึ้นหรอก พลาดพลั้งอย่างไรจะเกิดอักเสบเป็นแผลเฟอะฉกรรจ์ขึ้นละก็แย่ทีเดียว”

“ขอดูหลังของคุณอีกครั้งเถอะค่ะ รพินทร์”

คริสตินำวางอาหารกระป๋องในมือลงทันทีเสียงสแตนลีย์และคี๊ธ ร้องขอมาอีกสองแรงด้วยความเป็นห่วงเพื่อให้เขายอมให้ตรวจโดยละเอียด จอมพรานยิ้มออกมานิดหนึ่ง หมุนตัวหันหลังให้คริสโดยดี

“เอ้า! ดูเสีย หนังหรือเนื้อหลุดแหว่งออกมาบ้างหรือเปล่า เสื้อตรงนั้นนะไม่ต้องไปพูดถึง มันไหม้ไฟไปหมดแล้ว”

ขณะที่กำลังก้มลงพิจารณาดูอย่างระมัดระวัง คริสถามว่า

“เหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไรนี่ ลงถ้ามันไหม้เสื้อตอนหลังของคุณได้แบบนี้ มันก็น่าจะไหม้เสื้อผ้าส่วนอื่นคุณไปพร้อมกันด้วยแล้ว นี่มีอยู่แห่งเดียวเท่านั้น”

“ผมวิ่งผ่านต้นไม้เล็ก ๆ ที่ไฟกำลังโหมอยู่แต่ต้น วิ่งยังไม่ทันพ้นรัศมีมันก็หักโค่นลงมา กิ่งติดไฟส่วนหนึ่งฟาดลงมาบนหลังผมพอดี”

เสียงคริสอุทานอย่างหวาดเสียว ค่อยๆ เลิกเสื้อที่เหลือจากรอยไหม้ของเขาตรวจดูอย่างพิจารณา เชิดวุธยื่นหน้าเข้ามาดูอยู่ด้วย แล้วนายทหารหนุ่มแห่งกองทัพบกไทย ก็บอกได้ทันทีว่า ผิวของพรานใหญ่ไม่ได้มีอันตรายใดๆ เลย นอกจากรอยแดงอย่างที่เห็นแต่แรกเท่านั้น

คริสตรวจอยู่นาน ค่อยๆ ใช้ผ้าสะอาดแตะซับแผ่วเบา แล้วสอบถามความรู้สึกว่าปวดหรือแสบหรือไม่ แต่รพินทร์กลับหัวเราะเฉย

"ประหลาดที่สด! แผ่นหลังบริเวณนี้เขาไม่ได้เป็นอะไรเลย!"

คริสตินำบอกขึ้นดังๆ แก่ทุกคน หน้าตาตื่น

รพินทร์ขยับเสื้อให้เข้าที่ แล้วลุกขึ้นเดินหนีมานั่งที่เดิม

ระหว่างที่ทกคนเผลอ และหมดความสนใจในเรื่องนี้ไปแล้ว เชิดวุธก็เดินย่องกริบตามหลังพรานใหญ่ออกมาเมื่อเห็นเขาลุกขึ้นจะเดินไปตรวจดูข้าวของสัมภาระ กระซิบเรียกเบาๆ

"พี่...พี่! เดี๋ยว..."

รพินทร์หยุดรอ พอเชิดวุธเข้ามาใกล้ ก็เลิกคิ้วเหมือนจะถาม

"ถามจริงๆ เหอะพี่ พี่มีอะไรดีนี่ ไฟมันถึงทำอะไรพี่ไม่ได้ ขนาดเสื้อไหม้ไปแบบนั้นแล้ว หนังยังไม่พองแม้แต่นิดเดียว"

รพินทร์กอดคอเชิดวุธให้เดินไปด้วยกัน แล้วค่อย ๆ ปลิ้นผ้ายันต์สีแดงเล็ก ๆ ในกระเป๋าเสื้อออกมาแง้มให้ดู ในนั้นมีวัตถุอะไรชนิดหนึ่งทำด้วยโลหะ เป็นรูปพระปิดทวารทั้งเก้าองค์เล็กนิดเดียว

"แร่บางไผ่..."

เขากระซิบ แล้วก็บรรจงห่อตามเดิม ยัดลงไปในกระเป๋าเสื้อของเชิดวุธ

"เอ้า! ไอ้น้องเก็บไว้ พี่ให้เลย ไฟน่ะไม่ได้แอ้มหรอก เวลาหิวน้ำก็ให้เอาขึ้นมาอาราธนาแล้วอมไว้ จะไม่หิวน้ำเลยเหมือนกัน"

เชิดวุธตะลึง ตัวสั่นด้วยความปีติปลาบปลื้ม และงงงันเหลือที่จะกล่าว

"อ้าว!...แล้วพี่ละ ต่อไปนี้จะเอาอะไรคุ้ม..."

รพินทร์ขยิบตาให้ ตบหลังเบา ๆ

"เรื่องเล็ก ไอ้พี่นะมันสารพัดที่จะมีอยู่ในตัวอยู่แล้ว คุณเอาไว้ใช้เถอะ เรายังไม่แน่ว่าจะเผชิญกับไฟนรกอีกเมื่อไหร่ ไม่ใช่คุ้มเฉพาะตัวเท่านั้น คุณกอดใครไว้ให้แน่นกระชับคนนั้นก็จะรอดปลอดภัยด้วย ท่ามกลางพระเพลิงที่โหมรอบด้าน ว่าแต่คุณจะเลือกกอดใคร คริส หรือเบล หรือทั้งสองคน"

กล่าวจบแค่นั้น เขาก็ผละตรงเข้าไปหากลุ่มพรานพื้น-เมืองของเขากับอูถะ พะโต้ และพวกลูกหาบที่กำลังโจ้เนื้อย่างรมควัน กับข้าวที่เหลือห่อมาตั้งแต่เช้าวันนี้...

พรานพื้นเมืองและกลุ่มลูกหาบ เงยหน้ามองเขาเป็นตาเดียว ไม่มีใครซักถามหรือพูดอะไรกับเขา นอกจากสายตาเท่านั้นที่แสดงถึงความยินดี แต่ก็ไม่มีสัญลักษณ์อะไรแสดงให้เห็นเด่นชัดนักตามวิสัยของ ‘ลูกป่า’ ซึ่งการผจญภัยกันอย่างถึงเลือดหรือต่อให้ถึงชีวิตก็เป็นเรื่องพื้น ๆประจำวันที่พวกเขาเหล่านั้นรู้จักกันดีอยู่แล้ว นิสัยช่างพูดช่างซัก ช่างแสวงหาเหตุผล ก็หาใช่วิสัยของคนพวกนี้ไม่ **เอาเป็นว่าเจ้านายของพวกเขาโผล่หน้ามาให้เห็นได้โดยอาการเกือบจะเรียกได้ว่าปกติธรรมดาที่สดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย พวกเขาก็พอใจแล้ว มันก็แค่นั้นเอง**

รพินทร์หย่อนตัวฮวบลงนั่งใกล้ๆ คนของเขาทั้งสี่ที่ กำลังกินอาหารกันอย่างเร่งรีบ สำรวจดูคนทั้งหมดอย่างละเอียดแล้วก็เบาใจที่ไม่พบว่าใครมีอาการน่าวิตก นอกจากมีรอยไหม้พองกันบ้างคนละเล็กละน้อย ขณะนั้นเชิดวุธที่เดินตามมาด้วยก็ทรุดตัวลงนั่งร่วมวงอีกคน

“ประเดี๋ยวเตรียมเอาเชือกออกมาได้แล้ว บุญคำ”

“ใครจะผูกคอตายหรือนาย?”

ตาเฒ่าถามหน้าตาย

“เตี่ยบุญคำซิจะผูกคอตาย! เริ่มจากจุดนี้ เราจะไต่หน้าผากันแล้ว ก่อนค่ำจะปีนตลอด สัมภาระข้าวของบางตอนจะต้องใช้วิธีสาวชักรอกกันขึ้นไปอย่างที่เคยทำมาแล้วเหมือนเมื่อครั้งไต่เขาครั้งนั้น ตัดขึ้นทางด้านนี้นี่แหละ”

"พอมาถึง พบหน้ากินข้าวกันยังไม่ทันอิ่มก็ใช้งานเลย นายกู...รู้งี้แช่งให้สุกอยู่ในกองไฟเป็นหมูหันเสียรู้แล้วรู้รอด พวกเราจะได้กลับบ้านกันเสียที หรือยังไง ไอ้จัน?"

แกบ่นอุบอยู่ในลำคอ พรานใหญ่มองดูด้วยหางตา บุญ-คำรู้ที รีบขยับตัวออกให้พ้นรัศมีขาที่จะแกว่งมาถึงสีข้างแกได้ เชิดวุธหัวเราะออกมา เขารู้ว่าในบรรดาลูกน้องสนิทของรพินทร์ ก็มีแต่เพียงตาเฒ่าสัปโดกบุญคำคนเดียวเท่านั้น ที่จะกล้าพูดจากระเซ้าเย้าแหย่อะไรพรานใหญ่ได้ และตัวเขาเองก็สนิทชิดเชื้อกับบุญคำมากที่สุดเพราะความขี้เล่น ทะลึ่งโลน ประกอบไปด้วยความมรอบรู้สารพัดของแก ช่วยทำบรรยากาศให้ครึกครื้นขึ้นได้ แม้ในช่วงที่วิกฤตที่สุด อันเป็นตรงข้ามกับเจ้านายของคนเหล่านั้น ซึ่งเครียดขรึมเงียบเฉยเสียจนน่ากลัว และทายอะไรไม่ถูก

และก็จริงดังว่า ขณะที่เชิดวุธนั่งอยู่ด้วยนั้น ทั้งรพินทร์และคนเหล่านั้นไม่ได้พูดอะไรพาดพิงไปถึงเหตุการณ์น่ากลัวที่ผ่านมาแล้วเลย เหมือนจะเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่สุด ส่วนมากจะเป็นคำสั่งและการปรึกษากำหนดแนวเส้นทาง บอกหน้าที่ให้รับรู้ไว้ว่า ระหว่างไต่เขา แต่ละคนมีหน้าที่อย่างไรบ้าง

สั่งการกับพวกนั้นเสร็จ รพินทร์ชวนเชิดวุธเดินกลับมายังกลุ่มของนายจ้าง ซึ่งกินอาหารและดื่มน้ำสูบบุหรี่คอยกันอยู่ สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบลกำลังพูดคุยกันเบาๆ ส่วนคริสนั้นครึ่งนั่งครึ่งนอน หรุบหมวกมาปิดหน้าไว้ ดูเหมือนหล่อนจะมีอาการม่อยหลับไปชั่วขณะระหว่างการพักนี้

“คุณทุกคนพร้อมหรือยังครับ?”

เขาถามขึ้นเบา ๆ

“เอากันเดี๋ยวนี้เลยหรือ?”

สแตนลีย์เลิกคิ้วถาม

“เขาว่ากันว่า ‘เวลาและสายน้ำ ไม่เคยรอคอยใคร’ เราต้องการทำเวลากันอย่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ หรือว่าใครยังไม่หายเหนื่อยอยากจะพักอีกสักครู่?”

“ออลไร้ท! แหม่น! วีอาร์ รีดดี้!”

อิสซาเบลตอบแทนทุกคน พร้อมกับขยับจะลุกขึ้น แต่รพินทร์กดไหล่ไว้ก่อนที่หล่อนจะทันยืน และตัวเองก็ทรุดลงนั่งด้วย

“เดี๋ยว...มาทำความเข้าใจกันให้รู้แน่ชัดอีกสัก 3-4 นาที ก่อนเคลื่อนที่ ประเดี๋ยวจะหาว่าผมไม่บอกอะไรให้รู้ล่วงหน้า”

“เรากำลังรอคอยที่จะให้คุณพูดอยู่เหมือนกัน เอาไง?’

นายผมทรงลานบินถามสวนมาห้าว ๆ

“ขอให้ผมถามสักนิด คงไม่คิดว่าจุ้นจ้าน หรือเสือกไม่เข้าเรื่อง”

“แน่นอน!”

“ทดลองติดต่อสถานีลอยแหล่งสั่งการของพวกคุณดูแล้วหรือยังครับ ผมอยากจะทราบว่าขณะนี้พวกเขาพอจะรู้พิกัดของเราหรือไม่ ว่าตอนนี้เราอยู่ที่ไหน?”

เขาพูดขณะที่คลี่แผนที่ทางยุทธศาสตร์ของฝ่ายอเมริกันและลายแทงเก่าแก่ของมังมหานรธาออกมาวางเทียบใกล้ ๆ กัน

โดยไม่ได้มองดูคนเหล่านั้นเลย แต่ตาจับอยู่เฉพาะแผนที่กับลายแทงนั้น

"ข่าวดี รพินทร์..."

หัวหน้าคณะทำหน้าที่ตอบแทนมาด้วยเสียงแจ่มใสขึ้น

"เมื่อกี้คี๊ธติดต่อกับหอบังคับการลอยได้แล้ว เสียงใสชัดเจนมาก และเป็นการติดต่อที่พูดกันได้รู้เรื่องมากที่สุด นับตั้งแต่เราออกจากโป่งน้ำร้อนมา เขารู้พิกัดเราแน่นอนแล้วตรงตำแหน่งนี้..."

พร้อมพด สแตนลีย์ชะโงกไปยังแผนที่ของเขาที่กางแผ่อยู่กับพื้นหิน ใช้ปากกาลูกลื่นกากบาทเป็นเส้นเบาๆ ลงไปยังที่หมายแห่งหนึ่ง

"เทือกเขาตำแหน่ง 13423 ตอนเหนือของลำน้ำสาละ-วิน ระดับสูงกว่าน้ำทะเล 5,400 ฟุต ถ้าข้ามลำน้ำไปก็เข้าเขตรัฐว้าของสหภาพพม่าแล้ว!"

โดยยังไม่เงยหน้าขึ้น เขาถามเรียบๆ ต่อไปว่า

"แน่ใจหรือครับ ว่าความเข้าใจของทั้งสองฝ่าย คือเราข้างล่างและเขาข้างบน ถูกต้อง"

"แน่ใจที่สุด!"

คี๊ธเป็นคนบอกอย่างหนักแน่น

"เขาบอกว่ายังไงบ้างครับ เราบ่ายหน้าเข้าเส้นทางที่ถูกต้องตามข้อสันนิษฐานของเขาหรือเปล่า"

ทั้งคี๊ธ และสแตนลีย์ยิ้มออกมาอย่างพอใจ นายคี๊ธ เข้ามาโอบกอดไหล่เขาไว้

"เขาบอกว่า เราบ่ายหน้าเข้าในแนวเส้นทางที่ใกล้เคียง

ที่สุดแล้ว โดยทิศที่เขากำหนดไว้ทั้งหลายแหล่ มันเป็นเพราะสมรรถภาพในการนำของคุณเพียงคนเดียว การติดต่อระหว่างเรากับหอบังคับการขาดไปหลายวัน พอติดต่อกันได้ ซักซ้อมกันก็ปรากฏว่าถูกต้อง ฮิท เธอะ ทาร์เก็ท ฮะฮ่า!”

ประโยคหลัง พ.อ.แห่งยูเอสอาร์มี่ ผู้เชี่ยวชาญการบินหัวเราะลั่นออกมาอย่างยินดี สบายอกสบายใจเป็นอย่างยิ่ง รพินทร์กระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปาก ตาเหลือบเทียบกับลายแทง ซึ่งไม่มีใครจะเข้าใจได้ ว่าเขาเปรียบเทียบคำนวณหาที่หมายอะไร ปากก็บอกเบา ๆ ว่า

“ถ้างั้นผมก็สบายใจไปได้เปลาะหนึ่งแล้ว...มีข้อแนะนำอะไรบ้างไหมครับ จากข้างบน”

“เขากำชับให้เรามุ่งองศาเหนือโดยตลอด และเตือนให้ระวังพายุฝนก่อนค่ำวันนี้หรืออย่างช้าก็ในเวลากลางคืนก่อนเที่ยงคืน...”

แล้วคี๊ธก็แหงนหน้ามองท้องฟ้า บอกต่อไปว่า

“เราดูจากข้างล่างนี่ มองไม่เห็นเค้าฝนเลย แดดมันจ้าแรงยังกะจะย่างให้สุกงั้นแหละ แต่ข้างบนมีเครื่องมือจับการเคลื่อนไหวของสภาพอากาศได้เหนือกว่าสายตาเปล่าของเรามาก และรู้ไหม รพินทร์ ไอ้พวกข้างบนประหลาดใจกันใหญ่ว่าเราเดินกันยังไงมันถึงรวดเร็วไม่น่าเชื่ออย่างนี้ มันบอกว่าแต่ละคนมีปีกบินได้หรือยังไง”

“ข้างบนสังเกตเห็นควันไฟจากไฟไหม้ทุ่งด้วย เรารายงานให้รู้แล้วว่าพวกเราผ่านพ้นทุ่งบนที่ราบสูงนั้นมาได้เรียบร้อยแล้ว”

หัวหน้าคณะเสริมมาอีกคนยิ้ม ๆ

“ผมทราบมานานแล้ว ว่าเครื่องมือในเครื่องบินแบบใช้งานจารกรรมของพวกคุณมีอุปกรณ์ทันสมัย ราวกับดวงตาของพระเจ้าที่จะมองเห็นอะไรข้างล่างได้ เสียอย่างเดียวเท่านั้นที่ไม่สามารถจะตรวจหาตำแหน่งตกแน่นอนของบี.52 ลำนั้นได้ นอกจากจะระบุบริเวณไว้ในพื้นที่บนผิวโลกที่กว้างขวางเหลือเกินแต่เอาละ เราจะลองดูกันถ้าวิทยุยังสามารถติดต่อกันได้แบบนี้มันจะช่วยเราได้เป็นอย่างมาก ลักษณะของภูมิประเทศในตอนนี้ เขาบอกลงมาหรือเปล่าครับ ว่ามองจากเบื้องสูงเห็นเป็นภาพอย่างไรบ้าง?”

“ก็บอกสั้นๆ แต่เพียงทิวเขาสูงและป่าทึบมาก และจะสูงขึ้นไปทุกขณะ”

รพินทร์ไม่แสดงความเห็นอะไรในข้อนั้น พับแผนที่ และลายแทงลงเป้หลัง

“อย่างที่ผมได้บอกไว้ก่อนแล้วตะกี้ ต่อไปนี้ก่อนค่ำ เราจะปีนเขากันตลอด ทุกคนเตรียมอุปกรณ์ไต่เขาได้แล้วครับ ภายในสองวัน เราจะตัดขึ้นปีกซ้ายของภูเขาใหญ่รูปนกอินทรีให้ได้ แล้วจากนั้นจะเป็นที่ราบบนเทือกเขาไปอีกระยะหนึ่ง อันตรายตอนนี้ก็มีแต่เฉพาะการไต่หน้าผาชันอย่างเดียว เพราะบางตอนจะต้องใช้เชือกโหนขึ้นไป แต่เราจะไม่รีบร้อนกันนัก ไต่กันไปตามสบายขึ้นได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น มีวังน้ำกว้างใหญ่อยู่บนเทือกนี้ตำแหน่งหนึ่ง ต้นทางของสายน้ำตก ถ้าเป็นไปได้เราจะไปพักนอนกันตรงนั้น”

“มีอะไรจะเตือนเราได้บ้าง ในการไต่เทือกเขาลูกนี้?”

อิสซาเบลถาม

“นอกจากเรื่องให้ทุกคนใช้ความระมัดระวังขณะที่ปีนไต่ไปตามแง่หิน หรือหน้าผาชันบางตอนแล้ว ก็ให้ระวังในด้านการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันของอากาศไว้ด้วย ร้อนจัด หนาวจัด เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วและฉับพลัน จนร่างกายอาจปรับไม่ทัน คุณเตรียมยาไว้ให้ดีด้วย ผมเกรงว่า พวกเราอาจมีใครเจ็บป่วยขึ้นได้อย่างกะทันหัน ขณะนี้ขอให้พวกคุณทุกคนทราบไว้ด้วยว่าเราแตะเท้าเข้าเขตที่ชาวป่าแถบนี้เรียกว่ากันว่า‘นรกดำ’แล้ว!”

“ทำไมถึงต้องเรียกอย่างนั้น?”

อิสซาเบลถามอย่างไม่เดียงสา

“คำว่า ‘นรกดำ’ ได้ถูกเรียกขานกันมาอย่างนี้แต่บรรพกาลนานนมมาแล้ว สำหรับป่าหลงสำรวจเหมือนโลกร้างถัดจากนี้ไป สาเหตุก็อย่างเคยเล่าให้ฟังแล้ว คือใครก็ตามที่ดันทุรังจะบุกบั่นไปให้ได้ จะไม่มีชีวิตกลับออกมาให้โลกภายนอกเห็นได้อีกเลย แต่พวกคุณไม่ต้องกังวลหรอก เพราะอย่างน้อยผมก็เคยผ่านเข้าไปครั้งหนึ่งแล้ว และก็กลับออกมาได้ด้วย”

ทุกคนนิ่งไปอึดใจ

“เราเชื่อคุณเต็มที่ แม้จะเป็นที่กล่าวกันว่า จะไม่มีใครโชคดีติดๆ กันซ้ำสองครั้งหรอก อย่างไรก็ตาม ในคราวนี้คุณน่าจะได้เปรียบกว่าการไปในครั้งแรกมาก เพราะเครื่องช่วยชีวิตทางด้านวิทยาการก้าวหน้าของเรามีมาพร้อม”

“ครับ! ด็อกเตอร์ ผมเองก็พยายามปลอบใจตนเองเช่นนั้นเหมือนกัน...ไปหรือยัง?”

ประโยคหลังเขาพูดง่ายเหลือเกิน ไม่มีพิธีรีตองอะไรเลย

ทุกคนขยับตัว...ยกเว้นคริสคนเดียว ที่ตลอดเวลา

แห่งการหารือ หล่อนนั่งพิงหินเอาหมวกปิดหน้านิ่งสงบไปโดยไม่ได้เข้ามาร่วมวงเลย รพินทร์หันไปพบก็จ้องหน้าอย่างพินิจเขาสังเกตเห็นหล่อนอิดโรยป้อแป้ไปมาก คี๊ธกับเชิดวุธเดินเข้าไปเขย่าไหล่เรียกเสียงอู้อี้ก็ดังออกมาเป็นภาษาเดิมของเผ่าพันธุ์ตน อาการเหมือนจะเผลอตัวว่า

"โอ พลีส...ไอ ว้อนท์ ทู สลิป"

เมื่อนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ก็ก้าวเข้าไป ก้มลงตรงหน้าเอามือขยับปีกหมวกหล่อนขึ้นก็เห็นหลับตาอยู่ จึงดีดนิ้วเข้าไปที่ใบหน้า เสียงดีดนิ้วของเขานั่นเอง ทำให้หล่อนเผยอเปลือกตาอันอิดโรยขึ้น

"คุณจะนอนที่นี่ไม่ได้ ไม่งั้นอาจถูกทิ้งไว้คนเดียวเข้าใจไหม?"

เสียงของเขา แว่วเข้าไปกระทบโสตประสาทของหล่อน

แม่ผมทองเบิกตาโพลง อย่างรู้สึกตัวขึ้นมาทันที มองไปรอบ ๆ เห็นพรรคพวกรายล้อมมองเป็นตาเดียวมาก่อนแล้ว โดยเฉพาะผู้ที่นั่งอยู่ตรงหน้ากำลังจ้องเขม็งเหมือนจะค้นหาความผิดปกติ หล่อนจึงขยับตัวลุกขึ้นด้วยลักษณะแข็งใจ และคี๊ธกับเชิดวุธก็ช่วยกันเก็บปีนของหล่อนที่วางไว้ข้างตัว ประคองไปพูดอะไรกันอยู่เบา ๆ พรานใหญ่มองหน้าด็อกเตอร์สแตนลีย์และหมอเบล ถามว่า

"ผมรู้สึกว่าคริสจะไม่สบายนะครับ บ่ายวันนี้ท่าทางจะเปลี้ยระโหยไปมาก"

สแตนลีย์กับเบลมองดูตากัน อึกอักเล็กน้อย แล้วหัวหน้าคณะก็ยิ้มขรึม ๆ

“บ่ายวันนี้ อาการของคริสไม่ค่อยจะดีนัก เบลให้ยาระงับประสาทเข้าไปเลยทำให้ง่วงซึม”

“ยาระงับประสาท!” รพินทร์อุทาน ขมวดคิ้ว “อะไรกันนี่ เราจะต้องเดินทางกันเดี๋ยวนี้แล้ว จำเป็นขนาดไหนที่คุณจะต้องให้ยาระงับประสาท ในขณะที่เรากำลังไต่เขา ประเดี๋ยวก็เกิดอุปัทวเหตุขึ้นเท่านั้น”

เบลถอนใจเบา ๆ หล่อนอยากจะบอกอะไรความจริงแต่ก็ไม่กล้า จึงเลี่ยงไปว่า

“ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าการง่วงนอนหรอก ฉันเชื่อว่าคริสพอจะไปกับเราได้ แม้ว่าอาจจะเชื่องช้าไปบ้าง และถ้าไม่รังเกียจฉันอยากจะให้คุณประกบติดตัวเขาไว้ตลอดเวลาขณะที่อยู่ในเส้นทางฉุกเฉิน พลาดพลั้งอย่างไรคุณจะได้ช่วยทันการ ตามปกติคุณก็เห็นแล้วว่าคริสทรหดบึกบึนที่สุด แต่อำนาจยาระงับประสาททำให้เขาเชื่องช้าและง่วงนอน ขาดความคล่องตัวไปบ้าง”

จอมพรานขยี้จมูก สบถอะไรอุบอิบในลำคอ

“ก็รู้อยู่แล้วว่า เราจะต้องเดินหนักในวันนี้ ไม่จำเป็นจริง ๆ คุณไม่น่าจะให้ยาประเภทนั้นแก่คริสเลย ประเดี๋ยวได้หล่นลงมากันบ้างเท่านั้น”

“ก็มันจำเป็นนี่นะ คุณไม่ได้เป็นหมอ คุณจะรู้ดีไปกว่าฉันได้ยังไง ถ้าคุณไม่อยากจะดูแลคริส ฉันจะดูแลเขาเองก็ได้”

รพินทร์เดินตรงเข้าไปที่คริสติน่าทันที ขณะนั้นเชิดวุธ

กำลังเอากระดาษเคมีสำหรับเช็ดหน้าส่งให้หล่อน ลูบหน้าปลุกความรู้สึกอยู่

"คริส พอไต่เขาไหวไหมนี่?"

หล่อนฝืนยิ้ม พยักหน้าตอบสั้นๆ ว่า

"ไหว!"

"อย่าโกหกตัวเอง ไม่มีใครจะรู้ได้นอกจากตัวคุณเองเท่านั้น ตอนนี้ง่วงจัดใช่ไหม แล้วก็ไม่มีแรง" เขาคาดคั้น

"นี่ คุณสุภาพบุรุษ...!"

หล่อนเน้นเสียงชัดเจน ผลักอกเขาเบาๆ รพินทร์เซหลังไปก้าวหนึ่ง

"ขอขอบคุณที่เป็นห่วง ตอนนี้ฉันหายง่วงแล้วและก็มีแรงพอที่จะไต่ขึ้นสวรรค์ หรือดิ่งนรกกับคุณได้เสมอไม่ว่าคุณจะนำไปทางไหน ถ้าคุณคิดว่าฉันจะเป็นอุปสรรคถ่วงเวลาเดินทางของพวกเราละก็ เลิกคิดได้แล้ว!"

แววตาของพรานใหญ่ที่เคร่ง เริ่มจะอ่อนโยนลง ยิ้มให้น้ำเสียงก็นุ่มลงด้วยขณะที่ชี้ขึ้นไปยังยอดเขาสิบๆ

"บนนั้น ถ้าขึ้นไปถึง คุณจะมองเห็นสวรรค์จริงๆ เพราะภูมิประเทศสวยงามมาก มนุษย์น้อยคนนักที่จะมีโอกาสได้พบเห็น จะมีสระใหญ่น้ำใสสะอาด กอบัวบาน สะพรั่ง มีหงส์ขาวและหงส์ดำลอยฟ่อง และดอกไม้นานาพันธุ์ แต่ก่อนที่จะขึ้นไปถึง เราจะไต่ไปตามขอบของนรก ถ้าพลาดนิดเดียว แทนที่จะเห็นสวรรค์ก็จะเห็นนรกแทน ผมอยากให้พวกคุณพบกับสวรรค์ไม่ใช่นรก เพราะฉะนั้นตัดสินใจให้ดี นอนพักเอาแรงสัก 2 ชั่วโมงก่อนไหม ผมและพวกเราทุกคนรอได้"

“ฉันอยากเห็นสวรรค์ที่คุณพรรณนาไว้ และไม่อยากจะนอนหลับอยู่ตรงตำแหน่งนี้ เหมือนนรกที่มันร้อนระอุราวกับอยู่บนภูเขาไฟ...ว่าแต่ บนสวรรค์นั่นจะมีเทพบุตรไหม เทพบุตรที่มีน้ำพระทัยอันเมตตาดีงามให้ความการุณย์แก่ผู้หญิงถ่อย ๆ สักคนหนึ่ง”

กล่าวจบเพียงแค่นี้ คริสติน่าก็เดินผละจากเขาเข้าไปรวมกลุ่มกับพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งบัดนี้กำลังเตรียมพร้อมแล้ว โดยกระชาก เอ็ม 16 จากมือของคี๊ธติดตัวไปด้วย ลักษณะเดินของหล่อนผงาด เต็มไปด้วยความสง่างามในคณลักษณะเดิม โดยซ่อนแววอ่อนเพลียไว้อย่างมิดชิด

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนนิ่ง แล้วก็ได้ยินเสียงกระซิบของเชิดวุธว่า

“ไม่เป็นไรพี่ เดี๋ยวผมจะคอยดูแลคริสไว้เอง”

บุคคลผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่อชีวิตทุกคนในคณะระบายลมหายใจยาว ตบไหล่นายทหารรุ่นน้อง พูดแผ่วเบาว่า

“ไต่เขาครั้งนี้ พยายามระมัดระวังตัวคุณเองให้มากที่สุด เอาชีวิตของตัวเองไว้ก่อนที่จะไปคิดถึงคนอื่น ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าผมเป็นห่วงคุณมากกว่าใครทุกคน น้องชาย!”

แล้วการเดินทางในลำดับต่อไปก็เริ่มขึ้น เมื่อสแตนลีย์อันเป็นหัวหน้าคณะตะโกนบอก

“โอเค มู้ฟ!!”